ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

10, 11 பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது

திருநக்ஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டது

— மூன்றும் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிரா்ஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை ரூ. 3—0—0

துன்முகிஸு வைகாசி விசாசம்

1956

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

10, 11 பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது

திருநக்ஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டது

— மூன்றும் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிராஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை ரூ. 3—0—0

துன்முகி வைகாசி விசாசம்

1956

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

—: O :—

பத்தாம்பத்து—முதல்திருமொழி, ஒரு நல்சுற்றம்.

3720

உரையவதாரிகை:—இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பிய ஸர்வேச்வரனால் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் வழிபறிக்கப் போனவிடத்தே யாத்ருச்சிகமாக எம்பெருமானிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்றதனாலும் அவனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும், அப்பெருமானது காலாழியைப் பற்களால் கழற்ற நேர்ந்தபோது பகவத்பாதாரவிந்தத்தில் வாய் வைத்ததனாலும் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கித் தத்துவஞானச் சுடரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தை வெளியிடுமாறு, ஆசுகவி மதுரகவி சித்திரகவி விஸ்தாரகவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாண்டித்யமுடையவராய், தாம் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாகப்பெற்ற திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தின் வைபவத்தை வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே பன்னியுரைத்து, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்த்ரார்த்தத்துக்கு எல்லைநிலமான திவ்ய தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று மநோரதங்கொண்டு, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத் தேடி வடக்கே யெழுந்தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந்திருமொழியால் அதனை யநுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியை வணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்நிதிகொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு சாளக்கிராமம் நைமிசாரணியம் சிங்கவேள்குன்றம் திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸநஞ் செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி,

அதன் பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை யநுபவிக்கத் தொடங்கி, திருவெவ்வுள் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை திருக்கடன்மல்லை திருவிடவெந்தை திருவட்டபுயகரம் திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யநுபவித்து, அதன்பிறகு, திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுரம் என்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலநுபவித்து. அதன்மேல் மூன்றாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவிக்கத் தொடங்கித் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாலி திருநகரி, திருநாங்கூர்ப்பதினொரு திருப்பதிகள், திருவிந்தளூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி, கூடலூர். திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர் (அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி), நந்திபுரவிண்ணகரம் (நாதன் கோவில்), திருவிண்ணகர், திருநறையூர், திருச்சேறை, தேரழுந்தூர், சிறுபுலியூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யநுபவித்து ஒன்ப

தாம் பத்தின் இரண்டாந்திருமொழியோடே சோநாட்டுத்திருப்பதிகளின் அநுப வத்தைத் தலைக்கட்டி,

அதற்குப்பிறகு பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவிக்க விரும்பித் திருப் புல்லாணியையும் திருக்குறுங்குடியையும் அநுபவித்தவளவிலே மலைநாட்டுத் திருப் பதிகளில் ஒன்றான திருவல்லவாழிலே திருவுள்ளஞ் சென்றுபுக அதனை யநுப வித்து மீண்டும் பாண்டிநாட்டிலே புகுந்து திருமாலிருஞ்சோலையையும் திருக்கோட்டி யூரையும் அநுபவித்து இவ்வளவோடே பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத் தைத் தலைக்கட்டி ஒன்பதாம் பத்தையும் முடித்தாராய் நின்றார் கீழ்.

ஏற்கெனவே இவ்விருள்தரு மா ஞாலத்தில் இவ்வாழ்வார்க்கு இருப்பு அஸஹ்யமாகித் திருநாடு செல்ல விரைவு உண்டான வளவில் எம்பெருமான் இவர்க்கு இவ்விபூதியிலே சில திருப்பதிகளைக் காட்டி இவருடைய ஆசையை மறைத் திட, இவரும் திவ்ய தேசாநுபவத்தாலே களித்துப் போதுபோக்கி நின்றார். இனி, பழைய ஆசையே இவர்க்குத்தலையெடுத்ததாயிற்று ; அதாவது, இக்கொடு வுலகத்தி னின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணு மென் னும் விருப்பம் கிளர்ந்தது. 'எம்பெருமான் இனி நம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக் கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமுந் தோன்றிற்று. பயணம் புறப்படுவ தாகவே பாரிப்புக்கொண்டார். பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வஸித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம்பழகி யிருந்த பரம ப்ரேமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து 'நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லிவரச் சில குறடுகள் ஏறியிறங்குமாபோலே, இவ்வாழ்வாரும் தம் புக்கக மாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற் கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக்கொள்வதாக நுழைந்து புறப்படுகிறார் இத்திருமொழியில்.

மற்றைத் திருமொழிகளெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் இத்திருமொழி பரம விலக்ஷணமாயிருக்கும்; ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இரண்டிரண்டு திருப்பதிகளாக (நிகமனப் பாசுரந்தவிர்ந்த) ஒன்பது பாசுரங்களிலே பதினெண் திருப்பதிகளை அநுபவிக்குமழகு மற்றைத் திருமொழி யொன்றுக்கு மில்லை கிடீர். ... *

ஒருநல்சுற்றம் எனக்குயிரொண்பொருள் * வருநல்தொல்கதி ஆகியமைந்தனை*
நெருநல்கண்டதுநீர்மலை*இன்றுபோய்க் கருநெல்சூழ் கண்ணமங்கையுட்காண்டுமே. 1

ஒரு நல் சுற்றம்	அத்விதீய விலக்ஷண பந்துவாய்	கண்டது	ஸேவித்தது
எனக்கு உயிர்	எனக்கு ஆத்மாவாய்	நீர்மலை	திருநீர்மலையிலே ;
ஒண்பொருள்	சிறந்த பொருளா யிருப்பவ னாய்	இன்று	இன்றைக்கோ வென்னில்,
வரு நல் தொல் கதி ஆகிய	மேல்வரப் போகிற நல்ல ப்ராப்ய பூமியும் தானேயா யிருப்பவனை	கருநெல் சூழ்	கருவடைந்த பயிர்களால் சூழப்பட்ட
மைந்தனை	நித்யயுவாவான பெருமானை	கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ண மங்கையிலே
நெருநல்	நேற்று	போய் காண்டும்	சென்று ஸேவிப்போம்.

* * *—எம்பெருமானை நேற்று திருநீர்மலையிலே கண்டோம், இன்று திருக் கண்ணமங்கையிலே காண்போமென்கிறார். திருநீர்மலைநீர்வண்ணப் பெருமாள் பக்கலிலும் திருக்கண்ணமங்கைப் பத்தராவிப் பெருமாள் பக்கலிலும் பரமபத ப்ரயாணத்திற்கு விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேனென்பது உட்கருத்து.

ஒருநல் சுற்றம் = "பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷீ பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி:— ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தாசாத்ய மநூதித:" என்கிறபடியே திருமந்திரத்தில் தேறுகின்ற ஒன்பதுவகையான உறவுகளையுடையவன் எம்பெருமான் என்பது அறியத்தக்கது. உடன் பிறந்தவர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய் தந்தையர், பிரமன் ருத்ரன் முதலானவர்கள் ஆகிய இவர்களை பந்துக்களாகக் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி எம்பெருமானொருவனே உற்ற நல்லுறவு எனத் தெளியவுரைக்கிறார் ஒரு நல் சுற்றம் என்று. உடன்பிறந்தவர்கள் பந்துக்களல்லர் என்பதை வாலியிடத்திலும் இராவணனிடத்திலுங் காணலாம். தாய் தந்தையர் பந்துக்களல்லர் என்பதைக் கையேயியிடத்திலும் ஹிரண்யகசிபுவிடத்திலுங் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யௌவநவிரோதியென்று உபேக்ஷித்தல், க்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலேபோடுதல், விலைகூறி விற்பனை செய்தல், மரணசமயத்திலாவது எம்பெருமானை நினைத்துக் கரைசேர வொட்டாதபடி "சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து" என்கிறபடியே அலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பர்; ஸ்த்ரீகளுக்குக் கணவன் பந்துவல்லன் என்பது தருமபுத்திராதிகளிடத்திலும் நளனிடத்திலும் காணலாம்.

இவர்களெல்லாம் பந்துக்களல்லரேயாகிலும் நாட்டுக்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலானார் ரக்ஷிக்கவல்ல பந்துக்களாகக் குறையென்? என்னில்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாய்ப் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானாருடைய கையில் அகப்பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ரக்ஷகபந்துக்களாக மாட்டார்கள். த்ரிலோகபாலகனென்று பேர்சுமக்குமிந்திரனும் 'நம்முடைய பதவி எப்போது நழுவப்போகிறதோ!' என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இந்திரஜித்தின் கையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு கட்டுண்டவனும் மஹாபலி போல்வார் கையிலே செல்வத்தைப் பறிகொடுத்துக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய்த் திரிபவனுமாகையாலே பந்துவாகமாட்டான். நான்முகனும் மதுகைடபர்கையிலே வேதங்களைப் பறிகொடுத்து 'கண் இழந்தேன், தனமிழந்தேன்' என்று நிலந்துழாவுகையாலே ரக்ஷகபந்துவாகமாட்டான். ருத்ரனும் ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாகவுடையவனாய் விடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே தழல்நிறவண்ணனாய், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை 'அறுத்துத் தா, பொறித்துத் தா' என்று கொடுந்தொழில்களைச் செய்வித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னையடுத்த பாணாஸுரனை 'தலையில்பூவாடாதே ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணிவைத்து, தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடுசீய்த்தாற்போலே சீய்க்கக்கண்டு 'உயிருண்டாகில் உப்புமாறியுண்ணலாம்' என்று நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோககுருவாய்த் தனக்குப் பிதாவான பிரமனது தலையைத் திருகிப் பாதகியாய்க் கையுங் கபாலமுமாய்த் திறந்து கிடந்த வாசல்தோறும் புகுந்து தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு திரிந்தவனாகையாலும் பந்துவாகமாட்டான்; ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட நிலைமையிலும் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அகவாயிலே நின்று ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் பரமபந்து—என்கிற ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருள் தோன்ற 'ஒருநல் சுற்றம்' என்றாராயிற்று.

எனக்கு உயிர் = எம்பெருமான் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் உயிராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர் 'எனக்கு உயிர்' என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; உயிரைவிட்டுப்

பிரிந்த வஸ்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கமாட்டாதாப்போலே * அவனை விட்டகன்று உயிராற்றகில்லாத தம்முடைய உறைப்பைச் சொல்லுகிறபடி.

ஒண்பொருள்=உலகத்தில் பொருளானது மரணத்தையுண்டாக்கும்; அதாவது—த்ரவ்ய நிமித்தமாகப் பிராணனை விடுவார் பலருண்டே; எம்பெருமானாகிற பொருள் அப்படி அநர்த்த ஹேதுவன்றியே ஸத்தையை யுண்டாக்கும் பொருள் என்றபடி. [வருநல்தொல்கதி] முடிவான ப்ராப்ய பூமியும் தானே யென்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருநீர்மலையிற் சென்று பணிந்தோம் நேற்று; இன்று திருக்கண்ணமங்கையிற் சென்று பணிவோம் என்றாராயிற்று. 1

பொன்னைமாமணியை அணியார்ந்ததோர் மின்னை*வேங்கடத்துச்சியிற்கண்டுபோய்*
என்னையாளுடையீசனை யெம்பிரான்றன்னை*யாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே. 2

பொன்னை	பொன்போல விரும்பத் தகுந்தவனும்	யாம்	அடியோம்
மா மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	(நெருநல்)	நேற்று
அணி ஆர்ந்தது ஓர் மின்னை	அழகுமிக்கதொரு மின்னற்கொடிபோன்று உஜ்ஜ்வல ஸ்வரூபியானவனும்	வேங்கடத்து உச்சியில்	திருவேங்கடமலையின் சிகரத்தில்
என்னை ஆளுடை ஈசனை	என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியுமான	கண்டு	ஸேவித்து,
எம்பிரான் தன்னை	ஸர்வேச்வரனை	(இன்று)	இன்றைக்கு
		தண்காவிலே சென்று காண்டும்	திருத்தண்காவிலே போய் ஸேவிப்போம்.

* * *—முதற்பாட்டிலுள்ள ‘நெருநல்’ ‘இன்று’ என்னுஞ் சொற்கள் பாசுரந்தோறும் அந்வயிக்கவுரியன. நெருநல் வேங்கடத்துச்சியில்கண்டு இன்று தண்காவில்காண்டும் என்றவாறு. இங்ஙனமே மேற்பாசுரங்களிலும் காண்க.

இப்பாசுரங்களில் எம்பெருமானுக்கு இடுகிற விசேஷணங்களை யெல்லாம் ஒருசேர அந்வயித்துக்கொண்டு முடிவில் ‘அத்தலத்தில் கண்டோம், இத்தலத்தில் காண்போம்’ என்பதாக அந்வயித்துக்கொள்க. அன்றி, பாசுரப்போக்கு உள்ளபடியே அந்வயித்துக் கொள்வதும் தகும்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவேங்கடமலையிலே நேற்று ஸேவித்து இன்று திருத்தண்காவிலே ஸேவிக்கப் பெறுவேனென்றாராயிற்று.

திருத்தண்கா=காஞ்சீபுரத்திலுள்ள விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸந்நிதி. திருத்தண்கால் வேறு; அது பாண்டியநாட்டிலுள்ளது. 2

வேலையாலிலைப் பள்ளிவிரும்பிய* பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய்*
மாலையாலியில் கண்டுமகிழ்ந்துபோய்* ஞாலமுன்னியைக்காண்டும் நாங்கூரிலே. 3

வேலை	(பிரளயக்) கடலிலே	ஞாலம் உன்னியை	உலகத்தவர்களெல்லாராலும் தியானிக்கப்படுபவனுமான
ஆல் இலை	ஆலந்தளிரிலே	மாலை	ஸர்வேச்வரனை
பள்ளி விரும்பிய	திருக்கண் துயில்வதை உகந்தருளினவனும்	ஆலியில் கண்டு மகிழ்ந்து	திருவாலியில் ஸேவித்து ஆநந்தித்து
பாலை	பால்போன்றவனும்		
ஆர் அமுதத்தினை	அருமையான அமிருதம் போன்றவனும்	நாங்கூரிலே போய் காண்டும்	திருநாங்கூரிலே சென்று ஸேவிப்போம்.
பைந்துழாய்	பசுமை தங்கிய திருத்துழாயை யுடையவனும்		

***—பிரளயப் பெருங்கடலில் உலகமனைத்தையும் உட்கொண்டு ஆலந்தளிரில் திருக்கண் துயில்கொண்ட பெருமானைத் திருவாலியிலே கண்டோம். இனித் திருநாங்கூரிலே சென்று காணக் கடவோமென்கிறார்.

வேலை—'வேலா' என்னும் வடசொல் விகாரம்; கடற்கரையை உணர்த்தும் இச்சொல் இலக்கணையால் கடலை உணர்த்துகின்றது.

ஞாலமுன்னி=இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; உலகத்தைச் சிந்திப்பவன்; உலகத்தால் சிந்திக்கப்படுபவன் என்று. உலகத்தைச் சிந்திப்பவன் என்றது—உலகத்துக்கு ரக்ஷணம் செய்யும்படிகளையே சிந்தித்திருப்பவன் என்றபடி. 3

துளக்கமில்சுடரை அவுணனுடல் பிளக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போய்*
அளப்பிலாரமுதை அமரர்க்கருள்விளக்கினை* சென்றுவெள்ளறைக்காண்டுமே. 4

துளக்கம் இல் சுடரை	ஒன்றாலும் அழிதலில்லாத ஒளியையுடையவனும்	அமரர்க்கு அருள் விளக்கினை	நித்யஸூரிகளுக்கு அருள் செய்கின்ற விளக்குப் போன்றவனுமான பெருமானை
அவுணன்	(இரணியனென்னும்)அஸுரனுடைய	பேரில்	திருப்பேர் நகரில்
உடல்	உடம்பை	வணங்கிப் போய்	ஸேவித்து
பிளக்கும்	பிளந்தொழித்த	வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
மைந்தனை	மிடுக்கையுடையவனும்	சென்று காண்டும்	சென்றுதொழுவோம்
அளப்பு இல் ஆர் அமுதை	அளவிடுதலில்லாத போக்யதையையுடைத்தான அமிருதம்போன்றவனும்		

***—ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியைப் போக்கின பரமோஜ்ஜ்வலனைப் பரம க்ருபாளுவான பெருமானைத் திருப்பேர் நகரிலேகண்டோம்; இனிச் சென்று திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

[துளக்கமில்சுடரை] காற்றாலும் மற்றொன்றாலும் அணைக்கமுடியாத விலக்ஷண ப்ரகாசயுக்தன் என்றபடி. 4

சுடலையில் சுடுநீறனமர்ந்ததோர்* நடலைதீர்த்தவனை நறையூர்க்கண்டு* என்
உடலையுள்புகுந்து உள்ளமுருக்கியுண்* விடலையைச்சென்றுகாண்டும் மெய்யத்துளே. 5

சுடலையில்	சுடுகாட்டில்	உள்ளம்	நெஞ்சை
சுடுநீறன்	சுட்ட சாம்பலைப் பூசுமவனான ருத்ரனுக்கு	உருக்கி உண்	உருக்கி உண்கின்ற
அமர்ந்தது	நேர்ந்ததான	விடலையை	யுவாவுமான ஸர்வேச்வரனை
ஓர் நடலை	ஒரு கஷ்டத்தை	நறையூர் கண்டு	திருநறையூரிலே ஸேவித்து
தீர்த்தவனை	போக்கியருளினவனும்	மெய்யத்துள்ளே சென்று காண்டும்	திருமெய்யத்திலே சென்று ஸேவிப்போம்.
என் உடலை உள் புகுந்து	எனது சரீரத்தினுள்ளே புகுந்து		

***—ருத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின பெருமானைத் திருநறையூரிலே கண்டோம்; இனிச் சென்று திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோமென்கின்றார்.

'சுடலையில் சுடுநீறன்' என்றது அவனுடைய இழிவுதோற்றுதற்காக. நடலையாவது துன்பம்; ("என் நடலைகளெல்லாம் நாகணைக்கே சென்றுரைத்தியே" என்றாள் சூடிக்கொடுத்தசுடர்க்கொடியும்.) ருத்ரனுடைய துன்பமாவது—பிரமனுடைய சிரமொன்றைக் கிள்ளியெறிந்ததனா லுண்டான கஷ்டம்.

‘உடலையுள்’ என்றவிடத்து ஐகாரம்—சாரியை. ‘இப்படிப்பட்ட குண சாலியுண்டோ!’ என்று நெஞ்சு எப்போதும் ஈடுபட்டிருக்கும்படி செய்தலே உட லுள்புகுந்து உள்ளமுருக்கியுண்பதா மென்க.

விடலை = இச்சொல்லுக்குப் பலபொருள்களுண்டு;—ஆண்மகன், திண்ணியன், பாலைநிலத்தலைவன், மணவாளன், முப்பதுவயதுக்குட்பட்டவன். இப்பொருள் களுள் ‘பாலைநிலத்தலைவன்’ என்னும்பொருள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கி யானத்திற் கொள்ளப்பட்டது. “இப்பாலையான பூமியைத் தனக்கு இருப்பிட மாக்கினபடியாலே பாலைநிலமான ஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனானவனை.” என்று விவரணமும் செய்தருளினர். “தம்முடைய ஹ்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைநில மில்லை யென்றிருக்கிறார்” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியுங்காண்க. 5

வானையாரமுதம் தந்தவள்ளலை* தேனைநீள்வயல் சேறையிற்கண்டுபோய் *
ஆனைவாட்டியருளும்அமரர்தம்கோனை* யாம்குடந்தைச்சென்றுகாண்டுமே. 6

வானையார்	வானுலகத்திலுள்ளார்க்கு	அமரர் தம் கோனை	நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகனுமான எம்பெருமானை
அமுதம் தந்த	அமுதமெடுத்தளித்த	யாம்	அடியோம்
வள்ளலை	உதாரனும்,	நீள் வயல் சேறையில்	நீண்டவயல்களையுடைத்தான திருச்சேறையில்
தேனை	தேன்போல இனியவனும்	கண்டுபோய்	ஸேவித்து
ஆனை	(குவலயாபீடமென்கிற) யானையை	குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
வாட்டி அருளும்	கொன்றொழித்தவனும்		சென்று காண்டும்—.

***—தன்னைவிரும்பாதே பிரயோஜநாந்தரத்தை விரும்பினவர்கட்கும் திருமேனியைப் பேணாதே கடல்கடைந்து அமுதளித்த பரமோதாரனைத் திருச் சேறையிலே ஸேவித்தோம், இனித் திருக்குடந்தையிலே ஸேவிப்போமென்கிறார்.

வானையார்—வானுலகத்தை (இருப்பிடமாக) உடையார் என்றபடி.

ஆனைவாட்டியருளும்—‘ஆன்’ என்று எருதுக்கும் பேராதலால் அதனை வலியடக்கினவன் என்று உரைக்கவுமாம். 6

கூந்தலார்மகிழ் கோவலனாய்* வெண்ணெய்மாந்தழுந்தையில் கண்டுமகிழ்ந்துபோய்*
பாந்தட்பாழியில் பள்ளிவிரும்பிய* வேந்தனைச்சென்றுகாண்டும்வெஃகாவுளே. 7

கூந்தலார்மகிழ் கோவலன் ஆய்	சிறந்த கூந்தலையுடையரான ஸ்திரீகள் உகக்கும்படியான கோபாலகிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்து	பாந்தள் பாழியில்	திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
		பள்ளி	திருக்கண்வளர்தலை
		விரும்பிய	விரும்பிக் கைக்கொண்ட
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	வேந்தனை	ஸர்வேச்வரனை
மாந்த	அமுதுசெய்யாநிற்க	வெஃகாவுள்	திருவெஃகாவில்
அழுந்தையில்	தேரழுந்தூரிலே	சென்று காண்டும்	போய் ஸேவிப்போம்.
	கண்டு மகிழ்ந்து போய்—;		

***—கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்து வெண்ணெய்விழுங்கின திருமாலைத் திருவழுந்தூரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

தேரழுந்தூரிலெழுந்தருளியுள்ள பெருமானுடைய திருநாமம்—‘ஆமருவி யப்பன்’ ஆதலால் கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் என்றது. கூந்தலார் என்பது பெண்டிர்க்கு இயற்கைபற்றிய பெயர். அவர்கள் மகிழும்படியான கோவலன்;

"பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாசையாலே, கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையால் கலக்கநோக்கி, வண்டுலாம் பூங்குழலினார் உன்வாயமுத முண்ணவேண்டிக் கொண்டு போவான் வந்துநின்றார்" "முந்தைநன்முறை அன்புடைமகளிர் முறைமுறை தந்தங் குறங்கிடையிருத்தி, எந்தையே! என்றன் குலப்பெருஞ்சுடரே! எழுமுகிற்கணத் தெழில்கவரேறே உந்தையாவனென் றுரைப்ப." என்றிவைமுதலான பாசுரங்களில் கூந்தலார் மகிழ்ச்சி விளங்கக் காண்க.

மாந்த + அமுந்தையில், மாந்தமுந்தையில்; தொகுத்தல்விகாரம். பாந்தள்—பாம்பு. பாழி—படுக்கை. திருவெஃகாவில் ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமான் சேஷசாயியிறே. வெஃகா = இத்தலத்து எம்பெருமான், பிரமன்செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த வேகவதிநதியைத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளிகொண்டருளினவனாதலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்றுபெயர்; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து அதுபின் (நாகவணையென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல) வேகணை என விகாரப்பட்டு, அதுபின்னை 'வெஃகணை' எனத்திரிந்து, தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக்குறித்து, அது பின்பு 'வெஃகா' என மருவிவழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க. 7

பத்தராவியைப்பான்மதியை* அணித்தோத்தை மாலிருஞ்சோலைத்தொழுதுபோய் *
முத்தினைமணியைமணிமாணிக்கவித்தினை* சென்றுவிண்ணகர்க்காண்டுமே. 8

பத்தர் ஆவியை	பக்தர்களுக்கு ஆத்மாவாகவுள்ளவனும்	மணி மாணிக்கம்	சிறந்த மாணிக்கம்போன்றவனும்
பால் மதியை	களங்கமற்ற சந்திரனைப் போல அழகியவனும்	வித்தினை	ஜகத்காரண பூதனுமான எம்பெருமானை
அணி தொத்தை	ஆபரணமாலை போன்றவனும்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையில்
முத்தினை	முத்துப்போன்றவனும்	போய்தொழுது	சென்று பணிந்து
மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	விண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
		சென்று காண்டும்	போய் ஸேவிப்போம்.

***—தன் திருவடிகளுக்கு நல்லரானார்க்கு உயிராயிருப்பவனைத் தெற்குத் திருமலையிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவிண்ணகரிலே காண்போமென்கிறார்.

'பத்தராவி' என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருளருளிச் செய்வர்; பக்தர்களுக்கு ஆவியாயிருப்பவன் என்பது ஒருபொருள்; பக்தர்களைத் தனக்கு ஆவியாகவுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள். "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்று கீதையிலருளிச்செய்தபடியே ஞானிகளான பக்தர்களைத் தனக்கு உயிர்நிலையாகவுடையவன் என்றவாறு. [பால்மதியை] சந்திரன்போல எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டிய வடிவுபடைத்தவன் என்றபடி.

"அணித்தொத்தை" என்றும் "மணித்தொத்தை" என்றும் பாடபேதம் வியாக்கியானத்திலுள்ளது. தோத்து—பூங்கொத்து; மாலையுஞ் சொல்லும்.

கம்பமாகளிறஞ்சிக்கலங்க* ஓர்கோம்புகொண்ட குரைகழற்கூத்தனை*
கோம்புலாம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்* நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயுளே.

கம்பம்	(கண்டார்க்கு) நடுக்கத்தை விளைக்கத்தக்கதாய்	கூத்தனை	விசித்திரமான நடையுடையவனும்
மா	பெரிய வடிவுடைத்தான	நம்பனை	(அன்பர்) விச்வஸிக்கத் தகுந்தவனுமான பெருமானை
களிறு	(குவாலயாபீடமென்னும்) யானை	கொம்பு உலாம் பொழில்	கிளைகள் விளங்குகின்ற சோலைகளை யுடைத்தான
அஞ்சி	பயப்பட்டு	கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரிலே
கலங்க	கலங்கி முடியுமாறு	போய் கண்டு	சென்று ஸேவித்து
ஓர் கொம்பு கொண்ட	அதன் கொம்பை முறித்தெறிந்தவனும்	நாவாயுள் சென்று காண்டும்	திருநாவாயில் போய் ஸேவிப்போம்.
குரை கழல்	ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யுடையவனும்		

***—தீயபுந்திக் கஞ்சனால் மதமூட்டி ஏவப்பட்ட குவலயாபீடமதயானையின் கொம்பைப்பறித்த பெருமானைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டோம்; இனிச் சென்று திருநாவாயிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

கம்பமாகளிறு—'கம்பம்' என்பதை வடசொல்லின்விகாரமாகக் கொண்டால் நடுக்கமென்று பொருள்படும்; கண்டாரை நடுங்கச்செய்யவல்ல களிறு என்றபடி. 'கம்பம்' என்று யானைகட்டுந் தறிக்கும் பெயருண்டு; அப்பொருள்கொள்ளில் அது ஜாத்யுசிதவிசேஷணமாகும்.

நம்பன்—'நம்மை ஒருநாளும் கைவிடான்' என்று ஆச்ரிதர்கள் நம்புதற்கு உரியன் என்றபடி. நாவாய் = மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றில் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்தில் மங்களாசாஸனஞ் செய்யப் பெற்ற திருப்பதி.

பெற்றமாளியைப் பேரில்மணாளனை* கற்றநூல்கலிகன்றியுரைசெய்த *
சொல்திறமிவைசொல்லியதொண்டர்கட்கு* அற்றமில்லை அண்டமவர்க்காட்சியே. 10

பெற்றம் ஆளியை	பசுக்களை ஆளப் பிறந்தவனும்	சொல் திறம் இவை	இந்த சப்தராசியை
பேரில்	திருப்பேர் நகரில்	சொல்லிய தொண்டர் கட்கு	ஓதுகின்ற பாகவதர்களுக்கு
மணாளனை	மணவாளப்பிள்ளையாக ஸேவை ஸாதிப்பவனுமான பெருமான் விஷயமாக,	அற்றம் இல்லை	(கைங்கரியத்திற்கு) இடையூறு (ஒருநாளும்) இல்லையாம்;
நூல் கற்ற கலிகன்றி உரை செய்த	நூல்களைப் பயின்ற திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த	அவர்க்கு அண்டம் ஆட்சி	அவர்களுக்குப் பரமபதம் ஆளவுரியதாம்.

***—வியாக்கியானத்தில், 'பெற்றமாளிகை' என்றும் 'பெற்றமாளியை' என்றும் பாடபேதங் கொள்ளப்பட்டது. முந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பெருமையாய், பெருமைபொருந்திய மாளிகைகளையுடைத்தான திருப்பேர்நகரிலுறையுமெம்பெருமானை என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பசுக்களுக்குப் பெயராய், கோபாலனாகையாலே பசுக்களை ஆள்பவனும் திருப்பேர் நகரிலுள்ளவனுமான பெருமானை என்றதாகிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பாசுரங்களை ஓதவல்ல தொண்டர்கட்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிதலின்றியே நித்யாநுபவமாம்படி பரமபதம் அவர்களிட்டவழக்காகுமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கற்றநூல்கலிகன்றி=ஆழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவரேயன்றி ஒருவரிடத்திலே சாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்தவரல்லரே; அப்படியிருக்க 'கற்றநூல்கலிகன்றி' என்றது எங்ஙனே? என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வது காண்மின்;—"திருமந்த்ரம் கற்றவிடத்திலே கற்குமித்தனையிறே அல்லாதவையும்" என்று. ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் திருமந்திரத்தில் அடங்கினவையாதலால் அத்திருமந்திரத்தை எம்பெருமான் பக்கலில் கற்றபோதே ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் கற்கப்பட்டனவாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையில்லை யென்க. 10

அடிவரவு :—ஒரு பொன் வேலை துளக்கம் சுடலை வான் கூந்தல் பத்தர் கம்பம் பெற்றம் இரக்கம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி—இரக்கமின்றியெங்கோன்.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில், ஆழ்வார்க்கு இக்கொடுவுலகத்தினின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணுமென்னும் விருப்பம் கிளர்ந்து, 'எம்பெருமான் இனி நம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமும் தோன்றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவதாகவே பாரிப்புக்கொண்டு, பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம் போகப் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வஸித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம்பழகியிருந்த பரமப்ரேமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன்; என்று சொல்லிவருதற்குச் சில குறடுகள் ஏறியிறங்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக்கொள்வதாக நுழைந்து புறப்பட்டார்.

பெண்பிள்ளை விவாஹக்கோலங்கள் செய்துகொண்டு தன்னாலாகக்கூடிய ஸங்நாஹங்களெல்லாம் செய்துமுடித்தாலும் தாலிகட்டுமவன் தகவிலனாகில் அந்த ஸங்நாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே, இன்னமும் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு லோகோஜ்ஜீவநமாகப் பல பாசுரங்கள் பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய திவ்யாவதார சேஷ்டிதங்களையே அநுபாவ்யமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். அவற்றிலே, இலங்கைப் போர்க்களத்தில் இராவணன் உயிர்துறக்குமளவாய், மாண்டு போனவர்களில் மிகுந்திருந்த அரக்கர்களும் தங்கள்தங்கள் பிராணனுக்கு மன்றாடுமளவான நிலைமையிலே பெருமாளுடைய வெற்றிச் செல்வத்தை யெடுத்துரைத்துப் பாசுரமிட்டுப்பேசி மகிழவேணுமென்னும் ஆசை ஆழ்வார்க்குக் கிளர்ந்தது. அந்த வெற்றியைத் தம்முடைய வாயாலே பேசுவதிலுங்காட்டில் தோற்றுப்போன ராக்ஷஸர்களின் வாயாலே பேசியநுபவித்தல் பாங்கு என்று திருவுள்ளம்பற்றினர்.

தாமான தன்மையி லிருந்துகொண்டும் அந்த வெற்றியைப் பேசலாமாயினும் "நீராடவாராய், பூச்சூடவாராய், காப்பிடவாராய்" இத்தியாதி பாசுரங்களைப் பெரியாழ்வார் தம்வாயாற்பேசாமல் யசோதைசொல்லும் பாசுரமாகப் பேசினைப் போலே இவரும் அந்த வெற்றியைப் பேசுவதற்கு இட்டுப்பிறந்த அரக்கர் பேசும் பாசுரமாகவே அருளிச்செய்கிறார். ஆனாலும், மஹாபாபிகளான ராக்ஷஸர்களின்

நிலைமையை இவர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் தகுதியன்றே என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; விபீஷணாழ்வான் ராக்ஷஸ யோநியிற் பிறந்திருந்தாலும் ஹ்ருதயசுத்தியைக் கொண்டு அவர் எப்படி உத்தேச்யராகிறாரோ, அப்படியே இந்த அரக்கர்களும் தங்களுடைய தோல்வியையும் பெருமாளுடைய வெற்றியையும் பேசுகிறார்க ளென்னுங் காரணங்கொண்டு இவர்களுடைய தன்மை ஒருவாறு உத்தேச்யமாகக் குறையில்லை. உண்மையில் விபீஷணாழ்வானுக்கும் இவ்வரகர்கட்கும் நெடுந்தூர முண்டு; இராவணன் சக்தனான நிலைமையிலிருக்கும்போதே அவனைவிட்டுத் தொலைத்து ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் அந்வயித்து உய்வு பெற்றவர் விபீஷணாழ்வான்; இவ்வரக்கர்களோ வென்னில் இராவணன் மாண்டொழியுந் தருணத்திலும் ஸ்ரீராம பக்தர்களின் கோஷ்டியிலே அந்வயித்து உய்வு பெறாதவர்கள். 'இராவணனையும் மற்றும்பல அரக்கர்களையும் போலே எங்களையுங் கொன்றொழிக்க வேண்டா' என்று தங்கள் உயிர்க்கு மன்றாடுகிறார்களத்தனையே யன்றி விபீஷணாழ்வானைப் போலே உண்மையான சேஷத்வத்திற்கு இசைந்து தொழுகின்றார்களல்லர். ஆயினும் ஆழ்வார்க்கு இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செல்லவில்லை. ஏதேனுமொரு படியாலே பெருமாளுடைய வெற்றியைப் பேசுகிறார்களென்னு மிவ்வளவேகொண்டு உகந்து அவர்களின் நிலைமையைத் தாம் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறாரென்க. இவ்விடத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—"தமக்கு அபிமதமான ராமவிஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராக்ஷஸர்தசை பிறந்து, பிராட்டிமார்தசைபிறந்து பேசுமாபோலே தாமானதன்மை தோற்றாதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே ராமவிஜயத்தைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்" என்று.

இத்திருமொழியும் மேல்திருமொழியுமாக இரண்டு திருமொழிகளும் இங்ஙனே செல்லுகின்றன. இத்திருமொழியிற் பாசுரங்களெல்லாம் 'தடம் போங்கத்தம் போங்கோ' என்ற முடிவைக் கொண்டு முடிகின்றன. இத் தொடர் மொழி இவ்வருளிச்செயலில் தவிர வேறு எவ்விடத்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. இதுவொரு ஸங்கேத சப்தாநுகாரம் என்றே தோன்றுகின்றது. "தோற்றவர்கள் தோல்வியாலே பறையடிக்க ஆடுவதொரு கூத்துண்டு; அந்த சப்தாநுகாரம்" என்றிவ்வளவே பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அருளிச் செய்து வைக்கக் காண்கிறோம். மற்றும் விவரணமுள்ள விடங்களிற் கண்டு கொள்க; வல்லார்வாய்க் கேட்டுமுணர்க. ... ... *

இரக்கமின்றியெங்கோன்செய்ததீமை யிம்மையேயெமக்கெய்திற்றுக்காணீர்.*
பரக்கயாமின்றுரைத்தென்? இராவணன்பட்டனன் இனியாவர்க்குரைக்கோம்?*
குரக்குநாயகர்காள்! இளங்கோவே! கோலவல்லிராமபிரானே! *
அரக்கராடழைப்பாரில்லைநாங்கள் அஞ்சினோம்தடம்போங்கத்தம்போங்கோ. 1

எம் கோன்	எங்களுக்குத் தலைவனான இராவணன்	யாம்	நாங்கள்
இரக்கம் இன்றி	ஈரநெஞ்சு இல்லாமல்	பரக்க	விரிவாக
செய்த	பண்ணின	உரைத்து என்	சொல்லுவதனால் என்ன பயன்?
தீமை	அபசாரமானது	இராவணன் பட்டனன்	ராவணன் மாண்டு போனான்;
இம்மையே	இப்பிறப்பிலேயே		
எமக்கு	எங்களுக்கு		
எய்திற்று காணீர்	பலித்துவிட்டது பாருங்கோள்;	இனி	இனிமேல்
இன்று	இப்போது	யாவர்க்கு உரைக்கோம்	யாருக்குச் சொல்லுவோம்?

குரங்கு நாயகர்காள்	வானரஸேனாபதிகளே !	ஆடு அழைப்பார் இல்லை	வெற்றியைச் சொல்லிக் கூவுவாரில்லை ;
இளங் கோவே	இளைய பெருமாளே !	நாங்கள்	(தோற்றொழிந்த) நாங்கள்
கோலம் வல் வில் இராம பிரானே	அழகிய திண்ணிதான சார்ங்க வில்லைக்கொண்ட ஸ்ரீராம பிரானே !	அஞ்சினோம்	பயப்படுகின்றோம் ;
அரக்கர்	ராக்ஷஸஜாதியில்	தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ	தோற்றதோல்விக்கு நாங்கள் ஆடுகிற ஆட்டங் காண்மின் என்றவாறு.

* * *—வாநரவீரர்களையும் இளைய பெருமாளையும் ஸ்ரீராமபிரானையும் விளித்து இலங்கையரக்கர்கள் தங்கள் தோல்வியும் இவர்களின் வெற்றியும் தோற்றச் சொல்லிக் கூத்தாடுகின்றனர்.

"அத்யுத்கடைঃ புண்யபாபைঃ இஹைவ பலமச்நுதே." என்பது சாஸ்திரம். புண்யமோ பாபமோ எல்லைகடந்து செய்யப்படின் அவற்றின் பலன் அந்த ஜன்மத்திலேயே விரைவில் அநுபவிக்கக்கூடியதாகுமென்பது இதன் கருத்து. இந்த சாஸ்த்ரம் தங்கள் திறத்தில் பலித்துவிட்ட தென்கிறார்கள். [எங்கோன் இரக்கமின்றிச் செய்த தீமை இம்மையே எமக்கு எய்திற்று.] பாவம் செய்தவன் அவன் ; அந்தப் பாவத்தின் பலன் அவனளவோடு நில்லாமல் எங்களளவும் பலித்து விட்டது ; (அதாவது) நாங்கள் உயிர்க்கு மன்றாடும்படியான நிலைமை நேர்ந்து விட்டது என்கிறார்கள். பெருமாளும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக்கண்டால் "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா! உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு...... வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு" என்று மங்களா சாஸநம் பண்ண ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யப்பெறாதே மிதுநத்தைப் பிரித்த கொடுமையை நினைத்து 'இரக்கமின்றி' என்றது. அன்றியே, 'நாம் செய்யும் பெரும் பிழை நம்மோடு போய்விடாது ; இதன்பலனை நம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் அநுபவிக்கவேண்டியதாகும் ; அந்தோ! நம்மால் நம்முடைய வர்கட்கும் பெருந்துன்பம் விளையுமே!' என்று மனமிரங்காமல் என்று முரைக்கலாம். இராவணன் செய்த கொடுமையைத் தங்கள்வாயாலே விவரித்துச் சொல்லக் கூசிப் பொதுப்படையாக 'எங்கோன் செய்ததீமை' என்கிறார்கள்.

இராவணன்பட்டனன் = மேல் ஏழாம் பாட்டில் "ஏழையை யிலங்கைக் கிறை தன்னை எங்களை யொழியக் கொலையவனை" என்று—குற்றஞ்செய்யாத எங்களை விட்டு விட்டுக் குற்றவாளியான இராவணனை மாத்திரம் கொல்லவேணுமென்பதாக வேண்டிக்கொள்கின்றமையால் இராவணன் இன்னமும் முடிந்திலன் என்பது தெரிகின்றதே ; அப்படியிருக்க 'இராவணன்பட்டனன்' என்று இங்குச்சொல்லு கிறபடி எங்ஙனே ? என்று சங்கிக்கக்கூடும் ; 'இனி இவனுக்கு மரணம் ஸித்தம் ; பிழைப்பது கிடையாது' என்கிற நிச்சயம் தங்கட்குத் தோன்றிவிட்டதனால் 'ஜீவச்சவம்' என்னுங்கருத்தாலே பட்டனன் என்கிறார்களென்க,

குரங்கு × நாயகர், குரக்குநாயகர்; மென்றொடார் வன்றொடராயிற்று. ஸுக்ரீவன், ஹநுமான், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலானவர்களை உளப்படுத்திக் குரக்குநாயகர்காள் ! என்றது.

அரக்கராடழைப்பாரில்லை = 'ராக்ஷஸரில் இனி ஆடுபோலே கூப்பிடக்கட வாரில்லை' என்று நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்குப் பொருள் பணிக்க, அதனை நம்பிள்ளை கேட்டு, 'ஆடு என்று வெற்றிக்கும் வாசகமாதலால் இந்தராக்ஷஸஜாதியில் வெற்றி சொல்லுவாரில்லை ; (அதாவது) தோற்றோம் தோற்றோம் என்று தோல்வியைச் சொல்லவல்லாருள்ளோ மத்தனையொழிய வென்றோமென்று விஜயத்தைச் சொல் விக்கொள்ள வல்லாரில்லை—என்று பொருள் கூறலாகாதோ?' என்ன, நஞ்சீயரும்

இதைக்கேட்டருளி ‘ இதுவேபொருந்தும்பொருள் ; இப்படியே சொல்லிக்கொள்ள அமையும் ’ என்று நியமித்தருளினராம்.

நாங்கள் அஞ்சினோம் = குற்றவாளியான இராவணன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்தவர்களென்னுங்காரணத்தினால் எங்களையுங் கொன்றொழித்து விடுகிறீர்களோவென்று பயப்படுகின்றோமென்கை. [தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ] எங்களுடைய தோல்வியையும் உங்களுடைய விஜயத்தையும் தெரிவிக்குமாறு நாங்கள் ஒரு கூத்தாடுகிறோங் காண்மின் என்றவாறு. 1

பத்துநீண்முடியுமவற்றிரட்டிப் பாழித்தோளும்படைத்தவன்செல்வம்*
சித்தம்மங்கையர்பால்வைத்துக்கெட்டான் செய்வதொன்றறியாவடியோங்கள்*
ஒத்ததோளிரண்டுமோருமுடியும் ஒருவர்தந்திறத்தோமன்றிவாழ்ந்தோம்*
அத்தவெம்பெருமான் ! எம்மைக்கொல்லேல் அஞ்சினோந்தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ. 2

அத்த எம் பெருமான்	ஸ்வாமிந் ஸ்ரீராமபிரானே !
நீள்	நீண்ட
பத்து முடியும்	பத்துத்தலைகளையும்
அவை இரட்டி	அந்தத் தலைகளின் கணக்கில் இரட்டிப்பான கணக்கையுடையவையாய்
பாழி	வலிமைமிக்கவையான
தோளும்	(இருப்து) தோள்களையும்
படைத்தவன்	உடையனான இராவணன்
மங்கையர் பால் சித்தம் வைத்து	ஸ்த்ரீ விஷயத்தில் மனம் செலுத்தி
செல்வம் கெட்டான்	(தனது) செல்வம் அழியப் பெற்றான் ;
செய்வது ஒன்று அறியா அடியோங்கள்	இனிச் செய்யத் தக்கதொன்றுமறிய கில்லாத நாங்கள்
ஒத்த தோள் இரண்டும் ஒரு முடியும்	ஒன்றோடொன்று ஒப்பான இரண்டு திருத்தோள்களையும் ஒரு திருமுடியையுமுடையராய்
ஒருவர் தம் திறத்தோம் அன்றி	அத்விதீயரான தேவரீர் பக்கல் இதற்குமுன்பு ஈடுபட்டவர்களல்லாமையாலே
வாழ்ந்தோம்	கெட்டுப்போனோம் ;
எம்மை கொல்லேல்	எங்களைக் கொல்லாதொழிய வேணும் ;
அஞ்சினோம், தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ—.	

* * *—“ விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ! ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா.” என்று எம்பெருமானைத் தொழுது உய்வு பெறுதற்கென்றே கைகால் முதலிய உறுப்புகளோடு கூடின தேஹம படைக்கப் பட்டுள்ளது. அவ்வுறுப்புகளில் தலையானது தலை. தலையை வணக்கியும் கைகளைக் கூப்பியும் வாழ்ச்சி பெறலாம் ; இராவணனோ பத்துத்தலைகளையும் இருபது கரங்களையும் படைத்தவன் ; இத்தனை உறுப்புகளையுங் கொண்டு வழிபாடு செய்து வாழ்ந்துபோக ப்ராப்தியிருந்தும் அது செய்யாதே மாண்டுபோயினனே ! என்ற வருத்தந்தோன்ற நின்றது முதலடி.

[சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துச் செல்வம் கெட்டான்.] இராவணன் போர்க்களத்திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகிப் பட்டுப் போனவாறே மந்தோதரி புலம்புகிறாள்—“ இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா—ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரேவ நிர்ஜிதः” என்றாள். அதாவது—இராவணனே ! நீ முன்பு இந்திரியங்களை யெல்லாம் வென்று அதனால் மூவுலகையும் வென்றாய் ; (இந்திரியங்களை நிக்ரஹித்துக் கொடுந்தவம் புரிந்து வரம் பெற்றமையால் மூவுலகும் வென்றனனாதலால் இங்ஙன் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் ‘ இப்பாவி நம்மை இப்படி தலையெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே ; ஆகட்டும், தக்க ஸமயம் பார்த்து இவனைத் தலையமுக்குவோம் ’ என்று நெஞ்சில் பகை வைத்துக்கொண்டிருந்து இப்போது உனக்கு ப்ரதிக்ரியை செய்து விட்டன

என்றாள். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பரவசப்பட்டு ஸீதையைக் கவர்ந்ததனால் இக்கேடு உனக்கு விளைந்ததென்றபடி.) அவ்விதமாகவே இவர்களும் ‘மங்கையர்பால் சித்தம் வைத்துக் கெட்டான்’ என்கிறார்கள். இந்த விஷயப்ராவண்ய மொன்று இல்லாவிடில் அவனுடைய செல்வமெல்லாம் எவ்வளவோ சிறப்புறுமே; விஷய ப்ராவண்ய மொன்றினால் தன் செல்வமனைத்தும் பாழாகப் பெற்றானென்கை.

மூன்றாமடியில் ‘வாழ்ந்தோம’ என்றது விபரீதலக்ஷணை; ‘கெட்டோம்’ என்பதற்குப் பரியாயம். பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையு முடையனான இராவணனைப்போலே விகாரமான் வேஷமுடையரன்றியே இரண்டு தோள்களையும் ஒரு திருமுடியையு முடையரான பெருமாள் திறத்திலே யீடுபட்டு விபீஷணாழ்வானைப்போலே நாங்களும் வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க அது செய்யாதே கெட்டுப்போனோம் என்றவாறு. “இந்துः இந்துரிவ ஸ்ரீமாந்.” என்னுமாபோலே தோளுக்குத் தோளே உவமை என்பது தோன்ற ‘ஒத்த தோளிரண்டும்’ என்றது. அந்தத் தோளுக்கு இந்தத் தோளுவமை; இந்தத் தோளுக்கு அந்தத் தோளுவமை என்றபடி.

ஸ்வாமிந்! எங்களைக் கொலை செய்யாதொழியவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்களாயிற்று. 2

தண்டகாரணியம்புகுந்தன்று தையலைத்தகவிலியெங்கோமான் *
கொண்டுபோந்துகெட்டானெமக்கிங்கோர் குற்றமில்லை கொல்லேல்குலவேந்தே*
பெண்டிராற்கெடுமிக்குடி தன்னைப் பேசுகின்றதேன்? தாசரதி!* உன்
அண்டவாணருகப்பதேசெய்தாய் அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 3

குலம் வேந்தே	(குற்றமற்றவர்களைத் தண்டியாத இக்ஷ்வாகுவின்) வம்சத்துக்குத் தலைவரே!
தாசரதீ	ஸ்ரீராமபிரானே!
தகவுஇலி எம் கோமான்	ஈரநெஞ்சு இல்லாதவனாய் எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த இராவணன்
அன்று	(நீங்கள் வனத்திலே தாபஸராயிருந்த) அக்காலத்திலே
தண்டகாரணியம் புகுந்து	தண்டகாரணியத்தில் பிரவேசித்து
தையலை	அழகிற் சிறந்த பிராட்டியை
கொண்டு போந்து	அபஹரித்து வந்து
	(அக்குற்றங்காரணமாக)
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்
எமக்கு	எங்களுக்கு
ஓர் குற்றம் இல்லை	ஒரு குற்றமும் கிடையாது;
	(ஆகையாலே)
கொல்லேல்	(எங்களைக்) கொல்லாதொழியவேணும்;
பெண்டிரால் கெடும்	ஸ்த்ரீசாபல்யங் காரணமாகக் கெட்டுப்போகின்ற
இக் குடி தன்னை	இந்த ராக்ஷஸ ஜாதியைப் பற்றி
பேசுகின்றது என்	பேசலாவது என்ன இருக்கிறது?
உன் அண்டவாணர்	தேவரீருக்கு இஷ்டரான தேவதைகள்
உகப்பதே	ஸந்தோஷிக்கக்கூடிய காரியத்தையே
செய்தாய்	செய்தருளினீர்;
அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.	

* * *—குற்றமற்றாரை நலியகில்லாத இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு அணிவிளக்காக அவதரித்த பிரானே! எங்களிராவணன், தனக்கு ஒருவகையான அபராதமும் செய்யாத உம்மிடத்திலே தானே வீண்பகை கொண்டு நெடுந்தூரங் கடந்து தண்டகாரணியத்திலே புகுந்து சிறிதும் ஈரநெஞ்சு இளநெஞ்சு இல்லாதவனாய் அழகிற்சிறந்த சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தான்; இக்

குற்றம் அவனொருவன் செய்ததத்தனை யொழிய இதில் நாங்கள் கூட்டல்லோம். நாங்கள் அவனுடைய சேவகர்களாகையாலே அவன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்த குற்ற மொழிய ஸீதாபஹாரவிஷயத்தில் சிறிதும் நாங்கள் குற்றவாளிகளல்லோம். ஆகையாலே எங்களைக் கொல்லாதொழியவேணும். விஷயசாபல்யமே ஹேதுவாகக் கெட்டுப்போகின்ற இவ்விழிகுலத்தைப்பற்றி நாங்கள் என்ன சொல்ல வல்லோம்! தேவரீருடைய அடியார்களான தேவர்கள் இராவணனால் நெருக் குண்டவர்களாதலால் அப்பாவிதொலைவது என்றோ? என்று எதிர்பார்த்திருந்தனர். அவர்களின் மனோரதம் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. இவ்வளவே போதுமானது; இனி எங்களை ஒரு சரக்காக நினையாதொழியவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்களாயிற்று.

தண்டகாரணியம் = ஸூர்யகுலத்தில் மநுசக்ரவத்தியினது குமாரனான இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய மக்கள் நூற்றுவருட் கடைப்பட்டவனும் மூடனும் மூர்க்கனும் துஷ்டனுமாகித் தண்டனைக்குரியவனென்ற காரணத்தால் எதிர்கால வுணர்ச்சியையுடைய தந்தையால் தண்டகனென்று பெயரிடப்பெற்ற ஓரரசன், விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாக்கொண்டு மதுமந்தமென்னும் பட்டணத்தையமைத்து அரசாளுகையில், ஒருநாள் தனது புரோஹிதரான சுக்ராசார்யரது ஆச்ரமத்தினுட் சென்று அவர் மகளாகிய அரஜை யென்பவளைக்கண்டு காதலித்து வலியக கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த அந்தப் பார்க்கவர் சினந்து 'ஏழுநாள்களுள் அவன் குடும்பத்தோடும் சேனை முதலிய பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோகக்கடவன்' என்றும் 'அவனது நாடு மண்மழையால் யாதொரு ஜீவஜந்துவு மில்லாமற் பாழாகக் கடவது' என்றும் சபிக்க, அங்ஙனமே அந்நாடும் அவ்வரசனும் ஏழுநாள் மண் மழை பெய்ததனால் அழிந்து போய்விட, அவ்விடம் பின்பு காடாகித் தண்ட காரணிய மென வழங்கலாயிற் றென்றுணர்க.

தையல்—அழகு; அதனையுடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர்.

தகவு—தயவு. தாசரதீ! = நீ தசரதன் மகனாகையாலே [நியாயம் தவறாதவரான அவருடைய வயிற்றிற் பிறந்தவனாகையாலே] நியாயப்பழுதாக எங்களைக் கொலை செய்யமாட்டாய் என்று குறிப்பித்தவாறு. வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். அண்டவாணர் = அண்டம் வாழ்நர்; மேலுலகத்தில் வாழ்பவரான தேவர்கள். அவர்கள் உகப்பது எங்கள் பரிபவம்; அதைச் செய்தாய் என்கை. ... 3

எஞ்சலில்இலங்கைக்கிறை யெங்கோன்றன்னைமுன்பணிந்துஎங்கள்கண்முகப்பே*
நஞ்சுதானரக்கர்குடிக்கென்று நங்கையையவன்தம்பியேசொன்னான்*
விஞ்சைவானவர்வேண்டிற்றேபட்டோம் வேரிவார்பொழில்மாமயிலன்ன*
அஞ்சலோதியைக்கொண்டுநடமின் அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 4

எஞ்சல் இல் இலங்கைக்கு இறை	ஒரு குறைவுமில்லாதவனாய் (இந்த) லங்காபுரிக்கு அரசனாய்	பணிந்து	விநயமுடன்கைகூப்பிநின்று
எம் கோன் தன்னை	எங்களுக்குத்தலைவனாயிருந்த இராவணனை நோக்கி	நங்கையை அரக்கர் குடிக்கு நஞ்சு தான் என்று சொன்னான்	'இப்பிராட்டி ராக்ஷஸ குலத்துக்கு விஷமாகத் தோன்றியவள் கிடாய்' என்று சொன்னான்;
முன்	முன்பு		
எங்கள் கண் முகப்பே	எங்கள் கண்ணெதிரில்		
அவன் தம்பியே	அவனுக்குத்தம்பியான விபீஷணாழ்வான்		(அப்படி சொல்லியும் அப்பாவி பணிந்து) வாழ மாட்டாமையாலே)

விஞ்சை வானவர் வேண்டிற்றே பட்டோம் } தேவஜாதிகள் ஆசைப்பட்டிருந்தபடியே (நாங்கள்) அனர்த்தப்பட்டோம்;

வேரி வார் பொழில் மாமயில் அன்ன } பரிமளத்தையுடைத்தாய் விசாலமான சோலையில் வளர்ந்த சிறந்தமயில் போன்றவளும்

அஞ்சு அல் ஓதியை } (சுருட்சி நீட்சி குளிர்ச்சி அழகு பரிமளம் என்று) ஐந்துவகைப்பட்ட குணங்களை யுடையதாய் ராத்ரி போற்கறுத்திருக்கின்ற கூந்தலையுடையளுமான பிராட்டியை

கொண்டு நடமின் } கொண்டு போங்கள்;

அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

* * *—விபீஷணன் முன்னமே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே இராவணனை நோக்கி 'பாவி! சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தாயே, இவள் அரக்கர் குடிக்கு விஷம்போன்றவர்கள் என்பதை அறிந்திலையே; இவளைக்கவர்ந்து வந்ததே காரணமாக அரக்கர்குடி முழுதும் வேரற்றொழியப் போகிறதுகிடாய்; இப்போதும் குற்றமில்லை; இன்றே இராமபிரான் ஸந்நிதியில் இவளைச் சேர்த்திடு' என்று உபதேசித்தான்; வணங்கி வேண்டிக்கொண்டான். அந்த ஹிதோபதேசம் இவன் செவிபிற்புகாமையாலே தேவதைகளின் கோரிக்கை நிறைவேறப்பெற்றது. போனது போகட்டும்; இனி உங்கள் பிராட்டியைக்கொண்டு செல்லுங்கள்; எங்களை ஒன்றுஞ் செய்யேல்மின்—என்கிறார்கள்.

எஞ்சல் இல்=ஒருவகையாலும் குறைபாடு இல்லாதவன் என்றபடி. அநுமான் இலங்கையில் புகுந்து முழுதும் நோக்கினவாறே "யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வர:—ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா." என்று, 'என்னஐச்வர்யம்! என்னஐச்வர்யம்!!, இந்த ராவணனிடத்தில் அநீதியொன்று மாத்திரம் தவிர்ந்திருக்குமாயின் ஸாக்ஷாத் தேவலோகத்தையும் ஆட்சி புரியக் கடவனன்றோ இவன்' என்று மதித்தனனுதலால் செல்வத்தில் ஒருவகைக் குறையுமற்றவனென்கிறது. எஞ்சல—குறைதல்.

விஞ்சை வானவர்='வித்யா' என்னும் வடசொல் 'விஞ்சை' என்றும் திரியும். தேவதைகளில் ஒரு வகுப்பான வித்யாதரர்களைச் சொன்னபடி. தேவஜாதிக்கெல்லாம் இது உபலக்ஷணமென்க. "ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:—அர்த்திதோமாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" என்கிறபடியே இராவணனைத் தொலைக்கவேணுமென்ற வானவர்களின் வேண்டுகோள் நிறைவேறப் பெற்றதாயிற்று என்கிறார்கள்.

அஞ்சுஅல் ஓதியை=ஓதியென்று கூந்தலுக்குப் பெயர். 'ஐந்து' என்பது 'அஞ்சு' என மருவிக்கிடக்கின்றது. மிருதுவாயிருத்தல் குளிர்ந்திருத்தல் நறுமணம் மிக்கிருத்தல் கறுத்திருத்தல் நீண்டிருத்தல் என உத்தமகேச லக்ஷணம் ஐவகைப்பட்டதாகும். 'அல்' என்பது இரவுக்குப் பெயராகி இருளைக் குறிக்கின்றது. இருண்ட கூந்தல் என்றபடி. ஐவகை லக்ஷணங்களில் 'கறுத்திருத்தல்' என்பது சேர்ந்தேயிருத்தலால் 'அல்' என்றது புநருக்தியாகுமே யென்னில், ஐவகையில் கறுத்திருத்தல் என்பதை நீக்கி அடர்ந்திருத்தலைக் கூட்டிக்கொள்க. 'அஞ்சலோதி' என்றது அன்மொழித்தொகை. திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "ஐம்பாலோதி" என்றதுங் காண்க சிலர் "அஞ்சிலோதியை" (அம் சில் ஓதியை) என்று பாடம் கொள்ளவேணுமென்பர்; அது சுவைக்கேடு. 4

செம்பொன்நீண்முடியெங்களிராவணன் சீதையென்பதோர்தெய்வம்கொணர்ந்து*
வம்புலாங்கடிகாவிற்சிறையாவைத்ததே குற்றமாயிற்றுக்காணீர்*
கும்பனோடுநிகும்பனும்பட்டான் கூற்றம்மானிடமாய்வந்துதோன்றி*
அம்பினாலெம்மைக்கொன்றிடுகின்றது அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 5

செம் பொன் நீள் முடி	செம்பொன்னாற் செய்யப் பட்ட நீண்ட கிரீடத்தை யுடையனாய்		(அதுவே நிமித்தமாக)
எங்கள்	எங்களுக்குத் தலைவனான	கும்பனோடு நிகும்பனும் பட்டான்	கும்பனும் நிகும்பனும் மாண்டொழிந்தனர் ;
இராவணன்	ராவணனானவன்	கூற்றம்	(இராவணன்கையில் முன்பு தோற்றிருந்த) யமனானவன்
சீதை எனபது ஓர் தெய்வம் கொணர்ந்து	ஸீதையென்கிற ஒரு தெய்வப் பெண்ணைக் கவர்ந்து வந்து	மானிடம் ஆய் வந்து தோன்றி	மநுஷ்ய வேஷத்தைப் பூண்டு கொண்டு இங்ஙனே வந்து தோன்றி
வம்பு உலாம் கடி காவில்	புதுமை மாறுததும் பரிமளத்தை யுடையதுமான (அசோக)வனத்திலே	எம்மை	எங்களை
சிறைஆ வைத்ததே	சிறையிலிருப்பாம்படி வைத்திருந்த இதுதானே	அம்பினால்	பாணத்தினால்
குற்றம் ஆயிற்று காணீர்	அபராதமாய்த் தலைக்கட்டிற்றுக்கிடீர் ;	கொன்றிடுகின்றது	கொல்லுகின்றான் ;

அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

* * *—வாரீர் !, எங்கள் இராவணனுடைய பெருமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? பலதிசைகளிலுஞ் சென்று வெற்றி பெற்றுச் செம்பொன்முடி கவித்துக்கொண்டவன். அனைவரும் அவன்கீழே கைகட்டிக் காத்திருக்கவேண்டியவர்கள் ; அப்படி யிருக்கச்செய்தேயும், ஸீதாபிராட்டியாகிற ஒரு தெய்வப்பெண்ணைக் கவர்ந்துவந்து இவ்வசோகவனத்திலே சிறைவைத்திட்டதே அவனுக்குப் பெரிய அபராதமாகத் தலைக்கட்டிற்று. அதுவே காரணமாகக் கும்பன் நிகும்பன் முதலான பெரிய ரணவீரர்களும் மாண்டொழியலாயிற்று. இராவணன் கையிலே முன்பு தோற்றுக்கிடந்த ம்ருத்யுவானவன் அந்தவுருவத்துடன் இங்குவரமாட்டாமல் இராமனென்னும் பெயராலே ஒரு மானிடவடிவு கொண்டுவந்து நின்று எங்கள்மேல் சரவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கின்றான் ; குற்றமற்றவர்களான எங்களது உயிரையும் கொள்ளை கொள்வீர்களோ வென்று அஞ்சுகின்றோம் ; நாங்கள் எங்கள் தோல்விக்கும் உங்கள் வெற்றிக்கும் மேலெழுத்திட்டுக் கூத்தாடுகின்றோமாதலால் எங்களை விட்டொழிய வேணும் என்றார்களாயிற்று.

கூற்றம் மானிடமாய்த்தோன்றி = இராவணன் நெடுநாள்தவம்புரிந்து வரப்ரஸாதம் பெறும்போது மானிடரை ஒரு பொருளாகவே மதியாமல் அவர்களைத் தவிர்த்து மற்று யாராலும் தனக்குச் சாவு நேரிடாமை வேண்டினனாதலால் அவன் உபேக்ஷித்த மானிடத்தில் திருமால் வந்து தோன்றினனென்க. யமன்றானே இப்படி மானிடமாய் வந்து தோன்றினனாக இவர்கள் கூறுவது தங்கள் சாதிமொழிக்கு ஏற்றதாம். கூற்றம் = உடலையும் உயிரையும் வேறு வேறு கூறாக்குபவன் என்ற காரணப் பெயர். 5

ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி உயர்கொள்மாக்கடிகாவையிறுத்து*
காதல்மக்களும்சுற்றமுங்கொன்று கடியிலங்கைமலங்கவெரித்து*
தூதுவந்தகுரங்குக்கே உங்கள்தோன்றல்தேவியைவிட்டுக்கோடாதே*
ஆதர்நின்றுபடுகின்றதந்தோ! அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 6

ஓதம்	அலைகளையுடைய	காதல்	(இராவணனுடைய) அன்புக்கு இலக்கான
மா கடலை	பெரிய கடலை		
கடந்து ஏறி	தாண்டி.	மக்களும்	அக்ஷகுமாரன் முதலிய புத்திரர்களையும்
உயர்கொள் மா கடி காவை இறுத்து	உயர்த்தியை யுடைத்தாய்ப் பெரிதாய் மணம்மிக்கதான அசோகவனத்தை முறித்து	சுற்றமும்	அந்தரங்க சேவகர்களையும்
		கொன்று	தொலை செய்து

கடி இலங்கை மலங்க எரித்து	காவலையுடைத்தான லங்கையானது கலங்கும்படியாகத் தீக்கொளுவி
தூது வந்த	(பிராட்டிபக்கல்) தூது சொல்லவந்த
குரங்குக்கே	அநுமான்கையிலேயே
உங்கள் தோன்றல் தேவியை	உங்கள் ஸ்வாமியான பெருமாளுடைய தேவியான ஸீதையை
விட்டுக்கொடாதே	ஸமர்ப்பியாமல்
ஆதர்	அவிவேகிகளான நாங்கள்
நின்று படுகின்றது அந்தோ	இப்படி துவண்டு நின்று அநர்த்தப்பட வேண்டிற்றுயிற்று ஐயோ !;

அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ—.

***—வாரீர் வானர வீரர்காள் !, முன்னமே இங்குத் தூதுவந்த அநுமானென்னும் ஓர் வானர வீரன் ஒருவராலும் கடக்க முடியாத கடலைக்கடந்து வந்து அசோகவனத்தையும் முறித்து, பல போர்வீரர்களையும் சேனைத்தலைவர்களையும் அக்ஷகுமாரனையும் கொன்று லங்காதஹநமும் செய்து ஆக இப்படி யெல்லாம் காட்டின வீரத்தைக்கண்டு 'தூதுவந்த குரங்கின் சக்தியே இதுவானால் இதனை அனுப்பின பிரபுவின் நிலைமை எப்படியிருக்கும் !' என்று ஊஹித்துணர்ந்து அப்போதே 'இனி நாம் உயிர்வாழ்ந்திருக்கவேண்டில் ஸீதையை விட்டுக்கொடுப்பதே உரியது' என்று துணிந்து அது செய்திருக்கவேண்டும்; அந்தோ! அது செய்யாமையினாலே இப்போது அநர்த்தப்படவேண்டிற்றாயிற்று; அஞ்சுகின்றோம் என்கிறார்கள்.

தோன்றல்—ஸ்வாமி. ஆதர்—அறிவில்லாதவர். 6

தாழமின்றிமுந்நீரையஞ்ஞான்று தகைந்ததேகண்டுவஞ்சிநுண்மருங்குல்*
மாழைமான்மடநோக்கியைவிட்டு வாழகில்லாமதியின்மனத்தானை*
ஏழையையிலங்கைக்கிறைதன்னை யெங்களையொழியக்கொலையவனை*
சூழுமாநினைமாமணிவண்ணா! சொல்லினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 7

மா மணி வண்ணா	நீலமணிநிறத்தனான பெருமானே !
தாழம் இன்றி	காலதாமதமில்லாமல்
முந்நீரை	கடலை
அஞ்ஞான்று	அன்றைக்கு
தகைந்ததே கண்டு	அணை செய்த தொன்றையே கண்டு,
வஞ்சி நுண் மருங்குல்	வஞ்சிக்கொடிபோன்று நுட்பமான இடையை யுடையளாய்
மாழை மான் மட நோக்கியை	பேதைமைக்குணமுள்ள மானின்பார்வை போன்ற கபட மற்ற கண் பார்வையை யுடையளான ஸீதையை
விட்டு	(தேவரீர் ஸந்நிதியிலே) ஸமர்ப்பித்துவிட்டு
வாழ கில்லா	வாழ்வதற்கு ப்ராப்தியற்ற
மதி இல் மனத்தானை	மதிகெட்டவனும்
ஏழையை	தகாத விஷயத்தில் நசை கொண்டவனுமான
இலங்கைக்கு இறை தன்னை அவனை	அந்த இராவணனை
எங்களை ஒழிய கொலை	எங்களைத் தவிர்த்துக் கொல்லவேண்டும் ;
சூழும் ஆ நினை	அடியோங்கள் தேவரீரைச் சூழ்ந்துகொண்டு பிரார்த்திக்கிறவிதனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் ;
சொல்லினோம்	எங்கள் கோரிக்கையை விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டோம் ;

தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

***—சிறிதும் தாமதமின்றிக் கடலிலே அணைகட்டிக் கடந்து வருவதென்பது எளிதான காரியமன்றே; மிக அரிதான அக் காரியத்தையும் செய்துவிட்டார்களென்பதை அறிந்தபின்பாவது 'ஓ இவர்கள் ஸாமாந்ய மநுஷ்யரல்லர் ;

தெய்வங்களாகவே யிருக்கவேண்டும்; இல்லையேல் இவ்வருந்தொழில் செய்யக் கூடுமோ?' என்று நினைத்து 'இனி நாம் ஸீதையை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உயிர்தப்பி உய்வதே உரியது' என்று கொண்டு அங்ஙனே செய்து வாழ்ந்து போகலாமே ராவணன்; அப்படி வாழமாட்டாதே 'நாம் இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ? நம்மையும் அடர்ப்பாருண்டோ?' என்ற அஹங்காரத்தையே மேற்கொண்டிருந்த அப்பாவியை, மாமணிவண்ணா! இஷ்டப்படி கொன்றுவிடாய்; அக்கொலையில் நின்றும் எங்களைமாத்திரம் தவிர்த்தருளவேணும் என்கிறார்கள். தாழம்—தாழ்வு; கால விளம்பம்.

பிராட்டியின் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் அநுபவிக்கவுரியவன் இராம பிரானொருவனே யன்றி நாம் எங்கே! அவை எங்கே! என்று இராவணன் நினைத்திருக்கவேணு மென்பது தோன்ற 'வஞ்சிநுண்மருங்குல் மாழைமான் மடநோக்கியை' என்றனர். கள்ளங் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையுங் கொள்ளும் மகளிர் கண்ணோக்கிற்கு வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், அசோகவனத்தையும் அங்குள்ளாரையுங் கண்டவளவில் பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையளாயின ளென்பதுதோன்றும். மாழை—அறிவின்மை, அழகுமாம். ஏழை—தகாத விஷயத்தில் வீணை சாபல்யங் கொண்டவன்.

சூழும் ஆ நினை=நாங்கள் இத்தனைபேர் சூழ்ந்துகொண்டு யாசிக்கின்றோமே இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்கை. 7

மனங்கொண்டேறும்மண்டோதரிமுதலா அங்கயற்கண்ணினார்களிருப்ப*
தனங்கொள்மென்முலைநோக்கமொழிந்து தஞ்சமேசிலதாபதரென்று*
புனங்கொள்மென்மயிலைச்சிறைவைத்த புன்மையாளன்நெஞ்சிற்புகவெய்த*
அனங்கனன்னதிண்டோளெம்மிராமற்கு அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 8

மனம் கொண்டு ஏறும்	நெஞ்சைக் கவரும்படியான அழகுடையவர்களான
மண்டோதரி முதலா	மந்தோதரி முதலான
அம் கயல் கண்ணினார்கள்	அழகிய மீன்போன்ற கண்களை யுடையரான மனைவியர்பலர்
இருப்ப	குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும்,
தனம் கொள்	தனக்குச் செல்வமாயிருக்கின்ற
மெல் முலை	(அவர்களுடைய) அழகிய முலைகளிலே
நோக்கம் ஒழிந்து	கண் செலுத்தாமல்,
சில தாபதர் தஞ்சமே என்று	(இப்பிராட்டிக்காகப் பரிந்து வரக்கூடியவர்கள்) சில காட்டாள்கள் தானே, அவர்கள்சரக்கோ; என்று அவலீலையாக நினைத்துக் கொண்டு
புனம் கொள் மென் மயிலை சிறை வைத்த	காட்டில் தன்னிஷ்டப்படி திரிகின்ற, அழகிய மயில் போன்றவளான பிராட்டியைச் சிறையிலே வைத்தவனாய்
புன்மை யாளன்	நீசனான இராவணனுடைய
நெஞ்சில்	மருமத்திலே
புக	உறைக்க
எய்த	அம்பு செலுத்தியவரும்
அனங்கன் அன்ன	மன்மதனைப்போன்ற அழகுடையவரும்
திண் தோள்	வலிமைமிக்க திருத்தோள்களையுடையவருமான
எம் இராமற்கு	எங்களிராமபிரானுக்கு
அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.	

***—இராவணன் தன்னுடைய போகத்திற்கு உரியவிஷயம் இல்லாமையாலே வழியல்லா வழியிற் புகுந்தானென்று சொல்வதற்கு இடமிருந்தாலாவது

குற்றமில்லையென்னலாம்; தன் மனத்தைக் கவரும்படியான அழகுவாய்ந்த மந்தோதரி முதலான மாதர் பலர் இருக்கச் செய்தேயும் அவர்களின் அவயவங்களைப்பேணாதே, தன்னிலத்திலே வளரும்மயிலின் சாயல்போன்ற சாயலையுடையளான பிராட்டியைக் கொணர்ந்து சிறைவைத்திட்டான் பாவி; இவனில் விஞ்சின நீசன் உலகில் இல்லை. அப்படிப்பட்டவனுடைய மார்பிலே உறைக்கும்படியாக அம்புகளைப் பொழிந்த இராமபிரானுடைய வீரத்துக்கு அஞ்சுகின்றோமென்கிறார்கள்.

- தனங்கோள் மென்முலை='धनम्' என்னும் வடசொல் தனமெனத் திரிந்தது. மாதர்க்குச் செல்வம் முலையாதலால் 'தனங்கொள் மென்முலை' எனப்பட்டது.

தஞ்சமேசில தாபதர் என்று=சில தாபதர் தஞ்சமோ என்று நினைத்தானும் இராவணன். அதாவது—இந்த 'ஸீதையை நாம் அபஹரிக்கிறோமே, இவளைச் சேர்ந்தவர்கள் பரிந்து எதிரிட்டுவந்தால் நமக்கு அநர்த்தமாகுமோ?' என்று ஆலோசிக்கப் புகுந்து, 'மரவுரியும் சடையுமாய்த் தாபஸ வேஷங்கொண்டிருக்கின்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவளுக்குத்தஞ்சமாக வரக்கூடும்; அவர்கள்நமக்கு ஒருசரக்கோ? என்று அவர்களை அபதார்த்தமாக நினைத்துவிட்டு அபஹரித்து வந்தானென்றபடி.

புன்மையாளன்—அற்பன். அநங்கன்—மன்மதன்; வடசொல். ... 8

புரங்கள்மூன்றுமோர்மாத்திரைப்போதில் பொங்கெரிக்கிரைகண்டவனம்பில்*
சரங்களேகோடிதாயடுகின்ற சாம்பவானுடன்நிற்கத்தொழுதோம்*
இரங்குநீயெமக்கெந்தைபிரானே! இலங்குவெங்கதிரோன்றன்சிறுவா *
குரங்குகட்கரசே! யெம்மைக்கொல்லேல் கூறினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 9

ஓர் மாத்திரை போதில்	ஒரு கண்ணிமைப்பொழுதில்
புரங்கள் மூன்றும்	முப்புரங்களையும்
பொங்கு எரிக்கு	அக்நிஜ்வாலைக்கு
இரை கண்டவன்	இரையாக்கின ருத்ரனுடைய
அம்பில்	அம்புகளிற்காட்டிலும்
சரங்கள்	இந்த ராமபாணங்கள்
கொடிது ஆய்	கொடியவைகளாய்
அடுகின்ற	பொசிக்கின்றன;
சாம்பவான்	ஸ்ரீஜாம்பவான்
உடன் நிற்க	புருஷகாரமாகக் கூடநிற்க
தொழுதோம்	வணங்குகின்றோம்;

எந்தை பிரானே	எங்கள் நாயகனே!
இலங்கு வெம் கதிரோன் தன் சிறுவா	விளங்குகின்ற ஸூர்யனுக்குப் புதல்வனாய்
குரங்குகட்கு அரசே	வானரங்கட்குப் பிரபுவான ஸுக்ரீவனே!
எமக்கு நீ இரங்கு	எங்கள் விஷயத்திலே நீ இரங்கியருளவேணும்;
எம்மை கொல்லேல்	எங்களைக் கொல்லாதொழியவேணும்;
கூறினோம்	இந்தப் பிரார்த்தனையையே அடுத்தடுத்துச் சொல்லுகின்றோம்;

தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

***—ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ஸுக்ரீவமஹாராஜரைச் சரணம்புகுகிறார்கள் அரக்கர். முப்புரங்களையும் ஒரு மாத்திரைப்பொழுதில் எரித்த சிவபிரானது பாணத்திற்காட்டிலும் ராமபாணங்கள் கொடியவையாயிருக்கையாலே மிக அஞ்சுகின்றோம்; ஆதித்யனுக்குப் புதல்வனான ஸுக்ரீவ மஹாராஜனே! நீர் குரங்குகட்கெல்லாம் அரசராதலால் அக்குரங்குகளெல்லாம் நீரிட்ட வழக்காயிருக்கக் கடவனவாகையாலே அவை எங்கள்மேற் பாயாதபடி திட்டஞ்செய்வீரென்று ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு உம்மைத் தொழுகின்றோம்; எம்மைக் கொல்லாதபடி இரங்கியருளவேணும் என்கிறார்கள்.

புரங்கள் மூன்றும் பொங்கெரிக்கிரைகண்ட வரலாறு :—முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலானருடைய வேண்டுகோளினுல் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த ஸந்நத்தனய்ச் சென்று போர் தொடங்கும் போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினுல் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன் என்பதாம்.

ஓர் மாத்திரைப்போதில்=' கண்ணிமைப்பொழுதும் கைந்நொடிப்பொழுதும் மாத்திரைக்களவாம்' என்பர் தமிழர்.

இலங்குவெங்கதிரோன்றன் சிறுவா! என்றதன் விவரணம் ;—மேருமலையில் நான்முகக் கடவுள் யோகம் பயின்று கொண்டிருக்கையில் அவரது கண்களில் நீர்த்துளி ததும்பியது ; அதை அவர் கையாலெடுத்துக் கீழே யெறிந்தனர். அவ்வளவிலே அந்த நீர்த்துளி ஒரு குரங்காக மாறியது. அக்குரங்கு பிரமதேவருக்கு ஒப்பான மஹிமையும் மிக்க வேகமுமுடையோனுகி அம்மலையில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த வனங்கள் தோறும் தாவித் திரிந்து விளையாடிக்கொண்டே காலங்கழித்து வந்தது. அஃது ஒருநாள் நாவறண்டு நீர் வேண்டி அந்த மேருமலையின் வடபக்கஞ்சென்றது. அங்கு ஓர் தடாகத்தைக்கண்டு அதன் கரையில் நின்று தண்ணீரை எட்டிப்பார்க்க, அதனுள் தனது நிழல் தோன்றுவதைக் கண்ணுற்றுத் தனக்குப் பகையான மற்றொரு வானரம் அக்கயத்தினுள் குடிகொண்டு தன்னையிகழ்கின்றதெனக் கருதி அதனை வெல்லுமாறு அம்மடுவிற்குதித்தது. குளத்தில் விழுந்து மூழ்கி மெல்ல நீந்திக் கரையேறியவளவில் அது ஓர் அற்புதமான அணங்காக மாறியது. காண்போர் மனத்தைக்கவரவல்ல பொற்கொடியென ஒரு பெண்மணி தனது வடிவழகினுல் எல்லாத் திசைகளையும் ஒளி பெறச்செய்து கொண்டு அப்பொய்கைக் கரையில் நிற்குங்கால், தேவேந்திரன் பிரமதேவரிடஞ்சென்று அவரையடிபணிந்து பூஜித்துத் திரும்பி அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்தான். அதே தருணத்தில் ஸூரியபகவானும் எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து இந்த ஸுந்தரி நிற்குமிடத்தருகே வரலாயினன். இந்திரனும் ஆதித்யனுமாகிய இரண்டு தேவர்களும் அப்பெண்மணியை ஏககாலத்தில் கண்ணுற்றுக் காம பரவசர்களாகி மெய்ம்மறந்து மனங்கலங்கி நின்றனர். உடனே இந்திரனது வீரியம் ஸ்கலிதமாக, அதனை அவன் அவளது சிரஸில் விழுமாறு செய்தனன். அஃது அவ்வாறு முடிமீது விழாது வாலிலே வீழ்ந்தது. தேவர்களது வீரியம் ஒரு பொழுதும் வீணுவதில்லை யாதலின் உடனே அதுமிக்கபலசாலியான ஒரு வானரமாகமாறியது. வாலினின்று உற்பவித்த காரணத்தினுல் அவ்வானரத்துக்கு வாலியெனவே பெயர் ப்ரஸித்தமாயிற்று. ஆதித்யனும் அவ்வாறே அனங்கனுக்கு வசமாகித் தனது வீரியத்தை அவளது கழுத்தில் வீழ்த்தினுன். க்ரீவையில் [கழுத்தில்] வீழ்ந்த அவ்வீரியம் ஸுக்ரீவனெனப் பெயர்பெற்ற வானரமாகிவிட்டது. இவ்வரலாற்றை உத்தர ஸ்ரீ ராமாயணம் நாற்பத்து மூன்றும் ஸர்க்கத்தில் விரிவாகக் காண்க.

அங்குவானவர்க்காகுலம்தீர அணியிலங்கையழித்தவன்றன்னை*
பொங்குமாவலவன்கலிகன்றி புகன்றபொங்கத்தங்கொண்டு* இவ்வுலகினில்
எங்கும்பாடிநின்றாடுமின்தொண்டீர்! இம்மையேயிடரில்லை* இறந்தால்
தங்குமூரண்டமேகண்டுகொண்மின் சாற்றினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 10

சொல்	பொருள்	சொல்	பொருள்
தொண்டீர்	பகவத்பக்தர்களே !,	பாடி நின்று ஆடுமின்	பாடிக்கொண்டு கூத்தாடுங்கள் ; (இது செய்தால்)
அங்கு வானவர்க்கு ஆகுலம் தீர	தேவலோகத்திலுள்ள தேவதைகளின் மனக்குழப்பம் தீரும்படி	இம்மையே இடர் இல்லை	(உங்கட்கு) இப்பிறவியில் ஒருவகைத்துன்பமு முண்டாகாது ;
அணி இலங்கை அழித்தவன் தன்னை	அழகிய லங்காபுரியை அழித்தருளின பெருமான் விஷயமாக,	இறந்தால்	மரணமானபின்பு
பொங்கு மாவலவன் கலிகன்றி	கிளர்த்தியையுடைய ‘ஆடல்மா’ என்னுங் குதிரையை நடத்த வல்லவரான ஆழ்வார்	தங்கும் ஊர்	நீங்கள் போய்ச்சேர்ந்து நிலைநிற்குமிடம்
புகன்ற	அருளிச்செய்த	அண்டமே	பரமபதமேயாம் ;
பொங்கத்தம் கொண்டு	‘பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்ற இந்த வெற்றிப் பாசுரங்களைக்கொண்டு	கண்டுகொண்மின்	(இதனை அநுபவத்தாலே) கண்டு கொள்ளுங்கள் ;
இ உலகினில்	இவ்விபூதியிலே	சாற்றினோம்	இஃது எல்லாருமறியச் சொன்னோம் ;
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ	வெற்றியோ வெற்றி.

* * *—இராவணனுடைய கொடுமையினாற் குடியிழந்து வருந்தின தேவஜாதிகள் செவ்வனே குடிவாழுமாறு இலங்கையை நீறுபடுத்தின இராமபிரானுடைய வீரத்தை, தோற்ற அரக்கர்களின் பாசுரத்தாலே கவிபாடின இத்திருமொழியைக்கொண்டு தொண்டர்களே! இவ்வுலகில் எங்கும் பாடியாடுங்கோள். அங்ஙனே செய்தால் இம்மையில் ஒரு இடருமின்றி வாழப் பெறுவீர்கள் ; இறந்த பின்போ * மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே காண்மின் ; இதனை எல்லாருமறியச் சொன்னோம் என்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“அங்கவ்வானவர்க்கு” எனப் பாடம் வழங்கும். ஆகுலம்—வடசொல் விகாரம். [பொங்குமாவலவன்] இவ்வாழ்வார் தனதாகக் கொண்டு ஏறிச்செலுத்திய சிறந்த குதிரைக்கு ‘ஆடல்மா’ எனப் பெயர்வழங்கும் ; அதுவே இங்குப் பொங்குமா எனப்பட்டது. வலவன்—வல்லவன், ஸமர்த்தன் ; பாகன் என்றபடி.

பொங்கத்தம் = ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றதன் ஏகதேசாநுகாரம்.

கீழ் ஒன்பது பாசுரங்களின் முடிவிலும் “தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ” என்றது இராமபிரான் வெற்றியை ராக்ஷஸர்கள் எடுத்துரைத்தபடி. இப்பாட்டின் முடிவில் ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றது எம்பெருமான் வெற்றியை ஆழ்வார்தாம் உரைக்கிறபடி. இத்திருமொழியானது இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தைத் தோற்பித்து வெற்றி பெறும்படியைச் சொல்லுகிற தென்பாருமுளர்.

அடிவரவு :—இரக்கம் பத்து தண்டக எஞ்சல் செம்பொன் ஓதம் தாழம் மனம் புரங்கள் அங்கு ஏத்து.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—மூன்றாம்திருமொழி—ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப.

கீழ்த்திருமொழிபோலவே இத்திருமொழியும் இலங்கையரக்கர்களின் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது. தோற்றவர்கள் தங்கள் தோல்விக்கு ஈடாக ஆடுவதொரு கூத்துக்குக் குழமணிதூரம் என்று பெயர்போலும். அக்கூத்தையாடுகின்ற அரக்கர்களின் நிலைமையிலே நின்று ஆழ்வார் ஸ்ரீராம விஜயத்தைப் பேசியநுபவிக்கிறாராயிற்று.

கீழ்த்திருமொழியில் வந்த 'தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ' என்றதற்கும், இத்திருமொழியில் வரும் 'குழமணிதூரம்' என்றதற்கும் இலக்கணமுமிலக்கியமும் இவ்வருளிச்செயலே போலும். ... . *

ஏத்துகின்றோம்நாத்தழும்ப இராமன்திருநாமம்*
சோத்தநம்பீ! சுக்கிரீவா! உம்மைத்தொழுகின்றோம்*
வார்த்தைபேசீரெம்மை உங்கள்வானரம்கோல்லாமே*
கூத்தர்போலவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. 1

இராமன்	இராமபிரானுடைய	உங்கள் வானரம்	நீங்களிட்ட வழக்காயிருக்கின்ற வானரவீரர்கள்
திருநாமம்	திருநாமங்களை	எம்மை கொல்லாமே	எங்களைக் கொல்ல நினையாதபடி
நா தழும்ப	நாக்கு தடிக்கும்படி	வார்த்தை பேசீர்	ஒருவார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்;
ஏத்துகின்றோம்	வாயாரச்சொல்லித்துதிக்கின்றோம்;	கூத்தர் போல	கூத்தாடக்கற்றவர்கள்போல
நம்பீ சுக்கிரீவா	ஸுக்ரீவமஹாராஜரே!,	குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்	உங்கள் வெற்றியும் எங்கள் தோல்வியுந்தோற்ற ஆடுகின்றோம்.
சோத்தம்	இதோ அஞ்ஜலி;		
உம்மை தொழுகின்றோம்	உம்மைத் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்குகின்றோம்;		

***—பாசுரந்தொடங்கும்போதே "ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப இராமன் திருநாமம்" என்ற அழகை என் சொல்வோம்! "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜா நாமபவந் கதாঃ—ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி." [இராமபிரான் அரசாட்சி புரிந்தகாலத்திலே ஜனங்களனைத்தின வாயிலும் ஸ்ரீராமநாமப்ரசம்ஸை தவிர வேறொன்றும் வந்ததில்லை; உலகமே ராமமயமாக ஆய்விட்டது] என்றாப்போலே இலங்கையும் ராமநாம மயமாக ஆய்விடுகின்றதிப்போது. நாக்குத் தடிக்கும்படி ஸ்ரீராமநாமங்களையே சொல்லித் துதிக்கின்றோமென்கிறார்கள்.

நம்பிசுக்கிரீவா! சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சிதோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம் சோத்தம் என்பதாம். 'ஸ்தோத்திரம்' என்னும் வடசொல் சோத்தமெனத்திரிந்துகிடக்கிறது என்பாருமுளர். ஸுக்ரீவ மஹாராஜனே! இராமபிரானுடைய தயவுக்கும் வாநரமுதலிகளின் தயவுக்கும் உறுப்பாக உம்முடைய அநுக்ரஹமே முக்கியமாக வேண்டியிருத்தலால் உம்மைக் கைகூப்பித்தொழுகின்றோம். உங்கள் வானரப்படை எங்களைக் கொல்லாதபடி வார்த்தை பேசியருளவேணுமென்கிறார்கள்.

'வார்த்தை பேசீர்' என்றது—'நீர் எங்களோடு வார்த்தை சொல்லவேணும் என்பதாகவும் 'நீர் குரங்குகளிடம் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும்' என்பதாகவும் பொருள்படும். முந்தினபொருளையே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார். அரசன் ஒருவனோடே வார்த்தை சொன்னால் அதைக்காண்கின்ற ராஜ புருஷர்கள்

'இவன் நம் அரசனுக்கு அந்தரங்கன் போலும்' எனநினைத்து அவர்களும் அவனிடத்து அன்பராயிருக்கக்கடவராகையாலே. உம்முடைய முதலிகள் எங்களை உம்முடைய அந்தரங்கராக நினைத்துக்கொள்ளுமாறு நீர் எம்மோடே வார்த்தை சொல்லுவீராக என்கிறார்களென்க.

முன்பு விபீஷணாழ்வான் ராமகோஷ்டியில் வந்துபுகும்போது, 'சத்ரு பக்ஷத்தில் நின்றும்வந்த இவனை இங்குச்சேர்த்துக்கொண்டால் குடிகெட்டுப் போய் விடும்' என்று இடையூறுசெய்தவர்களில் ஸுக்ரீவன் தலைவனாதலால் அதனை யறிந்துபோலும் இவர்கள் அவனையே கால்கட்டுகிறார்கள். 1

எம்பிரானே! யென்னையாள்வாய் என்றென்றரற்றாதே*
அம்பின்வாய்ப்பட்டாற்றகில்லாது இந்திரசித்தழிந்தான்*
நம்பி அநுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே! நளனே!*
கும்பகர்ணன்பட்டுப்போனான் குழமணிதூரமே. 2

இந்திரசித்து	இந்த்ரஜித்தானவன்
எம்பிரானே என்னை ஆள் வாய் என்று என்று அரற்றாதே	பகவந்நாமங்களையே சொல் லிக்கோஷம் போடாமல்
அம்பின் வாய் பட்டு	பாணங்களுக்கு இரையாகி
ஆற்ற கில்லாது	தரித்திருக்கமாட்டாமல்
அழிந்தான்	மாண்டுபோனான் ;
நம்பி அனுமா ! சுக்கிரீவா ! அங்கதனே ! நளனே ! —;	
கும்பகர்ணன்	கும்பகர்ணனானவன்
பட்டுப் போனான்	முடிந்துபோனான்
குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.	

***—அனுமான் ஸுக்ரீவன் அங்கதன் நளன் ஆக நால்வரையும் விளித்துத் தங்கள் தோல்வியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாநரமுதலிகளுக்குள்ளே இந்நால்வரே முக்கியர்கள். ஹநுமானுடைய வீரச்செயல்களை முந்துற முன்னமே பிடித்துக் கண்டிருக்கின்றனர்; ஸுக்ரீவனே வாநரர்கட்கெல்லாம் அரசனாகை யாலே அவனுடைய இரக்கம் முக்கியமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். [அங்கத னுடைய அற்புதச்செயல்களில் ஒன்றுவருமாறு :—] இராவணன் ஸேதுபந்தனம் முதலியவற்றைப்பார்த்தாகிலும் புத்தி திருந்தி வருவானோவென்று மநோரதித்த இராமபிரான் அங்கதனை இராவணனிட மனுப்ப, அவன் சென்று ராவண ஸபையிலுட்கார்ந்து அவனை நோக்கி 'ஓராக்ஷஸராஜனே! சக்ரவர்த்தி திருமகனார் உனக்கு நியமித்தருளுகிறார்-'நீ இன்னும் சிலநாள் இச்செல்வத்துடன் வாழ நினைத்தாயாகில் ஸீதையைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிடு; மேலும் என்னுடைய தகப்பனாரான வாலி உனக்குத் தெரியுமன்றோ? உன்னைத் தன்வாலினால் சுற்றி யெடுத்துக்கொண்டுபோய் நான்குஸமுத்ரத்திலும் ஒரு சிறிய புழுவைத் தோய்ப்பது போல் தோய்த்தெடுத்த பராக்ரமசாலியன்றோ! அந்தவாலியை இந்த ஸ்ரீராமன் ஒரே அம்பினால் கொன்றுவிட்டார்; இதைக் கேட்டாகிலும் இனி நீ அவரிடத்திற் பகையை ஒழித்து நட்புக்கொள்' என்று சொல்ல, இராவணன் சீறி அங்கதனைப் பிடித்துக் கொல்லும்படி அரக்கர்கட்குக் கட்டளையிட, அப்படி பிடித்துக்கொண்ட நான்கு ராக்ஷஸர்களையும் தன்கக்ஷத்திலிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்திற்கிளம்பி அவ்வரக்கர்களை இராவணனுடையவிமானத்தின்மேற்சுழற்றி யடித்து அவ்விமா னத்தையும் உடைத்துவிட்டு இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தான். இப்படிப்பட்ட வீரச் செயலைக் கண்டவர்களாதலால், அங்கதனே! என்று அவனை விளிக்கின்றனர். அணைகட்டுதலாகிற அரும்பெருந்தொழில் நளனால் நிறைவேறிற்றென்பதை அறிந் தவர்களாதலால் நளனே! என்று அவனையும் விளிக்கின்றனர்.

இவர்களை விளித்துச்சொல்லும் வார்த்தையாவது இந்த்ரஜித்தும் கும்பகர்ணனும் 'எம்பிரானே! என்னையாள்வாய்' என்று சொல்லி வாழ்ந்துபோக ப்ராப்தியிருக்கச் செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே அம்புக்கு இலக்காகி மாண்டொழிந்தனர்; நாங்கள் அங்ஙனமாகமே வாழ்ந்துபோகப் பார்க்கிறோமென்றவாறு. 2

ஞாலமாளுமுங்கள்கோமான் எங்களிராவணற்கு*
காலனாகிவந்தவாகண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல்*
நீலன்வாழ்கசுடேணன்வாழ்க அங்கதன்வாழ்கவென்று*
கோலமாகவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. 3

ஞாலம் ஆளும்	பூமியை யெல்லாம் ரக்ஷித்தருள்பவராய்
உங்கள் கோமான்	உங்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரீராமபிரான்
எங்கள இராவணற்கு	எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த இராவணனுக்கு
காலன் ஆகி வந்த ஆ கண்டு	ம்ருத்யுவாக வந்தபடியைப் பார்த்து
அஞ்சி	பயப்பட்டு,
கரு முகில் போல்	"காளமேகம்போன்ற
நீலன் வாழ்க	நீலன்வாழவேணும்,
சுடேணன் வாழ்க	ஸுஷேணன் வாழவேணும்
அங்கதன் வாழ்க	அங்கதன் வாழவேணும்"
என்று	என்று ஒவ்வொருவர்க்கும் பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு
கோலம் ஆக	அழகாக
	குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.

***—வானரமுதலிகாள்! பூமண்டலம் முழுவதையும் தனிக்கோல் செலுத்தி ஆளப்பிறந்த உங்கள் ஸ்வாமியான இராமபிரான் எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த ராவணனுக்கு ம்ருத்யுஸ்வரூபியாய் வந்தாரென்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்டோம்; இனி நாம் மார்பு நெறித்து வாழ்வதென்பதில்லை யென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு உங்களுக்கு மங்களாசாஸநஞ் செய்வதையே யாத்திரையாகக் கொண்டோம்; 'நீலனுக்குப் பல்லாண்டு; ஸுஷேணனுக்குப் பல்லாண்டு; அங்கதனுக்குப் பல்லாண்டு' என்று சொல்லுபவர்களாய்க் குழமணிதூரமாடுகின்றோங் காண்மினென்கிறார்கள்.

காலன்—வடசொல். சுடேணன்—வாலிக்கு மாமனாராகிய ஒரு வாநரன். 3

மணங்கள்நாறும்வார்குழலார் மாதர்களாதரத்தை*
புணர்ந்தசிந்தைப்புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால்*
கணங்களுண்ணவாளியாண்ட காவலனுக்கிளையோன்*
குணங்கள்பாடியாடுகினறோம் குழமணிதூரமே. 4

மணங்கள் நாறும் வார் குழலார் மாதர்கள்	பரிமளம் மிக்க நீண்ட கூந்தலையுடையரான ஸ்த்ரீகள் விஷயத்திலே
ஆதரத்தை புணர்ந்த சிந்தை	ஆசையை ஒருபோதும் விடாத நெஞ்சை யுடையனாய்
புன்மை யாளன் பொன்ற	மிகவும் நீசனான இராவணன் முடியும்படியாகவும்
கணங்கள் உண்ண	பிசாசுகள் ஏறிப் புசிக்கும்படியாகவும்
வரி சிலையால்	அழகிய வில்வழியாக
வாளி ஆண்ட	அம்புகளைப் பிரயோகித்த
காவலனுக்கு	ஸர்வரக்ஷகரான பெருமாளுடைய
இளையோன்	திருத்தம்பியாரான லக்ஷ்மணனுடைய
குணங்கள் பாடி	திருக்குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு
	குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.

* * *—ஸ்த்ரீசாபல்யத்தை மேற்கொண்டதனால் நீசர்களில் முதல்வனாகக் கணக்கிடப்பெற்ற இராவணன் முடிந்துபோம்படியாகவும் அவனுடலைக் கழுக்கள் முதலியவை ஏறியுண்ணும்படியாகவும் வில்லிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமாளுக்குத் தம்பியராய் 'இளையபெருமாள்' என வழங்கப்படுபவரான லக்ஷ்மணருடைய திருக்குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு குழமணிதூர மாடுகின்றோமென்கிறார்கள். 'மணங்கள் நாறும்வார்குழலார்' என்றது ஸ்த்ரீஜாதிக்கு இயற்கையான அடைமொழி. மாதர்களாதரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தை—ஸ்த்ரீவிஷயமான காதலைக்கொண்ட நெஞ்சுவாய்ந்தவன் என்றபடி. கணம் என்பதை 'गणः' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு (கழுகு முதலியவற்றின்) கூட்டமென்று பொருள் கொள்வதிற்காட்டிலும், கணம் என்று பிசாசுகட்குப் பேராதலால் அப்பொருளே இங்குக் கொள்ளத்தகும். 4

வென்றிதந்தோம்மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக *
இன்றுதம்மினெங்கள்வாழ்நாள் எம்பெருமான்தமர்காள் !*
நின்றுகாணீர்கண்களார நீரெம்மைக்கொல்லாதே *
குன்றுபோலவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. 5

எம்பெருமான் தமர்காள்	ஸ்ரீராமபக்தர்களான வாநர வீரர்களே !
வென்றி தந்தோம்	ஜயத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம் ;
மானம் வேண்டோம்	'நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகள்' என்று கொண்டிருந்த அஹங்காரத்தைக் கைவிட்டிட்டோம் ;
எங்கள் வாழ்நாள்	எங்களுடைய ஆயுளை
எமக்கு	எங்களுக்கு
தானம் ஆக	யாசகங்கொடுக்கும் விதமாக
இன்று தம்மின்	இப்போது கொடுத்து விடுங்கள் ;
நீர்	நீங்கள்
எம்மை கொல்லாதே	எங்களைக் கொல்லாமல்
கண்கள் ஆர	கண்படைத்தபயன் பெறுமாறு
நின்று காணீர்	நின்று காணுங்கோள் ;
குன்று போல	நாங்கள் மலைமலையாக நின்றுகொண்டு
	குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.

* * *—ஸ்ரீ ராமபக்தர்களே ! நீங்கள் எங்களைக் கொல்லவேணுமென்று நினைக்கிறது உங்களுடைய வெற்றிக்காகவன்றோ ; அந்த வெற்றியை நாங்கள் உங்கட்குத் தந்திட்டோம் ; (அதாவது—நாங்கள் தோற்றோமென்று சொல்லி உங்களுடைய வெற்றியைப் பிரசுரம் செய்துவிட்டோமென்றபடி.) நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகளென்று மார்பு நெறித்து வந்ததனாலன்றோ நீங்கள் எங்களை நலிய வேண்டிற்றாயிற்று ; அப்படி எங்களுடைய நலிவுக்கு ஹேதுவான அஹங்காரத்தையும் விட்டுத் தொலைத்தோம் ; இனி எங்களுடைய ஜீவனம் நீங்களிட்டவழக்காகையாலே எங்கள் ஆயுஸ்ஸை எங்கள்க்கு இன்று தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்து விடுங்கோள் ; நாங்கள் இங்ஙனே வாயாலே இரந்து கேட்பதற்காகவே நீங்கள் எங்களைக் கொல்லாது விடவேணு மென்பதில்லை ; நீங்கள் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற வேண்டில் நாங்களாடும் குழமணிதூரக்கூத்தைக் காணவேணுமன்றோ ; எங்களைக் கொன்றுவிட்டால் இக்கூத்தை எங்ஙனே காண்பீர்கள்? ஆகையாலே இவ்வதிசயத்தைக் காணவேண்டியதற்காகவும் எங்களைக்கொல்லா தொழியவேணு மென்கிறார்கள்.

குழமணிதூரக் கூத்தாட்டத்தைக் கண்டு முடிந்தபின்பு தங்களைக்கொல்லும்படி சொல்லுகிறார்களோவென்று சிலர் சங்கிப்பர் ; அக்கூத்தைக் கண்டுவிட்டால் 'இப்படி தீநர்களானவர்களையோ நாம் கொல்லுவது!' என்று தன்னடையே

இரக்கம் தோற்று மாகையாலே பிறகு கொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை யென்பது அரக்கர்களின் கருத்து.

தானம்—ஸ்தாநம் என்ற வடசொல் விகாரம். குன்றுபோல ஆடுகின்றோம்—'குன்று கூத்தாடுமா என்ன?' என்று சிலர் கேட்பர்; ஆட்டத்திற்குக் குன்று உவமையன்று. தங்களுடைய உருவத்திற்கும் அணிவகுத்து நிற்கும் நிலைமைக்கும் கூறின வுவமை யென்க. 5

கல்லின்முந்நீர்மாற்றிவந்து காவல்கடந்து* இலங்கை
அல்லல்செய்தானுங்கள்கோமான் எம்மையமர்க்களத்து *
வெல்லகில்லாதஞ்சினோங்காண் வெங்கதிரோன்சிறுவா !*
கொல்லவேண்டா ஆடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. 6

(வானர முதலிகாள் !)

உங்கள் கோமான்	உங்களுக்குத் தலைவரான ஸ்ரீராமபிரான்,
கல்லில்	மலைகளைக்கொண்டு
முந்நீர்	கடலை
மாற்றி வந்து	(அணைகட்டித்) தகைந்து வந்து
இலங்கை	லங்கையிலுள்ள
காவல்	அரண்களையும்
கடந்து	அதிக்ரமித்து
எம்மை	எங்களை
அமர் களத்து	யுத்தபூமியிலே
அல்லல் செய்தான்	மிகவும் துன்பங்களுக்கு ஆளாக்கினார்;
வெங்கதிரோன் சிறுவா	ஸூர்ய புத்திரனான ஸுக்ரீவனே !
வெல்ல கில்லாது	(உங்களை) ஜயிக்க மாட்டாமல்
அஞ்சினோம்	பயப்படுகின்றோம்;
கொல்ல வேண்டா	எங்களைக் கொல்லாதொழிய வேணும்;

குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்காண்—.

***—ஆதித்யனுடைய புத்திரரான ஸுக்ரீவமஹாராஜரே! எங்களுடைய நகரத்தில் பிறரொருவரும் புகுதல் அரிது என்று அபிமானித்திருந்தோம்; பெருங்கடலை அகழாகக் கொண்டும் மற்றும் பலவகைப்பட்ட அரண்களையுடைய தாயுமிருக்கின்ற இந்நகரினுள் மானிடப்பிறவியனான ராமன் வந்து புகுந்து அடர்க்க வல்லனோ? என்று இறுமாந்திருந்தோம்; உங்கள் கோமானுடைய சக்தியை நாங்கள் என்ன சொல்லுவோம்? நீரில் போட்டால் அமிழ்ந்துபோகக் கூடிய கற்களைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டினார்; மற்றுமுள்ள அரண்களையுங் கடந்து உட்புகுந்தார்; 'இலங்கை சுடுகாடாயிற்று' என்னும்படியாக வாயாற் சொல்லவொண்ணாத அநர்த்தங்களை விளைத்தார். இப்படிப்பட்ட மஹாவீரரை இனிநாங்கள் வெல்லக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குக் கனவிலும் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே இந்திரசித்து, கும்பகரணன் முதலானோர் சென்ற வழியின்பின்னே நாமும் செல்லும்படியாகிறதோவென்று மிக அஞ்சிக்கிடவாநின்றோம். எங்களை உயிரோடே விட்டிட வேணுமென்று பிரார்த்திப்பவர்களாகிக் குழமணிதூரமாடுகின்றோமென்கிறார்கள். 6

மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்ளீர் !*
சீற்றம்நும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்பேசாதே *
ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பில் அநுமனைவாழ்கவென்று *
கூற்றமன்னீர்காணவாடீர் குழமணிதூரமே. 7

அரக்கர் உள்ளீர்	ராக்ஷஸஜாதியிற் பிறந்திருக்கின்ற இலங்கையர்காள்!,
வம்மின்	நீங்களும் எங்களோடே வந்து சேருங்கள்;
மாற்றம் ஆவது இத்தனையே	(உங்கட்கு நாங்கள்) சொல்லும் வார்த்தை இவ்வளவே;
நும் மேல்	உங்கள்மேல்

சீற்றம்	(ஸ்ரீராம ஸைந்யங்களுக்குண்டான) கோபம்	தொல் பிறப்பில் ஆற்றல் சான்ற அனுமனை	அநாதி காலமாக மிக்க வலிமையை யுடையரான சிறிய திருவடிக்கு
தீர வேண்டில்	தணியவேண்டுமாகில்	வாழ்க என்று	பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு
		கூற்றம் அன்னார் காண	(நமக்கு) ம்ருத்யு போன்ற வானரவீரர்கள் காணும் படியாக
சேவகம் பேசாதே	(நீங்கள் இனியும்) மிறுக்குச் சொற்களைப் பேசுதல் தவிர்ந்து	குழமணி தூரம் ஆடீர்	குழமணி தூரக்கூத்தை ஆடுங்கோள்.

* * *—கீழ்த்திருமொழியில் "தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ" என்றும், இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பாட்டளவும் "குழமணிதூரமாடுகின்றோம்" என்றும் சொல்லிவருகிற ராக்ஷஸர்களின் திரளில்புகாமல், "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்து கஸ்யசித்" [இருபிளவாகப் பிளவுண்டு விழும்போதும் குறுக்குவாட்டாக விழுவனேயன்றித் தலைசாய்ந்தவாறாக விழமாட்டேன்] என்று சொன்ன ராவணனுடைய நெறியிலே நிற்பவர்களான அரக்கர்களும் சிலருண்டாகையாலே இன்னமும் அவர்கள் மீசை முறுக்கிக்கொண்டு வீரவாதம் செய்திடக் கண்டு அவர்களையும் தங்கள் திரளிலே வந்துபுகுந்து உய்யுமாறு அழைக்கிறார்கள் இவ்வரக்கர்கள்.

மாற்றமாவது இத்தனையே—ஸ்ரீ ராமபிரானுடையவும் அவனது சேனைத்தலைவர்களுடையவும் பராக்கிரமத்தைப்பற்றி இப்போது நாங்கள் உங்கட்கு விவரித்துச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை; அதனை ப்ரத்யக்ஷமாகவே கண்டிருக்கின்றவுங்களுக்கு நாங்கள் எடுத்துச்சொல்லவேணுமோ; ஆகையால் அதனைச்சொல்லாதே இப்போது நாங்கள் உங்கட்குச் சொல்லுவதாவது, [வம்மினரக்கருள்ளீர்! இத்யாதி.] இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலேயே சேர்ந்துவிட்ட விபீஷணாழ்வான் போல்வாரை நாங்கள் அழைக்கப்போகிறோமோ? இன்னமும் ராக்ஷஸர்களாகவே யிருக்கின்ற உங்களையாயிற்று அழைக்கிறோம். இப்படி வாருங்கள்; இராவணனோடு கூடவே ஒழிந்துபோய்விட உங்கள் கருத்தாகில் ஒழிந்துபோமின்; வானரவீரர்களுக்கு நும்மேல் சீற்றம் தணிந்து உயிர்வாழப்பெறவேணுமென்று விரும்பியிருப்பீர்களாகில் இனி மீசை முறுக்குதலையும் மார்பு நெறித்தலையும் விட்டுத்தொலையுங்கள்; பிறப்பே பிடித்துப் பெருவீரனான அனுமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுங்கள்; உங்களுடைய ம்ருத்யுவே வடிவெடுத்து வந்திருக்கிறானென்னலாம்படியான வானர வீரர்கள் காணும்படியாக எங்களோடே கூடிக் குழமணி தூரமாடுங்கள் என்கிறார்கள்.

மாற்றம்—வாய்வார்த்தை. சேவகம்—வீரவாதம். அனுமான் பிறந்தவுடனே ஸூர்யனைப்பார்த்து அவனைப்பிடித்துப்பக்ஷிப்பதாக ஆகாசத்திற்கிளம்பிப்போனவராதலால் 'ஆற்றல்சான்ற தொல்பிறப்பின்' என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஆஞ்சனேயரொருவரைவாழ்த்தினால் மற்றுள்ளாரனைவரும் ப்ரஸந்நராய்விடுவர்களென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. 7

கவளயானைப்பாய்புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம்
துவள*வென்றவென்றியாளன் தன்தமர்கொல்லாமே *
தவளமாடநீடயோத்திக் காவலன்றன்சிறுவன் *
குவளைவண்ணன்காணவாடீர் குழமணிதூரமே. 8

கவளம் யானை	கவளங்கொள்ளு மியல்பின வான யானைகளும்	கொல்லாமே	(நம்மைக்) கொல்லாதபடி,
பாய் புரவி	பாய்ந்து வருகிற குதிரைகளும்	தவளம் மாடம் நீடு	வெண்மையான மாடமாளிகைகளினால் நீண்டிருக்கிற
தேரோடு	தேர்களும் ஆகிய இவையெல்லாவற்றோடுங்கூட	அயோத்தி	அயோத்திமா நகர்க்கு
அரக்கர் எல்லாம் துவள	ராக்ஷஸ ஜாதியடங்கலும் கஷ்டப்படும்படியாக	காவலன் தன்	அரசரான தசரதருடைய
வென்ற	ஜயித்த	சிறுவன்	திருக்குமாரராய்
வென்றியாளன் தன் தமர்	ஜயசீலரான பெருமாளுடைய கிங்கரர்களான வானர வீரர்கள்	குவளை வண்ணன்	குவளை மலர்போன்ற நிறத்தை யுடையவரான இராமபிரான்
		காண	காணும்படியாக
		குழமணிதூரம் ஆடீர்	குழமணிதூரக்கூத்து ஆடுங்கள்.

***—இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுப்போலவே அரக்கருள்ளாரை யழைப்பதாம். 'அரக்கருள்ளீர்!' என்ற விளி கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து வருவித்துக்கொள்ளத் தக்கது. யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களுமாகிய சேனையுறுப்புகளெல்லா வற்றோடுங்கூட அரக்கர் தொலையுமாறு கொன்று வெற்றி பெற்ற ஆண்புலியின் கிங்கரர்களான வானரவீரர்கள் உங்களைக்கொல்லாதிருக்கவேணுமாகில், குவளை வண்ணரான அந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் கண்டுமகிழும்படியாகக் குழமணிதூரமாட எங்களோடே வந்து கூடுங்கள் என்கிறார்கள்.

கவளயானை—யானையின் உணவுக்குக் கவளம் என்று பெயர்; தீனிகளை யிட்டு மதமூட்டப்பட்ட யானை என்றவாறு. தவளம்—धवलः என்பது வடசொல். சிறந்த சுண்ணம்பு பூசப்பெற்று வெண்ணிறமாயிருக்கின்ற மாடமாளிகைகளையுடைத்தான அயோத்யாபுரிக்கு இறைவனான தசரதனது திருக்குமாரர் என்றபடி. ... 8

ஏடொத்தேந்தும்நீளிலைவேல் எங்களிராவணனார்
ஓடிப்போனார்*நாங்களெய்த்தோம் உய்வதோர்காரணத்தால் *
சூடிப்போந்தோம்உங்கள்கோமானாணை தொடரேன்மின் *
கூடிக்கூடியாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. 9

ஏடு ஒத்த	பனையோலை விரிந்தாற்போல் அகன்றதாயும்	எய்த்தோம்	இளைத்தோம்;
நீள்	நீண்டதாயும்	உய்வது ஓர் காரணத்தால்	(இனி) உஜ்ஜீவிப்பதன் பொருட்டு
இலை	இலையை யுடைத்தாயு மிருக்கிற	உங்கள் கோமான் ஆணை	உங்களுக்கு ஸ்வாமியான பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை
வேல்	வேற்படையை	சூடிப் போந்தோம்	சிரஸாவஹிப்பவர்களா யிருக்கின்றோம்;
ஏந்தும்	கையிற்கொண்ட	தொடரேல்மின்	(எங்களைக் கொல்வதற்குத்) தொடரவேண்டா,
எங்கள் இராவணனார்	எங்கள் பிரபுவான இராவணன்	கூடி கூடி	திரள்திரளாகக் குழாங்கூடி குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.
ஓடி போனார்	முதுகுகாட்டி ஓடிப்போய் விட்டார்;		
நாங்கள்	நாங்களோ		

***—இத்திருமொழியின் இரண்டாம்பாட்டில் "நம்பி அனுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே! நளனே!" என்றுள்ள விளிகள் இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கவுரியன. வானரமுதலிகளே! கையில் வேற்படை பிடித்துப் பெருமதிப்பனாயிருந்த எங்கள் பிரபு ஆயுதங்களறுப்புண்டு முதுகுகாட்டி ஓடிப்போனான்; நாங்களோ வென்னில், 'இவர்களையோ கொல்லுவது!' என்று நீங்கள்தாமும் இரங்கும்படியாக இளைத்தொழிந்தோம்; அவ்வளவேயன்று; உங்கள் தலைவரான இராமபிரான் காலாலே

இட்டதைத் தலையாலேதாங்கிச் செய்துமுடிக்க வல்லோமாக விதேயராய் வந்து நிற்கின்றோம்; இனி நீங்கள் எங்களைக் கொல்வதாகத் தொடர வொண்ணாது; நாங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருக்கிறோமென்பதைக் கண்டு 'போர்புரிய நிற்கின்றார்கள் இவர்கள்' என்று நினைக்கலாகாது; குழமணிதூரமாடுதற்கே திரள் திரளாக இருக்கின்றோங்காண்மின் என்கிறார்கள்.

எங்களிராவணனார் ஓடிப்போனார்—இராவணன் போர்க்களத்தில் நின்றும் வீட்டுக்கு ஓடிச்சென்றானென்பது இதற்குப் பொருளன்று; இவ்வுலகைவிட்டு யமலோகத்திற்கு ஓடிப்போனானென்று பொருளாகவேணும்; இவ்விடத்தில் உயிரோடிருந்தும் இல்லை யென்று சொல்லும்படியாகவே ஆய்விட்டான் என்றாவது கொள்ளவேணும்.

'உய்வதோர் காரணத்தால்' என்பது நடுநிலைத்தீபகமாகி முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கும்; உய்வதோர் காரணத்தால் நாங்கள் எய்த்தோம்; உய்வதோர்காரணத்தால் உங்கள் கோமானை சூடிப்போந்தோம் என்பதாக. 9

வென்றதொல்சீர்த்தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்து*அன்றரக்கர்
குன்றமன்னாராடியுய்ந்த குழமணிதூரத்தை*
கன்றிநெய்நீர்நின்றவேற்கைக் கலியனொலிமாலை*
ஒன்றுமொன்றுமைந்துமூன்றும் பாடிநின்றாடுமினே. 10

தொல்	நெடுநாளாக	கன்றி நெய் நீர் நின்ற வேல் கை	சினக்குறிப்புடன் கூடிய தாய் நெய்யிட்டிருப்பதை நீர்மையாக வுடைத்தாய் நின்ற வேற்படையைக் கையிலுடையரான
வென்ற சீர்	வெற்றியையே இயல்பாக வுடைத்தாயிருந்த	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
தென் இலங்கை	தென்னிலங்கையில்	ஒலி	அருளிச்செய்த
வெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே	மாலை ஒன்றும் ஒன்றும் ஐந்தும் மூன்றும்	சொல்மாலையாகிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
அன்று	அப்போது	பாடி நின்று	பாடிக்கொண்டு
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	ஆடுமின்	(ஆநந்தத்துக்குப் போக்கு வீடாகக்) கூத்தாடுங்கோள்.
குன்றம் அன்னார்	மலைபோன்றவர்களாக		
ஆடி உய்ந்த குழமணி தூரத்தை	குழமணிதூரக் கூத்தாடி உயிர் தப்பினபடியைக் குறித்து,		

***—இலங்காபுரியென்பது நெடுநாளாகவே தோல்வியைக் கண்டறியாமலேயிருந்தது; வெற்றியை இயற்கைச் செல்வமாகக் கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இலங்கையில் நடந்த யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்கள் பெருமாளுடைய வெற்றிக்கும் தங்களுடைய தோல்விக்கும் மேலெழுத்திட்டு "குன்றுபோல ஆடுகின்றோங்குழமணிதூரமே" என்றாற்போலே பல சொல்லிக் கூத்தாடி உயிர்தப்பிப் பிழைத்த படியைத் திருமங்கையாழ்வார் எடுத்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லீரும் பாடியாடுங்கோளென்கிறது இதனால். அரக்கர்கள் ஜீவனம் பெறுதற்காகக் குழமணிதூரமாடினர்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்காள்! நீங்கள் உஜ்ஜீவநம் பெறுதற்காக இப்பாசுரங்களைச் சொல்லி ஆடுங்கோள் என்கிறார் போலும். 10

அடிவரவு:—ஏத்துகின்றோம் எம்பிரானே ஞாலம் மணங்கள் வென்றி கல்லின் மாற்றம் கவளம் ஏடு வென்ற சந்தம்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி—சந்தமலர்க்குழல்தாழ.

உரையவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் ராமாவதாரத்தில் அநுபவமாய்ச் சென்றன; இனி க்ருஷ்ணவதாரத்திலநுபவமாய்ச் செல்லுகிறது. த்வேஷத்தின் எல்லையிலே நின்றவர்களின் பாசுரத்தாலே ராமாவதாரத்தை அநுபவித்தார் கீழ்; ப்ரேமத்தின் எல்லையிலே நின்றவர்களின் பாசுரத்தாலே க்ருஷ்ணவதாரத்தை அநுபவிக்கிறாரிப்போது. இத்தால் தெரிவிக்கப் பட்டதாகிற தென்னென்னில்; பகவத்விஷயத்திலே த்வேஷமாகவுமாம், ப்ரீதியாகவுமாம்; ஏதேனுமொருபடியாலே பகவத்குணங்களை எடுத்துரைக்கப்பெறில் அது உத்தேச்யமாகக் குறையில்லை யென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. ராக்ஷஸர்களின் நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசினதோடு யசோதைப்பிராட்டியின் நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசுகிறதோடு வாசியில்லையென்றிருக்கிறாராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

கண்ணபிரான் விளையாட்டில் விருப்பத்தாலே முலையுண்பதையும் மறந்து திரியாநிற்க, யசோதைப்பிராட்டி அப்பிரானை விளித்து முலையுண்ணுமையை அவனுக்கு அறிவித்துத் தன்முலைகளையுண்ணவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்தபடியை ஆழ்வார்தாமும் அநுபவிக்கவிரும்பித் தம்மை அவ்யசோதைப்பிராட்டியாகவே பாவித்துக் கொண்டு அவனை அம்மமுண்ணுமாறு வேண்டுவதாமித்திருமொழி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "அரவணையாயாயரேறே! அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே" என்ற திருமொழியோடு ஒக்கும் இத்திருமொழி. உச்சிப்போதிலே முலையுண்ண அழைத்தது அத்திருமொழி; அந்தியம்போதிலே முலையுண்ண வழைக்கிறது இத்திருமொழி என்பது வாசி. .... *

சந்தமலர்க்குழல்தாழத் தானுகந்தோடித்தனியே
வந்து*என்முலைத்தடந்தன்னைவாங்கி நின்வாயில்மடுத்து *
நந்தன்பெறப்பெற்றநம்பீ ! நானுகந்துண்ணுமமுதே !*
எந்தைபெருமானேயுண்ணாய் என்னம்மம்சேமமுண்ணாயே. 1

நந்தன்	நந்தகோபர்
பெறப்பெற்ற	பிள்ளையாகப் பெறும்படி வாய்ந்த
நம்பீ	ஸ்வாமியே !
நான் உகந்து உண்ணும் அமுதே	நான் பரிவுடனே புஜிக்கின்ற அமுதமாயிருப்பவனே !
எந்தை பெருமானே	என் குலநாதனான கண்ணபிரானே !
சந்தம் மலர் குழல்	செவ்விப்பூக்களை யணிந்த திருக்குழற்கற்றையானது
தாழ	அலைய
தான் தனியே உகந்து ஓடி வந்து	நீ (பலராமனை விட்டுத்) தனியே மகிழ்ச்சியுடன் (என்பக்கல்) ஓடிவந்து
என முலைத்தடம் தன்னை வாங்கி	எனது முலைகளைக் கையிற் பிடித்து
நின் வாயில் மடுத்து	உனது வாயிலே நிறைத்துக் கொண்டு
உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
என் அம்மம்	என்னுடைய முலைப்பாலாகிற
சேமம்	க்ஷேமத்தளிகையை
உண்ணாய்	உண்ணவேணும்.

.***—கண்ணபிரானே! குழலலைய அலைய ஓடிவந்து என்முலைகளை உன் வாயில் மடுத்துப் பாலுண்ணவேணுமென்று அழைக்கிறாள். 'சந்தமலர்க்குழல்' என்றதனால் "செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி, எண்பகர் பூவுங் கொணர்ந்தேன் இன்றிவை சூட்டவா" என்று ஏற்கெனவே அழகிய மலர்களைக் குழலிலே சூட்டியிருக்கிறாளென்பது உணரத்தக்கது. குழல்தாழ வரவேணுமென்றது—முலையுண்பதிலுண்டான பேராவல் விளங்குமாறு தன்னைப் பேணாதே ஓடிவரவேணுமென்றபடி. *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு இவன் விளையாடுகிறா

ளுகையாலே அவர்களையும் பலராமனையும் விட்டுத் தனியே வரவேணுமென்றழைக்கிறாள். [முலைத்தடந்தன்னை வாங்கி நின்வாயில் மடுத்து.] யசோதைப் பிராட்டிக்கு இப்படியும் ஒரு ஆசை போலும்; தன் கையாலே முலையை யெடுத்துக் கண்ணபிரானது திருப்பவளத்திலே தான் மடுப்பதிலும் காட்டில் அவன் தானே பிடித்து வாயில் மடுத்து உண்ணப்பெறில் அதிலே ஒரு போக்யதாதிசயம் கண்டவள்போலும்.

[நந்தன் பெறப்பெற்ற நம்பீ! 'நந்தன் பெற்ற நம்பீ!' என்றால் போராதோ? 'பெறப் பெற்ற' என்பானேன்? என்னில்; ஈச்வரனுக்கு இது அலப்யலாபம் என்பது தோற்றுதற்காகவே இப்படி அருளிச்செய்ததென்ப. நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெறும்படியான பாக்கியம் பெற்றவனே! என்றவாறு. இவனுடைய பிறப்பினால் நந்தகோபனுக்கு ஏற்றம்; நந்த கோபனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததனால் இவனுக்கு ஏற்றம் என்றிறே நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கிறபடி. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்ற ஏற்றம் 'நந்தன்' என்ற சொல்வடிவத்திலேயே விளங்கும். மெய்யே இவனை மகனாகப் பெற்ற வஸுதேவனை யெடுத்துக்கொள்வோம்; வஸுதேவன் என்றால் பணத்தால் விளங்குபவன் என்று பொருள். நந்தன் என்றால் ஆநந்தப்படுபவன் என்று பொருள். உலகத்தில் பணக்காரனாயிருப்பவனுக் கெல்லாம் ஆனந்தமுடைமை இன்றியமையாததன்று பணக்காரன் துக்கமுடையவனாகவும் ஏழை ஆனந்த முடையவனாகவும் இருக்கவுங் காண்கிறோம். வஸுதேவன் கண்ணபிரானைப் பெறுதற்கு நெடுங்காலம் உபாயாநுஷ்டானம் செய்தவனாதலால் கண்ணனுடைய முகத்தைக்கண்ட மாத்திரத்திலே அவனுடைய நோன்பின் பலன் முற்றுப்பெற்றதாகி அவன்தானே பிள்ளையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டுபோய் நந்தகோபனிடத்தில் விட வேண்டியதாயிற்று. நந்தகோபன் ஒருவகை உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் நெஞ்சிலும் நினையாதவனாயிருந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஆநந்தமே நித்யமாகச் சென்றது. அப்படிப் பட்டவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தது எம்பெருமான்றனக்கு ஆனந்தம். பிறப்பே காரியமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமாவதுபோல, பிறவாத பெருமானுக்குப் பிறப்பு ஏற்றமாகிறதென்னும் சுவைப்பொருளும் இங்கு உணரத்தக்கது. தனக்குக்கிடையாததைப் பெறுகையிறே அவனவனுக்கு ஏற்றம்.

[நான் உகந்துண்ணுமமுதே!] தேவர்களுண்கிற உப்புச்சாறுபோலேயோ யசோதையுண்கிற அம்ருதம். *அமுதிலுமாற்றவினிய அமுதமன்றோ இது. அப்படிப்பட்ட அமுதுக்கும் அமுதூட்டப் பாரித்து அழைக்கிறாள். 'அம்மம்' என்பது கண்ணபிரானுடைய குழந்தைப்பருவத்துக்குத்தகுதியாக யசோதை சொல்வதொரு வார்த்தையாகும். 'புவ்வா' என்றும் 'பாப்பம்' என்றும் குழந்தைகட்குச் சொல்லும் சொற்கள்போல இதுவுமொருசொல். "அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே" "உனக்கஞ்சுவனம்மந் தரவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங்காண்க. சேமம் என்றது க்ஷேம மென்னும் வட சொல்விகாரம். பிரபுக்களுக்குக் காவலோடே வரும் சோறு 'சேமத்தளிகை' எனவழங்கப்படும். 1

வங்கமறிகடல்வண்ணா! மாமுகிலேயொக்கும்நம்பீ!*
செங்கணெடியதிருவே! செங்கமலம்புரைவாயா!*
கொங்கைசுரந்திடவுன்னைக் கூவியுங்காணாதிருந்தேன்*
எங்கிருந்தாயர்களோடும் என்விளையாடுகின்றாயே? 2

வங்கம் மறி கடல் வண்ணா	அலைகள்மடிந்து மடிந்து எறிகிற கடலின் நிறம்போன்ற நிறமுடையவனே!
மா முகிலே ஒக்கும் நம்பீ	காளமேகத்தை யொத்திருக்கின்ற பிரானே!
நெடிய செம் கண் திருவே	நீண்ட செந்தாமரைக் கண்களையுடைய ஸ்ரீமானே!
செம் கமலம் புரை வாயா	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருமுகத்தை யுடையவனே!

கொங்கை சுரந்திட	என்முலைகளிலே பால்சுரக்க	ஆயர்களோடும்	இடைப்பிள்ளைகளோடே
உன்னை கூவியும்	உன்னையழைத்தும்	எங்கு இருந்து	எவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு
காணாது இருந்தேன்	நீவரக்காண்கிறிலேன் ;	என் விளையாடுகின்றாய்	என்ன விளையாட்டு விளையாடுகின்றாய் ?.

* * *—கடல்போலவும் காளமேகம்போலவும் விளங்குகின்ற வடிவையுடையவனே! அவயவ சோபையெல்லாம் ஒருதட்டும் கண்ணழகுமாத்திரம் ஒரு தட்டுமாம்படி கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய திருக்கண்களையுடையவனே!, 'திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா!' என்னவேண்டும்படி சிறப்புமிக்கவனே! செங்கமலப்பூப்போன்ற திருவாயையுடையவனே! 'தாய் முலை சுரப்பது எப்போதோ?' என்று நீயே எதிர்பார்த்திருந்து முலைசுரக்குமளவிலேவந்து அம்முண்ணப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யாத தன்றியும், நான் கூவியழைத்தும் வாராதிருக்கிறாயே! என்றவாறே, நெடுந்தூரத்திலிருந்து 'இதோ வருகிறேன்' என்று குரல்காட்டினான் கண்ணபிரான்; அதைக்கேட்ட யசோதை *மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக் கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி, நிச்சலுந்தீமைகள் செய்பவனாகையாலே இவன் மச்சுமாளிகைகளிலே புக்கு இடைப்பெண்களிடம் ஏதோ தீம்பு செய்கிறான்போலும் என்று நினைத்து எங்கிருந்து? என்றாள்; அதாவது, நீ கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே குரல் காட்டுகிறாயே!, எங்கிருந்து பேசுகிறாய்? என்றாள்· அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'நாம் ஆய்ச்சிகளோடிருப்பதாக யசோதை சங்கிக்கிறாள் போலும்; இடைப்பிள்ளைகளோடே விளையாடுகிறோமென்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்போம்' என்றெண்ணித் தன்னுடன்கூட விளையாடுகின்ற இடைப்பிள்ளைகளின் குரலை அவளுக்குச் செவிப்படுத்த, ஆயர்களோடும் என் விளையாடுகின்றாய்? என்கிறாள். நான் உன்னை எதிர்பார்த்து அழையாநிற்க இதுதானோ விளையாட்டுக்கு ஸமயம்? என்றவாறு. வங்கம்—அலையும், கப்பலும். 2

திருவிற்பொலிந்தவெழிலார் ஆயர்தம்பிள்ளைகளோடு*
தெருவில்திளைக்கின்றநம்பீ! செய்கின்றதீமைகள்கண்டிட்டு*
உருகியென்கொங்கையின்தீம்பால் ஓட்டந்துபாய்ந்திடுகின்ற*
மருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய். 3

திருவின் பொலிந்த	செல்வத்தினால் மிக்கவர்களாய்	என் கொங்கையின்	என்னுடைய முலையினின்றுண்டான
எழில் ஆர்	வடிவழகும் நிறைந்தவர்களான	தீம் பால்	இனிய பாலமுது
ஆயர்தம் பிள்ளைகளோடு	இடைப் பிள்ளைகளோடு	உருகி	தானே உருகி
தெருவில் திளைக்கின்ற	வீதியிலே விளையாடுகின்ற	ஓட்டந்து	வெள்ளமிட்டு
நம்பீ	பிரானே!	பாய்ந்திடுகின்ற	பெருகிப் பாழாய்ப் போகின்றது ; (அப்படி பாழாய்ப்போகாமே)
செய்கின்ற	நீ செய்துவருகிற	குடங்கால்	(எனது) மடியிலே
தீமைகள்	தீம்புகளை	மருவி இருந்து	பொருந்தியிருந்து
கண்டிட்டு	பார்த்து (அதனாலுண்டான உவப்பினால்)	வாய்	வாயினால்
		முலை உண்ண	முலைப்பாலுண்பதற்கு
		நீ வாராய்	நீ வரவேணும்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டியின் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நாம் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததனாலன்றோ அவளுக்கு நம்மேல் அதிசங்கை உண்டாயிற்று; அங்ஙனன்றியே வெளிப்படையாகவே தெருவில்விளையாடுவோமென்றெண்ணிக் கண்ண

*பிரான் *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு திருவீதியில் விளையாடத்தொடங்கினான்; அவனுடைய விளையாட்டெல்லாம்* கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திடுவதும்* இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக் கண்ணைப்புரட்டி விழிப்பதுமான தீமைகளாகவேயிருக்குமாதலால் அப்படிப்பட்ட விளையாடல்களைக்கண்டு சீறவேண்டியதாயிருந்தும்* அஞ்சவுரப்பாள் அசோதை ஆணை விட்டிட்டிருக்கு மென்னப்படுபவளாகையாலே 'நம் குழந்தையன்றோ இப்படிப்பட்ட தீம்பு செய்யக்கற்றது!' என்று உள் மகிழ்ந்தவளாகி அந்த மகிழ்ச்சியினால் இன்னமும் விஞ்சியே பால் சுரக்கப்பெற்று அந்த நிலைமையை வாய்விட்டுச் சொல்லி, பிரானே! இப்படி தெருவில் விளையாடுதல் தவிர்ந்து என்குடங்காலிலேயிருந்து பாலமுதுண்ணவாராயென்றழைக்கிறாள்.*

திருவிற்பொலிந்த எழிலார் = *தன்னுடைய அழகுக்கு ஏறக்குறையத் தகுதியான அழகுடைய பிள்ளைகள் என்றபடி.* [தீமைகள் கண்டிட்டு உருகி] *ஏற்கனவே ப்ரேமத்தாலே பெருகுகின்றபால், அதற்குமேலே நீ தீமைசெய்யும்படிகளைக் கண்டு உள்ளுருகி வெள்ளமிடுகின்றதென்றபடி. தீம் பால் = மதுரமானபால். 'தீம்' என்று இனிமை.* [ஓட்டந்து.] *ஓட்டம் தந்து என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து விகாரப்பட்டு 'ஓட்டந்து' என்றாயிற்று; உடன் பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். ஓட்டம் தருதலாவது ஓடிவருதல்; ப்ரவஹித்தலைச் சொன்னபடி.* 3

மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்துவாழும்மடவார்*
மக்கள்பிறர்கண்ணுக்கொக்கும்முதல்வா! மதக்களிறன்னாய்!*
செக்கரிளம்பிறைதன்னைவாங்கி நின்கையில்தருவன்*
ஒக்கலைமேலிருந்தம்மம் உவந்தினிதுண்ண நீவாராய். **4**

வையத்து வாழும் மடவார்	நாட்டிலே வாழ்கின்ற ஸ்த்ரீகளினுடையவும்
பிறர் மக்கள்	மற்றுமுள்ள மநுஷ்யர்களினுடையவும்
கண்ணுக்கு	கண்களுக்கு
மக்கள் பெறு தவம் போலும் ஒக்கும் முதல்வா	பிள்ளைபெறுதற்கு நோற்கும் நோன்புதான் ஒருவடிவு கொண்டதோ! என்று சொல்லலாம் படியிருக்கின்ற ஜகத்காரண பூதனே!
மதம் களிறு அன்னாய்	மதம்பிடித்த யானைபோலச் செருக்கியிருப்பவனே!
செக்கர் இள பிறை தன்னை	செவ்வானத்தி லிருக்கின்ற பாலசந்திரனை
வாங்கி	பிடித்து
நின் கையில்	உன்கையில்
தருவன்	கொடுப்பேன்;
ஒக்கலை மேல் இருந்து	(என்) இடுப்பிலே இருந்துகொண்டு
அம்மம்	முலைப்பாலை
உவந்து	ஆதரித்து
இனிது	போக்யமாக
உண்ண	உண்பதற்கு
நீ வாராய்	நீ வரவேணும்.

* * *—"*வையத்துவாழும் மடவார் பிறர்மக்கள் கண்ணுக்கு மக்கள் பெறுதவமொக்கும் முதல்வா" என்று அந்வயிப்பது (முதலடியில் போலும் என்றது அசை.) இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற ஸ்த்ரீகளென்ன, பொதுவாக மனிதர்களென்ன ஆக எல்லோருடையவும் கண்ணுக்கு 'பிள்ளை பெறுகைக்கு நோற்கும் நோன்புதான் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டதோ?' என்னும்படி புலப்படுகிறவனே! என்றபடி. யார்கண்டாலும் 'இவன் நம்முடைய குழந்தையாயிருக்கக்கூடாதோ?' என்றே ஆசைப்படும்படியாக திவ்யஸௌந்தரமங்களவிக்ரஹம் படைத்தவனே! என்பதாகக் கொள்க. இவன் நடக்கிற நடை யானை நடக்குமாபோலே நெஞ்சைக் கவர்வதாயிருந்ததனால்* மதக்களிறன்னாய்! *என்கிறாள்.*

இப்படி யசோதைப்பிராட்டி தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டு அழைப்பதைக் கண்ட கண்ணபிரான் 'அம்மா! உன் சூதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; நீ என்னைப் புகழ்ந்து பேசுவதெல்லாம் கிட்ட அழைத்துக் கொள்வதற்காகத் தானே; நேற்றெல்லாம் நான் 'சந்திரனைப்பிடித்துத்தா' என்று உன்னை எவ்வளவோ வேண்டியும் 'மஞ்சில்மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா' என்றும் 'அம்புலீ! கடிதோடிவா' என்றும் 'விண்தனில் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா' என்றும் 'வாழவுறுதியேல் மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா' என்றும் சந்திரனையழைப்பது போல் ஆசைகாட்டிவிட்டு வஞ்சித்தொழிந்தாய்; அவனைப் பிடித்து என்கையில் தந்தாலொழிய நான் உன்னருகில் வருவதில்லை' என்று சொல்லி நெடுந்தூரத்திலே நிற்க, 'குழந்தாய்! குறைகூறாதே; இன்று இளம்பிறையைப் பிடித்து அவசியம் உன்கையில் தந்திடுவேன், வா' என்று யசோதை அழைக்க, கண்ணபிரான் சிறிது அருகே வந்து நின்று 'இதோ வந்தேன்; என்ன செய்யவேணும்?' என்ன; பிரானே! என் இடுப்பின் மேலிருந்து கொண்டு ஒருமுலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறை முறையா யேங்கி யேங்கி யிருந்துண்ண வேணுமென்றன்றோ நான் அபேக்ஷிக்கிறேன்; அதற்கு இசைந்துவர வேணுமென்றழைக்கிறாள்.

செக்கர்—செவ்வானம். குழந்தைகள் ஆகாசத்தில் சந்திரனைக்கண்டுவிரும்பி அவனைக் கையில்பிடித்துத் தருமாறு அபேக்ஷிப்பதும், அவற்றின் உவப்புக்காகத் தாய் தந்தை முதலானோர் 'சந்தமாமா! வா வா' என்றழைத்துப் போதுபோக்குவதும் உலகவியற்கை. எம்பெருமான் மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் அவதரித்த காலத்தில் இந்த விருப்பத்தையும் கொண்டிருந்தனனென்பது பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (1—4.) 'தன்முகத்துச் சுட்டி' என்னுந் திருமொழியிலும் விரிவாகக் காணத் தக்கது. 4

மைத்தகருங்குஞ்சிமைந்தா! மாமருதூடுநடந்தாய்
வித்தகனே! விரையாதே வெண்ணெய் விழுங்கும்விகிர்தா!
இத்தனைபோதன்றியென்றன் கொங்கைசுரந்திருக்ககில்லா*
உத்தமனே! அம்மமுண்ணாய் உலகளந்தாய்! அம்மமுண்ணாய்: 5

மைத்த கரு குஞ்சி	மைபோன்று கறுத்த திருக்குழல்களையுடைய
மைந்தா	சிறுக்கனே!
மா மருதூடு	பெரிய மருதமரங்களினிடையே
நடந்தாய்	தவழ்ந்து சென்றவனே!
வித்தகனே	ஆச்சரிய சக்திவாய்ந்தவனே!
விரையாதே	ஸாவகாசமாக
வெண்ணெய் விழுங்கும்	வெண்ணெயை வாரி விழுங்கவல்ல
விகிர்தா	விலக்ஷணனே!
என் தன் கொங்கை	என்னுடைய ஸ்தனமானது
சுரந்து	பால்சுரந்து
இத்தனை போது அன்றி	இதுவரையிலிருந்தது போலல்லாமல்
இருக்ககில்லா	இனி இருக்கமாட்டா;
உத்தமனே	சிறந்த குணசாலியே!
	அம்மம் உண்ணாய்—;
உலகு அளந்தாய்	உலகமளந்த பிரானே!
	அம்மம் உண்ணாய்—.

* * *—அஞ்சனம் போன்று கறுத்துக் கண்ணுக்குக் குளிர்ந்த குழற்கற்றையையுடையவனே!, உரலோடுங் கட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே இரட்டை மருதமரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்று அவற்றை முறித்துத் தள்ளி அவையாயிருந்த குபேரபுத்திரர்களையும் சாபத்தில் நின்றும் நீக்கி ஆச்சர்யசக்தியை ஆவிஷ்கரித்தவனே!, நான் வெண்ணெய்க்கலங்களை உறிகளிலே வைத்துச் சேமித்துக் கள்ளக்கயிறிட்டுப் படுக்கையில்போய்ச் சாயுமளவும் பதறாமேயிருந்து ஸாவகாசமாகப் பிறகு எழுந்து வெண்ணெயை வாரிவிழுங்குமவனே!, நான் முலைக்கடுப்

போடே நின்று கூப்பிடுகிறது நெடும்போதுண்டு; இதுவரையிலும் ஒருவாறு பொறுத்துப் பாடாற்றியிருந்தேனாகிலும் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் பாடாற்ற கில்லேன்; நீ உத்தமனன்றோ? உன் நோவைக்காட்டிலும் தாய்நோவு அறியுமவனன்றோ? [உலகளந்தாய்!] ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்கச் செய்தேயும் எல்லார் பக்கலிலும்போய் நின்றவனன்றோ நீ; இப்போது நான் அபேக்ஷிப்பது உனக்கு மிகையாயிற்றோ? பிரானே! சடக்கென வந்து அம்மமுண்ணாய் என்கிறாள்.

வித்தகன்—ஆச்சரியப்படத்தகுந்த குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன்.

'விரையாதே வெண்ணெய் விழுங்கும்' என்றதில் இவனுடைய சாதுரியம் தொனிக்கும்; வெண்ணெயுண்பதில் பதற்றத்தினால் யசோதை படுக்கையிற் சென்று சாய்வதற்கு முன்னமே அவஸரப்பட்டு எடுத்து விழுங்கிவிட்டுக் கையும் பிடியுமாய் அகப்பட்டுக் கொள்ளாதே ஆரப்பொறுத்து மெதுவாகச் சென்று வாரி விழுங்குவனும். விகிர்தா!='விக்ருதஃ' என்னும் வடசொல் திரிந்து விளியுருபு ஏற்றது; அச்சொல்—வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்குங் கண்டறியாத சாதுர்யமுடையவனே! என்றவாறு. 5

பிள்ளைகள்செய்வனசெய்யாய் பேசிற்பெரிதும்வலியை*
கள்ளம்மனத்திலுடையை காணவேதீமைகள்செய்தி*
உள்ளமுருகியென்கொங்கை ஓட்டந்துபாய்ந்திடுகின்ற*
பள்ளிக்குறிப்புச்செய்யாதே பாலமுதுண்ணநீவாராய். **6**

பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய்	(உன்னோடொத்த பருவமுள்ள) பிள்ளைகள் செய்யும் தீம்புகளை நீ செய்கின்றிலை;
பேசில்	உன்னைப்பற்றிச் சொல்வோமாகில்,
பெரிதும் வலியை	மிகவும் மிடுக்குடையனாயிராநின்றாய்;
மனத்தில்	நெஞ்சிலே
கள்ளம் உடையை	கபடத்தை வஹியாநின்றாய்,
காணவே	(தண்டிக்கவேண்டியவர்களும்) பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படியாக
தீமைகள்	தீம்புகளை
செய்தி	செய்கின்றாய்;
என் உள்ளம் உருகி	என்னுடைய நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகி
கொங்கை	முலைகளும்
ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற	பால் பெருகிப் பாயப்பெறுகின்றன;
பள்ளி குறிப்பு செய்யாதே	(கொட்டாவிவிடுதல்முதலிய) தூக்கக் குறிப்புகளைச் செய்யாமல்

பால் அமுது உண்ண நீ வாராய்—.

* * *—கண்ணா! இத்திருவாய்ப்பாடியில் நீ ஒருவனேயன்று; "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடை யிட்டு வருவான்" என்கிறபடியே ஆயிரக் கணக்கான பிள்ளைகளுண்டிறே; அவர்களும் தீம்பு செய்யாதவர்களன்று; "பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்" என்கிறபடியே எல்லாரும் தீம்பு செய்பவர்களே; ஆயினும் நீ செய்கிற தீம்பு மற்ற பிள்ளைகள் செய்யுந் தீம்பைப்போன்றதன்று. பொதுப்படையாகச் சொல்லுங்கால் 'நீ மிகவும் மிடுக்குடையாய்' என்றே சொல்லத்தகும். நீ நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாதபடி மிக்க கள்ள நெஞ்சனாயிருக்கின்றாய்; தீம்பு செய்வதில் நின்றும் உன்னைவிலக்கி சிக்ஷிக்க உரிமைப்பட்டவர்களும் மோவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு 'இது என்ன ஆச்சரியம்!' என்று வியந்து காணவேண்டும்படியான தீம்புகளைச் செய்யாநிற்கிறாய். அத்தீமைகளைக் காணவே என் உள்ளம் உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறப்படாநின்றது. நீயோ முலையுண்

பதில் விருப்பமற்று, கண்கள் சிவப்பது மூரிநிமிர்வது கொட்டாவிகொள்வது முதலான உறக்கக் குறிப்புகளைக் காட்டுகின்றாய்; இது தவிர்ந்து பால முதுண்ண வாராய் என்றழைக்கிறாள்.

கண்ணபிரான் செய்யுந் தீமைகளைப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லில் கண்ணெச்சில் படுமென்று பொதுப்படையாகப் 'பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய்' என்றும், 'பேசில்பெரிதும் வலியை' என்றும் சொல்லுகிறாளென்றுணர்க. ... 6

தன்மகனாகவன்பேய்ச்சி தான்முலையுண்ணக்கொடுக்க*
வன்மகனாயவளாவிவாங்கி முலையுண்டநம்பி !*
நன்மகளாய்மகளோடு நானிலமங்கைமணாளா !*
என்மகனே ! யம்மமுண்ணாய் என்னம்மம்சேமமுண்ணாயே. 7

வல் பேய்ச்சி	கொடிய நெஞ்சுடையளான பூதனையானவள்
தன் மகன் ஆக	(உன்னைத்) தன் புத்திரன் போல அபிமானித்து
தான் முலை உண்ண கொடுக்க	தான் தனது முலையை உன் வாயிலே மடுக்க, (அவ்வளவிலே)
வல் மகன் ஆய்	வலிய ஆண்பிள்ளையாய்
அவள் ஆவி வாங்கி	அவளுயிரைக் கவர்ந்து
முலை உண்ட நம்பீ	அவளது முலையை உண்ட பிரானே !
நல் மகள் ஆய் மகளோடு	சிறந்த மகளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும்
நானிலம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டிக்கும்
மணாளா	வல்லபனானவனே !
என் மகனே	எனக்குப் பிள்ளையாக வாய்த்தவனே !
அம்மம் உண்ணாய் —;	
என் அம்மம்	எனது ஸ்தந்யமாகிற
சேமம்	க்ஷேமத்தளிகையை
உண்ணாய்	உண்ணவேணும்.

* * *—பிரானே! உன்னைக்கண்ட பின்பும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையை யுடையளான பூதனையானவள் என்னுடைய வேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு பரிவு தோற்ற உனக்கு முலைகொடுக்கவந்தாள்; அதற்கு நீ மோசம்போகாதே அவளுடைய தீயபுந்தியைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தச் சிறுபிராயத்திலேயே பெரிய ஆண்பிள்ளையாய் அவளுயிரை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்திட்டாய்; உன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை நான் அறியாதவளல்லேன்; நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனாயிருக்கையாகிற உன் ஏற்றமெல்லாம் அறிவேன்; [என்மகனே!] ஆயினும், எனக்குப் பிள்ளையாகவாய்த்தாய் என்கிற ஸௌலப்யத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன்—அம்மமுண்ணாய், என்னம்மம் சேமமுண்ணாய், என்கிறாள் யசோதைப்பிராட்டி.

மூன்றாமடியில், 'நன்மகள்' என்று தனியே பிரித்து ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைச் சொல்லுவதாக நிர்வஹித்தலுமாம்.

நானிலமங்கை = நானிலம்—நான்காகிய நிலங்களையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர். நால்வகை நிலங்களாவன—முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையெனப்படும்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியெனப்படும்; நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமெனப்படும்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலெனப்படும். மற்றொன்றாகிய பாலை நிலம் பிராணி ஸஞ்சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கு விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும் நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையா மென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை. இப்பாட்டில் நானில மென்றது ஸாமாந்யமாகப் பூமியைச் சொல்லக் கடவது 7

உந்தமடிகள்முனிவர் உன்னைநானென்கையிற்கோலால்*
நொந்திடமோதவுங்கில்லேன் உங்கள்தமாநிரையெல்லாம்*
வந்துபுகுதரும்போது வானிடைத்தெய்வங்கள்காண*
அந்தியம்போதங்குநில்லேல் ஆழியங்கையனே! வாராய். 8

ஆழி அம் கையனே	திருவாழியினால் அழகுபெற்ற திருக்கையை யுடையவனே!
	(நீ செய்கிற தீமைகளைக் கண்டால்)
உந்தம் அடிகள்	உங்கள் பிதாவாகிய நந்த கோபர்
முனிவர்	சீறுவர்;
நான்	நானேயென்றால்
என் கையில் கோலால்	என் கையிலுள்ள கொம்பினால்
உன்னை நொந்திட மோதவும் கில்லேன்	உன்னை நோகும்படி அடிக்கவும் மாட்டேன்;
உங்கள் தம் ஆநிரை எல்லாம்	உங்களுடைய பசுக் கூட்டங்களெல்லாம
வந்து புகுதரும் போது	(நாடுகளில் மேய்ந்து) மீண்டு வந்து (ஊர்க்குள்) புகும் போது
வானிடை தெய்வங்கள் காண	ஆகாசத்திலுள்ள தேவதைகள் (எச்சிற்கண்ணால்) காணுமாறு
அந்தியம்போது	மாலைப்பொழுதிலே
அங்கு நில்லேல்	நாற்சந்தியிலே நிற்க வேண்டா;
வாராய்	(என்னருகே) வந்திடாய்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி இப்படி வேண்டிவருந்தி யழைக்கச்செய்தேயும் கண்ணபிரான் இசைந்துவருதலின்றியே நாற்சந்திகளிலே விளையாட்டுப் பராக்காக நிற்க, அச்சமுறுத்தியழைக்கிறாள். "அஞ்சவுரப்பா ளசோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்" என்கிறபடியே, யசோதை கொடுந்தண்டனைகள் செய்யகில்லாள்; ஆகையாலே அவன் இவளைக்கண்டால் தீம்பில் ஒன்று பத்தாகப் பண்ணுவது வழக்கம்; ஆகவே, 'உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேனாகிலும் உன் தகப்பனார் உன்னை லகுவாக விடமாட்டார்காண்' என்று அச்சமுறுத்துகிறாள் உந்தமடிகள் முனிவர் என்று உங்கள் முதலியோர் சீறுவர்கிடீர் என்கிறாள்.—உந்தம் என்று பன்மையாகச் சொன்னது வழக்கு பற்றிய வழுவமைதி. 'பயலே! உங்களண்ணா எங்கே?' என்றாற் போன்ற உலகவழக்குகள் காண்க.

'உந்தமடிகள் முனிவர்' என்று சொல்லும்போது யசோதை தன்கையிலும் தடி வைத்துக்கொண்டிருந்தாளாகையாலே அதனைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிப்போய் விடுவனோ வென்று சங்கித்து, பிரானே! நான் அது செய்யகில்லேனென்கிறாள். என்கையில் கோலுள்ளது உண்மைதான்; ஆனால் இது கொண்டு காரியங் கொள்ளும்படியான வன்மை எனக்கில்லை காண் என்கிறாள்.

'யசோதாய்! அடிக்கமாட்டேனென்று நீ சொல்லுகிறபடியாலே அடிக்க வேண்டும்படியான குற்றம் ஏதோ என் பக்கல் உள்ளதுபோல் தோன்றுகின்றதே, அப்படி என்ன தீமை நான் செய்தேன்?' என்று கண்ணபிரான் கேட்க; கானகத்தில் மேயப்போன பசுக்களெல்லாம் மீண்டு ஊர்புகுங்காலமாகிய இம்மாலைப் பொழுதிலே ஆகாசத்திலே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற துர்தேவதைகள் எத்தனையுண்டு!, அவற்றின் கண்பட்டால் என்னாகும்!, இஃதுணராதே இந்தப் பொழுதிலே அவ்விடத்தே நிற்கின்றாயே; இது தகுதியோ? என்றாள்;

அதுகேட்ட கண்ணபிரான், '*வானிடைத் தெய்வங்களுக்கோ நீ அஞ்சுவது; உன் அச்சம் அழகிதாயிருக்கிறது!; என்கையில் திருவாழியைக் கண்டிலையோ? நீயே முன்பு அம்புலியை நோக்கி "ஆழிகொண்டுன்னை யெறியும் ஐயுறவில்லைகாண், வாழவுறுதியேல் மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா" என்று சொல்லியிருக்கிறாயே, என்கையில் திருவாழியை மறந்திட்டாயோ?' என்று, முன்பு வஸுதேவ தேவகிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மறைத்திட்ட திவ்யாயுதத்தைச் சற்று

மின்னச் செய்தருளினன் கண்ணபிரான். 'ஆழியங்கையனே! வாராய்' என்கிறாள். இந்த திவ்யாயுதச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்கு நேரிடாமே வந்துசேர் என்கிறாள். 'வடிவார் சோதிவலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு' என்னுமவர்களிறே.

கீழ்ப்பாசுரங்களிற்போலே இப்பாசுரத்தில் 'அம்மமுண்ண' என்பதின்றியே 'வாராய்' என்று மாத்திரம் உள்ளது; நீ முலையுண்ணாதொழியில் ஒழி; உனக்கொரு அவத்யம் விளையாதபடி அவ்விடத்தைவிட்டு இவ்விடத்தே வந்து சேர்ந்தாற் போதும் என்பது உட்கருத்து. 8

பெற்றத்தலைவனெங்கோமான் பேருளாளன்மதலாய்!*
சுற்றக்குழாத்திளங்கோவே! தோன்றியதொல்புகழாளா!*
கற்றினந்தோறும்மறித்துக் கானந்திரிந்தகளிறே!*
எற்றுக்கென்னம்மமுண்ணாதே யெம்பெருமானிருந்தாயே? 9

பெற்றம் தலைவன்	பசுக்களுக்குத் தலைவனே!
எம் கோமான்	எங்கள் பெருமானே!
பேரருளாளன் மதலாய்	மஹாதயாளுவான நந்தகோபருடைய திருக்குமாரனே!
சுற்றம் குழாம் இளகோவே	பந்து ஸமூஹத்துக்கெல்லாம் யுவராஜாவானவனே!
தோன்றிய தொல் புகழாளா	எங்கும் பரவி விளங்குகின்ற நித்ய கீர்த்தியை யுடையவனே!
கானம்தோறும்	காடுகள்தோறும்
கன்று இனம்	கன்றுகளின் கூட்டங்களை
மறித்து	மடக்கி மேய்த்து
திரிந்த	உலாவின
களிறே	கஜராஜமே!
எம்பெருமான்	எனக்குப் பெருமையை விளைப்பவனே!;
எற்றுக்கு	ஏதுக்காக
என் அம்மம் உண்ணாதே இருந்தாய்	என் முலைப்பாலை உண்ணாமலிருக்கின்றாய்?

***—முதலடிமுழுவதையும் ஒரே விளியாகக் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுமாயினும் மூன்று விளிகளாகவே கொள்க. பசுக்களுக்குத் தலைவனும் எங்களுக்குக் கோமானும் பரமதயாளுவாயுமிருக்கிற நந்தகோபனுடைய மகனே! என்று (ஏகஸம்போதநமாகக் கொண்டு) பொருள் சொல்லிவிடக்கூடுமாயினும், அக்கண்ணபிரான் தானே மேல்விழுந்து வந்து முலையுண்பதற்காக அவனைப் புகழ்ந்து பேசும் ப்ரகரணமாதலால் மூன்று விளிகளாகப் பிரிந்து பொருள்படத் தகும். பெற்றத்தலைவன்! என்றது அண்மைவிளி; பசுக்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனே! என்றபடி. அந்த பசுக்களில் வாசியற்ற எங்களுக்கும் ரக்ஷகனே! என்கிறது இரண்டாவது விளி.

பேரருளாளன் என்பதையும் தனியே பிரித்து அண்மைவிளியாகக் கொண்டு 'பேரருளாளனே!' என்றும், மதலாய்!—குமாரனே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை இங்ஙனே யருளிச்செய்யாமையாலே 'பேரருளாளன் மதலாய்!' என்றவளவும் ஒருவிளியாகக் கொள்ளத்தக்கது. முற்காலத்தில் [கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து சேர்தற்குமுன்] நந்தகோபர்க்குப் 'பேரருளாளன்' என்றே ப்ரஸித்தமாகப் பெயர்வழங்குமாம். பேரருளாளனென்றால் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஈரநெஞ்சு இளநெஞ்சு பொருந்தியவன் என்று பொருள். நந்தகோபர் பசும்புல்மேல் நடந்தாலும் தரையில் காலூன்றாதே 'எந்த ஜந்துவுக்கு என்ன நலிவுநேருமோ' என்று அஞ்சியே மெதுவாக நடப்பவராம். இந்தத் தன்மை எதுவரையில்?—கண்ணபிரான் தனக்குத் திருக்குமாரனாகவந்து பிறக்கும்வரையில். அதற்குப் பிறகோ வென்னில், அந்ததயாளுத்வம், 1. "கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்" என்னும்படியினால், தொட்டிலின்கீழ் ஓர் சிற்றெறும்பு ஊர்ந்தாலும் புலியின்மேற் பாயுமாபோலே வேற்படையைத் தீட்டிக் கொண்டு பாய்வனாம். ஆகவே, இங்குப் பேரருளாளனென்றது முன்னையநிலைமை பற்றியென்க. காதில் தோடுகழற்றினாலும் தோடிட்டகாது என்னலாமிறே.

மதலாய்—'மதலே' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. [சுற்றக்குழாத்திளங்கோவே !] பந்துவர்க்கத்திலுள்ளவர்கட்கெல்லாம் இளவரசாகக் குலாவப்படுமவனே! என்கை. [தோன்றிய தொல்புகழாளா !] தாய்தந்தையர் வார்த்தையைத் தவறாதவன் என்று நெடுநாளைக்குமுன்னமே [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்] புகழ்படைத்தவனல்லையோ நீ; இப்போது நானழைப்பதற்கு இசைந்துவந்து அம்மமுண்ணுவிடில் உன் தொல் புகழ்க்குக் குறையாகுங்கிடாய் என்றுணர்த்துகிறபடி.

[கானந்தோறும் கற்றினம்மறித்துத்திரிந்தகளிற்] "காடுகளூடுபோய்க் கன்றுகள் மேய்த்து மறியோடி" என்கிறபடியே ஒன்றிரண்டு காடுகளன்றிக்கே, உள்ள காடுகள் தோறும் திரள்திரளான கன்றுகளை மேய்த்து ஒரு மத்தகஜம் உலாவுமா போலே உலாவினவனே !; அந்த விடாயெல்லாந் தீர அம்மமுண்ண வேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க ஏன் அஃதுண்ணுமே திரிகிறாய்? உன்னுடைய விடாய் தீர்வ தற்காகவும் நீ முலையுண்ணவேணும்; நான் தரிப்பதற்காகவும் நீ முலையுண்ண வேணுங்காண். 9

இம்மையிடர்கெடவேண்டி யேந்தெழில்தோட் கலிகன்றி *
செம்மைப்பனுவல்நூல்கொண்டு செங்கணெடியவன்றன்னை *
அம்மமுண்ணென்றுரைக்கின்ற பாடலிவையைந்துமைந்தும் *
மெய்ம்மைமனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகலுமாமே. 10

பதம்	பொருள்
எழில் ஏந்து தோள் கலி கன்றி	அழகை ஏந்தியிருக்கின்ற தோள்களையுடையரான திருமங்கையாழ்வார்
இம்மை இடர் கெட வேண்டி	இப்பிறவியிலுண்டான இடரெல்லாம் அழிய வேண்டி
செம் கண் நெடியவன் தன்னை	புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேச்வரனை நோக்கி
செம்மை நூல் பனுவல் கொண்டு	சிறந்த சாஸ்த்ரமாகிய அருளிச்செயலைக்கொண்டு
அம்மம் உண் என்று உரைக்கின்ற இவை பாடல் ஐந்தும் ஐந்தும்	'முலைப்பாலுண்ண வா' என்று அழைப்பதான இப் பத்துப் பாசுரங்களையும்
மெய்ம்மை	யதார்த்தமான அன்பு பொலிய
மனத்து வைத்து	நெஞ்சிற்கொண்டு
ஏத்த	அநுஸந்திக்குமளவில்
விண்ணவர் ஆகலும் ஆம்	நித்யஸூரிகளாகப் பெறுதலும் அவர்கட்கு நேரும்.

* * *—யசோதைப் பிராட்டியானவள் கண்ணபிரானை அம்மமுண்ண அழைத்தபடி அவளுடைய தன்மையை ஏன்றுகொண்டு திருமங்கையாழ்வார் பாடின இப்பாசுரங்களை மெய்யன்புடன் அநுஸந்திப்பவர்கள் நித்யஸூரிகளோ டொக்கும்படியான தரம் பெறலாமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

'இம்மையிடர்கெடவேண்டி' என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்யும் பொருளின் சீர்மையைக் குறிக்கொண்மின் ;—

"இவள் முலை கொடுத்தல்லது தரியாதாப் போலே ஆழ்வார் கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப் பாடின கவியாயிற்று"

என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் இப்பாசுரங்களை வாய்விட்டுப் பாடாவிடில் இடர்படுவர்; அவ்விடர் உண்டாகாதபடி கவிபாடினரென்க. 10

அடிவரவு.—சந்தம் வங்கம் திருவில் மக்கள் மைத்த பிள்ளைகள் தன்மகன் உந்தம் பெற்றம் இம்மை பூங்கோதை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி—பூங்கோதையாய்ச்சி.

உரையவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை அம்மமுண்ணவா வென்றழைத்தபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அவளாகப்பாவித்து அங்ஙனமே பேசியநுபவித்தார் கீழ்த்திருமொழியில். குழந்தைவிளையாடல்களில் 'சப்பாணி கொட்டுதல்' என்பது ஒருவிளையாட்டு; அதாவது, ஒருகையோடு மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டுதல். அவ்விளையாட்டை அக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி பிரார்த்தித்து அனுபவித்ததை நப்பிற்காலத்தில் பெரியாழ்வார் "மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப" என்னுந் திருமொழியிலே அநுகரித்து அநுபவித்தாப் போலே இவ்வாழ்வாரும் அவ்விளையாட்டை அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். கீழ்த்திருமொழிபோலே இதுவும் யசோதைப் பிராட்டிபேசுகிற பாசுரமாகவே செல்லுகிறது. * * * * * *

பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண *
ஆங்கவளார்த்துப் புடைக்கப்புடையுண்டு *
ஏங்கியிருந்து சிணுங்கிவிளையாடும் *
ஓங்கோதவண்ணனே ! சப்பாணிஒளிமணிவண்ணனே !சப்பாணி. **1**

பூ கோதை ஆய்ச்சி	புஷ்பங்களணிந்த மயிர்முடியையுடையளான யசோதையினால்
கடை	கடையப்பட்ட
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
புக்கு உண்ண	(கள்ளத்தனமாய்ப்) புகுந்து அமுது செய்தவளவில்
அவள்	அந்த யசோதை
ஆங்கு	அவ்விடத்திலேயே
ஆர்த்து	(தாம்பினால்) கட்டி
புடைக்க	அடிக்க
புடை உண்டு	அடிபட்டு
ஏங்கி இருந்து	(சற்றுப்போது) அழுது கொண்டிருந்து (பிறகு)
சிணுங்கி	சீராட்டப்பெற்று
விளையாடும்	விளையாடுகின்ற
ஓங்கு ஓதம் வண்ணனே	தேங்கின கடல்போன்ற வடிவையுடையவனே !
சப்பாணி	சப்பாணி கொட்டவேணும் ;
ஒளி மணி வண்ணனே	ஒளிபொருந்திய மணிபோன்ற நிறமுடையவனே!
	சப்பாணி—.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி பேசுகிற இப்பாசுரத்தில் 'பூங்கோதையாய்ச்சி' என்று வந்தது, தன்னையே படர்க்கையாகச் சொல்லிக்கொண்டபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீதக்கடல்' என்னுந் திருமொழியில் இப்படி அடிக்கடி வருதல் காண்க. அன்றியே, ஆழ்வார் யசோதைபேசும் பாசுரமாக அருளிச்செய்தாலும் தாமானதன்மையும் இடையிடையே தோன்றி, அதனால் யசோதையைப் படர்க்கையாகக் குறிக்கின்றார் என்னவுமாம்.

யசோதைப்பிராட்டி கடைந்த வெண்ணெயைக் கள்ளவழியால் வாரிவிழுங்கினவளவிலே அவள் பிடித்துக்கொண்டு * கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிப் புடைக்க, அதனால் சிறிதுபோது வருந்திக்கிடந்து, பின்னையும் அவள் சீராட்ட அதனால் விளையாட்டிலே இழிகின்ற கடல்வண்ணனே ! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறது.

யசோதை தயிர்கடையும்போது தன் மயிர்முடியை மலர்களிட்டு அலங்கரித்துக் கொண்டே கடைவளாம் : ஏன் ? கண்ணபிரானுக்கு அனுக்கம் உண்டாகாமைக்காக. அலங்காரங்களின்றியே இடைச்சாதிக்குரிய 'ஜல்லாரிபில்லாரி' வேஷங்களுடனே கிடந்தால் கண்ணன் அணுகுவதற்கு அஞ்சுவன் போலும். ஆகவே 'பூங்கோதையாய்ச்சி' எனப்பட்டது.

'கடைவெண்ணெய்' என்பது முக்காலத்துக்கும் பொது; கடையப்பட்ட வெண்ணெய், கடையப் படுகிற வெண்ணெய், கடையப்போகிற வெண்ணெய் என்று முக்காலத்துக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் எதிர்காலப்பொருள் பிரகரணத்துக்குச் சேராதாகையால் இறந்தகாலப் பொருளும் நிகழ்காலப் பொருளுமே கொள்ளத்தகுவன; அவற்றிலும் நிகழ்காலப்பொருள் கொள்வதே இன்சுவை யென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்;—"கடைந்து திரட்டிச் சேமித்துவைத்தபின்பு களவுகாண்கை யன்றிக்கே கடைகிறபோதே நிழலிலே யொதுங்கிக் களவுகண்டாயிற்று அமுது செய்வது" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

ஏங்கியிருந்து = யசோதை தாம்பினால் தன்னைக் கட்டிப்போட்டிருக்குங் காலத்தில் கண்ணபிரான் ஏங்கியழுவது பாதை பொறுக்கமாட்டாமையாலன்று; திருவாய்ப்பாடியில் ஆங்காங்கு வேண்டியபடியே திரிந்து தீம்பு செய்ய முடியாதபடி கட்டிப்போட்டுவைத்திருக்கிறாளே! எனவருந்துவனென்க. பெரிய திருவிழாக்களில் கள்ளர்களைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினால் அவர்கள் ஏங்கியழுது வருந்தக் காண்கிறோம்; 'அவமானகரமான சிறையிருப்பு நமக்கு நேர்ந்ததே!' என்று வருந்துகிறாரல்லர்; அருளிச்செயல் கோஷ்டியிலும் வேதபாராயண கோஷ்டியிலும் அந்வயித்துக் கைங்கரியம் பண்ணத் தடையாயிற்றே யென்றும் வருந்துகிறாரல்லர்; பெருமாளை முன்னும் பின்னும் ஸேவிக்க ப்ராப்தியில்லை யாயிற்றே என்றும் வருந்துகிறாரல்லர். உறங்குவார் கையில் வளைகளைக் கழற்றவும் ஓடுவார் கழுத்தில் மணிகளையறுக்கவும் இப்படி பலவகைக் கொள்ளைகளை வேண்டினபடி செய்து திரிய வொண்ணாதபடி சிறைப்படுத்திவிட்டார்களே யென்றுதான் வருந்துவர்கள்; அதுபோலவே கண்ணபிரானும் திருவாய்ப்பாடியில் கொள்ளைகள் நடத்தத் தடையாயிற்றே யென்பதுகாரணமாகவே வருந்திக்கிடப்பனும்.

யசோதைதானும் * ஆனுட விட்டிட்டிருக்குமவளாகையாலே அவனுடைய கொள்ளைகளுக்கு நெடுகத் தடை செய்யமாட்டாளே; "வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வந் தலர்தூற்றிடப், பண்ணிப்பலசெய் திப்பாடியெங்குந் திரியாமே, கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக் கன்றின்பின், எண்ணற்கரியானைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே" என்று வயிறுபிடிப்பவளாகையாலே, அவன் தீமை செய்யப் பெறாது சிறைப்பட்டு வருந்துவதைக்கண்டு ஆற்றகில்லாதவளாய் உடனேசீராட்டத் தொடங்குவள், அதனால் பழையபடியே விளையாட்டில் கைவைக்கத் தொடங்குவனும்; அது சொல்லுகிறது சிணுங்கி விளையாடும் என்று.

சப்பாணி = ஸஹ, பாணி என்ற இரண்டு வடசொற்கள் சேர்ந்து சப்பாணியென விகாரப்பட்டு வந்ததென்பர்; 'ஒருகையுடன் கூட' என்று பொருள்; இத்தொடர் மொழி—ஒருகையுடன் கூட மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டுதலாகிய விளையாட்டைக் காட்டும். 1

தாயர்மனங்கள் தடிப்ப*தயிர்நெய்யுண்
டேயெம்பிராக்கள்! இருநிலத்தெங்கள்தம் *
ஆய ரழக! அடிகளரவிந்த
வாயவனே! கொட்டாய் சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய் சப்பாணி. 2

தாயர் மனங்கள் தடிப்ப	தாய்மாருடைய நெஞ்சு துடிக்கும்படியாக	ஏய்	பொருத்தமான காரியம் செய்ததாக நினைத்திருக்கிற
		எம்பிராக்கள்	எம்பெருமானே!
தயிர் நெய் உண்டு	தயிரையும் நெய்யையும் வாரியமுதுசெய்து	இரு நிலத்து	விசாலமான இப்பூமண்டலத்திலே

எங்கள் தம் ஆயர்	எங்கள் இடைச்சாதிக் குள்ளே	அடிகள் வாய வனே	திருவடிகளையும் திருமுகத்தையுமுடையவனே! சப்பாணி கொட்டாய்—;
அழக	அழகிற் சிறந்தவனே!	மால் வண்ணனே	கரிய திருமேனியனே! சப்பாணி கொட்டாய்—.
அரவிந்தம்	தாமரைப் பூப்போன்ற		

* * *—பெற்றதாய், வளர்த்ததாய் என்று சொல்லப்படுகிற தாய்மாருடைய நெஞ்சு துடிக்கும்படியாக [—அதாவது, அளவில்லாமல் வாரிவிழுங்குகிறனே, இத்தனையும் இவனுக்கு ஜரிக்கமாட்டாதே, வயிற்றுக்கு வலியாகுமே! என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியாக]த் தயிரையும் நெய்யையும் களவுகண்டு புஜித்து, இப்படி செய்தோமே! என்று வெட்கப்படாதே 'பொருத்தமான காரியமே செய்தோம்' என்றிருக்கிற பெருமானே!, இந்நிலவுலகின்கண் எங்களிடைச் சாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே!, திருவடிகளும் திருவதரமும் செவ்வித்தாமரைபோலே யிருக்கப்பெற்றவனே!, அதற்குப் பரபாகமாகக் கரிய திருமேனியுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும்.

இரண்டாமடியின் முதற்பதம் ஏய் என்று பிரியும். ஏய்தல்—பொருந்துதல், நிறைதலுமாம். தயிரையும் நெய்யையுமுண்டு வயிறு நிறையப்பெற்ற என்னவுமாம்.

'அரவிந்தமாயவனே' என்றும் பாடமுளதாக வியாக்கியானங்காண்கிறது; அப்போது, திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவனே! என்று பொருள்காண்க.

மால்வண்ணனே!='மால்' என்று கருமைக்கும் வியாமோஹத்திற்கும் பெயர்; வியாமோஹமே வடிவெடுத்திருப்பவனே! என்னவுமாம். 2

தாமோருருட்டித் தயிர்நெய் விழுங்கிட்டு *
தாமோ தவழ்வரென் றுய்ச்சியர் தாம்பினல் *
தாமோதரக்கையா லார்க்கத் தழும்பிருந்த *
தாமோதரா! கொட்டாய் சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி 3

தா	தாவி	ஆய்ச்சியர் தாம்	இடைச்சிகள்
மோர் உருட்டி	மோர்ப்பானைகளை உருட்டிவிட்டு	தாம்பினல் ஆர்க்க	தாம்பால் கட்டவும்
தயிர் நெய் விழுங்கிட்டு	தயிரையும் நெய்யையும் விழுங்கிவிட்டு	கையால் மோதர	கைகளால் அடிக்கவும்
தாமோ தவழ்வர் என்று	'இப்படி பெரிய காரியத்தைச் செய்தவரோ (ஒன்று மறியாத குழந்தை போலத்) தவழ்கின்றார் என்று சொல்லி	தழும்பு இருந்த	அதனால் காய்ப்பேறிக் கிடக்கின்ற
		தாமோதரா	தாமோதரனே! சப்பாணி கொட்டாய்—; தாமரைக் கண்ணனே சப்பாணி—.

* * *—இடைச்சிகள் மோரை ஒரு பாத்திரத்திலும் தயிரை மற்றொரு பாத்திரத்திலும் நெய்யை வேறொருபாத்திரத்திலும் சேமித்து வைத்துவிட்டு உறங்குவர்கள்; கண்ணபிரான் ஆங்காங்கு இருளிலே சென்று கையால் தடவிப்பார்ப்பன்; மோர்க்குடம் கைப்பட்டவாறே வெறுத்து உருட்டி விடுவன்; தயிரும் நெய்யும் கைப்பட்டவாறே வாரி விழுங்கிடுவன்; பின்னை 'இந்தப் பூனையா இந்தப்பாலைக் குடித்தது!' என்னவேண்டும்படி ஒன்று மறியாதவன் போலத் தவழ்நடையிடத் தொடங்குவன்; சில குறிப்புகளாலே ஆய்ச்சியர் உணர்ந்தெழுந்து சென்று சேமித்து வைத்திருந்தவற்றை நோக்கினவாறே குறியழிந்திருப்பதையும் மோருருண்

டிருப்பதையுங்கண்டு கண்ணபிரானே இது கொள்ளைகொண்டிருக்கவேணுமென்று நிச்சயித்து இவனைத் தேடி வந்தவாறே இவன் ஒருபாவமுமறியாதவன் போன்று தவழ் நடையிட்டிருக்குமிருப்புக் கண்டு 'இத்தனைகாரியஞ்செய்த இந்த மஹாநுபாவர் தவழ்கிறாரோ!' என்று சொல்லித் தாம்புகளாற் கட்டியும் கையாலடித்தும் சில நலிவுகளைப்பண்ண அதனால் திருமேனி நிறையக் காய்ப்புக்காய்த்து இதுவே நிரூபகமாகத் தாமோதர னென்று திருநாமம் படைத்தவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும்.

முதலடியில் 'தாவி' என்பது 'தா' என்று குறைந்துகிடக்கிறது. [மோருருட்டி] "மோரார்குட முருட்டி" என்றார் சிறியதிருமடலிலும். 3

பெற்றார் தளைகழலப் பேர்ந்தங்கயலிடத்து *
உற்றா ரொருவருமின்றி யுலகினில் *
மற்றாருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட *
கற்றாயனே! கொட்டாய் சப்பாணி கார்வண்ணனே! கொட்டாய் சப்பாணி. 4

பெற்றார்	தாய் தந்தையருடைய
தளை	கால்விலங்கு
கழல	கழன்று விழும்படி
பேர்ந்து	வந்தவதரித்து
அங்கு	அவ்விடத்தில்
அயலிடத்து உற்றார் ஒருவரும் இன்றி	நெருங்கின உறவுமுறையார் ஒருவருமில்லாமற்போக
உலகினில் மற்றாரும் அஞ்ச	உலகத்திலுள்ள எல்லாரும் அஞ்சும்படியாக
வஞ்சம் பெண் நஞ்சு உண்ட	வஞ்சனையேவடிவாக வந்த பூதனையின் (முலையில் தடவின) விஷத்தை அமுதுசெய்தருளின
கன்று ஆயனே	கோபாலகிருஷ்ணனே! சப்பாணி கொட்டாய்—;
கார் வண்ணனே	காளமேகநிறத்தனே! சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—தேவகியின்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிரஜையினால் தனக்கு மரணமுண்டாகுமென்று ஆகாசவாணியினாலறிந்த கம்ஸன் அவளைக் கத்தியினால் வெட்டிக் கொல்லப்புகுந்தபோது நல்வார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதானமடைந்து வஸுதேவதேவகிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்துவைக்க, "மக்களறுவரைக்கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன்வயிற்றில், சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய்" என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிபட்டுக் கழன்றொழிந்ததென்று இதிஹாஸ புராணங்கள் கூறுவதால் 'பெற்றார்தளைகழல' எனப்பட்டது. "தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்த வெந்தை" "தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்றவையுங்காண்க.

பேர்ந்து என்றது "நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருவடமதுரைக்கு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பேர்தலாவது—முன்னிருந்த இருப்பில் நின்றும் வேறொரு இருப்பைக் கொள்ளுதலாம்.

அயலிடத்து உற்றா ரொருவருமின்றி—அயலிட மென்றது வேறோரிடமென்றபடியன்று; மிகவும் நெருங்கின ஸமீபஸ்தலத்தை அயலிட மென்பது பெரும்பான்மையான இலக்கனவழக்கம். ஆகவே 'அயலிடத்து உற்றார்' என்றது ஸமீபபந்துவைச் சொன்னபடி. நெருங்கின உறவுமுறையாரும் மற்றும் ஸாமாந்யரான உலகத்து உறவு முறையாரும் இல்லாதஸமயத்திலே பூதனைமுலைகொடுத்துக் கொல்லவர, அவளை நஞ்சுண்டு முடித்த கோபாலக்ருஷ்ணனே! சப்பாணிகொட்டவேணும் என்கை.

இனி, முதலடிக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; பெற்றார்தளை கழல--(மதுரையில் வந்து பிறந்தவாறே) தந்தை தாயார்களின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்ததும், அங்கு—அந்த மதுரையில் நின்றும், அயலிடத்துப் பேர்ந்து—('ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்துவளர' என்கிறபடியே) அசலிடமான திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று—என்னவுமாம்.

கன்று + ஆயன், கற்றாயன். 4

சோத்தென நின்னைத் தொழுவன்வரந்தர *
பேய்ச்சிமுலையுண்ட பிள்ளாய்! * பெரியன
ஆய்ச்சிய ரப்பம்தருவர் * அவர்க்காகச்
சாற்றியோராயிரம்சப்பாணி தடங்கைகளாற்கொட்டாய் சப்பாணி. 5

பேய்ச்சி முலை உண்ட பிள்ளாய்	பூதனையின் முலையை உறிஞ்சியுண்ட கண்ணபிரானே!,	தொழுவன்	தொழுகின்றேன்;
வரம் தர	என்கோரிக்கையை நீ நிறைவேற்றுதற்காக	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்
நின்னை	உன்னை	பெரியன அப்பம் தருவர்	பெரிய அப்பங்களை உனக்குக் கொடுப்பர்கள்;
சோத்தம் என	சோத்தமென்று சொல்லிக்கொண்டு	அவர்க்காக சாற்றி	அவர்களுக்காகவென்று ஒரு வியாஜமிட்டு
		ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி—;	
		தடங் கைகளால் சப்பாணி கொட்டாய்—.	

* * *—பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்ட மைந்தனே! என்வார்த்தையை ஆதரித்து நீ சப்பாணி கொட்டுதலாகிற என் அபேக்ஷிதத்தைத்தலைக்கட்டும்பொருட்டு 'சோத்தம்' என்றுசொல்லி உன்னைத் தொழுகின்றேன்; சப்பாணிகொட்டவேணும் என்றுசொல்ல, 'நீ தொழுதாலென்ன? தொழாவிடிலென்ன; எனக்கு வேண்டியது கிடைக்குமாகையில் உன்சொற்படி செய்கிறேன்' என்று கண்ணன் சொல்ல, அதுகேட்ட யசோதை 'குழந்தாய்! அப்படியேயாகிறது; அதற்கென்ன குறை? இதோபார், பலபல ஆய்ச்சிகள் உனக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரியபெரிய அப்பங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள் காண்; சப்பாணிகொட்டுவாயாகில் உனக்குத் தந்திடுவர்கள்' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'எனக்கு நீ கொடுப்பது ஒன்றுமில்லையே; அவர்கள் அப்பங் கொடுப்பதற்கு உன் அப்பனை யென்ன? அப்பங்கொடுப்பவர்கள் அவர்களாகில் அவர்கள் விரும்பினால் அவர்கட்காகச் சப்பாணி கொட்டுவேன்; நீ வந்து வெறுங்கையை முழம்போடுவதென்?' என்று சொல்ல, 'பிரானே! எனக்காக வேண்டா; அப்பங் கொடுக்கவல்ல ஆய்ச்சிகட்காகவே சப்பாணி கொட்டு' என்கிறாள்.

சோத்தம் என = சோத்தென; விகாரப்புணர்ச்சி. அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சொல் சோத்தம் என்பது. ஆயிரம் சப்பாணி = அப்பமும் கையுமாய் வந்து திரண்டிருக்கின்ற ஆய்ச்சிகள் ஆயிரக் கணக்காயிருப்பதால் ஒவ்வொரு அப்பத்துக்கு ஒவ்வொரு சப்பாணி விழுக்காடு ஆயிரம் சப்பாணி கொட்டவேணுமென்கிறாள் போலும்.

'அவர்க்காகச் சாற்றி' என்றது "நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்" என்றது போலவென்க. அவர்களுக்காகச் சப்பாணி கொட்டுகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு என்றவாறு. 5

கேவலமன்றுன்வயிறு*வயிற்றுக்கு
நானவலப்பம் தருவன்*கருவிளைப்
பூவலர்நீண்முடி நந்தன்தன்போரேறே!*
கோவலனே! கொட்டாய்சப்பாணி குடமாடீ! கொட்டாய்சப்பாணி 6

கருவிளைப்பூ அலர் — காக்கணம் பூவைக் காட்டுகின்ற நிறமுடையவனே!
நீள்முடி — நீண்ட திருவபிஷேகமுடையவனே!
நந்தன் தன் போர் ஏறே — நந்தகோபன் வளர்க்கவளர்ந்த செருக்கின காளையே!
கோவலனே — பசுமேய்க்க வல்லவனே!
உன் வயிறு கேவலம் அன்று — உன் வயிறு ஸாமாந்யமானதன்று;
நான் வயிற்றுக்கு அவல் அப்பம் தருவன் — (உனது பெரிய) வயிற்றுக்குப் போரும்படியாக அவலும் அப்பமும் நான் தருவேன்;
சப்பாணி கொட்டாய்—;
குடம் ஆடீ — குடக்கூத்தாடினவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறு மடங்கப் பொட்டத் துற்றின திருவயிற்றுக்கு அப்பணியாரவகை ஒன்று போருமோ? இன்னமும் பலவகைப் பொருள்களிலே விருப்பமுற்றவனாய் நிற்க, யசோதை சொல்லுகிறாள்; பிரானே! உன்வயிறு மற்றையோருடைய வயிறுபோல் ஸாமாந்யமானதன்று; *பேழைவயிற்றெம்பிரான் நீ என்பதை நன்கறிவேன். அந்த வயிற்றுக்கு ஏற்றவாறு அவலும் அப்பமும் நான் தருவேன், சப்பாணி கொட்டாய் என்கிறாள்.

இரண்டாமடியில் "நான் வலவப்பம்" என்று பாடபேதமுள்ளதாக அரும்பதவுரை கூறுகின்றது; சிலருடைய பாடமும் அப்படியிருந்தாலும் அது வேண்டா.

'கருவிளைப்பூவலர்' என்பது கண்ணபிரானுக்கு விசேஷணம். கருவிளைப் பூவை அலர்விப்பவன் (அதாவது) தன் திருமேனி நிறத்தினால் விளங்கச் செய்பவன் என்றவாறு. 6

புள்ளினைவாய்பிளந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்து *
துள்ளிவிளையாடித் தூங்குறிவெண்ணெயை *
அள்ளியகையாலடியேன் முலைநெருடும் *
பிள்ளைப்பிரான்! கொட்டாய்சப்பாணிபேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. 7

புள்ளினைவாய் பிளந்து — பகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்தெறிந்து
பூ குருந்தம் சாய்த்து — பூத்திருந்த குருந்தமரத்தைச் சாய்த்து முறித்து
துள்ளி விளையாடி — நிலத்தில் நில்லாமல் விளையாடல்களைச் செய்து
தூங்கு உறி வெண்ணெயை — தொங்குகின்ற உறியிலுள்ள வெண்ணெயை
அள்ளிய கையால் — வாரியெடுத்த கைகளாலே
அடியேன் முலை நெருடும் — என்னுடைய முலையை(ப் பால் சுரப்பதற்காக) நெருடுகின்ற
பிள்ளை பிரான் — பிள்ளையாயும் பிரபுவாயுமிருப்பவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—;
பேய் முலை உண்டானே! சப்பாணி—.

* * *—உன்னை நலிவதற்குக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட ஓர் அஸுரன் கொக்கின் வடிவமெடுத்து உன்னை விழுங்கிவிடுவதாகவர, அவன் வாயைக் கீண்டொழித்தவனே!, நீ மலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்த

ஓர் அஸுரன், நீ அந்த மரத்தின் மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து உன்னையும் வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதியபோது அவ்வசுரனுட்பட அம்மரத்தைத் தொலைத்தபிரானே!, அங்குமிங்கும் துள்ளி விளையாடிக்கொண்டே உறிகளிற் சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை அள்ளி அமுது செய்த கையில் முடை நாற்றத் தோடே கூடி என்னுடைய முலைக் கண்களைப் பால்சுரக்குமாறு நெருடுகிற பிள்ளைப் பிரானே! சப்பாணிகொட்டவேணு மென்கிறாள்.

மகனை நோக்கித் தாய்சொல்லும் வார்த்தையில் 'அடியேன் முலை நெருடும்' என்றது கூடுமோவெனின்; கீழ்ச்சொன்ன பரத்வ ஸௌலப்யங்களிலே தோற்றுத் தான் அடிமைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகிறாளென்க. அன்றி, ஆழ்வாருடைய ஸமாதியும் கூடவே கலசியிருக்கையாலே ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர அடியேன் என்றது, என்னவுமாம். புள்ளின்வாய் பிளந்தது, பூங்குருந்தம் சாய்த்தது முதலிய சேஷ்டிதங்கள் சப்பாணிகொட்டும் பருவத்திற்குப் பின்பு நடந்தவையாதலால் அவற்றையிட்டுத் துதித்து 'சப்பாணிகொட்டாய்' என்று யசோதை பிரார்த்திப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்கிற கேள்வியும் இதனால் ஸமாதாநம் செய்யப்பட்டதாகும்; சப்பாணி கொட்டாய் என்று யசோதை பிரார்த்தித்த ஸமயத்தில் மேற்குறித்த சேஷ்டிதங்கள் நடவாதிருந்தாலும், அவ் யசோதையின் நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டே பேசுகிற ஆழ்வார் பிற்காலத்தவராகையாலே அந்த சேஷ்டிதங்களை இவர் எடுத்தோதக் குறையில்லையிறே. பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானத்தில் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனே ஸமாதான மருளிச்செய்துள்ளமை காண்க. 7

யாயும்பிறரு மறியாதயாமத்து *
மாயவலவைப்பெண் வந்துமுலைதர *
பேயென்றவளைப் பிடித்துயிருண்ட *
வாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய்சப்பாணி. 8

யாயும்	பெற்ற தாயாகிய நானும்
பிறரும்	மற்றுமுள்ளவர்களும்
அறியாத	கண்விழித்திருக்கப் பெறுமல் உறங்கிக்கொண்டிருந்த
யாமத்து	நடுச்சாமத்திலே
மாயம்	வஞ்சகையாய்
அலவை பெண்	துஷ்டஸ்த்ரீயான பூதனை
வந்து	(கம்ஸனாலேவப்பட்டுத் திருவாய்ப்பாடிக்கு) வந்து
முலை தர	முலைகொடுத்தவளவிலே
அவளை	அப்பூதனையை
பேய் என்று பிடித்து	பேய்ச்சியென்றறிந்து பிடித்துக்கொண்டு
உயிர் உண்ட	அம்முலைவழியே அவளது) பிராணனைக் கவர்ந்த
வாயவனே	திருப்பவளத்தை யுடையவனே!
	சப்பாணி கொட்டாய்—;
	மால் வண்ணனே! சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—கண்ணபிரானுடைய தொட்டிற்பருவத்தில் நிகழ்ந்த சிறுச்சேவகங்களுள் பூதனையின் முலையைச்சுவைத் துயிருண்டது மிக்க பயங்கரமாதலால் அதனை அடுத்தடுத்து எடுத்துப் பேசுகிறாள். பெற்ற தாயாகிய நானும் மற்றுள்ளாரொருவரும் கண்விழித்திருக்கப் பெறாதே உறங்கிக்கொண்டிருந்த நடு நிசியிலே வஞ்சகப் பேய்மகள் வந்து முலையுண்ணக் கொடுக்க, 'இவள் தாய்தான்' என்று ப்ரமித்தொழியாமல் 'பேய்தான்' என்று நிச்சயித்து அவளுயிரைக் கவர்ந்துண்ட பிரானே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்கிறாள்.

யாய் என்றாலும் மோய் என்றாலும் தாய்க்குப் பெயர். யாமம்—வடசொல். அலவை=கெட்டுப்போனவள் என்றபடி. பஹுவாக ஜல்பநம்பண்ணிக்கொண்டு

வருபவள் என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. தாய்வடிவுகொண்டு வருகிறாளாகையாலே 'என்குட்டனே! வா, என் முத்தமே? வா, என் செல்வமே! வா' என்று போலிப்பிதற்றல்களைச் செய்துகொண்டு வருபவளென்றவாறு. ... 8

கள்ளக்குழவியாய்க் காலாற்சகடத்தை *
தள்ளியுதைத்திட்டுத் தாயாய்வருவாளை *
மெள்ளத்தொடர்ந்து பிடித்தாருயிருண்ட *
வள்ளலே! கொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய் சப்பாணி. 9

கள்ளம் குழவி ஆய்	மாயக் குழந்தையாய்ப் பிறந்து
சகடத்தை	(அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த) வண்டியை
காலால் தள்ளி உதைத்திட்டு	திருவடியால் தள்ளியுதைத்தவனும்,
தாய் ஆய் வருவாளை	தாய்வேஷம் பூண்டு வந்த பூதனையை
மெள்ள தொடர்ந்து பிடித்து	நிதானித்திருந்து மேல் விழுந்து பிடித்து
ஆர் உயிர்	(அவளது அருமையான உயிரை
உண்ட	கவர்ந்தவனான
வள்ளலே	உதாரனே!
	சப்பாணி கொட்டாய்—;
மால் வண்ணனே!	சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—உன்னை நான் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யமுனை நீராடப்போயிருந்தகாலத்து, கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அந்த வண்டியில் வந்து ஆவேசித்து உன்மேல் விழுந்து உன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்த நீ பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்நபிந்நமாக்கினாய்; தாய்போல வந்த பூதனையைப் பிடித்துயிருண்டாய்; இப்படி அருமையான காரியங்களைச் செய்த நீ எளிதான சப்பாணி கொட்டுதலையும் செய்தருளவேணுமென்கிறாள். ... 9

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றிமங்கையர்கோன் *
பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடங்கொண்ட
சீராளா! * செந்தாமரைக்கண்ணா! தண்டுழாய்த்
தாராளா! * கொட்டாய்சப்பாணி தடமார்வா! கொட்டாய்சப்பாணி. 10

கார் ஆர் புயல் கை	கார்காலத்து நிறைய நீர் கொண்டெழுந்த மேகம் போன்ற ஔதார்யமுடையவராய்
மங்கையர் கோன்	திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவராய்
பேராளன்	பெருமை பொருந்தியவரான
கலி கன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய
நெஞ்சில்	திருவுள்ளத்திலே
பிரியாது	ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமல்
இடம்கொண்ட	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
சீராளா	சீர்மை பொருந்தியவனே!
செம் தாமரை கண்ணா	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
தண் துழாய் தார் ஆளா	குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை யணிந்துள்ளவனே!
	சப்பாணி கொட்டாய்—;
தட மார்வா	விசாலமான திருமார்பையுடையவனே!
	சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—ஆழ்வார் தாமான தன்மையிற் பேசாதே பிறருடைய நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசும் பதிகங்களில் இறுதியில் வரும் நிகமனப்பாசுரம் மாத்திரம் வேறுபட்டுவருகிற வழக்கம் இதில் மாறிற்று. முதற்பாட்டில் இவர்மேல் வந்து புகுந்த யசோதைநிலைமை இப்பாட்டிலும் நீங்கவில்லையாயிற்று. இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி சொல்வதுபோலவே அமைந்துள்ளது. (என் னெஞ்சிற்

போலவே) திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்திலுங் குடிகொண்டிருக்கும் திருமாலே! சப்பாணி கொட்டவேணுமென்று யசோதை சொல்வதாகவே தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

இத்திருமொழி கற்பார்க்குப் பயனுரையாதொழிந்தது, இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனையே பயனாக அமையும் என்று காட்டுதற்குப்போலும். ... 10

அடிவரவு :—பூங்கோதை தாயார் தாமோர் பெற்றோர் சோத்தென கேவலம் புள்ளினை யாயும் கள்ளம் காரார் எங்கானும்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி—எங்கானுமீதொப்பதோர்.

உரையவதாரிகை :—எம்பெருமான் அநந்த கல்யாணகுண நிதியா யிருப்பவன். அத்திருக்குணங்கட்கு ஓர் எல்லைகிடையாது. பலவகைப்பட்டு எல்லையற்றிருக்கின்ற அத்திருக்குணங்கள் மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் எளிமைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் இரண்டுபாகுபாடுகளை யுடையன. ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மேன்மைக்குணங்கள் [பரத்வகுணங்கள்] என்றும், வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் எளிமைக்குணங்கள் [ஸௌலப்ய குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வகுணங்களையே அநுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களையே அநுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அநுபவிப்பர்.

கேவலபரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்த தன்று. மேருமலை, கைலாஸ மலை போன்ற மலைகள் மிகச்சிறந்தவையேயாயினும் அவை ஒருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவையாம்; அவைதாமே தரித்ரர்கட்குக் கிடைக்கக் கூடியவையாயிருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது. தெருக்களில் பரல்கள் பல எளிதாயிருக்கின்றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவை தாமே மணியும் மாணிக்கமுமாயிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயனற்றவையே எம்பெருமான் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் கூசாதே வந்து பணிகைக் கீடான எளிமைக் குணங்களாலுங் குறையற்றவன்; வந்து பணிந்தவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டித் தருகைக்கீடான மேன்மைக்குணங்களாலுங் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பரத்வகுணாநுபவம் ஸௌலப்ய குணாநுபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பலபாசுரங்களிலும் அநுபவித்திருக்கின்றாராயினும் இப்போது விலக்ஷணமாக அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் களவுவழியிலே தயிர் நெய்பால்களை வாரியுண்டு இடைச்சிகள் கையிலேயகப்பட்டுத் தாம்பினால் கட்டுண்டு ஏங்கியிருக்குங்காலத்திலே அவனுடைய உண்மையான மேன்மையை யறிந்தவர்கள் 'எவ்வளவு மேன்மை

தங்கிய இவன் எவ்வளவு எளிமையிலே யிருக்கிறான் !, இது என்ன ஆச்சரியம் !' என்று சொல்லி ஈடுபட்டபடியைத் தாமும் அநுகரித்துப்பேசுகிறதாயிராநின்றது இத் திருமொழி. மேல் பதினோராம்பத்தில் * மானமருமென்னோக்கி யென்னுந் திருமொழியிலும் இவ்விருவகைக் குணங்கள் அநுபவிக்கப்படுகின்றன ; ஆனால் அவ்விடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டு. பரத்வத்தை முன்னே பேசி ஸௌலப்யத்தைப் பின்னே பேசுகிறது இவ்விடம், ஸௌலப்யத்தை முன்னேபேசிப் பரத்வத்தைப் பின்னே பேசுகிறது அவ்விடம். அன்றியும், ஒருவர்பேச்சாகவே செல்லுகிறது இத்திருமொழி. இகழ்வாரும் புகழ்வாருமான இருவர் பேச்சாகச் செல்லுகிறது அத்திருமொழி.

இத்திருமொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஈற்றடியின் பிற்பகுதியை முன்னம் எடுத்துக்கொண்டு அந்வயித்துப்பொருள்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், (அதாவது) "இன்று ஆய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டு ஆப்புண்டிருந்தவன் நரநாரணனாய் .....அங்காந்தவன் காண்மின்" — "இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்... அன்று மலையேழுலகே ழொழியாமை யுண்டவன் காண்மின்" "இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்...மன்னன் சினத்தோளவையாயிரமும் மழுவாலழித்திட்டவன் காண்மின்" என்றிவ்வண்ணமாக அந்வயித்து உரைக்குமிடத்து, ஸௌலப்யத்தை முன்னே அநுபவித்துப் பரத்வத்தைப்பின்னே அநுபவிப்பதாகவே நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. ஆனாலும், பரத்வத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி ஸௌலப்யத்தை ஸித்தாந்தமாக்கி யநுபவித்தலே இப்போது ஆழ்வார்க்கு அபிமதம் என்பது தோன்றப் பாசுரம் அமைந்தபடியே பொருள் கொள்ளுதல்நன்று.

எம்பெருமானுடைய பரத்வகுணத்தையே பார்த்து 'அம்மானாழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானார்?' என்றாற்போலே இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராப்தமன்றென்று வெறுத்துப்போய்விடாதீர்கள் ; ஸௌலப்யகுணத்தை நோக்கிக் கூசாதே அணுகுங்கள் என்பதாகவும், "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ் சாதியு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகாள்! உங்களுக் கேச்சுக்கொலோ?" என்கிறபடியே, இவனுடைய எளிமைக்குணத்தையே கண்டு 'ஓர் இடைச்சி தன்னைக்கட்டின கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ள மாட்டாத இவனோ நம்முடைய ஸம்ஸாரக்கட்டை அவிழ்க்கப்போகிறான்' என்று குழைச்சரக்காக நினைத்துவிடாமல் இவனுடைய மேன்மைக் குணங்களையும் நோக்கி உகந்திடுங்கள் என்பதாகவும் வெளியிடுதல் இத்திருமொழிக்குப் பரமார்த்தமாகும். ... ... *

எங்கானு மீதொப்பதோர்மாயமுண்டே? நரநாரணனாயுலகத்தறநூல்*
சிங்காமைவிரித்தவனெம்பெருமான் அதுவன்றியுஞ்செஞ்சுடரும்நிலனும் *
பொங்கார்கடலும்பொருப்பும்நெருப்பும் நெருக்கிப்புகப்பொன்மிடறத்தனைபோது *
அங்காந்தவன்காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 1

நரன் நாரணன் ஆய்	(சிஷ்யனும் ஆசார்யனுமாக) நரநாராயணரூபியாய்	செம் சுடரும்	சந்திர ஸூர்யர்களும்
உலகத்து	லோகத்திலே	நிலனும்	பூமியும்
அறம் நூல் சிங்காமை விரித்தவன்	அறநெறிகளைத் தெரிவிக்கும் நூலாகியவேதம் சுருங்கிப் போகாதபடி அதை விஸ்தரிப்பித்தவனாயும்	பொங்கு ஆர் கடலும்	பொங்குதல் பொருந்திய ஸமுத்ரங்களும்
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியாயும்	பொருப்பும்	மலைகளும்
அது அன்றியும்	அவ்வளவு மல்லாமல்	நெருப்பும்	அக்நியும் (ஆகிய இவை யடங்கலும்)
		நெருக்கி	ஒன்றின்மேலொன்றாய்

புக அத்தனை போது	உள்ளே புகுமளவும்	உண்டு	(திருடி) உட்கொண்டு
பொன் மிடறு	திருவயிற்றை	ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிகளால்
அங்காந்தவன் காண்மின்	விவரித்துக்கொண் டிருந்தவனன்றோ	ஆப்புண்டிருந்தவன்	(தாம்பால்) கட்டுண்டிருக்கிறான்;
இன்று	இப்போது	ஈது ஒப்பது ஓர் மாயம்	இது போன்ற ஆச்சரியம்
அளை	தயிரையும்	எங்கானும்	எங்கேனுமோரிடத்திலாவது
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்	உண்டே	கண்டதுண்டோ?

* * *—தொடங்கும்போதே 'எங்கானு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே' என்ற அழகு என்னே!; மேன்மையின் எல்லையிலே நிற்கிற பரபரன் நீர்மையின் எல்லையிலே நிற்கிறவிது என்ன ஆச்சரியம்! என்ன கபடச்செயல்!, இப்படிப் பட்ட மாயம் பகவத்விஷயத்தில் தவிர வேறு எந்த விஷயத்திலாவது காணக் கிடைக்குமோ? என்கிறார். நீர் கண்ட மேன்மையும் நீர் கண்ட நீர்மையும் என் கொல்? என்ன; முந்துறமுன்னம் மேன்மையை உபபாதிக்கிறார் நரநாரணனாய் என்று தொடங்கி.

முன்னொருகாலத்தில் குருசிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் நன்கு விளக்குவதற்காக நரனென்னும் சிஷ்யனும் நாராயண னென்னும் குருவுமாக ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்து சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளினமை அறியத்தக்கது. "ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வரகைங்கர்யத்தையுமிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவு மின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரம் சேரும்படி தானே சிஷ்ய னுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக் காக." என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

நரநாரணனாய் என்றதிலேயே ஒரு மாயமுண்டு; அதாவது—சீரியசிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து ஆசார்யபதம் செலுத்த வேண்டிய தான் தன்னை சிஷ்யனாக அமைத்துக் கொண்ட மாயம்; அதுவும் 'எங்கானு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே' என்றதில் விவக்ஷிதமாகலாம்.

அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் = தருமமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்த அவதரித்த நால் வேதநூலாதலால் அதுவே இங்கு அறநூல் எனப்படுகிறது. அவற்றுக்கு உபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களுங்கூடி அறநூல், என்றும் கொள்ளப்படலாம். இப்படிப்பட்ட ஸகலசாஸ்திரங்களிலும் கணக்கற்ற விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களாகத் தொகுக் கப்படும். அவையாவன;—(1) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், (2) அப்பெருமானை யடைகின்ற சேதநனுடைய ஸ்வரூபம். (3) அப்பெருமானைப் பெறுதற்கான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம். (4) அவ்வுபாயத்தினால் பெறக் கூடியதான பேற்றின் ஸ்வரூபம். (5) அப்பேற்றைப் பெற வொட்டாமல் தடை செய்கின்ற ப்ரதிபந்த கத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது) விரோதிஸ்வரூபம். ஆக இவை ஐந்தாம். இவையே அர்த்த பஞ்சக மெனப்படும். "மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும், தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதுங் குருகையர் கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியில் பேசப்படும் அர்த்தங்களும் இவையேயாம். இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் காட்டுகின்றது திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரமாதலாலும் அதனை நா

நாரணனாய் வெளியிட்டருளினனுதலாலும் அறநூல் சிங்காமை விரித்தவனெம்பெருமான் எனக்குறையில்லையென்க.

திருமந்திரத்தில் அர்த்தபஞ்சகம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவிதம் ரஹஸ்யநூல்களில் ஆசார்யமுகமாக அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

கீழ் ஒன்றரையடியால், அறியவேண்டு மர்த்தங்களையெல்லாம் அறிவித்தருளினமையாகிற பரத்வத்தைச் சொல்லி, மேல், ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வஸம்ரக்ஷகனாயிருந்தமையாகிற பரத்வத்தைப் பேசுகிறார் அதுவன்றியும் என்று தொடங்கி. உலகத்துப் பொருள்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தன்திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கி வாழும்படி திருவயிற்றைத்திறந்து கொண்டிருந்தவன்.

"தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுலகமுண்டுமிடமுடைத்தால் சாழலே." என்கிறபடியே திருவயிற்றினுள்ளே எத்தனை கோடிக்கணக்கான பதார்த்தங்கள் அடைபட்டாலும் இடம் விசாலமாகவே யிருக்கும் என்று சொல்லப்படாநிற்க, இங்கு 'நெருக்கிப்புக' என்கிறதே, இதுவென்? என்னில்; திருவயிற்றினுள்ளே இடம் போதாமல் நெருக்குண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதன்று இது; பின்னையோ வென்னில், செஞ்சுடர் முதலிய பதார்த்தங்கள் பிரளயாபத்துக்கு அஞ்சித் திருவயிற்றினுள்ளே புகுங்கால், 'நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ, நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ' என்று ஒன்றின்மேலொன்றாக மேல் விழுந்து நெருக்கித்தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே புகுகிற நிலைமையைச் சொன்னபடியாமத்தனை.

அங்காத்தல்—வாய்திறத்தல்.

அளைவெண்ணெய் என்பதை உம்மைத்தொகையாகக் கொண்டால் அளையையும் வெண்ணெயையும் என்றதாகிறது. (அளை—தயிர்.) இனி வினைத்தொகையாகக் கொண்டால், அளையப்படுகிற வெண்ணெய் என்றதாகிறது. அளைதல் - துழாவுதல். 1

குன்றொன்றுமத்தாவரவமளவிக் குரைமாகடலைக்கடைந்திட்டு* ஒருகால்
நின்றுண்டைகொண்டோட்டிவன் கூன்நிமிர நினைந்தபெருமான் அதுவன்றியும்முன்
நன்றுண்டதொல்சீர்மகரக்கடலேழ் மலையேழுலகேழொழியாமைநம்பி*
அன்றுண்டவன்காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 2

ஒன்று குன்று	(மந்தரமென்கிற) ஒரு மலையை
மத்து ஆ	மத்தாகக்கொண்டு
அரவம்	(வாஸுகியென்னும்) நாகத்தை
அளவி	(கடைகயிறாகச்) சுற்றி
குரை மா கடலை	ஒலிக்கின்ற பெருங்கடலை
கடைந்திட்டு	கடைந்து
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்தில்,
உண்டை கொண்டு	(வில்லிலுள்ள) உண்டைகளைக்கொண்டு
வன் கூன்	வலிதான கூனை
ஓட்டி நின்று	போக்கி
நிமிர	(கூன்) நிமிரும்படி
நினைந்த	திருவுள்ளம்பற்றின
பெருமான்	ஸர்வேச்வரனாய்,

அது அன்றியும்—;

முன் அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,
நன்று உண்ட தொல் சீர்	நன்றாகத் தன்னுட் கொள்ளப்பட்ட சிறப்பையுடைய
மகரம் கடல் ஏழ்	மகரங்கள் திளைக்கின்ற ஸப்த ஸாகரங்களும்
மலை ஏழ்	ஸப்த குலாசலங்களும்
உலகு ஏழ்	ஸப்தலோகங்களும்
ஒழியாமை	ஒன்றுதப்பாதபடி
நம்பி	(எல்லாவற்றையும்) விரும்பி
உண்டவன் காண்மின்	திருவயிற்றிற் கொண்டவனன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்.

* * *—துர்வாஸ மஹாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வமெல்லாம் கடலில் புக்கொளித்த காலத்து, அத்தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிக் கடலைக் கடைந்தருளின பரத்வகுணத்தை முதலடியிலே அநுஸந்திக்கிறார்.

பிரளயத்தில் ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கின பரத்வம் மூன்றாமடியில் கூறப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட பரத்வம் பொலிய நின்ற பிரான் இன்று அளை வெண்ணெயுண்டு ஆய்ச்சியரால் ஆப்புண்டிருக்கும் எளிமை என்னே! என்று ஈடுபடுகிறாராயிற்று. 2

உளைந்திட்டெழுந்தமதுகைடவர்கள் உலப்பில்வலியாலவர்பால்*வயிரம்
விளைந்திட்டதென்றெண்ணிவிண்ணோர்பரவ அவர்நாளொழிந்தபெருமான்முனநாள் *
வளைந்திட்டவில்லாளிவல்வாளெயிற்று மலைபோலவுணனுடல்வள்ளுகிரால் *
அளைந்திட்டவன்காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 3

உலப்பு இல் வலியால்	எல்லையில்லாத வலிமையினால்
எழுந்த	பெரியகிளர்த்தியோடே தோன்றின
மது கைடவர்கள் அவர் பால்	மதுகைடபர்களென்கிற அவ்வசுரர்களோடே
வயிரம்	பகை
விளைந்திட்டது என்று எண்ணி	உண்டாகிவிட்டதென்றறிந்து
உளைந்திட்டு	அஞ்சிநடுங்கி
விண்ணோர்	தேவர்கள்
பரவ	(திருவடிகளிலே தொழுது) துதிக்க, (அத்தேவர்களுக்காக)
அவர் நாள்	அந்த மதுகைடபர்களுடைய ஆயுளை
ஒழித்த	முடித்த
பெருமான்	ஸர்வேச்வரனாய், (அதுவுமல்லாமல்)
முனநாள்	முற்காலத்தில்
வளைந்திட்ட வில்லாளி	வளைந்த வில்லைக் கையிலேந்தியுள்ளவனும்
வல் வாள் எயிறு	வலிமைபொருந்திப் பிறங்கிய பற்களையுடையவனும்
மலை போல்	மலைபோன்றவனுமான
அவுணன்	இரணியாசுரனுடைய
உடல்	உடலை
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களினால்
அளைந்திட்டவன் காண்மின்	இரண்டாகக் கிழித்தவனன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன் —.

* * *—மதுகைடபர்களை மாளச்செய்த பெருமையையும் இரணியாசுரனுடலைப் பிளந்த வலிமையும் பேசி இப்படிப்பட்ட பராக்ரமசாலி காண்மின் இன்று அசக்தரைப் போலே கட்டுண்டு கிடக்கிறானென்கிறார். 3

தளர்ந்திட்டிமையோர்சரண்தாவெனத் தான்சரணாய்முரணாயவனை*உகிரால்
பிளந்திட்டமரர்க்கருள்செய்துகந்த பெருமான்திருமால்விரிநீருலகை *
வளர்ந்திட்டதொல்சீர்விறல்மாவலியை மண்கொள்ளவஞ்சித்தொருமாண்குறளாய் *
அளந்திட்டவன்காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 4

இமையோர்	தேவர்கள்
தளர்ந்திட்டு	(அசுரர்களாலே நெருக்குண்டு மிகவும் தளர்ச்சியடைந்து
சரண் தா என	‘நீ எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்க,
தான் சரண் ஆய்	தான் ரக்ஷகனாக நின்று
முரணாயவனை	பெருமிடுக்கனான இரணியனை
உகிரால்	நகங்களாலே
பிளந்திட்டு	கிழித்துப்போட்டு
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு

அருள் செய்து	கிருபைபண்ணி
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்த
பெருமான்	ஸர்வேச்வரனாய்
திருமால்	திருமகள் கொழுநனாய்,
வளர்ந்திட்ட தொல் சீர்	மேன்மேலும் வளர்கின்ற அதிக ஸம்பத்தையுடைய
விறல்	பலிஷ்டனான
மாவலியை	மஹாபலியை
மண் கொள்ள	பூமியைக் கொள்ளும் பொருட்டு
ஒரு மாண் குறள் ஆய்	அத்விதீயனான ப்ரஹ்மசாரி வாமனனாய்
வஞ்சித்து	சிறு காலைக்காட்டி ஏமாத்தி
விரிநீர் உலகை	கடல்சூழ்ந்த வுலகங்களை
அளந்திட்ட வன் காண்மின்	அளந்து கொண்டவனன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—இரணியாசுரனால் தேவர்கள் சாலவும் நெருக்குண்டு தளர்ந்து வந்து 'நாயனே! எம்மை ரக்ஷித்தருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கட்கு ரக்ஷகனாகி ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்யும் வியாஜமாகத் தூணில் நரசிங்க வுருக்கொண்டு தோன்றி அவ்விரணியனை மடிமீது போட்டுக்கொண்டு திருக்கை நகங்களாலே பிளந்து ஒழித்து, தேவர்களின் துயரைத் தீர்க்கப் பெற்றோமென்று திருவுள்ள முவந்தவனும், மேன்மேலும் வளர்கின்ற எல்லையில்லாத செல்வமுடைய பெருமிடுக்கனான மஹாபலியை வலியடக்க வேண்டி, அழகிய வாமன வேஷத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு வந்து வஞ்சித்து உலகங்களை யளந்து கொண்டவனுமான பரத்வத்திற் குறையற்ற பெருமான் கிடீர்இன்று தரித்ரன் போலே வெண்ணெயைக் களவாடியுண்டு ஓரிடைச்சியிட்ட சிறையை விடுத்துக்கொள்ள மாட்டாதவன் போல விருந்து எளிமைக் குணத்தை விளக்குகின்றானென்கிறார். 4

நீண்டான்குறளாய்நெடுவானளவும் அடியார்படுமாழ்துயராயவெல்லாம் *
தீண்டாமைநினைந்திமையோரளவும் செலவைத்தபிரான்அதுவன்றியும்முன் *
வேண்டாமைநமன்தமர்என்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று*உலகேழ்
ஆண்டானவன்காண்மினின்றுய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 5

அடியார் படும்	பக்தர்கள் அநுபவிக்கிற
ஆழ் துயராய எல்லாம்	கொடிய பாப பலன்களெல்லாம்
தீண்டாமை	அவர்களை ஸ்பர்சியாதபடி
நினைந்து	திருவுள்ளம்பற்றி
குறள் ஆய்	வாமனமூர்த்தியாகி
நெடு வான் அளவும்	பரம்பிய ஆகாசமெங்கும்
நீண்டான்	வளர்ந்தவனாய்,
இமையோர் அளவும்	நித்யஸூரிகளளவும்
செல	செல்லும்படியாக
வைத்த	திருவடிகளை உயர்த்தி வைத்தருளின
பிரான்	உபகாரகனாய்,
அது அன்றியும் முன்—;	
வேண்டாமை	('எல்லாரையும் யமபடர்கள் ஆராயக்கடவர்கள்' என்று தானே யிட்ட கட்டளையை) வேண்டாமையினாலே
நமன் தமர் என் தமரை வினவப் பெறுவார் அலர் என்று	'யமபடர்கள் எம்மடியாரை ஆராயக்கடவர்களல்லர்' என்று நியமித்தருளி
உலகு ஏழ் ஆண்டான் அவன் காண்மின்	உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷித்தருளினவனன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகளை இரண்டுபடியாக நிர்வஹிக்கலாம்; எங்ஙனே யென்னில்; குறளாய் நெடுவானளவும் நீண்டான் என்று ஒரு வாக்கியமாகவும், "அடியார்படும்" என்று தொடங்கி "இமையோரளவும் செலவைத்தபிரான்" என்ற வளவும் வேறொரு வாக்கியமாகவும் யோஜித்தல் ஒரு வகை; இந்த யோஜனையில்,

'நீண்டான் குறளாய் நெடுவானளவும்' என்ற மட்டுமே த்ரிவிக்ரமாவதார விஷயம் சொல்லுகிறது' அடியார்படு மென்று தொடங்கி மேல் வாக்கியத்தின் கருத்தாவது:— தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் கீழ்க்காலங்களில் செய்த பாபங்களின் பலன்களை அநுபவித்துத் தீர்க்க வேண்டாமல் "வாயினுற்பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்கப் போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்" என்கிறபடியே அவை தன்னடையே கழிந்தொழியுமாறு திருவுள்ளம் பற்றி அவர்களுக்கு ஞானபக்தி விரக்திகளை வளரச் செய்துகொண்டு போந்து அவர்களை நித்யஸூரி துல்யராக ஆக்கி வைக்கும் பெருமான் என்கை. [இமையோரளவும் செல] நித்ய ஸூரித்வ ப்ராப்தி பர்யந்தமாக=நித்ய ஸூரிகளாகவும் ஆய்விடும்படியாக என்றவாறு. வைத்த பிரானென்றது வைக்கும் பிரானென்றபடி. இனி மற்றொரு யோஜனை பதவுரையிற் காணத்தக்கது. மஹாபலியின் செருக்கினல் அடியார்கள் துயருற்றிருந்ததனல் அத்துயர் நீங்குமாறு வாமநமூர்த்தியாய் மாவலி வேள்வியிற் சென்று நெடுவானளவும் நீண்டவனுகி இமையோரளவும் செல்லும்படியாகத் திருவடிகளை நீட்டிவைத்த பிரான் என்றவாறு.

தன்னடியார் திறத்தில் யமபடர்கள் ஒன்றும் ஆராய வொண்ணுதபடி எம்பெருமான் தனது அடியார்களைப் பாதுகாக்குந்திறம் மூன்றமடியிற் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3 7-14) "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்" என்றதும், திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (68) "திறம்பேன்மின் கண்டீர் திருவடி தன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்— இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு" என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அறியத்தக்கன. யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற் கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செலுத்தப் புறப்படும் போது யமன் அத்தூதர்களை யழைத்து ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான்:—ஓ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்களிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரம் செலுத்தவேண்டா; அவர்கள் கிட்ட நீங்கள் செல்லவே கூடாது; ஒருகால் அவர்கள் நேர்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரம ஸாத்விகர்களாய் விலகுங்கோள் என்றானும். இதனல் பாகவதர்களுக்கு யமபய ப்ரஸக்தியே யில்லை யென்றதாம். "அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும் எங்கோனவன் தமரே யென்றொழிவதல்லால், நமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கண்டீர் அரவணை மேல், பேராயற் காட்பட்டார்பேர்" என்றார் பொய்கையாழ்வார். "கெடுமிடராய வெல்லாம் கேசவா வென்ன, நாளுங் கொடுவினை செய்யுங் கூற்றின் தமர்களுங் குறுககில்லார்" என்றார் நம்மாழ்வார். "மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! நின்னுமங்கற்ற ஆவலிப்புடைமை கண்டாய்—நாவலிட்டுழிதர்கின்றோம் நமன் தமர் தலைகள் மீதே" என்றார் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார். யமன் தனது படர்களை யழைத்து அவ்வாறு கட்டளையிடுதலும், பாகவதர்கள் 'நமன் தமர் தலைகளிலே காலை வைத்துக் குழக்குகிறோம்' என்று சொல்லுதலு மெல்லாம் எம்பெருமானுடைய நியமநத்தி னுறைப்பினுலென்பது இப்பாட்டில் வெளியாகின்றது.

[வேண்டாமை] "உயிரும் தருமனையே நோக்கும்" என்ற பொதுவான நீதியின்படி பாகவதர்களின் உயிரும் யமனுக்கு வசப்படவேண்டியதாயிருக்கச் செய்தேயும் பொதுவிதியைப் பாகவதர் திறத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டாமையினலென்றபடி. (என் தமரை நமன்தமர் வினவப்பெறுவாரலர்) வினவுதல்—தண்டனை செய்தலுக்குப் பரியாயம். 'என்னுடைய பக்தர்கள் எவ்வகைப்பட்ட பிழைகளைச் செய்தவராயினும் அவர்களை யமபடர்கள் தண்டிக்க வுரியாரல்லர்' என்று எம்பெருமான் கட்டளையிட்டு வைத்து ஜகத்பரிபாலனம் பண்ணுகிறனென்கிறது.

இப்படி பிறர்க்கு நேரக்கூடிய பாசங்களையும் தவிர்த்தருளவல்ல பெருமை வாய்ந்தவன் இன்று ஆய்ச்சியர் பாசங்களால் கட்டுண்டிருக்குமெளிவரவு என்னே ! என்றாராயிற்று. 5

பழித்திட்டவின்பப்பயன்பற்றறுத்துப் பணிந்தேத்தவல்லார்துயராயவெல்லாம் *
ஒழித்திட்டவரைத்தனக்காக்கவல்ல பெருமான்திருமாலதுவன்றியும்முன் *
தெழிந்திட்டெழுந்தேயெதிர்நின்றமன்னன் சினத்தோளவையாயிரமும்மழுவால் *
அழித்திட்டவன்காண்மினின்றுய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 6

பழித்திட்ட — சாஸ்திரங்களில் இகழப்பட்ட
இன்பம் — சிற்றின்பமாகிற
பயன் — அற்ப பலன்களை
பற்று அறுத்து — வாசனையோடே விட்டிட்டு
பணிந்து — திருவடிகளிலே விழுந்து
ஏத்த வல்லார் — துதிக்கவல்லவர்களுடைய
துயர் ஆய எல்லாம் — துன்பமென்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றையும்
ஒழித்திட்டு — கழித்தருளி
அவரை — அவர்களை
தனக்கு ஆக்க வல்ல — தனக்கு நித்யகிங்கரராகச் செய்துகொள்ளவல்ல
பெருமான் — ஸ்வாமியாய்
திரு மால் — ஸ்ரிய:பதியாய்,
அது அன்றியும் முன்—;
தெழித்திட்டு — பெரிய ஆரவாரத்தைச் செய்துகொண்டு
எழுந்து — மார்புதட்டிக் கிளர்ந்து
எதிர் நின்ற — (போர்புரிய) எதிரே வந்து நின்ற
மன்னன் — (கார்த்த வீர்யார்ஜுனனென்னும்) அரசனுடைய
சினம் — கோவத் துடிப்புக்கொண்ட
தோள் அவை ஆயிரமும் — ஆயிரந்தோள்களையும்
மழுவால் — மழுப்படையினால்
அழித்திட்டவன் காண்மின் — அழித்தவனை பெருமானன்றோ
இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—உலகத்தில் சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருப்பர்கள் ; பலர் அற்பமான பலன்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தேவதாந்தர பஜனஞ் செய்து போருவர் ; அவர்கள் கடக்க நிற்க. அங்ஙனம் தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுமல் எம்பெருமானையே பஜிப்பவர்களும் ஐச்வர்யம் வேணுமென்று சிலரும், ஸந்தானம் வேணுமென்று சிலரும், ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தம் வேணுமென்று சிலரும், கைவல்ய புருஷார்த்தம் வேணுமென்று சிலருமாய் இப்படி பலவகைப்பட்ட காமனைகளுடனே எம்பெருமானைப் பணிந்தேத்துவாருண்டு, அப்படி யெல்லாமல்லாமல் ஹேயங்களான புருஷார்த்தங்களில் சிறிதும் விருப்பமின்றியே "உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிற அத்யவஸாய மொன்றையே கொண்டு பணிந்து துதிக்க வல்லவர்களுடைய துன்பங்களை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு, பெரிய திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலிய நித்யஸூரிகளைப்போலே அவர்களை அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளுமியல்வினனை எம்பெருமானென்பன முன்னடிகள்.

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தவன் காண்மின் இன்று அசக்தியை அபிநயித்து ஆப்புண்டிருக்கிறான் ! 6

படைத்திட்டதிவ்வையமுய்யமுனநாள் பணிந்தேத்தவல்லார்துயராயவெல்லாம் *
துடைத்திட்டவரைத்தனக்காகவென்னத் தெளியாவரக்கர்திறல்போயவிய *
மிடைத்திட்டெழுந்தகுரங்கைப்படையா விலங்கல்புகப்பாய்ச்சிவிம்ம*கடலை
அடைத்திட்டவன்காண்மினின்றுய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 7

முனநாள்	முன்பொருகாலத்தில்
இ வையம்	இவ்வுலகங்களை
படைத்திட்டு	(கரணகளேபரங்கள் கொடுத்து) ஸ்ருஷ்டித்து
அது	அவ்வுலகம்
உய்ய	உஜ்ஜீவிப்பதற்குறுப்பாக
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து
ஏத்த வல்லார்	துதிக்கவல்லவர்களுடைய
துயர் ஆய எல்லாம்	துன்பமென்று பேர்பெற்ற வற்றையெல்லாம்
துடைத்திட்டு	போக்கி
அவரை	அப்படிப்பட்டவர்களை
தனக்கு ஆக்க என்ன	தனக்கே உரியவராக ஆக்கிக் கொள்ள நினைத்தவள விலே
தெளியா	அத்திருவுள்ளத்தை ஸஹிக்க மாட்டாமல் கலங் கித் தீங்கிழைத்த
அரக்கர்	ராவணுதி ராக்ஷஸர்களுடைய
திறல்	மிடுக்கு
போய் அவிய	பாழ்படும்படியாக
மிடைத்திட்டு எழுந்த	நிபிடமாகத் திரண்ட
குரங்கை	வானரவீரர்களை
படை ஆ	சேனையாகக்கொண்டு
விம்ம	(கடல்) நிரம்பும்படி
விலங்கல்	மலைகளை
புக பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டு
கடலை	ஸமுத்ரத்தை
அடைத்திட்டவன் காண்மின்	தூர்த்தவனுன பெருமா னன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

***—முன்பு இவ்வுலகமடங்கலும் பிரளயங்கொண்டு உபஸம்ஹார மடைந் திருந்த காலத்து, மீண்டும் சேதநர்கள் தன்னை வணங்கி வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடந்த ஆன்மாக்களுக் கெல்லாம் கரண களேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்களெல்லாம் தன்னைப் பணிந்து ஏத்தவல்லவர்களாகும்போது அவர்களது துயர்களை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு அவர்களைத் தனக்கு அந்தரங்க கிங்கரர்களாக்கிக் கொள்ளவேணும் என்று பாரித்திருக்கையில் ராக்ஷஸர்கள் ஏற்பட்டு அவ்வடியார்களுக்குத் தீங் கிழைத்த காலத்து, அவர்களது திறல் மாளும்படியாக வானரப் படைகளைத் துணை கொண்டு கடலை யணைசெய்த பெருமான் காண்மின் இன்று அஜ்ஞனும் அசக்தனு மாய்க்கொண்டு இடைச்சி கையிலே கட்டுண்டு கிடக்கிறான்! என்கிறார். 7

நெறித்திட்டமென் கூழைநன்னேரிழையோடு உடனுயவில்லென்னவல்லேயதனை *
இறுத்திட்டவளின்பமன்போடணைந்திட்டு இளங்கொற்றவனுய்த்துளங்காதமுந்நீர் *
செறித்திட்டிலங்கைமலங்கவரக்கன் செழுநீண்முடிதோளொடுதாள்துணிய *
அறுத்திட்டவன்காண்மினின்றுய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 8

நெறித்திட்ட	நெறித்திராநின்ற
மென்	மிருதுவான
கூழை	மயிர்முடியையும்
நல் நேர் இழையோடு	விலக்ஷணமாய் அழகிய ஆப ரணங்களையு முடையளான ஸீதையோடு
உடன் ஆய	கூடப்பிறந்த
அல் அன்ன	இருண்ட
வில் அதனை	அந்தவில்லை
இறுத்திட்டு	முறித்துவிட்டு
அவள் இன்பம்	அவளோடு கலவியாலுண் டாகுமின்பத்தை
அன்போடு	ப்ரீதியுடனே
அணைந்திட்டு	லபித்து
இள கொற்றவன் ஆய்	யுவராஜாவாயிருந்து (பிறகு வனவாஸம் நேர்ந்த பின்பு)
துளங்காத	ஒருவராலும் அசைக்க முடி யாத
முந்நீர்	கடலை
செறித்திட்டு	அணைகட்டி
இலங்கை மலங்க	லங்கை கலங்கும்படியாக
அரக்கன்	இராவணனுடைய
செழு	செழித்த
நீள்	நீண்ட
முடி	தலைகளும்
தோள்	தோள்களும்
தாள்	கால்களும்
துணிய	சிதிலமாகும்படியாக
அறுத்திட்டவன் காண்மின்	அறுத்தொழித்தவனன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—,

* * *—ஸீதாபிராட்டியின் விவாஹத்திற்கு சுல்கமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வில்லை யிறுத்து அவளைக் கைபிடித்து இன்பம் நுகர்ந்தமை முன்னடிகளிற் கூறப் பட்டது. [நன்னேரிழையோடுடனாய] இது வில்லுக்கு விசேஷணமாகவுள்ளது. முன்னொரு காலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக் கொள்ள, பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவ பிரானது வில் சிறிது முறிபட, அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநகமஹா ராஜனளவும் வந்ததென்றும், அதனையே ஸீதைக்குக் கந்யாசுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான் என்றும் இதிஹாஸங்களில் விளங்கா நிற்க, அந்த வில் பிராட்டியோடு கூடப்பிறந்ததாக இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது என் கொல்? என்று பலரும் சங்கிப்பர்கள்; அந்தவில் ஸீதையோடு கூடப்பிறந்ததாக இங்குச் சொல்லப்படுவதன்று. இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்யான வருளிச் செயல் காண்மின்;—"இந்த வில்லை முறித்தார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவதாக நியமித்தபடியாலே 'உடனாய' என்கிறது" என்று. சுல்கபந்தத்தினால் பிராட்டியை விட்டுப் பிரியாதிருந்த வில் என்றவாறு.

உடனாய என்றதற்குமேல் பல பாடபேதங்களுள; "அல்லன்ன வில்லேயதனை" என்றும், "வல்லன்ன வில்லேயதனை" என்றும், "வில்லென்ன வல்லேயதனை" என்றும். ['அல் என்று இருளாய், இருண்ட வில் என்றுமாம்' என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.] 'வல்லன்ன' என்ற பாடத்தில் [கடினமான] என்று பொருள்.

இளங்கோற்றவனாய் என்றதனால், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் திருவயோத்தியில் இளங்கோவாயிருந்து கொண்டு பிராட்டியோடு போகரஸமநுபவித்தமை நினைக்கப் படுகிறது. அதற்கு மேல் கைகேயி வரம் வேண்டக் கானகம் சென்று கடலடைத்து இராவணனைக் கொன்ற வரலாறு மூன்றாமடியில் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. இப்படிப் பட்ட வீரப்பாடுடையவன் கிடீர் தன் பெருமையை யெல்லாமொளித்து எளிமையைக் காட்டாநின்றா னென்கிறார். 8

சுரிந்திட்டசெங்கேழுளைப்பொங்கரிமாத் தொலையப்பிரியாதுசென்றெய்தி *எய்தா
திரிந்திட்டிடங்கொண்டடங்காததன்வாய் இருகூறுசெய்தபெருமான் முனநாள் *
வரிந்திட்டவில்லால்மரமேழுமெய்து மலைபோலுருவத்தொரிராக்கதிமூக்கு *
அரிந்திட்டவன்காண்மினின்றாய்ச்சியரால் அளைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 9

சுரிந்திட்ட	சுருண்டிரா நின்ற
செம் கேழ்	சிவந்தநிறமுடையனவான
உளை	பிடரிமயிர்களையுடைத்தாய்க் கொண்டு
பொங்கு	களித்துவந்த
அரிமா	குதிரைவடிவனான கேசியென்னுமசுரன்
தொலைய	முடிந்துபோம்படியாக
பிரியாது	அதனைவிடாதே
சென்று எய்தி	சென்றுகிட்டி,
எய்தாது இரிந்திட்டு இடம் கொண்டு அடங்காத அதன்வாய்	கிட்டவாராமல் அங்குமிங்கும் திரிந்து கொண்டு அவகாசங்கொடாதே அவிதேயமாய்க்கிடந்த அந்தக் குதிரையின் வாயை
இரு கூறு செய்த	இருதுண்டமாக்கி யொழித்த
பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
முனநாள்	(அன்றியும்) முன்பொரு காலத்திலே
வரிந்திட்ட	கட்டுடைத்தான

வில்லால்	வில்லாலே
மரம் ஏழும்	மராமரங்களேழையும்
எய்து	முறித்தவனுய்,
மலை போல் உருவம்	மலைபோன்ற வடிவையுடையளான
ஒரு இராக்கதி	சூர்ப்பணகையென்னும் ராக்ஷஸியினுடைய
மூக்கு	மூக்கை
அரிந்திட்டவன் காண்மின்	அறுத்தொழித்தவனுன பெருமானன்றோ

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.

* * *—குதிரை வடிவுகொண்டு நலிய வந்த கேசியைக் கொன்றும் மராமர மேழ் செற்றும் சூர்ப்பணகைக்கு அங்கபங்கஞ் செய்தும் தன் விறலை வெளியிட்டுக் கொண்ட பெருமான கிடீர் இன்று வெண்ணெய்க்களவுக்காகக் கட்டுண்டு கிடக்கிருனென்கிருர்.

கேழ்—ஒளியும் நிறமும். கம்ஸனுலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பானெருவன் குதிரை வடிவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக் கையை நன்ருகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளின னென்ற வரலாறு அறிக. அக்குதிரையின் பிடரிமயிர் சுருண்டு செந்நிறங் கொண் டிருந்தது பற்றிச் சுரிந்திட்ட செங்கேழுளை என்று அடைமொழியாயிற்று. அக்குதிரை சில ஸமயம் கண்ணபிரான் கையிற் பிடிகொடாமல் அவிதேயமாய் அங்குமிங்கும் சிதறிக்கொண்டிருந்தமை தோன்ற "எய்தாது இரிந்திட்டிடங் கொண்டடங்காத" எனப்பட்டது. 'அடங்காததன்' என்ற விடத்துத் தொகுத்தல் விகாரம்.

இராக்கதியின் மூக்கை யரிந்திட்டது முன்பும் மரமேழெய்தது பின்பும் நடந்ததாயிருக்க, இங்கு க்ரமமாருட்டமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அநுப வித்தல் மாத்திரமே இங்கு விவக்ஷிதம்; ஆநுபூர்வியாகச் சரித்திரம் எழுதிக்கொண்டு போகிருர்களன்று.

இராக்கதி—ராக்ஷஸீ என்னும் வடசொல் விகாரம். 9

நின்ருர்முகப்புச்சிறிதும்நினையான் வயிற்றைநிறைப்பானுறிப்பால்தயிர்நெய் *
அன்ருய்ச்சியர்வெண்ணெய்விழுங்கிஉரலோ டாப்புண்டிருந்தபெருமானடிமேல் *
நன்ருயதொல்சீர்வயல்மங்கையர்கோன் கலியனெலிசெய்தமிழ்மாலைவல்லார் *
என்ருனுமெய்தாரிடர்இன்பமெய்தி இமையோர்க்குமப்பால்செலவெய்துவாரே. 10

நின்ருர் முகப்பு	தன்னைக்காணவந்து நின்றவர்களெதிரே
சிறிதும் நினையான்	கொஞ்சமும் வெட்கப்படவறியாதவனுய்
வயிற்றை நிறைப்பான்	வயிற்றை நிறைப்பதற்காக
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளுடைய
உறி	உறிகளிலேயிருந்த
பால்	பாலையும்
தயிர்	தயிரையும்
நெய்	நெய்யையும்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
விழுங்கி	(களவாடி) அமுதுசெய்து
அன்று	அப்போது
உரலோடு	உரலோடே
ஆப்புண்டிருந்த	கட்டுண்டிருந்த
பெருமான்	கண்ணபிரானுடைய
அடிமேல்	திருவடிகளின்மேலே,
நன்று ஆய தொல் சீர்	விலக்ஷணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய்
வயல் மங்கையர் கோன்	வயல்சூழ்ந்த மங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான
கலியன்	ஆழ்வார்

ஒலி செய்	அருளிச்செய்த	இன்பம் எய்தி	நித்யாநந்தத்தைப் பெற்று
தமிழ் மாலை	இப்பாசுரங்களை	இமையோர்க்கும் அப்பால் செல	தேவர்களுக்கும் அவ்வருகான பரமபதத்தையடையும்படியான பாக்கியத்தை
வல்லார்	கற்று வல்லவர்கள்		
என்றும்	ஒருகாலும்		
இடர் எய்தார்	துன்பமடையார்கள் ;	எய்துவார்	பெறுவர்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் பரத்வகுணத்தை விஸ்தாரமாகவும் ஸௌலப்ய குணத்தைச் சுருக்கமாகவும் பேசியிருக்கச் செய்தே இதில் ஆழ்வார்தம்முடைய ஊற்றம் ஸௌலப்யகுணநுபவத்தில்தான்—என்பது விளங்கும் இப்பாசுரத்தில் ; உரலோடாப்புண்டிருந்தபெருமானடிமேல் ஒலி செய்தது என்றாயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. இப்படி யருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் ஒருகாலும், ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களை அநுபவிக்கப்பெறார்கள் ; அந்தமில் பேரின்பத்தை யடைந்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதத்திலே சென்று சேரப்பெறுவர் என்றுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

நின்றார் முகப்புச் சிறிதும் நினையான் வயிற்றை நிறைப்பான் = இப்படிவயிறு தாரியாய்த் திரிகிறானே யென்று பலரு மேசுவர்களே! என்று சிறிதும் சுணங்காமல் அபூர்ணரைப்போலே வாரிவாரி யுண்டு வயிற்றை நிறைப்பவன். ஆச்ரிதர்களின் ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ள பொருள்களாலல்லது போது போக்கமாட்டாத மஹாகுணம் விளங்கும்.

அடிவரவு :—எங்கானும் குன்று உளைந்து தளர்ந்து நீண்டான் பழித்திட்ட படைநெறி சுரி நின்றார் மானம்.

ஆறாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி—மானமுடைத்துங்கள்.

உரையவதாரிகை :—வெண்ணெய் களவாடி உரலோடு கட்டுண்டிருக்கைக் கீடான பருவத்தை அநுபவித்துப் பேசினது கீழில் திருமொழி. அதற்குமேலே வெண்ணெயையும் பெண்களையும் ஒக்கக் களவு செய்யும்படியான பருவத்தில் சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கவேணுமென்னும் ஆசை கிளர்ந்தது ஆழ்வார்க்கு. அப்பருவந்தான் ஒரு மஹாபாரதமாய்ச் செல்லுமிறே. *ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச் சேற்றாலெறிந்தான் என்று முறையிடுவாரும், * வளை துகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கடியனாய் ஓடி அகம்புகுந்தா னென்று முறையிடுவாரும், *மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புகுந்து கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலுந் தீமைகள் செய்கிறானே யென்று முறையிடுவாரும், *தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டுபுக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து வந்தானென்று முறையிடுவாருமாய்த் திருவாய்ப்பாடி முழுதும் பேராரவாரமாய்ச் செல்லும் பருவமிறே. இப்படிப்பட்ட பருவத்திலுள்ள இவனாலே நோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் ‘ அது போயிற்று, இது போயிற்று ’ என்று முறைப்பட, அவை கேட்டு யசோதை சொல்லும் பாசுரமும் முறையிடுவார் சொல்லும் பாசுரமுமாய் நிகழ்ந்தவாறுகளை அவரவர்கள் பாவனையாகவே தாம் பேசி யநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

கிருஷ்ணவதார சேஷ்டிதந் தவிர வேறோரவதாரத்தின் வரலாறு லவலேசமும் கலசாத திருமொழியாயிருக்கிறது இது. ... ... *

மானமுடைத்துங்களாயர்குலம் அதனுற்பிறர்மக்கள்தம்மை *
ஊனமுடையனசெய்யப்பெருயென் றிரப்பனுரப்பகில்லேன் *
நானுமுரைத்திலேன்நந்தன்பணித்திலன் நங்கைகாள்! நானென்செய்கேன் *
தானுமோர்கன்னியுங்கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்ருன்போலும். 1

உங்கள் ஆயர் குலம்	உங்களிடைக்குலமானது
மானம் உடைத்து அதனுல்	மானத்தோடு வாழுந் தன்மையுடைய தாகையாலே
பிறர் மக்கள் தம்மை	அயலாருடைய பெண்பிள்ளைகளிடத்திலே
ஊனம் உடையன செய்ய பெருய் என்று	இழிவான செயல்களைச் செய்யாதொழிய வேணும்' என்று
இரப்பன்	வேண்டிக்கொள்வனே யன்றி
உரப்ப கில்லேன்	வெருட்டி வார்த்தை சொல்லியறியேன் ;
நங்கைகாள்	பெண்பிள்ளைகாள் !

நானும் உரைத்திலேன்	(தாயாகிய) நானும் ஒன்று (சீறிச்) சொல்லியறியேன்
நந்தன்	(தகப்பனுரான) நந்தகோபரும்
பணித்திலன்	ஒன்று சொல்லமாட்டார் ;
	(தாய்தந்தையரான நாங்களிருவரும் இப்படி உதாஸீநராயிருப்பதுவே காரணமாக)
தானும்	கண்ணபிரான்தானும்
ஓர் கன்னியும்	ஒரு இளவாய்க் கன்னியுமாய்க்கொண்டு
கீழை அகத்து	கீழண்டை வீட்டில்
தயிர் கடைகின்ருன் போலும்	தயிர்கடைந்து கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது ;
	நான் என் செய்கேன் ?—.

* * *—கண்ணபிரான் செய்த சில தீமைகளைச் சில ஆய்ச்சியர் யசோதைப் பிராட்டி பக்கலிலே வந்து முறையிட, அதற்கு அவ் யசோதை ஆய்ச்சியரை நோக்கிக் கூறும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

ஆய்ச்சிகாள்! கண்ணன் அது செய்தான் இது செய்தானென்று நீங்கள் என்னிடம் முறையிடுவது உண்மையே; அவனைத் தண்டிக்கும்படியான வன்மை எனக்கு இருக்குமாகில் நீங்கள் என்னிடம் முறையிட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டாகும்; நானோ அவனைச் சீறி ஒரு வார்த்தை சொல்லமாட்டாதவளாயிருக்கிறேன். அவனை நோக்கி நான் ஏதேனும் சொல்ல விரும்பினுல் எங்ஙனே சொல்லுகிற வழக்கமென்றுல்; நாயனே! நம்முடைய இடைக்குலமானது மிகவும் கௌரவமாக வாழுங்குடி; இக்குடிக்கு இழுக்காக யாரேனும் மறைவில் ஏதேனுஞ் சொன்னுலும் ஸஹிக்கமாட்டோம்; அவ்வளவு மானம்பேணி வாழுங்குடிகாண் இது: ஆகையாலே அயற் பெண்களிடத்தில் நீ இழிவாக நடந்து கொள்வது இக்குலமரியாதைக்குக் கேடாகுமாதலால் தப்பான காரியமொன்றுஞ் செய்யாதே பிரானே! என்று கையைக் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவனேயன்றிக் கோபித்துச் சொல்லும் வழக்கமே யெனக்கில்லை; நந்தகோபரும் வாய்விட்டுக் கண்டித்தறியார்; கீழண்டையகத்தில் ஓர் இளம்பெண்ணுடனே உட்கார்ந்து அவளுந் தானுமாகத் தயிர்கடைவதாகத் தெரிகிறது; நங்கைகாள்! நீங்கள் சொல்லுவதில் பொய்ம்மையில்லை; தாய்தந்தையரான எங்களுக்கோ அவனைத் தண்டிக்க வன்மையில்லை; நானென்ன செய்வேன்? என்கிருள்.

[உங்களாயர்குலம் மானமுடைத்து] "கேளார் ஆயர் குலத்தவ ரிப்பழி கெட்டேன்! வாழ்வில்லை" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங் காண்க. மாநம், ஊநம்—வடசொற்கள். [உரப்பகில்லேன்] "அஞ்சவுரப்பா ளசோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்" என்ற நாச்சியார் திருமொழியுங் காண்க. உரப்புதல்—அதட்டுதல் [நானுமுரைத்திலேன்] கீழ் "உரப்பகில்லேன்" என்றதன் அநுவாதமே யிதுவும். 1

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மோர்விற்கப்போகின்றேன் கண்டேபோனேன்*
மாலைநறுங்குஞ்சிநந்தன்மகனல்லால் மற்றுவந்தாருமில்லை*
மேலையகத்துநங்காய்! வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணெயேயன்றிருந்த *
பாலும்பதின்குடங்கண்டிலேன் பாவியேனென்செய்கேன்? என்செய்கேனே. 2

காலை எழுந்து	விடியற்காலத்திலெழுந்து
கடைந்த	(வருந்திக்) கடைந்த
இ மோர்	இந்த மோரை
விற்க	விற்பனை செய்ய
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகா நின்ற நான்
கண்டே போனேன்	(கண்ணபிரான் எதிரே வருவதைப்) பார்த்தே (திடுக்கிட்டுக் கொண்டே போனேன்
மாலை நறு குஞ்சி	பூவணிந்து மணங்கமழப் பெற்ற மயிர்முடியையுடைய
நந்தன் மகன் அல்லால்	அக்கண்ணபிரான் தவிர
மற்று வந்தாரும் இல்லை	மற்றொருவரும் இங்கு வரப்ரஸக்தியில்லை;
மேலை அகத்து நங்காய்	மேலண்டை வீட்டுப் பெண்பிள்ளாய்! [அசோதாய்]
வந்து காண் மின்கள்	(கண்ணன் செய்த களவுகளை இங்கே) வந்துபாருங்கள்
வெண்ணெயே அன்று	(கடைந்து வைத்த) வெண்ணெயை மாத்திரமல்லாமல்
பதின் குடம்	பத்துக் குடங்களிலே
இருந்த	(கடைவதற்காகச் சேமித்து வைத்திருந்த
பாலும்	பாலையும்
கண்டிலேன்	காண்கின்றிலேன்;
	பாவியேன் என் செய்கேன் என் செய்கேனே—.

* * *—ஓர் இடைச்சி கண்ணபிரானுடைய வெண்ணெய் பால் களவுகளைச் சொல்லி முறையிடும் பாசுரம் இது. "வெண்ணிறத் தோய்தயிர்தன்னை வெள் வரைப்பின் முன்னெழுந்து கண்ணுறங்காதே யிருந்து கடைய" என்கிறபடியே ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே யெழுந்து கடைந்தமோரை விற்பதற்காகத் தலையிற் சுமந்து புறப்பட்டு நான் போகாநிற்கச் செய்தே நடுவழியிலே உன் மகன் கண்ணன் எதிர்படக் கண்டு அப்பொழுதே திடுக்கிட்டுப் போனேன்: வீட்டில் புகுந்து என்ன அநர்த்தம் செய்யப்போகிறானோ!' என்று சிந்தித்துக் கொண்டே, போக வேண்டியது தவிரவொண்ணாமையினாலே போனேன்; இப்போது வந்து பார்த்தால் வெண்ணெயும் காணோம், பத்துக் குடங்களில் நிரப்பி வைத்திருந்த பாலையுங் காணோம்; விசாரித்ததில், நந்தகிசோரன் தவிர வேறொருவரும் இங்குப் புகுந்ததாகத் தெரியவில்லை; அவன் இங்கே பண்ணிவிட்டுப் போயிருக்கிற சேஷ்டைகளைக் கண்படைத்தவர்காள்! வந்து காணுங்கோள்; இங்ஙனே நான் முறையிட்டுப் பயனென்ன? தண்டிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களே ஆறுடை விட்டிட்டிருக்கும்போது பாவியேன் என்செய்வேன்! என்று தன்னில்தான் வெறுத்துரைத்துக் கொள்ளுகிறாளொருத்தி.

முதலடியில் போகின்றேன் என்றது வினைமுற்றன்று; முற்றெச்சம்.

வெண்ணெயையும் பாலையும் இழந்த வயிற்றெரிச்சல் ஒருபுறமிருக்கவும் கண்ணபிரானுடைய அழகிலே பரவசமாகவே யீடுபட்டவளாதலால் மாலைநறுங் குஞ்சி நந்தன் மகன் என்று பரமபோக்யமாகப் பேசுகிறபடி காண்மின்.

மேலையகத்து நங்காய்! என்றது யசோதைப் பிராட்டியை விளிக்கிறது என்னவுமாம்; வேறொரு அயல்வீட்டிடைச்சியை விளிக்கிறது என்னவுமாம்; வேறொரு அயல்வீட்டிடைச்சியை விளிக்கிறது என்னவுமாம். நங்காய் என்று ஏகவசநமாக இருந்தாலும் ஜாத்யேக வசநமாகக்கொண்டு பன்மைப் பொருள் கொள்ளலாம்; மேலே காண்மின்கள் என்று பன்மையானமுற்று இருக்கையாலே. அன்றி, நங்காய்! என்று ஒருத்தியை யழைத்தவாறே கண்ணபிரானது தீம்புகளைக் கேட்கையி

னுள்ள ஆவலினால் உள்ளிருந்து பலபெண்கள் எழுந்தோடி வர, 'வந்துகாண்மின் கள்' என்று அவர்களெல்லாரையும் நோக்கிச் சொல்லுகிறாளென்று நிர்வஹிப் பாருமுண்டு. 2

தெள்ளியவாய்ச்சிறியானங்கைகாள்! உறிமேலைத்தடாநிறைந்த *
வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்கியிட்டு *
கள்வனுறங்குகின்றான்வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்நெய்வயிறு *
பிள்ளைபரமன்றிவ்வேழுலகுங்கொள்ளும் பேதையேனென்செய்கேனே? 3

நங்கைகாள்!—;
தெள்ளிய வாய் — தெளிந்த திருப்பவளத்தை யுடையனான
சிறியான் — இச்சிறு பிள்ளையானவன்
உறி மேலைத் தடா நிறைந்த — உறியின் மேலிலுள்ள பானையிலே நிரம்பியிருந்த
வெள்ளி மலை இருந்தால் ஒத்த — வெள்ளிமலை போன்றிருந்த
வெண்ணெயை — வெண்ணெயை
வாரி விழுங்கியிட்டு — (தன் தடங்கையார) வாரி விழுங்கிவிட்டு
கள்வன் உறங்குகின்றான் — கள்ளத் தூக்கம் தூங்குகின்றான்
வந்து காண மின்கள் — வந்து பாருங்கள்:
(செய்த களவை மறைக்க வொண்ணாதபடி)
கை எல்லாம் நெய் — கை முழுதும் நெய் மயமாயிரா நின்றது;
வயிறு — (இவனது) வயிறானது
பிள்ளை பரம் அன்று — பிள்ளைப் பருவத்துக்கு ஏற்றதா யிருந்ததில்லை;
இ ஏழ் உலகும் கொள்ளும் — இந்த ஸப்த லோகங்களையும் உட்கொள்ளக் கடவது போலும்;
பேதையேன் — அறிவற்றவளான நான்
என் செய்கேன் — என்ன பண்ணுவேன்?.

* * *—யசோதை தானே முறைப்பட்டுப் பேசும் பாசுரம் இது. நங்கை மீர்! உறிமேலே தடாக்களிலே சேமித்து வைக்கப்பட்டு வெள்ளிமலை யிருந்தாற் போன்ற வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கிவிட்டு 'இந்தப் பூனையா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!' என்னும்படியாகப் பாசாங்குடன் குறட்டைவிட்டுக் கள்ள நித்திரை செய்கின்றான், இந்த வேடிக்கையை வந்துபாருங்கள்; தன் களவை மறைத்துவிட வேணுமென்ற எண்ணத்தினால் ஒன்றுமறியாதவன்போல உறங்குவதாகப் பாவனை காட்டுகின்ற இவன் கையிலுள்ள நெய்யை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டன்றோ உறங்கவேணும்; திருடக்கற்றானே யன்றித் திருட்டை மறைக்கும் வகை கற்றானல்லன்; கையெல்லாம் நெய்மயமாக இருக்கும்படியை வந்து காணுங்கோள்; இவ்வளவு வாரியுண்டும் வயிறு நிரம்பினபாடில்லை இவனுடைய பருவத்துக்குத்; தக்க வயிறாக இல்லை. இவ்வேழுலகையும் உட்கொள்ளக் கடவதாக இடமுடைத்திரா நின்றது; என்று யசோதை சொன்னதைக்கேட்ட சில ஆய்ச்சிகள் 'அசோதாய்! இத் தயிரும் பாலும் பாழ் போகாமே ஒரு பிள்ளை வேணுமென்றன்றோ நீ பெற்றது; அவன் இப்போது அமுது செய்தானாகில் நீ இப்படி முறையிடுவானேன்?'' என்றுசொல்ல, பேதையேன் என்செய்கேனே? என்கிறாள். வெண்ணெய் போயிற்றே யென்று வருந்துகிறேனல்லேன், இத்தனையும் இவனுக்கு ஜீர்ணியாதொழியில் என் செய்வதென்று வருந்துகின்றேனென்கிறாள் போலும்.

தெள்ளியவாய்ச் சிறியான் = "கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிற படியுங்காண்'' என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஒரு சிறுபிள்ளையாகக் கண்ணுக்குத் தோற்றுவானாயினும் செய்கிற காரியம் வலிதாயிராநின்ற தென்கை. தெள்ளியவாய் என்ற விசேஷணத்தினால், கள்ளத்தனம் முகத்திலே தோற்றாமே தெளிவுதோற்ற விராநின்ற தென்கை. "தெள்ளிய வாசிரியா'' என்பது சிலருடைய பாடமாம். அப்பாடத்தில் 1. "நாளிளந் திங்களைக்

கோள்விடுத்து, வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட" என்கிற பாசுரத்தின் படியே பொருள் கொள்ளவேணும்: அதாவது, உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவு காணப்போன போது தன் திருநிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே தடவாநிற்கச் செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் அகப்படப் பெற்ற மகிழ்ச்சியினல் சிரிப்பு உண்டாகும்; பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப்படவே அந்த வொளியையே கைவிளக்காகக் கொண்டு வாரி விழுங்குவது வழக்கம் என்க. தெள்ளியவா—தெளிவாக, சிரியா—சிரித்து என்றபடி- 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம். இப்பாடத்திற் காட்டிலும் முந்தின பாடமே வியாக்கியானத்தோடு நன்கு இணங்கும்.

[கையெல்லாம் நெய்] முற்காலத்தில் ஒருபிள்ளை அரசன் தோட்டத்திற் புகுந்து மல்லிகையரும்புகளைத் திருடிக் கொண்டிருக்கையில் அஃதறிந்த தோட்டக்காரன் அவனைப்பிடித்து, ராஜஸபைக்குக் கொண்டுபோகா நிற்கையில் அதனை யுணர்ந்த அக்கள்வன் 'இந்த ஆபத்தில் நின்றும் எங்ஙனே தப்பிப் பிழைப்பது' என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இச்செய்தியை யறிந்த அவனது தந்தை 'வாயுண்டானல் பிள்ளை பிழைக்கிருன்' என்று அப்பிள்ளையின் செவியிலே படுமாறு செய்விக்க, 'பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்' என்றாற்போல் தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புதல்வன் அந்த மல்லிகை யரும்புகளைத் தின்று மென்றுவிட்டான்; பிறகு வெறுங்கையனான அவனை என்சொல்லி ராஜதண்டனைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைத்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட்டான் என்றொரு கதையுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் தின்று களவைமறைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும் உண்ட நெய்யின் சுவட்டை நாவினல் நக்கிமறைத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்ஙனஞ்செய்யாதே களவு நன்கு வெளிப்படுமாறு கையெல்லாம் நெய்யாகவே கிடந்தது என்னே! இப்படியும் ஒரு பேதைமையுண்டோ? என்று யசோதை தன்னில்தான் உள்குழைகின்றாள் போலும்.

"யந்நாம நாத! நவநீத மஞ்சுரஸ் த்வம் தச்சாதநாய யதி தே மதிரா விராஸீத், கிம் முக்த! திக்தமமுநா கரபல்லவம் தே காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா: கில நிர்விசங்க:" என்ற ஆழ்வானுடைய அதிமாநுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே ஸ்ம்ருதி விஷயமாகும். [வெண்ணெயைக் களவுசெய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சுவடறிந்து கையதுவாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணுமென்றெண்ணி 'வாயிலே யாவது கையிலே யாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கி விடுவோம்' என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக்கொண்டு 'இனி நாம் ஆர்க்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை' என்று நிர்ப்பயனாய் வெளிப் புறப்பட்டானென்கிற ஒரு முக்த சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து 'என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு மௌக்த்ய முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளியாம்படியான காரியஞ் செய்தாயே!, இது உண்மையில் மௌக்த்ய த்தாலோ? அன்றி மௌக்த்ய ப்ரகடநத்தாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.] இங்கு, நெய்யை நக்கியும் உண்ணமல் உடம்பிலும் தடவிக்கொள்ளாமல் கையிலேயே தோயவைத்துக்கொண்டிருப்பது மௌக்த்யத்திலும் மிக்க மௌக்த்யமிறே.

பரம்—பர: என்ற வடசொல் விகாரம்.

கீழில் மேலிற்பாட்டுக் போல இப்பாட்டிலும் ஈற்றில் 'என் செய்கேனென் செய்கேனே' என்று இரட்டித்து ஓதுதல் அத்யாபக பாடமாயினும் அது யாப்புக்குப் பொருந்தாது. 3

மைந்நம்புவேற்கணல்லாள்முன்னம்பெற்ற வளைவண்ண நன்மாமேனி *
தன்னம்பிநம்பியுமிங்குவளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான் *
பொய்ந்நம்பிபுள்ளுவன்கள்வம்பொதியறை போகின்றவாதவழ்ந்திட்டு *
இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க்குய்வில்லை யென்செய்கேன்? என்செய்கேனே. 4

மை நம்பு	மையணிந்த
வேல் கண்	வேற்படை போன்ற கண்களையுடையளான
நல்லாள்	யசோதைப் பிராட்டி யானவள்
பெற்ற	பெற்ற
வளைவண்ணம்	சங்குபோல் வெண்ணிறத்த தாய்
நல் மா	மிகச்சிறந்த
மேனி	திருமேனியையுடைய
தன் நம்பி நம்பியும்	பலராமனும்
முன்னம்	முன்பு
இங்கு	இத்திருவாய்ப்பாடியில்
வளர்ந்தது	வளர்ந்ததுண்டு ;
அவன்	அந்த பலராமன்
இவை செய்து அறியான்	இப்படிப்பட்ட தீம்புகளைச் செய்ததில்லை ;
பொய் நம்பி	பொய்யேவடிவெடுத்தவனாய்
புள்ளுவன்	வஞ்சகனாய்
கள்வம் பொதி அறை	கள்ளத்தனத்திற்குக் கொள்கலமா யிருப்பவனான இக் கண்ணபிரான்
	(தான் ஒரு பாவமும் அறியாதவன் போல)
தவழ்ந்திட்டு	தவழ்நடைகற்று
போகின்ற ஆ	போகிறபடி என்னே !;
இ நம்பி நம்பி ஆ	இந்த ஸ்வாமி ஸ்வாமியாக
ஆய்ச்சியர்க்கு	இடைச்சிகளுக்கு
உய்வு இல்லை	ஜீவிக்கவழியில்லை ;
	என் செய்கேன் என் செய்கேன்— .

* * *—நம்பி மூத்தபிரானை [பலராமனை]ப் புகழ்ந்துகொண்டு கண்ணபிரானைப் பழித்துப் பேசுகிறாளொரு ஆய்ச்சியின் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது இது. 1. "முன்னலோர் வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன்" என்கிறபடியே வெள்ளை வெளேலென்று இக் கண்ணனுக்கு முற்பிறந்தவனான பலராமனும் இத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததுண்டு; அவன் இங்கு விளையாடித் திரியும்போது நாங்கள் இப்பாடுபட்டறியோம்; சூது வஞ்சனை கள்வம் ஒன்றுமறியா னவன். இக்கண்ணபிரானோ வென்னில், மெய்கலவாத பொய்யுரைகளிற் சிறந்தவன்; கடைகிறபோதே பிடித்து 'இவர்கள் எங்கே வைப்பர்களோ' என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியும்படியானவன்: களவு என்னும் பொருளை வைத்து வைப்தற்குப் பாங்கான பாத்திரமா யிருப்பவன்; களவுகளை வேண்டினபடி செய்துவிட்டு 'இக் குழந்தை இவ்வளவு காரியம் செய்யுமோ? என்று ஒருவரும் நம்பவொண்ணாதபடி தவழ்நடை பயில்கிறபடியை என்ன சொல்லுவேன்!. இவன் இப்படி சூதும் வஞ்சகமும் கள்வமும் மிக்கவனாக இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு வாழ வழியில்லை; இவன் கீழே இச்சேரியில் எங்ஙனே குடியிருப்பே னென்கிறாள்.

எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோக நித்திரை யெனப்படும் மாயை நந்த கோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றிற் சேர்த்திட இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும், ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தனனென்று இதிஹாஸங் கூறும். ஆகவே, மைந்நம்புவேற்கண் நல்லாளென்றது, தேவகியையாகவுமாம், ரோஹிணியையாகவுமாம்.

மை நம்பு கண் = மையை விரும்பி யிருக்கின்ற கண்களையுடையவளென்க. "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே." வளைவண்ண நன்மாமேனி] பலராமன் ஆதிசேஷ

னுடைய அம்சமாதலால் சங்குபோல் வெளுத்த நிறத்தனா யிருப்பன்; "வளை கொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல்" என்றார் கீழும். "வெள்ளிப் பெரு மலைக் குட்டன்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். [நம்பி நம்பியும்] ஸம்ப்ரதாயத்தில் பல ராமனுக்கு 'நம்பி மூத்தபிரான்' என்று திருநாமம் வழங்கும். தன் நம்பி நம்பியும் என்றதை "நம்பிதன் நம்பியும்" என்று அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். (முதல்நம்பி கண்ணபிரானைச் சொல்லி, இரண்டாம் நம்பி பலராமனைச் சொல்லுகிறது.)

இந்நம்பி நம்பியா = 'நம்பியால்' என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. 'நம்பியா' என்றது 'நம்பியாக' என்றபடி. "நிரபேக்ஷனான இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகில்லை" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. (இவன் இவனாக) என்றது—இவன் இப்படி தீம்பில் குறையற்றவனா யிருக்கையாலே என்றபடி. 4

தந்தைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை*
சந்தமலர்க்குழலாள் தனியேவிளையாடுமிடங்குறுகி *
பந்துபறித்துத்துகில்பற்றிக்கீறிப் படிறன்படிறுசெய்யும் *
நந்தன்மதலைக்கிங்கென்கடவோம்நங்காய் என்செய்கேனென்செய்கேனோ? 5

நங்காய்	யசோதைப் பிராட்டியே!,
தந்தை	(இப்பெண்பிள்ளையின்) தகப்பனார்
புகுந்திலன்	வீடுவந்து சேரவில்லை;
நான் இங்கு இருந்திலேன்	நானும் வீட்டிலிருந்திலேன்;
தோழிமார் ஆரும் இல்லை	தோழியரும் ஒருவருமில்லை;
சந்தம் மலர் குழலாள்	பரிமளம்மிக்க பூக்களை யணிந்த கூந்தலையுடைய ளான என்மகள்
தனியே	ஒருத்தியாயிருந்துகொண்டு
விளையாடும் இடம்	விளையாடிக்கொண்டிருந்த விடத்திலே
குறுகி	சென்றுகிட்டி
பந்து பறித்து	(அவனதுகையில் நின்றும்) பந்தைப்பிடுங்கியும்
துகில் பற்றி கீறி	துணியைப்பிடித்துக் கிழித்தும்
படிறு செய்யும்	தீம்புகளைச் செய்கிற
படிறன்	தூர்த்தனாகிய
நந்தன் மதலைக்கு	கண்ணன் விஷயத்திலே
இங்கு என் கடவோம்?	இவ்விடத்தில் என்ன செய்யக் கடவோம்?
	என் செய்கேன் என் செய்கேன்—.

* * *—ஒரு ஆய்ப்பெண் பந்தடித்துக்கொண்டிருந்த தனியிருப்பிலே கண்ண பிரான் சென்று செய்த தீமைகளைச் சொல்லி ஓரிடைச்சி முறையிடும் பாசுரமிது. கன்றுகாலிகளை மேய்க்க வெளியிற்சென்ற வீட்டுத் தலைவர் வீடு வந்து சேர்ந்திலர்; நானும் தயிர் மோர் முதலியன விற்க வெளியே போயிருந்தேனாதலால் வீட்டிலிரா-தொழிந்தேன். பெண்ணின் தோழியர்களும் பிரிந்திருந்தார்கள்; இந்த நிலைமை யில் என்மகள் "காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி, கதிர் முலையை வாரார வீக்கி மணி மேகலை திருத்தி, ஆராரயில்வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து, சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றேன் நான்" என்றாற்போலே அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு தனியே பந்துவிளையாடல் பயில்பவளா யிருந்தாள். இவன்தான் 'எந்தப் பெண் எந்த வேளையில் எங்கே தனியேயிருப்பள்' என்று ஆராய்ந்து திரியுமவனா கையாலே அங்கே அடியொற்றினன்! அவள் கையில் நின்றும் பந்தைப்பறித் தான்; அதைப் பறித்துக்கொண்டு பேசாமற் போய்விடலாமே; தான் வந்து அதிக ப்ரஸங்கங்கள் செய்ததைப் பலருமறிந்திட வேணுமென்று அவளுடைய புடவை யைப் பற்றிக் கிழித்தான்; இவனோ தீம்பனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; இவன் செய்த தீம்புகளை இன்னமும் நான் விவரித்துச் சொல்ல வேணுமோ? படிறு செய்தானென்று சுருங்கச் சொல்லலாமத்தனையன்றி அதிகமாக ஒன்றுஞ் சொல்ல

கில்லேன். இங்ஙனே பெருந்தீம்பனான நந்தகுமாரன்கீழே நாங்கள் எங்ஙனே குடியிருக்கவல்லோம்? செய்வதொன்றறியேனே! என்கிறாள்.

படிறு—தகாத காரியம். 5

மண்மகள்கேள்வன்மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை *
அண்ணலிலைக்குழலூதிநஞ்சேரிக்கே அல்லிற்றான்வந்தபின்னை *
கண்மலர்சோர்ந்துமுலைவந்துவிம்மிக் கமலச்செவ்வாய்வெளுப்ப *
என்மகள்வண்ணமிருக்கின்றவாநங்காய்! என்செய்கேனென்செய்கேனோ? 6

நங்காய்	யசோதைப்பிராட்டியே!
மண் மகள் கேள்வன்	பூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்
மலர் மங்கை நாயகன்	பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனாய்
நந்தன் பெற்ற மதலை	நந்தகோபன் பெற்ற பிள்ளையாய்
அண்ணல் தான்	ஆண் பிள்ளைத்தனத்தில் குறையற்றவனான கண்ணபிரான்
இலை குழல் ஊதி	இலையினாலாகிய ஊது குழலை ஊதிக்கொண்டு
அல்லில்	இரவில்
நம் சேரிக்கே	நம் மனைக்கு
வந்த பின்னை	வந்த பிறகு,
கண் மலர் சோர்ந்து	குவளைமலர்போன்ற கண்கள் வதங்கியும்
முலை வந்து விம்மி	முலைகள் நெறித்துக் கிளர்ந்தும்
கமலம் செம் வாய் வெளுப்ப	தாமரைபோற் சிவந்த அதரம் வெளுத்துப் போகவும்
என் மகள் வண்ணம் இருக்கின்ற ஆ	என்மகளின் வடிவு விவர்ணப்பட்டிருக்கிற படியை என் சொல்வேன்!;
	என் செய்கேன் என் செய்கேன்—.

***—கீழ்ப்பாட்டில் "பந்து பறித்துத் துகில்பற்றிக் கீறி" என்று ஒருத்தி முறையிட்டதைக் கேட்ட இன்னொருத்தி, தேள்கொட்டித் துடிக்கிறவன் வாளாலறுப்புண்டு துடிப்பவனைக் கண்டு துடிப்படங்குமாபோலே நம்முடைய துயரத்தைக் கேட்டுத் தன் துயரம் தொலையப்பெறுக வென்றெண்ணி, கண்ணபிரான் தன் மனையிற் செய்த பெரும்பிழை யொன்றை யெடுத்துப்பேசி முறைப்படுகின்றாள். [கீழ்ப்பாட்டில் ஸம்போகத்தின் உபக்ரமமாத்ரம்; இதில் ஸம்போகம் செய்து தலைக்கட்டினபடி சொல்லுகிறதென்க.]

பழித்து முறையிடுமவர்கள் 'மண்மகள் கேள்வன் மலர்மங்கை நாயகன்' என்று ஏத்தவேணுமோ வென்னில் இது ஏத்தும் வார்த்தையன்று; இவனுக்கு என்ன கேடு? தனக்குவாய்த்த மனைவியர் இல்லையோ? மண்மகளையும் மலர்மகளையும் தன் இஷ்டப்படி அநுபவிப்பதற்கு இடையூறு செய்வாரார்? அகாலத்திலே நம்மனையிலே வந்து இப்பாடு படுத்தவேணுமோ?" என்கிறாள். அன்றியே, கண்ணனைத் தாய்மார் முதலானார் தாலாட்டும்போது 'மண்மகள் கேள்வனே தாலேலோ மலர் மங்கை நாயகனே தாலேலோ' என்றாற்போலே சொல்லக்கேட்டு அதனை அநுவதிக்கிறார்க ளென்னவுமாம்.

தான் ஏதோ ஸங்கேதம் செய்துவைத்தவன் போல இரவிலே வருவதும், மெல்லிய ஓசைபட இலைக்குழலை ஊதிக்கொண்டு வருவதும், என் மகளைக் *கண் மலர் சோர்ந்து முலைவந்து விம்மிக் கமலச் செவ்வாய் வெளுப்ப விவர்ணப்படுத்துவதும் தகுதியோ? என்பெண் நிறமழிந்து கிடக்குங் கிடையைக் காணவல்லீர்களோ? இழந்த நிறம் மீண்டும் இவளுக்கு உண்டாகும்படி நான் என்ன உபாயம் செய்யவல்லேன்? என்று தடுமாறுகிறாள்.

இரண்டாமடியில் 'அல்லுற்றான்' என்ற பாடம் பெரும்பாலும் வழங்குமாயினும் அது பொருந்தாது. "குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்ரியிலே வந்த பின்னை" என்

பது வியாக்கியான வாக்கியம். ஆகவே "அல்லிற்றூன்" என்ற பாடமே 'அல்லுற்றூன்' என விகாரப்பட்டு விட்டதென்னவேணும். அன்றி, 'அல்லுத்தான்' என்றிருந்தால் ஒருவாறு பொருந்தும்; அல்லு, தான் என்று பிரிக்க. அல் என்பது உகரச்சாரியை பெற்றதென்க. அல்லில் என்பதே பொருள்.

"கண்மலர் சோர்ந்து முலை வந்து விம்மிக் கமலச் செவ்வாய் வெளுப்ப" என்றதை நோக்குமிடத்துக் கண்ணபிரானுடைய லீலாவிலாஸம் மரியாதையை மீறிச் சென்றதாக விளங்குகின்றதே யென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; அது வேண்டா; ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில், [4·63] விமோஹநே வல்லவகேஹிநீநாம் ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததீயம், ஸம்பத்ஸ்யதே பாலக ஜீவநம் தத் ஸத்யேந யேநைவ ஸதாம் ஸமக்ஷம்." என்றுள்ள ச்லோகரத்நம் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. பண்டு பாரதப் போரில் அர்ஜுநன் மகனான அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை யென்பவளுடைய கருவை நோக்கி அச்வத்தாமாவினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரீக்ஷித்] நீறாயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்தவேணுமென்று ஸுபத்திரையினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியீறாக ஸ்பர்சித்தருள, உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர் பெற்றமை ப்ரஸித்தம். அப்படி கண்ணபிரான் திருவடியினால் ஸ்பர்சிக்கும்போது, "யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் ஸத்யஞ்ச மயிதிஷ்டதி, அவ்யாஹதம் மமைச்வர்யம் தேந ஜீவது பாலக:" [நான் உண்மையான ப்ரஹ்மசாரியாக [அஸ்கலித வீர்யனாக] இருப்பேனாகில்........இந்த சிசு உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கட்டும்] என்று சபதஞ்செய்தருளினனாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவ்விஷயத்தையே தேசிகன் மேற்குறித்த யாதவாப்யுதய ச்லோகத்தில் விளக்கியருளினர். அந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அப்பய தீக்ஷிதர் விரிவாக வகுத்துள்ள விஷயங்களும் நோக்கத்தக்கன. 6

ஆயிரங்கண்ணுடையிந்திரனுருக்கென்று ஆயர்விழவெடுப்ப *
பாசனநல்லனபண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம் *
போயிருந்தங்கொருபூதவடிவுகொண்டு உன்மகனின்றுநங்காய்! *
மாயனதனையெல்லாம்முற்றும் வாரிவளைத்துண்டிருந்தான்போலும். 7

நங்காய்	அசோதாய்!,
ஆயர்	இடையர்கள்
ஆயிரம் கண் உடை இந்திரனுருக்கென்று	ஸஹஸ்ராக்ஷனான தேவேந்திரனுக்காக
விழவு எடுப்ப	ஆராதனை செய்வதற்கு
நல்லன பாசனம்	நல்ல பாத்திரங்களிலே
பண்டிகளால்	(பலபல) வண்டிகளாலே
புகப் பெய்த அதனை எல்லாம்	கொண்டுவந்து தள்ளப்பட்ட அந்த அன்னராசியை யடங்கலும்
இன்று	இன்றைய தினம்
அங்கு	அவ்விடத்தில்
மாயன் உன் மகன்	மாயச்செய்கை வல்லவனான உன் பிள்ளை
போய் இருந்து	போயிருந்து
ஒரு பூதம் வடிவு கொண்டு	ஒரு பூதத்தின் வடிவைப் பூண்டு
அதனை எல்லாம் முற்ற	அவை முழுவதையும்
வளைத்து வாரி	(கைகளால்) வாரித்திரட்டி
உண்டிருந்தான்போலும்	உட்கொண்டானாயிற்று.

* * *—கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக்கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம் குலக் கொழுந்து; இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்க வேண்டும்' என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி

இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயன்? ஒன்றுமில்லை; ஆகையால் இப்பூசனையனைத்தையும் நீங்கள் இம் மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருளினானென்னும் வரலாறு ப்ரஸித்தம்; அந்தக் கதையை யெடுத்துச் சொல்லி முறைப்படுகிறாள் ஓரிடைச்சி.

அசோதாய்! இப்படி பெருவயிறுதாரியான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாயே! என்று அவளை ஏசுவது வெளிப்படை; இச்செய்தியை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்தால், 'ஏழுநாள் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துத்தாங்கி நின்று கோவலரையும் கோநிரையையும் காத்தருளின பெருமானன்றோ இவன்; அந்தப் பெருமையை யெல்லாம் மறந்து ஸௌலப்யகுணத்துக்கு ஏற்ற சிறுச் சேவகங்களையிட்டுப் பழித்தல் தகுதியோ? என்று காட்டுதல் உள்ளுறை. "அசலகத்தாரும் அசல்சேரியாரும் எல்லாம் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்ட படியைக் கண்டு 'இது என்ன புதுமை! நீங்களும் பிள்ளைபெற்றதில்லையோ? என் மகன் இத்தனை செய்ய வல்லனோ? என்று யசோதைப் பிராட்டி சொல்ல, அதைக் கேட்ட எல்லாரும் ஒரு மிடறாய்ச் சேர்ந்து, பர்வதத்தை யுண்டவனன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாததுமொன்றுண்டோ? என்கிறவர்கள் படியாலே அநுபவிக்கிறார்" என்பர் அரும்பதவுரைகாரர்.

இப்பாட்டில், 'அதனையெல்லாம்' என்பது இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலுமாக இரண்டுமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது; *அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறுமாகத் திரட்டின திரளிலே ஒரு சிறு அவிழும் மிச்சமாகாத படி அடங்கலும் துற்றினானென்பதைக் காட்டுதற்கே யாயிற்று இவ்விரட்டிப்பு.

भाजनम् என்ற வடசொல் பாசனமெனத்திரிந்தது. பண்டி—வண்டி; திசைச் சொல் என்பர். 7

தோய்த்ததயிரும்நறுநெய்யும் பாலும்ஓரோகுடந்துற்றிடுமென்று *
ஆய்ச்சியர்கூடியழைக்கவும் நானிதற்கெள்கியிவனைநங்காய்!*
சோத்தம்பிரானிவைசெய்யப்பெறாயென்று இரப்பனுரப்பகில்லேன் *
பேய்ச்சிமுலையுண்டபின்னை யிப்பிள்ளையைப்பேசுவதஞ்சுவனே. 8

	நங்காய்!—;	நான்	(அவனைப்பெற்ற தாயாகிய) நான்
தோய்த்த	தோய்த்து வைக்கப்பட்ட	இதற்கு	இந்தச் செயலுக்கு
தயிரும்	தயிரையும்	எள்கி	ஈடுபட்டு
நறு நெய்யும்	மணம் மிக்க நெய்யையும்	இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி
பாலும்	பாலையும்	பிரான்	பிரானே!
ஓரோ குடம்	ஒவ்வொரு குடத்தில் நின்றும்	சோத்தம்	உனக்கு ஓர் அஞ்ஜலி;
துற்றிடும் என்று	(கண்ணன்) அமுது செய்து விடுவனென்று	இவை செய்ய பெறாய்	இப்படிப்பட்ட தப்புக்காரியங்களைச் செய்யா தொழியவேணும்?"
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளெல்லாரும்		
கூடி	திரண்டு	என்று இரப்பன்	என, வேண்டிக்கொள்வனேயன்றி
அழைக்கவும்	என்னைக் கூப்பிடச் செய்தேயும்		

உரப்ப கில்லேன்	கோபித்துப் பேசமாட்டுகின்றிலேன் ;	உண்ட பின்னை	(இவன்) உறிஞ்சியுண்டது முதலாக
பேய்ச்சி	பூதனையினுடைய	இ பிள்ளையை	இந்த மகனை
முலை	முலையை	பேசுவது அஞ்சுவன்	பொடிந்துவார்த்தை சொல்ல அஞ்சா நின்றேன்.

* * *—பெற்ற தாயாகிய யசோதை கண்ணபிரானை இப்படி ஆளுடவிட்டிருக்கிறளே! இதுவும் தகுதியோ? மக்களை அடக்கியாள வேண்டிய முறைமை தாயர்க்கன்றோ கடமை: அவள் இப்படி உபேக்ஷித்திருப்பது சிறிதும் தகாது; தயிரும் பாலும் நெய்யும் அவரவர்கள் பறிகொடுத்துப்படும் பரிபவமும் பரிதாபமும் வாசாமகோசரமாயிருக்கின்றதே!, இப்படியும் ஒருத்தி தன் மகனைத் தீம்பிலே தடிக்கவிட்டிருப்பளோ! என்றிப்படி ஊரெல்லாம் அலர் தூற்றல் பரவினவாறே யசோதைப்பிராட்டி ஒருத்தியை நோக்கியுரைக்கின்றள்;

தயிரையும் நெய்யையும் பாலையும் கண்ணபிரான் குடங்குடமாகப் பருகுகின்றனென்று இடைச்சிகளெல்லோரும் திரண்டு முறையிட்டால் அதைக் கேட்டு நான் வருந்தாமையில்லை; ஆனாலும் கண்ணபிரானைத் தண்டிக்க என்னாலாகாது; நல்வார்த்தையாக அவனை நான் எவ்வளவுவேண்டிக்கொள்ளமுடியுமோ அவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டு 'பிரானே! உன்னைத் தொழுகின்றேன்; இப்படிப்பட்ட அநீதிகளைச் செய்வது தகாது; இக்காரியங்களை யெல்லாம் விட்டிடு' என்று இதமாக நான் சொல்லாமையில்லை; இதற்கு மேற்பட அவனைச் சீறிப்புடைக்கவேணுமென்றல் அது என்னாலாகாது; இவன் பூதனையை முலையுண்டு முடித்த பின்பு இவனைப் பொடிந்து சொல்ல நான் அஞ்சிக் கிடக்கிறேனித்தனை என்கிறள். ... 8

ஈடும்வலியுமுடைய இந்நம்பிபிறந்தவெழுதிங்களில் *
ஏடலர்கண்ணியினனை வளர்த்தி எமுனைநீராடப்போனேன் *
சேடன்திருமறுமார்பன் கிடந்துதிருவடியால் * மலைபோல்
ஓடுஞ்சகடத்தைச்சாடியபின்னை உரப்புவதஞ்சுவனே. **9**

ஈடும் வலியும் உடைய	தேஹபலமும் மிடுக்குமுடையனை	திரு மறு மார்பன்	பிராட்டியையும் ஸ்ரீ வத்ஸத்தையும் திருமார்பிலுடையனை இவன்
இ நம்பி பிறந்த	இப்பிள்ளை பிறந்த	கிடந்து	தான் படுத்துக்கொண்டிருந்தபடியே
எழு திங்களில்	ஏழாவது மாதத்திலே	திரு அடியால்	தனது திருவடியினால்
ஏடு அலர் கண்ணியினனை	இதழ்விரிகின்ற மாலையையணிந்த இப்பிள்ளையை	மலை போல் ஓடும் சகடத்தை சாடிய பின்னை	மலைபோலூர்ந்துவந்த வண்டியை முறித்துத் துகளாக்கின பிறகு
வளர்த்தி	கண்வளரச்செய்துவிட்டு		
எமுனை நீராட போனேன்	யமுனையிலே குளித்துவரப்போனேன்;	உரப்புவது அஞ்சுவன்	(இவனைச் சீறிப்பேச அஞ்சா நின்றேன்.
சேடன்	மிக இளம்பிள்ளையாய்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னை யிப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே" என்று சொன்ன யசோதையை நோக்கி 'நங்காய்! நீ இப்படியும் சொல்லலாமோ? பிள்ளை ஜீவித்திருக்கவேண்டிய அத்ருஷ்டம் கனத்திருந்தபடியாலே பூதனை மாண்டாளத்தனை; அதற்காக நீ அஞ்ச வேணுமோ! தகுதியற்ற வார்த்தையைச் சொல்லுகிறயே' என்று பல ஆய்ச்சிகள் கூற, 'நங்கைகாள்! பேய்ச்சிபாலுண்டது ஒன்று தானே? சகடுதைத்தபடியைக் கேளுங்கோள்' என்று சகடாஸுரபஞ்சன வரலாற்றைச் சொல்லிக் காட்டுகிறள் யசோதை. கண்ணபிரானை நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலி

விட்டுக் கண்வளர்த்திவிட்டு யசோதை யமுனை நீராடப்போயிருந்தகாலத்து, கம்ஸனு லேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துக் கண்ணபிரான் மேல் விழுந்து அவனைக் கொல்லமுயன்றதை யறிந்துகொண்ட அத்தெய்வக்குழவி, பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச் சகடத்தை (அஸுரனுட்பட) சின்ன பின்னமாக்கின வரலாறு இப்பாட்டிலுள்ளது.

ஈடும் வலியுமுடைய=ஈடுஎன்றாலும் வலி என்றாலும் பொருள் ஒன்றேயாயினும் இங்கு வாசி கொள்ளலாம்; ஈடு என்று தேஹபலத்தைச் சொல்லுகிறது; வலி என்று எதிரிகளை அநாயாஸமாக அடர்க்கும் வல்லமையைச்சொல்லுகிறது. வட மொழியில் சௌர்யம் வீர்யம் பராக்ரமம் என்று சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்குக் கூறப்படும் பொருள் வாசியை நினைப்பது.

எழுதிங்களில்—ஏழாவது திங்களில் என்றபடி. திங்கள்—சந்திரன்; அமா வாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக்கொண்டு சந்திர ஸம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும் சாந்திரமானரீதி பற்றித் திங்கள் என்று மாதத்திற்குப் பெயர் வழங்க லாயிற்று; இலக்கணை. இங்கு 'எழுதிங்களில்' என்றது மிக்க சிறு பிராயத்தில் என்றபடி. [ஏடலர்கண்ணியினானை வளர்த்தி] குழந்தையைப் பூமாலையினா லலங்கரித்து உறங்கப்பண்ணின ளென்க.

சேடன்—இச்சொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டு; இளையோன் என்ற பொருளில் இங்கு வந்தது. 9

அஞ்சுவன்சொல்லியழைத்திட நங்கைகாள்! ஆயிரநாழிநெய்யை *
பஞ்சியமெல்லடிப்பிள்ளைகளுண்கின்று பாகந்தான்வையார்களே *
கஞ்சன்கடியன்கறவெட்டுநாளில் என்கைவலத்தாதுமில்லை *
நெஞ்சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்நம்பி! என்செய்கேனென்செய்கேனே? **10**

நங்கைகாள்	பெண்காள்!	கறவு	(அவனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய) கப்பமோவென்றால்
சொல்லி அழைத்திட அஞ்சுவன்	(இவன்செய்யுந் தீம்புகளைச்) சொல்லி முறைப்பட அஞ்சுகின்றேன்;	எட்டு நாளில்	இன்னமும் எட்டுநாளைக்குள் செலுத்தவேண்டியதாக வுள்ளது;
பஞ்சியம் மெல் அடி பிள்ளைகள்	பஞ்சுபோல் மெல்லிய அடியையுடையரான (இவ்வூர்ப்) பிள்ளைகள்	என் கைவலத்து	என்கையில்
ஆயிரம் நாழி நெய்யை	ஆயிரம் நாழி நிறைந்த நெய்யை	ஆதும் இல்லை	ஒன்றுமில்லை;
உண்கின்று	உண்ணும்போது	நம்பி	கண்ணபிரானே!
பாகம் தான் வையார்கள்	ஸ்வல்பபாகமும் மிகுத்தி வைத்தார்களில்லை:	நெஞ்சத்து இருப்பன செய்து வைத்தாய்	என்னெஞ்சு புண்பட்டிருக்கும்படியான காரியங்களையே செய்து போருகிறாய்;
கஞ்சன்	கமஸனானவன்		என் செய்கேன் என் செய்கேன்!—.
கடியன்	கோபிஷ்டன்;		

* * *—கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் 'இப்பிள்ளையைப்பேசுவதஞ்சுவனே' என்றும் 'உரப்புவதஞ்சுவனே' என்றும் சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியை நோக்கி ஆய்ச்சிகளெல்லாரும் 'நங்காய்! தாய்க்கு அடங்காதவன் ஊர்க்கு அடங்கான் என்னும் பழமொழி உனக்குத் தெரியாததன்று; நீயே இப்படி கைவிட்டால் இனி நாங்கள் வாழும் வகையுண்டோ? எங்கள் நெய் பால் தயிர் முதலானவற்றையெல்லாம் பறிகொடுப்பதேயோ எங்கள் தலைவிதி?' என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ச் சொல்ல, அவர்களுக்கும் மறுமாற்றஞ் சொல்லிக் கண்ணபிரானையும் லகுவாகப்பொடிகின்றாள்

யசோதை. கீழிரண்டு பாசுரங்களிலும் 'அஞ்சுவனே' என்று தான் சொன்னது கண்டிப்பான விஷயந்தா னென்பதைத் திண்ணமாகக் காட்டவேண்டி மீண்டும் "அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட நங்கைகாள்" என்கிறாள். [ஆயிரநாழி நெய்யை இத்யாதி.] நீங்கள் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் முறையிடுகிறீர்களே யன்றி நான் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் சிறிது மறிந்திலீர்களே; இத்திருவாய்ப் பாடியில் தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலானவற்றைக் கொள்ளை கொள்பவன் இவனொருவனேயோ? "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடையிட்டு வருவான்" என்றாற் போலே மற்றும் ஆயிரக் கணக்கான இவனது தோழப் பிள்ளைகளு முளராதலால் அவர்கள் கொள்ளைகொள்ளும் விதம் நீங்களறியீர் போலும். அவர்களெல்லோரும் புகுந்து ஆயிரநாழி நெய்யைப் பருகும்போது ஸ்வல்ப பாகமேனும் மிச்சப்படுத்தி வைக்கிறார்களோ, அது கிடையாது; நாமெல்லாரும் கம்ஸனுக்குத் தீர்வை செலுத்தவேண்டிய நாள் ஸமீபித்து விட்டதென்பது உங்கட்குத் தெரியாதோ? எட்டுநாளைக்குள் தீர்வை செலுத்தியாகவேண்டுமே; கம்ஸனோ கொடியவன், சிறிது தவணை கடந்தாலும் கொடிய தண்டனை விதித்திடுவான். இந்தப் பிள்ளைகள் நெய்யையும் பாலையும் குடித்தொழிந்தால் எந்தப் பொருளை விற்று நான் தீர்வை செலுத்தித் தொலைப்பேன்? என் கையிலோ ஒற்றைக் காசுமில்லையே;—என்றிங்ஙனே யசோதைப் பிராட்டி சொல்வதைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள் 'அந்தோ! இவளுடைய ஸாமர்த்தியத்தை என்ன சொல்லுவோம்!, இவள் மகன் செய்யுந் தீம்புகளைப் பரக்கச் சொல்லி நாம் முறையிட்டால் அவனை சிக்ஷிக்கமாட்டாமல் ஊர்ப் பிள்ளைகளின் மேல் வசைகூறத் தொடங்கிவிட்டாளே!' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களுக்கும் ஒருவாறு த்ருப்தியுண்டாகும்படி கண்ண பிரானை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் ஈற்றடியை.

பிரானே! என் நெஞ்சு புண் மாறாதிருக்கும்படியான சேஷ்டைகளையே செய்து வைக்கிறாயே, என்னபண்ணுவேன்! என்றாளாயிற்று.

ஊர்ப்பிள்ளைகள் நெய்பால் முதலியவற்றை யுண்பதற்கு உள்ளே புகும் போது பூனைபோல் அடி ஓசைபடாமல் மெத்தெனப் புகும்படியைத் தெரிவிப்பதாம் பஞ்சியமெல்லடிப் பிள்ளைகள் என்பது. [உண்கின்று] திருவாய்மொழியில் (10-2-5) "அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று" என்ற பிரயோகத்தை யொத்ததாமிது. भागः என்னும் வடசொல் பாகமெனத் திரிந்தது.

மூன்றாமடியில் கறவு என்றது, கரः என்னும் வட சொல்லடியான தமிழ்ச் சொல் என்னலாம்; கப்பம் என்று பொருள்.

கம்ஸனுடைய ராஜதானியாகிய வடமதுரையைச் சார்ந்த விடங்களில் வாழ்பவர்கள் வருஷத்துக்கொருமுறை கம்ஸனுக்குக் கப்பங்கட்டுவது வழக்கமென்பது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் (5-5-2) முதலிய இடங்களிற்காணத்தக்கது. ... 10

அங்ஙனுந்தீமைகள் செய்வர்களோநம்பி! ஆயர்மடமக்களை *
பங்கயநீர் குடைந்தாடுகின்றார்கள் பின்னேசென் றொளித்திருந்து *
அங்கவர்பூந்துகில்வாரிக்கொண்டிட்டு அரவேரிடையாரிரப்ப *
மங்கைநல்லீர்! வந்துகொண்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும். 11

நம்பி	கண்ணபிரானே!	தீமைகள் செய்வர்களோ	தீம்புகள் செய்யத் தகுமோ?
ஆயர் மடம் மக்களை	இடையர்களுக்கு விதேயரான பெண்பிள்ளைகளிடத்தில்	பங்கயம் நீர்	தாமரைப்பொய்கையிலே
அங்ஙனும்	அப்படியும்	குடைந்து	அவகாஹித்து

ஆடுகின்றார் கள் பின்னே சென்று	நீராடப்போனவர்களின் பின்னேபோய்
ஒளித்து இருந்து	மறைந்துகொண்டிருந்து
அங்கு	அவ்விடத்தில்
அவர்	அந்தப்பெண்பிள்ளைகளி னுடைய
பூ துகில்	அழகிய சேலைகளை
வாரிக் கொண் டிட்டு	வாரிக்கொண்டு (அவ்வளவிலே)
அரவு ஏர் இடையார்	அரவுபோலே நுண்ணிய இடையையுடையரான அப்பெண்கள்
இரப்ப	(அத்துகில்களை) யாசிக்க
நல் மங்கைமீர்	'அழகிய பெண்காள் ;
வந்து	(நானிருக்குமிடத்திலே) வந்து
கொள்மின்	(உங்கள் துகில்களைப்) பெற் றுக்கொள்ளுங்கோள்'
என்று	என்றுசொல்லி
மரம் ஏறி இருந் தாய் போலும்	மரத்தினுச்சியில் ஏறியிருந் தாயாமே.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரானைப் பொடிவதற்குச் சிறிது தொடங்கின யசோதை இது முதலாக மூன்று பாசுரங்களிலே தான் கேள்விப்பட்டிருந்த சில சேஷ்டிதங்களை யெடுத்துரைத்து இப்படியும் தீமை செய்யலாமோ வென்கிறாள்.

ஆயர்மாதருடனே கூடிக்கலந்திருந்த கண்ணபிரான் சில காரணங்களாலே பிரிய நேர்ந்தது ; அப்படி பிரிந்தபோதே தொடங்கி ஊரில் விசேஷங்களை ஆராய்ந்து வருகையில், பஞ்சலக்ஷக்குடிற் பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆளிட்டு நடந்தவற்றையும் நடக்கின்றவற்றையும் நடக்கப்போகின்றவற்றையும் ஆராய்ந் தறிந்து அந்த ஆய்ப்பெண்கள் பனிநீராடப் போகிறபடியை யுணர்ந்து அவர்களின் பின்னே தானும் போவதாகக் கணிசித்திருந்தான். அந்த ஆய்ச்சிகளோ வென்னில் 'கண்ணபிரானோடு ஸம்ச்லேஷம் பொறுக்க முடியாது ; அதுக்குமேலே விச்லேஷவ்யஸநம் மிகவும் அஸஹ்யம் ; ஸம்ச்லேஷமோ விச்லேஷ பர்யந்தமாயல்லது இராது ; ஆனபின்பு அவனோடு ஸம்ச்லேஷித்துப் பிறகு வருந்துவதிற் காட்டிலும் முந்துற முன்னமே விரஹதாபத்திற்குப் பரிஹாரமாக நீரிலே போய்ப்படிந்து முழுகி ஆச்வஸித்திருப்போம் ; அது செய்யும்போது நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளிக்கும் பொய்கைகளில் புகுந்தால் அவன் அறிந்து வந்திடுவன் ; அவனறியாததொரு பொய்கைதேடிப் போகவேணும்' என்று ஸங்கேதம் செய்து கொண்டு எல்லாரும் போனார்கள். கண்ணபிரான் * இருளன்னமா மேனியனாகையாலே அவர்களது நிழலைப் பற்றிக் கொண்டு போய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரை போய்ச் சேர்ந்தான் ; இவர்கள் அவன் வந்தமை யறிந்திலர். இடைப்பெண்களாகையாலே சேலைகளையும் நகைகளையு மெல்லாம் களைந்து கரையிலே வைத்துவிட்டு நீரிலே படிந்தார்கள் ; அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றை யெல்லாம் வாரியெடுத்துக் கொண்டு மிக விரைந்து குருந்த மரத்தின் மேலேறி மறைய நின்றான். பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவை காணாமையாலே துணுக்கென்று 'நம்முடன் கூட வந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே !, இவற்றை ஆகாயங் கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ ? என்றிங்ஙனே கலங்கிப் பல வகைகளாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகு பருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாரா நிற்கக் கண்ணபிரானைக் குருந்த மரத்தின்மேற் கண்டு 'கூறைதாராய்' என்று யாசிக்க, 'நானிருக்கு மிடத் தேற வந்து கொள்ளுங்கோள்' என்று அவ்வாய்ச்சிகளைக் கண்ணபிரான் நெடும் போது சிரமப்படுத்தின வரலாறு நாச்சியார்திருமொழியில் * கோழியழைப்பதன் முன்னமென்னுந் திருமொழியில் விரிவாகவுள்ளது ; இப்பாட்டில் அது சுருங்கக் கூறப்பட்டது.

கண்ணபிரானைச் சீறவேணும் தண்டிக்கவேணும் என்று மன்றாடின இடைச்சிகட்காக யசோதைப் பிராட்டியின் வாயில் 'அங்ஙனுந் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பி !' என்ற வார்த்தை வந்திட்டது. இவள் சொல்லுகிற சொல்நயத்திலே மேன்மேலும்

அவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகின்றதே யன்றி அஞ்சி நிற்பதற் குறுப்பா கின்றதில்லை. இது பற்றியே ' அஞ்ச வுரப்பா ளசோதை ஆணாடவிட்டிட்டிருக்கும் ' என்று ஆய்ச்சிகள் வருந்திக் கூறுவது.

பங்கய நீர் = தாமரைகள் நிறைந்த நீர்நிலை; தாமரைத் தடாக மென்றபடி; (பங்கஜம்—வடசொல்.) மங்கை நல்லீர்—உருபுபிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. யசோதை தான் நேரே கண்டிலளாதலால் ' இருந்தாய் போலும் ' என்றாளென்க. 11

அச்சந்தினைத்தனையில்லையிப்பிள்ளைக்கு ஆண்மையுஞ்சேவகமும் *
உச்சியில்முத்திவளர்த்தெடுத்தேனுக்கு உரைத்திலன்தானின்றுபோய் *
பச்சிலைப்பூங்கடம்பேறிவிசைகொண்டு பாய்ந்துபுக்கு * ஆயிரவாய் *
நச்சழற்பொய்கையிநாகத்தினேடு பிணங்கிநீவந்தாய்போலும். 12

இ பிள்ளைக்கு	இந்தப்பிள்ளைக்கு	பூ	பூத்திருக்கிற
தினைத் தனை	கொஞ்சமேனும்	கடம்பு	கடப்பமரத்தின்மீது
அச்சம் இல்லை	பயமில்லை	ஏறி	ஏறி
ஆண்மையும் சேவகமும்	சௌர்யமும் வீர்யமுமே யுள்ளது;	விசை கொண்டு	வேகத்துடனே
உச்சியில் முத்தி	உச்சிமோந்து	பொய்கையில் பாய்ந்து புக்கு	(காளியநாகங்கிடந்த) பொய்கையிலே குதித்து.
வளர்த்து எடுத்தே னுக்கு	வளர்த்தெடுத்த தாயாகிய எனக்கும்	ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம்வாயாலும்
		நஞ்சு அழல்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற
தான் உரைத் திலன்	தான் சொல்லாதவனாய்	நாகத்தினேடு	(அந்தக்காளிய) நாகத்தினேடு
இன்று போய்	இன்று வெளியிற்போய்	பிணங்கி	போர் செய்து
பச்சிலை	பசுமையான இலைகளையுடைத்தாய்	நீ வந்தாய் போலும்	நீ வந்தாயாமே.

***—ஒருநாள் கண்ணபிரான் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநா நதியில் ஓர் மடுவிலிருந்து கொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அந்தக் காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின் மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்கின னென்ற வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்ட யசோதை 'அந்தோ! சிறிதும் அச்சமில்லாமல் இப்படியுஞ் செய்யலாமோ' என்கிறாள். இப்பாட்டில் முன்னடிகள் யசோதை தன்னில்தான் சொல்லிக்கொள்வன; அன்றி ஆய்ச்சிகளை நோக்கிச் சொல்லுவனவுமாம்; பின்னடிகள் கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொல்லுவன.

இப்பிள்ளைக்கு ஆண்மையும் சேவகமும் உள்ளனவேயன்றி இளமைக்கு உரிய அச்சம் சிறிதுமில்லை; எவ்வளவோ அன்பாக இவனை உச்சிமோந்து வளர்ப்பவளான என்னிடத்திலும் ஒருவார்த்தை சொல்லாமே போய்விட்டானென்கிறாள். "ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணோ ப்ருந்தா வநம் யயௌ,......ஹ்ரதம் காளிய நாகஸ்ய ததர்சாதி விபீஷணம்" யத்விச்லேஷலவோபி காளியபுவே கோலாஹ

லாயாபவத்" இத்யாதிப்படியே பலராமனைத் துணைகொள்ளாமற்போனதோடு தன்னோடு ஒருவார்த்தை சொல்லாமற்போனதும் யசோதைக்கு வருத்தமாயிற்றென்க.

பச்சிலைப்பூங்கடம்பேறி—ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் காளியன் கிடந்த பொய்கையைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து "விஷாக்நிநா ப்ரஸரதா தக்ததீரமஹீருஹம்" என்றபடியே அக்கடம்பமரம் காளியனுடைய விஷாக்நியினால் கொளுத்தப்பட்டு இலை பூ காய் கனி முதலியவை யொன்றுமின்றி மொட்டை மரமாக இருந்தாலும் கண்ணபிரான் அதன்மேலேறும்போது அவனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டான மாத்திரத்தினால், * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாயிற்று என்று ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி, பசுமை + இலை, பச்சிலை.

[ஆயிரவாய் நாகத்தினோடு.] காளியனைச் சில விடங்களில் ஐந்தலை நாகமென்று சொல்லியிருக்க ஆயிரவாய் நாகமென்றதென்? எனில்; பயங்கரத்வம் தோற்றுதற்காகவா மத்தனை,

தினைத்தனை = தினையென்பது ஒரு மிகச்சிறிய தானியம்; அதிக அற்பமான அளவுக்கு அதனை உவமை கூறுவர்கள் கவிகள்; கிஞ்சித்தும் என்றபடி "தினையாஞ் சிறிதளவும்" என்ற பெரிய திருவந்தாதியுங் காண்க. 12

தம்பரமல்லனவாண்மைகளைத் தனியேநின்றுதாம்செய்வரோ ?
எம்பெருமான் ! உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன் இனியானென்செய்கேன் ?
அம்பரமேழு மதிருமிடிகுரல் அங்கனற்செங்கணுடை *
வம்பவிழ்கானத்து மால்விடையோடு பிணங்கிநீ வந்தாய்போலும். 13

எம்பெருமான்	என்னுடைய கண்ணபிரானே !	வம்பு அவிழ் கானத்து அங்கு	பரிமளம் வீசுகின்ற அச்சோலையிடத்திலே,
தம் பரம் அல்லன ஆண்மைகளை	தம் பருவத்தினளவல்லாத பௌருஷங்களை	அம்பரம் ஏழும் அதிரும் இடி குரல்	மேலுலகங்களெல்லாம் அதிரும்படியான கனத்த குரலையும்
தனியே நின்று தாம் செய்வரோ	தனிமையா யிருந்து செய்யத் தகுமோ ?	அனல் செம் கண் உடை	நெருப்புப்போலே சிவந்த கண்களையு முடையனவான
உன்னை பெற்ற வயிறு உடையேன்	(தனியே அதிமாநுஷகாரியங்களைச் செய்கிற) உன்னைப் பெறும்படியான வயிறு படைத்தவளானேன் ;	மால் விடையோடு	கரிய எருதுகளோடே
யான் இனி என் செய்கேன்	உன்னைப் பெற்ற பின்பு நான் என்ன செய்யவல்லேன் ?	நீ பிணங்கி வந்தாய் போலும்	நீ போர் செய்து வந்தாயாமே.

* * *—இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நோக்கிக் கூறும் பாசுரம். கண்ணனை நலியக் கருதின கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு மிகவும் பயங்கரமான ரிஷபத்தின் உருக்கொண்ட அரிஷ்டாஸுரன் திருவாய்ப்பாடியிற் புகுந்து கோநிரையையும் கன்றுகளையும் கோவலரையும் பலவாறாக நலியத் தொடங்க, அடியார் துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத கண்ணபிரான் அக்காளையின்மேற் கடுங்கோபங்கொண்டு அதன் இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்துச் சிறிது தூரம் நெட்டிக்கொண்டுபோய்க் கீழே விழும்படி தள்ளி மீதேறி மிதித்து நின்று அவ்விரண்டு கொம்புகளையும் வேருடன் பறித்து அவைகளையே வஜ்ராயுதமாக இரண்டு திருக்கைகளிலுந் தாங்கி உறுதியாகப் பிடித்துப் பின் பாய்ச்சல்கொண்டு கிறுகிறென்று சுழற்றி முன் பாய்ந்துவந்து மோதி யடித்து உதைத்தார்; அவ்வளவில் அவ்வசுரன்

மூக்கினும் வாயினும் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டும் கிடுகிடென்று நடுங்கி உதைத்துக் கொண்டும் பிராண பயமடைந்து மூத்திரபுரீஷங்கள் செய்துகொண்டும் ஒருதரங்கதறி ஓரிரைச்சலிட்டு உயிரைத் துறந்தானென்ற ஒரு வரலாறு உண்டு; (இவ்வசுரன் பெயர் அரிஷ்டநேமி யென்றும் வழங்கும்.) இப்பாட்டிற் கூறுவது இவ்வரலாறு ஆகவுமாம்; அன்றியே; ஸீதா விவாஹத்திற்கு வில் முறியைப் பந்தய மாக வைத்திருந்தது போல நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமணத்திற்கு எருது முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததனல் அப்படியே கண்ணபிரான் எருதுக ளேழையும் வலியடக்கினனென்ற வரலாறு ஆகவுமாம்.

கண்ணனுடைய தீம்புகளைச் சொல்லி முறையிடுகின்ற ஆய்ச்சிகளை ஒருவாறு த்ருப்தி செய்விக்க முன்னடிகள் அமைந்தன; உன்னுடைய பருவத்துக்கும் சக் திக்கும் ஈடல்லாத காரியத்தை நீ செய்வதே பிசகு; அதிலும் பலராமனேடு கூட விருந்து செய்தாலாவது கண்ணெச்சில் படாதிருக்கும்; அஸஹாயனய் நின்று செய்யத் தகுமோ? இனிச் சொல்லி என்? இப்படிப்பட்ட உன்னை இந்த வயிற்றில் சுமந்து பெற்றுவிட்டேன்; இனி நான் என்ன செய்யக்கூடுமென்கிருள்.

தம்பரமல்லன=பரஃ என்னும் வடசொல் பரமெனத் திரிந்தது. தன்னல் தாங்க முடியாதவற்றை என்றபடி. ஆண்மைகள்—ஆண் புலி யென்பதைக் காட்டக்கூடிய வீரச்செயல்கள். அம்பரம்—வடசொல். 13

அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிறடித்தஞ்ச அருவரைபோல் *
மன்னுகருங்களிற்றருயிர் வவ்வியமைந்தனை மாகடல்சூழ் *
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கையர்காவலன் காமருசீர்க்கலிகன்றி *
இன்னிசைமாலை களீரேழும்வல்லவர்க்கு ஏதுமிடரில்லையே. **14**

அன்னம் நடை	அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையும்	மா கடல் சூழ்	பெரிய கடலாலே சூழப்பட்டு
மடம்	மடமைக் குணத்தையு முடையளான	கன்னி நல் மா மதிள்	ஸ்திரமாய் விலக்ஷணமான பெரிய திருமதிள்களை யுடைத்தான
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்	மங்கையர்	திருமங்கைநாட்டில் உள்ள வர்கட்கு
வயிறு அடித்து அஞ்ச	வயிற்றிலேமோதிக்கொண்டு பயப்படும்படியாக	காவலன்	பரிபாலகராய்
அரு வரை போல் மன்னு	பெரிய மலைபோலப் பேராதே நின்ற	காமரு சீர்	விரும்பத்தக்க திருக்குணங் களை யுடையரான
கரு களிறு	(குவலயாபீட மென்கிற) கரிய யானையினுடைய	கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
ஆர் உயிர்	அருமையான உயிரை	இன் இசை மாலைகள் ஈர் ஏழும்	மதுரமான இசையையுடைய சொல்மாலையான இப்பதி னன்கு பாசுரங்களையும்
வவ்விய	கவர்ந்த	வல்லவர்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
மைந்தனை	மிடுக்கனன கண்ணபிரான் விஷயமாக,	இடர் ஏதும் இல்லை	துன்பமொன்றுமில்லை யாகும்.

* * *—எருதோடு பொருததிலுங் காட்டில் யானையோடு பொருதது மிகவும் பயங்கரமான வீரச் செயலாதலால் யசோதைப்பிராட்டி அதனையுஞ் சொல்லி வயிறெரிந்தது இந்த நிகமனப் பாசுரத்தில் ஒருவாறு தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. வில்விழா வென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனல் மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற் புகும்போது தன்னைக் கொல்லு மாறு அவனல் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்னும் மத யானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு

அடித்து அவ் யானையையும் யானைப் பாகனையும் உயிர் தொலைத்த வரலாறு அறிக. 'தன்னைப் பேணாதே இப்படியும் ஒரு வீரச்செயல் செய்யலாமோ' என்று யசோதைப்பிராட்டி வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு வருந்தும்படியாக மலைபோன்ற மத யானையைப் பொருது உயிர் தொலைத்திட்ட கண்ணபிரான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பதினான்கு பாசுரங்களையும் கற்று வல்லவர்கட்குத் துன்பம் சிறிதுமில்லையாகும். யசோதைப்பிராட்டியைப் போலே அநுபவத்திற் குறைய நில்லாதே இன்பமே அதிகரிக்கப் பெறுவர் என்றவாறு. ... 14

அடிவரவு :—மானம், காலை, தெள்ளி, மை, தந்தை, மண், ஆயிரம், தோய், ஈடு, அஞ்சுவன், அங்ஙனும், அச்சம், தம்பரம், அன்ன, காதில்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி—காதிற்கடிப்பிட்டு.

உரையவதாரிகை:—கண்ணபிரானுடைய சிறுச் சேவகங்களைச் சொல்லி அலர் தூற்றுவாருடைய பாசுரத்தாலும், அவனை நியமிப்பவளான யசோதைப் பிராட்டியின் பாசுரத்தாலும் பேசி நின்றது, கீழ்த்திருமொழி. புணர்ந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாதாருடைய ஊடல் திறத்தைப் பேசியநுபவிப்பது இத்திருமொழி.

கண்ணபிரான் ஒரு ஆய்ப் பெண்ணோடே புணர்ந்து பிரிந்தானாய், பிரியும் போது 'மீண்டும் இன்னபோதிலே வருகிறேன்' என்று ஒரு ஸமயங் குறிப்பிட்டு வைத்து அந்த ஸமயத்தில் அங்குவந்து சேரமுடியாதபடி வேறொரு ஆய்ச்சியோடே போது போக்கிவிட்டுக் காலங்கடந்து வந்து சேர்ந்தவாறே, நெடும்போதே பிடித்து இவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவ்வாய்ச்சி ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று 'ஸ்வாமிந்! எங்கு எழுந்தருளிற்று? ஏதுக்கு எழுந்தருளிற்று? தேவரீர்க்குத் தகுதியான தேவிமார்கள் பலரிருக்க அவர்களைவிட்டு இங்கு ஏது காரியம்?' என்றாற்போலே சில ஊடற் பாசுரங்களைச் சொல்லி அவனுக்கு முகங்கொடாதே இகழ்ந்தவிதம் ப்ரணயதாரையின் மேலெல்லையாதலால் அங்ஙனே அநுபவிக்க வேணுமென்று விரும்பிய ஆழ்வார், பெருமாள் திருமொழியிலே * ஏர் மலர்ப் பூங்குழலென்னுந் திருமொழியிலே ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் அநுபவித்தாற் போலவும், திருவாய்மொழியிலே * மின்னிடை மடவார்களென்னுந் திருவாய்மொழியிலே நம்மாழ்வார் அநுபவித்தாற்போலவும் அவ்வாய்ச்சிகளின் பாவனை முதிர்ந்து அநுபவித்துப் பேசுகிறார் இத்திருமொழியில் ... ... *

காதிற்கடிப்பிட்டுக்கலிங்கமுடுத்து * தாதுநல்லதண்ணந்துழாய் கொடணிந்து *
போதுமறித்துப்புறமேவந்துநின்றீர் * ஏதுக்கிதுவென்? இதுவென் இதுவென்னோ? 1

	(பெரியவரே !)
காதில்	காதிலே
கடிப்பு	குண்டலத்தை
இட்டு	அணிந்துகொண்டும்
கலிங்கம் உடுத்து	திருப்பரியட்டத்தைச்சாத்திக் கொண்டும்
தாது நல்ல தண் அம் துழாய்	தாதுகளையுடைத்தாய் நல்ல குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையை

அணிந்து கொடு	அணிந்து கொண்டும்
புறமே	கதவின் புறமாக
போதுமறித்து வந்து	காலதாமதமாக வந்து
ஏதுக்கு நின்றீர்	ஏன் நிற்கின்றீர் ;
	இது என் ? இது என் ?—.

* * *—[காதில் கடிப்பிட்டு.] கண்ணபிரானை இளம்பிராயத்திலே யசோதையானவள் "கேசவநம்பீ! உன்னைக் காதுகுத்த ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார் அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" "மகரக்குழை கொண்டு வைத்தேன், வெய்யவே காதில் திரியையிடுவன் நீ வேண்டியதெல்லாந் தருவன்" "இக்கடிப்பிட்டால் இனிய பலாப்பழம் தந்து, சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத் தருவன் நான் சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்" என்றிப்படி பலவகையாக நல் வார்த்தைகள் சொல்லிக் காது குத்திக் கடிப்பிட அழைக்கச் செய்தேயும் இளமைக்குரிய துருதுருக்கைத்தனத்தினால் தாய்கையில் பிடிகொடாதே காது குத்தப் பெறாதேயிருந்திட்டு, பின்பு பருவம் நிரம்பி விளையாடப் புகுந்தவாறே பெண்களெல்லாரும் காதைக் கண்டு 'விடுகாதழகியார்' என்றும் 'சுணைகாதழகியார்' என்றும் பரிஹாஸம் பண்ணத் தொடங்கவே அது பொறுக்கமாட்டாமல் காது குத்திக் கடிப்பிட்டுவரத் தொடங்கினானென்று விநோதமாக அருளிச் செய்வது காண்க.

[கலிங்கமுடுத்து] பத்துப் பாட்டில் சிறுபாணாற்றுப் படையில் (85) "வானம் வாய்த்த வளமலைக்கவா அற் கானமஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய" என்ற விடத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையிடுமிடத்து, (கலிங்கம் நல்கிய—) "போர்வையைக் கொடுத்த" என்றுரைத்தனராதலால் இங்குக் கலிங்கமென்றதற்குப் போர்வை யென்று பொருள் கொள்ளலாம். பிறர்க்குத் தெரியாமலிருத்தற் பொருட்டுப் போர்வை போர்த்துக்கொண்டு வந்தனன் போலும். கலிங்கமாவது கறுப்புத் திருப் பரிவட்ட மென்பர் ஒரு அரும்பதவுரைகாரர். மேற்பாட்டில் 'துவராடையுடுத்து' என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை—"முற்பட உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒரு சிவப்பு நிறப்புடவையைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானாயிற்று" என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலே இங்குக் கலிங்க மென்றது கறுப்பு வஸ்திரத்தை யென்னலாம்.

[தாதுநல்ல தண்ணந்துழாய்கொடு அணிந்து] பரிமளத்தையும் செவ்வியையும் குளிர்த்தியையு முடைத்தான திருத்துழாய் மாலையிலே அனைவரும் ஈடுபடக் கண்டவனாகையாலே அதனை அணிந்துகொண்டு வந்தானாயிற்று. ப்ரணய ரோஷம் நீங்கிக் கடுக அணைத்துக்கொள்வளென்னும் விருப்பத்தாலே இங்ஙனே சில அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தானாயிற்று.

இவன்றான் காலதாமதஞ் செய்து வந்தானாகையாலே "த்ருடி யுகாயதெ த்வாம பச்யதாம்" என்றும் "ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ" என்றும் சொல்லும் படியாக விருக்கிற அவ்வாய்ச்சி ஆதரித்து முகங்கொடுத்து வார்த்தை சொல்ல மாட்டிற்றிலள்; அதுவே ஹேதுவாக இவனும் விரைந்து செல்ல மாட்டாதே கதவின் புறமே கவிழ்தலையிட்டு நிற்கவேண்டியவனாயினன்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆய்ச்சி "போது மறித்துப் புறமே வந்து நின்றீர் ஏதுக் கிதுவென் "இது வென் இதுவென்னோ"? என்கிறாள்.

'காதில் கடிப்பு இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டுகையாலும் அரையில் கலிங்க முடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுகையாலும் நல்ல தண்ணந்துழாய் அணிந்துகொண்டு வரவேண்டுகையாலும் இவற்றுக்காகத் தாமதமாயிற்றேயன்றி உன்னை யொழிய வேறொருத்தியிடத்தே போயிருந்தேனாய்த் தாமதித்து வந்தேனல்லேன்' என்று கண்ணபிரான் ஸமர்த்திப்பிக்க, இதுவென்? இது வென்? இது வென்? என்கிறாள்; அதாவது—[இதுவென்?] வெறுங்காதே பரம போக்யமாயிருக்கக் காதிலே கடிப்பிடுவானேன்? [இதுவென்] *பூணித் தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனியைக் காணப் பெரிது முகப்பார் நாங்களாயிருக்கக் கலிங்க முடுத்து அத்திருமேனி யழகை மறைப்பானேன்? [இது வென்?] 'ஸர்வகந்தঃ' என்கிறபடியே திருமேனி தானே பரிமள ப்ரசுரமாயிருக்கத் திருத்துழாய்ப் பரிமளம் ஏறிடுவானேன்? இருந்த

படியே உகக்கிற எங்களுக்காக அலங்கரித்து வரவேணுமோ? என்கை. [ஏதுக்கிது?] கொடும் பசிவேளையிற் கிடையாத சோறு ஏதுக்கு? உம்மழகை நீரே கண்டு கொண்டு உம்முடம்பையும் நீரே தொட்டுக்கொண்டு நீரே மோந்து கொண்டு நீரே கட்டிக்கொண்டு நீரே மகிழ்ந்திரும்; எங்களுக்கேதுக்கு? வேண்டா வேண்டா என்று கதவடைக்கின்றாள் போலும். 1

துவராடையுடுத்தொருசெண்டுசிலுப்பி * கவராகமுடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டி *
சுவரார்கதவின்புறமேவந்துநின்றீர் * இவரார்? இதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னே 2

துவர் ஆடை	சிவப்புநிறமான திருப்பரியட்டத்தை	கலி கச்சு கட்டி	வலிய கச்சுப்பட்டையை (இடுப்பில்)கட்டிக்கொண்டு
உடுத்து	சாத்திக்கொண்டு	சுவர் ஆர் கதவின் புறமே	சுவரோடு சார்ந்த கதவின் புறமாக
ஒரு செண்டு சிலுப்பி	ஒரு செண்டையும் (கையால்) சிலுப்பிக்கொண்டு	வந்து நின்றீர்	வந்து நிற்கின்றீர்;
கவர் ஆக முடித்து	(திருக்குழலை) வாரிமுடித்து,	இவர் ஆர்	இப்படி நிற்கிற இவர் ஆர் கொல்?

இது என்? இது என்? இது என்?—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கலிங்க முடுத்து வந்தமை கூறப்பட்டது; இப்பாட்டில் துவராடை யுடுத்தமை கூறப்படுகின்றது; கண்ணபிரான் வரும்போதே துவராடையையும் சுருட்டியிடுக்கிக்கொண்டு வந்தான் போலும்; கலிங்க முடுத்து வந்ததற்கு இவள் ஈடுபடக் காணாமையாலே துவராடையை யுடுத்துக் காட்டுவோம், அதிலாகிலும் ஈடுபடுகிறாளோ பார்ப்போம் என்றெண்ணித் துவராடையை உடுத்துக் கொண்டானாயிற்று. [ஒரு செண்டு சிலுப்பி.] கையிலே ஒரு பூஞ்செண்டைச் சிலுப்பிக்கொண்டு வந்தானாயிற்று. சிலுப்புதல்—அசைத்தல். [கவர் ஆகமுடித்து.] கவர்—இரண்டாகப் பிரிகை; எனவே, குழலை வாரி முடித்து என்றதாயிற்று. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் "மயிரைப் புகுந்து முடித்து" என்றதில் 'புகுந்து' என்றது அச்சுப்பிழை; 'பகுந்து' எனத்திருத்துக. பகுத்தல்—அலகலகாக வாருதல். [கலிக்கச்சுக் கட்டி.] மிகப்பெரிய ஆற்று வெள்ளத்தில் இழிவாரைப்போலே குழலைவாரி முடித்துக் கொண்டும் வலிய கச்சுப்பட்டையை அரையிலே இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டும் இங்கு போகஸ்ரோதஸ்ஸிலே அவகாஹிக்க வந்தான் போலும்.

வந்தவன் ஆய்ச்சியினுடைய முகக்குறியைக் கண்டவாறே தைரியமாக உள்ளுப் புகமாட்டாமல் சுவரார்ந்த கதவுக்குப் புறம்பே நின்றானாயிற்று; அதைத் தானறிந்தமை சொல்லுகிறாள் சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நின்றீர் என்று. கண்ணபிரான் அந்த வார்த்தையையே அவகாசமாகப் பற்றிக்கொண்டு அணுகிச் சென்று மடிபிடிக்கப் புகுந்தான்; புகவே இவரார்? இதுவென் இதுவென் இதுவென்னே? என்கிறாள். 2

கருளக்கொடியொன்றுடையீர்! தனிப்பாகீர்!* உருளச்சகடமது உறக்கில் நிமிர்த்தீர் *
மருளக்கொடுபாடிவந்தில்லம்புகுந்தீர் * இருளத்திதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னே? 3

கருளன்	கருடனாகிற	நிமிர்த்தீர்	திருவடியைத் தூக்கினவரே!
கொடி ஒன்று உடையீர்	ஒருத்வஜத்தை யுடையவரே!	இருளத்து	இவ்விராப்போதிலே
தனி பாகீர்	அக்கருடனை நடத்துவதில் ஒப்பற்றவரே!	மருள	(பெண்கள்) மோஹிக்கும்படியாக
உறக்கில்	தூங்கும்போது	பாடிக்கொடு வந்து	இசைபாடிக்கொண்டு வந்து
சகடம் அது	(அஸுராவேசிக்கப்பட்ட) வண்டியானது	இல்லம் புகுந்தீர்	வீட்டினுள் வந்து சேர்ந்தீர்;
உருள	உருமாய்ந்துபோம்படி		

இது என் இது என் இது என்?—.

* * *—நீர் மிகப் பெரியீர்; பெரிய திருவடியைக் கொடியாக வுடையீர்; அவனை ஏறி நடத்துவதில் அஸாதாரணமான வல்லமையுடையீர்; உறங்கும்போது அஸுராவிஷ்டமான சகடம் மேலே விழ, பாலுக்கழுகிற பாவனையிலே நிமிர்த்த திருவடியாலே அதனைப் பொடிபடுத்தினீர்; இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் வாய்ந்த வுமக்கு நாங்கள் லக்ஷியமோ? இப்படி எங்களைக் குழைச்சரக்காக நினைத்து உபேக்ஷிக்கிற நீர் எங்களை நெஞ்சிலும் இட்டெண்ணாதே யிருந்துவிட லாகாதோ? பெண்பிறந்தாரெல்லாரும் நஞ்சுண்டாரைப்போலே மோஹிக்கும்படியாகப்பண்ணை நுனுங்கிக்கொண்டு அபர ராத்ரியிலே இங்கு வந்து புகுந்தீரே, இது ஏதுக்கு? போம், போம் என்கிறாள்.

கருளன் × கொடி, கருளக்கொடி. கருடः என்னும் வடசொல் கருளனெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியில், 'மருளைக்கொடுபாடி' என்றபாடம் மறுக்கத் தக்கது; மருள—வினையெச்சம். கொடுபாடி—பாடிக்கொடு. கொடு=கொண்டு என்பதன் சிதைவு. 3

நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பி! * தாமத்துளபம்மிக நாறிடுகின்றீர் *
காமனெனப்பாடிவந்தில்லம்புகுந்தீர் * ஏமத்திதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னோ? 4

நாமம் பலவும் உடை	பல பல திருநாமங்களையுடைய	இடுகின்றீர்	அணிந்துகொண்டிருப்பவரே!
நாரண நம்பி	ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே!	காமன் என	மன்மதன்போல
மிக நாறு	மிகவும் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற	பாடி வந்து	பாடிக்கொண்டுவந்து
துளபம் தாமம்	திருத்துழாய்மாலையை	ஏமத்து	இராப்பொழுதில்
		இல்லம்புகுந்தீர்	வீட்டினுள் புகுந்தீர்;
			இதுஎன் இதுஎன் இதுஎன்?—.

* * *—"நாமம் பலவுமுடை" என்பதற்கு * விச்வம் விஷ்ணுர் வஷட்காரः என்று தொடங்கி ஓதப்படுகிற ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடையவர் என்பதாக இங்குப் பொருளன்று; இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வது காண்மின்;—"இன்னாளுக்கு அடியான் இன்னாளுக்கு அடியான் என்று நீர் படைத்த பேர்களுக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவேணுமோ? நீர் ஊர்ப் பொதுவல்லீரோ? நீர் நிரபேக்ஷரல்லீரோ?" என்று.

நாச்சியார் திருமொழியில் (4—11.) "நீடு நின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியர்" என்றவிடத்திற்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும் ரஸோக்திகளை இங்கு அநுஸந்திக்கவேணும். அதாவது—'நிறைபுகழாய்ச்சியர்' என்பதற்கு ஸாமாந்யமாகச் சிலர் என்ன பொருளுரைப்பரென்றால், நம்மைப்போலே * உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரிந்து பழுதே பலபகலும் போக்காமல் முச்சந்தியும் பகவத்விஷய சிந்தனையேயாய்ப் போது போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள் என்ற காரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ் நிறைந்திருக்குமென்று சொல்லுவர்களாம்; எம்பார் அருளிச் செய்யும் விசேஷார்த்தம் இதுவன்று; 'ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது க்ருஷ்ணனை இன்னாள் நாலுபட்டினி கொண்டாள், இன்னாள் பத்துப் பட்டினி கொண்டாள் என்னும் புகழ்காணும்' என்பராம் எம்பார். இதன்கருத்து என்னென்னில்; "கூர் மழை போல் பனிக்கூதலெய்திக் கூசி நடுங்கி யமுனையாற்றில், வார்மணற் குன்றில் புலர நின்றேன் வாசுதேவாவுன் வரவு பார்த்தே" என்னும்படியே கண்ணபிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பர்கள் தனித்தனியே பல மாதர்; இவனோ வென்னில் இப்படி பலபேர்களை எதிர்பார்த்திருக்கும்படிசெய்து விட்டுத் தன் மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போது போக்குவன்; அப்போது, எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் "இன்னமென்கையகத்தீங்கு ஒருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வன் நானே" என்கிறபடியே 'இனி அந்தக் கண்ணன் இங்கேற வருவனாகில் முகங்கொடுத்து ஒருவார்த்தையும் சொல்லக் கடவோ

மல்லோம்' என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு அளவற்ற ரோஷத்துடனிருப்பர் கள்: பிறகு தனக்கு ஒழிந்தபோது ஒருநாள் கண்ணபிரான் அளவுகடந்த அன்பு பூண்டவன்போல ஆடிப் பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்து நிற்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங் கொடாமலே யிருப்பர்கள்; அப்போது இவன் கண்ணீர் விட்டழுவதும் காலில் கும்பிடுவதுமாய் ஊணுமுறக்கமுமில்லாமல் பலநாட்களளவும் அவர்கள் வீட்டை விட்டுப் பேராமல் இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்து படுவன்; இப்படி நாலுநாள் பட்டினி கிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங் கொடுப்பள்; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம் மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினிகிடந்த பின்பு முகங் கொடுப்பள். மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல் தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினி கிடந்த பின்பு முகங் கொடுப்பள். இங்ஙனே பல பலநாள் பட்டினிகிடந்தாகிலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கலிலே இவன் முகம்பெற நினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேஹகுணம் ஆத்மகுணம் முதலியவற்றாலான வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்றி யென்க. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் வீறுபெறு மென்பதாம். இப்படி பல பல ஆய்ச்சிகளிடத்திலே பட்டினி கிடந்து முகம் பெறுவனும் கண்ணபிரான். ஆகவே, தனித்தனி இன்னாளுக்கடியான் இன்னாளுக்கடியானென்று இவன்படைத்த திருநாமங்கள் பல பலவாயின; அதைச் சொல்லுகிறது நாமம் பலவுமுடை என்று.

தாமத்துளபம் மிகநாறிடுகின்றீர் = விரஹதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் நீர் இங்கு ஸம்ச்லேஷிக்க வருகிறீராகில் விரஹாக்நியாலே துளபமாலை கருகிப்போ யிருக்க வேணுமே? இப்படி பரிமளிக்க ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்பதாகக் கருத்துக் காண்க.

ஏமத்து இதுவென்? = ஏமம் என்று இரவுக்கும் பெயர்; காவலுக்கும் பெயர்; இரண்டு பொருளும் இங்குக்கொள்ளத் தகுவனவே. கட்டுங் காவலுமான இடத்திலே ஏதுக்கு வந்து சேர்ந்தீர்; இரவிலே நீர்தேடிப் போகவேண்டிய இடம் வேறாயிருக்க இங்கு ஏதுக்கு வந்தீர்? 4

சுற்றுங்குழல்தாழச்சுரிகையணைத்து * மற்றும்பலமாமணிபொன்கொடணிந்து *
முற்றம்புகுந்துமுறுவல் செய்துநின்றீர் * எற்றுக்கிதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னோ? **5**

குழல்	திருக்குழல்களானவை
சுற்றும்	பிடரியைச்சுற்றிலும்
தாழ	தாழ்ந்தலையப்பெற்றும்
சுரிகை	உடைவாளை
அணைத்து	தரித்துக்கொண்டும்
மற்றும் பல	மற்றும் பலவகைப்பட்ட
மா மணி	சிறந்த ரத்னாபரணங்களையும்
பொன்	பொன்னாபரணங்களையும்
அணிந்துகொடு	சாத்திக்கொண்டும்
முற்றம் புகுந்து	(எங்கள்வீட்டு) முற்றத்திலே வந்து சேர்ந்து
முறுவல்செய்து	புன்சிரிப்புச் சிரித்து
எற்றுக்கு நின்றீர்	ஏதுக்காக நிற்கிறீர்?
இதுஎன் இதுஎன் இது என்?	

* * *—இரண்டாம்பாட்டில் "கவராகமுடித்து" என்றபடியே மயிர் முடித்து வந்ததில் ஈடுபடக் காணாமையாலே "களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ் பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல், மிளிரநின்று விளையாட" என்றாற்போலே குழல்களைத் தோள்களிலே தாழவிட்டான்; அதைக்கண்டு சொல்லுகிறாள் 'சுற்றுங் குழல்தாழ' என்று. [சுரிகை யணைத்து] இடுப்பிலே அழகுக் குடலாகச் சொருகும் கத்திக்குச் சுரிகை யென்று பெயர்; சுரிகா என்ற வடசொல் விகாரம்; அதை யணிந்து கொண்டு வந்தானாயிற்று. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்;— "(சுரிகையணைத்து) உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று; சத்ருக்களை இருதுண்டமாக விட்டு முடிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும்."

[மற்றும் பல இத்யாதி.] பலவகைப்பட்ட ரத்நபூஷணங்களையும் பொன்னாபரணங்களையும் சாத்திக்கொண்டு வந்தீர்; காலங் கடந்து வந்தீராகையாலே

உள்ளே வரமாட்டாமையாலே முற்றத்தளவிலே நின்று 'புன்முறுவல் செய்து பார்ப்போம், இவள் அநுராகம்தோற்ற இருந்தாளாகில் உள்ளே புகுவோம்; ரோஷந்தோற்ற இருந்தாளாகில் சற்று நிதானிப்போம்' என்று கருதிப் புன் முறுவல் செய்து நிற்கிறீர்? ஏதுக்கு இவ்வளவு ப்ரயாஸப்படுகிறீர்? உம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தினாரை விட்டிட்டு இங்கே வந்து ஏதுக்கு இத்தனை வருத்தப்படுகிறீர்?. 5

ஆனுயருமாநிரையுமங்கொழிய * கூனுயதோர்கொற்றவில்லொன்றுகையேந்தி *
போனாரிருந்தாரையும்பார்த்துப்புகுதீர் * ஏனோர்கள்முன்னென்? இதுவென்! இதுவென்னோ! 6

ஆன் ஆயரும்	கோபாலர்களையும்	போனார் இருந்தாரையும் பார்த்து புகுதீர்	போனவர்கள்யார், இருப்பவர்கள்யார் என்று பார்த்துக் கொண்டு வருகின்றீர்;
ஆ நிரையும்	பசுக்கூட்டங்களையும்	ஏனோர்கள் முன் என்	பிரதிகூலர்களின்! எதிரே ஏனிப்படி?
அங்கு ஒழிய	அங்கேவிட்டுவிட்டு,	இது என் இது என்?—.	
கூன் ஆயது	வளைந்திருப்பதாய்		
கொற்றம்	ஐச்வர்யஸூசகமான		
வில் ஒன்று	ஒருவில்லை		
கை ஏந்தி	கையில் பிடித்துக்கொண்டு		

* * *—வாரீர் மஹாநுபாவரே! உமக்கு நாங்கள் லக்ஷியமோ? இடையரும் கன்றுகளும் பசுக்களும் கிடைத்துவிட்டால் அவற்றை ரக்ஷிப்பதேயன்றோ உமக்குப்பணி. அந்த ஆனுயரையும் ஆநிரையையும் விட்டுவிட்டு ஏதுக்கு இங்கு வந்தீர்? வருகிறவர் கொற்ற வில்லொன்றைக் கையிலேந்தி வந்தீர். 'ஆய்ச்சியிடம் போவதாகப் பிறர்க்குத் தெரிந்தால் அவமானமாகும்; ஏதோ வேட்டையாடப் போவது போல் பாவனை செய்வோம்' என்று கருதியன்றோ வில்லைக்கையிலேந்தி வந்தீர். எங்களிடம் வருவது உமக்கு அத்தனை அவமானமாயிருக்கின்றதோ? போகிறவர்களையும் இருப்பவர்களையும் கள்ள விழியிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே புகுகின்றீர்; இங்ஙனே கூசியாகிலும் ஏதுக்கு நீர் இங்குவரவேணும்? உம்முடைய வருகையினாலே ஏதேனும் பலன் கிடைப்பதாயிருந்தாலாகிலும் குற்றமில்லை; பழி கழிக்க வந்து போகிறீரித்தனை. இங்குள்ளவர்களோ ஒருவரும் விச்வாஸ முடையாரல்லர்; "அதுகண்டிவ்வூர் ஒன்று புணர்க்கின்றதே" என்னும்படியான விரோதிகளின் கண் வட்டத்திலே வீண்பழியை மாத்திரம் விளைப்பதான இவ்வருகை ஏதுக்கு? ஸ்வாமிந்! இங்குப் புகாதே யெழுந்தருளீர் என்கிறாள். ... 6

மல்லைபொருததிரடோள்மணவாளீர்! * அல்லேயறிந்தோம்நும்மனத்தின்கருத்தை *
சொல்லாதொழியீர்சொன்னபோதினால்வாரீர் * எல்லே! யிதுவென்? இதுவென்! இதுவென்னோ!

மல்	மல்லர்களை	சொல்லாது ஒழியீர்	(இன்னபோது வருவேனென்றொரு குறிப்பிட்டுச்) சொல்லாமற் போகிறீரில்லை;
பொருத	போர்செய்தழித்த	சொன்னபோதினால் வாரீர்	குறிப்பிட்ட காலத்தின்படி வருகிறீரில்லை;
திரள் தோள்	திரண்டபுஜங்களையுடைய	எல்லே	அந்தோ!,
மணவாளீர்	மணவாளரே!	இது என் இது என் இது என்?—.	
நும் மனத்தின் கருத்தை	உம்முடைய திருவுள்ளத்தை		
அல்லே	(நேற்று) இரவே		
அறிந்தோம்	தெரிந்துகொண்டோம்;		

* * *—மல்லர்களோடே போர் செய்யும்படியான மிடுக்குடையீர் நீர்; உம்முடைய தோளோடே ஸம்பந்தம் பெறுகைக்கு அந்த முரட்டாண்களே யன்றோ இட்டுப் பிறந்தவர்கள்; வீணாக நாங்கள் ஆசைப்பட்டுப் பயனென்? என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாறே, 'அந்தோ! உன்னையொழிய வேறொரு புகல் அற்றவனை என்னை நோக்கி இப்படி வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்லலாமோ? கம்ஸனாலே

ஏவப்பட்ட மல்லர்கள் மேல்விழுந்து என்னைமுடிக்க வந்தார்களாகையாலே அவர்களைப் பொடிபடுத்த வேண்டி அவர்களோடே பொருதேனேயன்றி அவர்களையணையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் செய்த காரியமொன்றுமில்லையே; ஏதுக்கு வீணாக வருந்துகிறாய்?' என்று கண்ணபிரான்சொல்ல [அல்லே யறிந்தோம் நும்மனத்தின் கருத்தை] நேற்றிரவு ஸம்ச்லேஷிக்கிறபோதே நினைவு ஒன்றும் செயல் ஒன்றுமாயிருந்தது உமக்கு; செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப் போலே வந்தீரென்பதை நேற்றிரவே நன்கறிந்துகொண்டோம் என்றாள் ஆய்ச்சி.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் 'வீணாக என்மேல் ஏதேனும் பழியிட்டுப் பேசுவது உனக்குத் தகுதியன்று; என்மனம் வேறுபட்டிருக்குமாகில் இப்போது நான் இவ்விடம் ஏதுக்கு வந்திருக்கவேணும்? நேற்றிரவு சொல்லிப் போனபடியே இப்போது நான் வந்து நிற்கச் செய்தேயும் பழியிடுவது பாங்கன்று' என்று சொல்ல; [சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினால் வாரீர் எல்லேயிதுவென்?] பல்லாயிரம் தேவிமார்களை யுடையீரான நீர் ஸமயம் குறித்துப்போவது பிசகு; உம்முடம்பு உம்மதாயிருந்தாலன்றோ குறிப்பிட்ட ஸமயத்தின்படியே வந்துசேர முடியுமென்று திடமாக ஸமயம் குறிப்பிட்டுப் போகலாம்; ஊர்ப் பொதுவான நீர் ஏதுக்கு ஸமயம் குறிப்பிட்டுப் போவது! பிரிந்து போகிறவர் வாயை மூடிக்கொண்டு போயிருந்தால் இத்தனை துடிப்புக்கு இடமிருக்குமோ? ஸமயம் குறித்துப்போனால் குறித்தபடி வரவேண்டாவோ? உம்முடைய பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் சேர்த்தியில்லையே! என்கிறாள்.

(இரண்டாமடியில்) அல்—இரவு; நேற்றிரவு என்றபடி. 7

புக்காடரவம்பிடித்தாட்டும்புனிதீர்! * இக்காலங்கள்யாமுமக்கேதொன்றுமல்லோம் *
தக்கார்பலர்தேவிமார்சாலவுடையீர் * எக்கே! யிதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னோ? 8

புக்கு	(பொய்கையிலே) குதித்து
ஆடு அரவம் பிடித்து	படமெடுத்தாடுகின்ற காளிய நாகத்தைப் பிடித்து
ஆட்டும்	ஆட்டிவாட்டின
புனிதீர்	பரிசுத்தரே!
இக் காலங்கள்	இப்போது
யாம்	நாங்கள்
உமக்கு	உமக்கு
ஏது ஒன்றும் அல்லோம்	ஒரு சரக்காகவும் எண்ணப் படுவோமல்லோம்;
தக்கார்	உமக்குத் தகுந்திருப்பவர்களாய்
பலர்	அளவற்றவர்களான
தேவிமார்	மஹிஷீவர்க்கங்களை
சால	மிகவும்
உடையீர்	உடையராயிருக்கின்றீர்
எக்கே	இது என்ன கஷ்டகாலம்!

இது என் இது என் இது என்—.

* * *—ஸ்வாமிந்! உமக்கு ஓர் அஞ்ஜலி: உம்மை அணுகுவதற்கும் எனக்கு யோக்யதையில்லை காணும்? நீர் ஐந்தலை நாகத்தோடே எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்ல மிடுக்குடையீர்; உம்முடைய மிடுக்குக்கு நாங்கள் இலக்காகக் கடவோமோ? என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாறே, 'அந்தோ! இப்படி ரோஷந்தோற்ற வார்த்தை சொல்லலாமோ? எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலருண்டோ' என்று கண்ணபிரான் பரம விநயந்தோற்றச் சொல்ல, [இக்காலங்கள் யாமுமக்கு ஏதொன்றுமல்லோம்] நீர் சொல்லுகிறது பண்டைக்காலத்து வார்த்தையன்றோ? இப்படி நீர் சொல்லுவதற்கு இப்போது என்ன ப்ரஸக்தியிருக்கிறது? உமக்கு இப்போது நாங்கள் ஒரு சரக்காகப் புலப்படுகிறோமோ? என்றாள். நான் வேறேயும் சிலரை அறிவேனோ வென்றான் கண்ணபிரான். [தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்] என்கிறாள்.

* அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திலே பிறந்த எங்களையேயோ நீர் கணிசித்திருப்பது?* மன்னு நரகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த கடல்வண்ணரல்லீரோ? "பல்லாயிரம் பெருந்தேவி மாரோடு பௌவமெறி துவரை, எல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர்" என்றும் "பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரை யென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாசுரனைத் தொலைத்திட்டுக் கவர்ந்த பதினாறாயிரத் தொருநூற்றுக் கன்னிகைகள் உமக்குத் தகுதியான அழகுடையார் இல்லையோ? மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்தஃ கதம் கோகுலமேஷ்யதி? நகர ஸ்த்ரீ கலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி." [வடமதுரைக்குச் சென்று கண்ணபிரான் எங்ஙனே மீண்டும் இடைச்சேரிக்குத் திரும்புவான்? நகரத்துப் பெண்களினுடைய இனிய பேச்சுக்களாகிற அமுதத்தைச் செவியினால் பருகிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யிருந்திடுவானத்தனை.] என்கிறபடியே உம்முடைய அபிநிவேசங்களை நாங்களறியோமோ? ஏதுக்குப் போலியான அன்பை ஏறிட்டுக்கொண்டு இங்ஙனே வந்து தடுமாறுகிறீர்? கடக்க நில்லும் என்கிறாள். 8

ஆடியசைந்துஆய்மடவாரொடு நீ போய் * கூடிக்குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய் *
தேடித்திருமாமகள்மண்மகள்நிற்ப * ஏடி! யிதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னோ? 9

திரு மா மகள்	பெரியபிராட்டியாரும்	ஆடி அசைந்து	ஆடி யசைந்துகொண்டு
மண் மகள்	பூமிப்பிராட்டியாரும்	குரவை பிணை	ராஸக்ரீடை நடத்தின
தேடி நிற்ப	தேடிக்கொண்டிருக்க,	கோமளம் பிள்ளாய்	அழகிய பிள்ளாய்!
நீ போய்	அவர்களை உபேக்ஷித்துப் போய்	இது என்	இது என்ன காரியம்!
ஆய் மடவாரொடு	இடைப்பெண்களோடே	ஏடி	வாராய் தோழீ!
கூடி	கலந்து		இது என் இது என்?—.

* * *—'திருமாமகள் மண்மகள் தேடிநிற்ப ஆய்மடவாரொடு ஆடியசைந்து போய்க் குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்! என்று கண்ணனை விளித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினாள் ஆய்ச்சி; அதற்குள்ளே கண்ணபிரான் அவள் சொல்லப்போகிற வார்த்தையைத் தெரிந்துகொண்டு 'நங்காய்! என் சாயத்தை யெல்லாம் வெளியிட வேண்டா, உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்று அவளது காலைப் பற்றிக்கொண்டான்; 'இவனை உள்ளே புகவிட்ட தோழியை யன்றோ பொடியவேண்டும்' என்று கருதி அவனை நோக்கி வார்த்தை சொல்லுகை தவிர்ந்து 'ஏடீ யிதுவென் இதுவென் னிதுவென்னோ? என்று தோழியை நோக்கி யுரைத்துத் தலைக்கட்டினாளாயிற்று.

திருமகளும் மண்மகளும் உன்னைத் தேடி நிற்கும்படியாக அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டு ஆடியசைந்துகொண்டு சில ஆய்மடவாரோடு கூடிச்சென்று குரவைக் கூத்தாடிவிட்டு அவர்களையும் வஞ்சித்து என்பால் அன்புள்ளவன்போல இப்போது இங்கு வருகின்றாய்; உடனே என்னையும் வஞ்சித்து ஓடப்போகிறாய்; நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை; ஆகையாலே கடக்க நில்—என்றவாறு.

"கருமலர்க் கூந்தலொருத்தி தன்னைக் கடைக்கணித்து ஆங்கே ஒருத்தி தன்பால் மருவி மனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்துப், புரிகுழல் மங்கையொருத்தி தன்னைப் புணர்தி அவளுக்கும் மெய்யனல்லை, மருதிறுத்தாய்! உன் வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன் மாயைதானே" என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

குரவை பிணைதல்—ஆய்ச்சியரோடு கைகோத்தாடல்; ராஸக்ரீடை யெனப் படும்.

கோமளப்பிள்ளாய்! என்று க்ருஷ்ணனை விளித்து 'ஏதுக்கு இங்குவந்தாய்?' என்று சொல்ல நினைத்த ஆய்ச்சியானவள் "இந்த வார்த்தையும் நாம் இவன் முகத்தை நோக்கிச் சொன்னோமாக வொண்ணாது; 'மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே' என்றாற்போலே இதுதன்னையும் இவன் பெருமையாக நினைத்திடுவனாகையாலே இவன் முகம்பார்த்து நாம் வார்த்தை சொன்னதாக இருக்கவே தகாது என்றெண்ணி "த்ருணமந்தரதః க்ருத்வா" என்ற கணக்கிலே தோழியின் முகத்தை நோக்கிக் குறை வார்த்தையையும் கூறினளாயிற்று என்று அழகிய மணவாளச் சீயர் உபந்யஸித்தருளும்படி. ... 9

அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அங்கோராய்ச்சி * எல்லிப்பொழுதூடிய ஊடற்றிறத்தை *
கல்லின்மலிதோள்கலியன்சொன்னமாலை * சொல்லித்துதிப்பாரவர்துக்கமிலரே. **10**

அல்லி கமலம் கண்ணனை	தாதுகளையுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய கண்ணபிரானைக் குறித்து	கல்லில் மலி	மலையைக்காட்டிலும் அதி சயித்த (வலிமைகொண்ட)
		தோள்	திருத்தோள்களையுடைய ரான
அங்கு	திருவாய்ப்பாடியில்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஓர் ஆய்ச்சி	ஓரிடைச்சி	சொன்ன	அருளிச்செய்த
		மாலை	இச் சொல்மாலையை
எல்லி பொழுது	இராப்பொழுதிலே	சொல்லி	வாயாரச்சொல்லி
ஊடிய	ப்ரணயரோஷந் தோற்றப் பேசின	துதிப்பார் அவர்	எம்பெருமானை ஏத்துமவர் கள்
ஊடல் திறத்தை	வெறுப்புவார்த்தை விஷய மாக,	துக்கம் இலர்	துன்பமற்று வாழப் பெறுவர் கள்.

* * *—ஆய்ச்சி இங்ஙனே ப்ரணயரோஷம் தோற்றப் பேசின பேச்சுக் களும் கண்ணபிரானுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பரமாநந்தத்தை விளைவிப்பனவா யிருந்தன என்பதைத் தோற்றுவிக்கவேண்டி 'அல்லிக் கமலக்கண்ணனை' எனப் பட்டது; திருவள்ளுவர் குறளில்—"புலத்தலில் புத்தேள் நாடுண்டோ நிலத்தொடு, நீர் இயைந்தன்னாரகத்து" [நிலத்துடன் நீர் கலந்தாற் போன்ற கணவரிடம் ஊடு வதைப்போல நமக்கு இன்பந்தருவதொரு வான்நாடு உண்டோ? இல்லை.] என்றும், "உணலினும் உண்டதறல் இனிது, காமம் புணர்தலின் ஊடல் இனிது" [உண் பதிலும் உண்ட உணவு அறுதல் இனிது; அதுபோலக் காமத்திற்கு, புணர்ச்சி யைக் காட்டிலும் ஊடுவது இனிது] என்றும் சொல்லுகிறபடியே புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் ஊடல் இன்பம் பயக்குமாதலால் நெஞ்சிலுண்டான மகிழ்ச்சி திருக்கண் களில் புறவெள்ளமிட்டமைபற்றி அல்லிக் கமலக் கண்ணனெனப்பட்டானென்க.

அவ்வூடல் திறத்தை யெடுத்துரைக்கு மிந்தத் திருமொழியைக் கற்பவர்கள் ஒரு துக்கமுமின்றி இன்பமாக வாழப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டிற்றாயிற்று. 10

அடி வரவு: காதில் துவர் கருளக்கொடி நாமம் சுற்றும் ஆனையர் மல்லே புக்கு ஆடி அல்லி புள்ளுரு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி—புள்ளுருவாகிநள்ளிருள்வந்த.

உரையவதாரிகை:—திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ஸர்வேச்வரனாகிற நாயகனோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாதாளான பரகாலநாயகியின் கடலில் மிக்க காதலையும், அக்காதலுக்குத் தக்கபடி அவன்றான் வந்து கலவி செய்யாதே உபேக்ஷித்திருக்கிறபடியையும் நோக்கின திருத்தாயார் எம்பெருமானை நோக்கி 'பிரானே! இவளை நீ இங்ஙனே நோவுபடவிட்டிருப்பது தகுதியோ? பரத்வத்தின்மேலெல்லையிலே நிற்கிற நமக்கு இப்பெண் பிள்ளை ஒரு பொருளோ? என்று அலக்ஷியமாக இவளை நினைத்திருக்கிறாய் போலும்; இதுதானோ உன் பெருமைக்குத் தகுவது? என்று ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை யெடுத்துரைத்துப் பேசுகிற முகத்தாலே ஆழ்வார் தம்முடைய காதலின் மிகுதியையும், உபேக்ஷியாமல் கடுகக் கைப்பற்றியாகவேணுமென்பதையும் விண்ணப்பம் செய்கிறாராயிருக்கிறது.

திருவிருத்தத்தில் (33) "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும், இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர், ஈங்கோர் பெண்பால் பொருளோவெனு மிகழ்வோ இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ தெருளோ மரவணையீர்! இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே." [எம்பெருமானே! நீரோ ஸாமாந்யமானவரல்லீர்; திருவாழியைக் கருவியாகக் கொண்டு எல்லாவுலகங்களிலும் துஷ்டர்களை நிரஸித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக்கிறீர்; இப்படி ஸர்வ ரக்ஷகரான நீர் இவளையும் ரக்ஷிக்கக் கடமைப் பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகாவாது கைவிட்டிருக்கிறீர்; 'இவள் நம்மால் அவசியம் காக்கப்பட வேண்டியவளல்லள்; அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்றுமில்லை' என்றிகழ்ந்து கைவிட்டீரோ? அன்றி நம்மால் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு இவள் உட்பட்டவளல்லள்; வெளிப்பட்டவள்' என்று கருதிக் கைவிட்டீரோ?] என்ற பாசுரம் இத்திருமொழிக்கு ஒரு புடை ஒப்புநோக்கத்தக்கது. ... *

புள்ளுருவாகிநள்ளிருள்வந்த பூதனைமாள * இலங்கை
ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணித்த ஊக்கமதனைநினைந்தோ? *
கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமெங்கள் காரிகைமாதர்கருத்தும் *
பிள்ளைதன்கையிற்கிண்ணமேயொக்கப் பேசுவதெந்தைபிரானே! **1**

எந்தை பிரானே	எம்பெருமானே!
எங்கள் கள் அவிழ் கோதை காதலும்	தேனொழுகுகின்ற மயிர் முடியையுடையளான என் மகளின் ஆசையையும்
காரிகை மாதர் கருத்தும்	(அவ்வாசையைப் பழிக்கின்ற) அழகியாருடைய கருத்தையும்
பிள்ளை தன் கையில் கிண்ணமே ஒக்க பேசுவது	சிறுபிள்ளையின் கையிலுள்ள கிண்ணத்தை உபேக்ஷித்திருக்குமாபோலே உபேக்ஷித்திருப்பதானது,
புள் உரு ஆகி	(சிறுகுழந்தைகளை அனுங்கச் செய்யவல்ல) பறவையினுருவத்தையுடையவளாகி
நள் இருள்	நடுநிசியிலே
வந்த	(முலைகொடுத்துக் கொல்ல) வந்த
பூதனை	பூதனை
மாள	மாளும்படியாகவும்
இலங்கை	லங்காபுரியை
ஒள் எரி மண்டி உண்ண	ஜ்வலிக்கிற அக்நிவியாபித்து புஜிக்கும்படியாகவும்
பணித்த	செய்தற்குறுப்பான
ஊக்கம் அதனை	மிடுக்கை
நினைந்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியோ?

* * *—"பிள்ளை கையிற் கிண்ணம் மெள்ளவே கொள்ளலாம்." என்ற பழமொழி இப்பாசுரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிக்க வலிமையுள்ளவர்கள் பொற்கிண்ணமொன்றைக் கவர்ந்தால் அதை மீட்டுக் கைப்பற்றுவதற்கு ப்ரயாஸங்கொள்ளவேணும்; அங்ஙனல்லாமல் சிறு பிள்ளை கவர்ந்த கிண்ணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேணுமானால் அதற்காக ப்ரயாஸப்படவேண்டுவதில்லை; நினைத்த போது எளிதாக வாங்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ஆறியிருக்கும்படியாக இருக்குமேயன்றிப் பதறவேண்டியிராது; அதுபோல இப்பராகாலநாயகி விஷயத்தில் நீ நினைத்திருக்கிறாயென்றது, இவளை அவ்விதமாக அலக்ஷியம் செய்திருக்கிறாயென்றபடி.

எங்கள் கள்ளவிழ்கோதை காதலையும் அலக்ஷியம் செய்கிறாய், காரிகை மாதர் கருத்தையும் அலக்ஷியம் செய்கிறாய் என்று பின்னடிகளிற் கூறப்படுகின்றது. அதாவது, இவளுடைய கரைபுரண்ட காதலை நோக்கி நீ பதறியோடி வந்து இவளைக் கைப்பற்றவேணும்; அது செய்கின்றிலை; வகுத்த விஷயத்தில் காதல் கொண்டவிது நன்றே என்று உகந்திடாமல் இதனைப் பழிக்கின்ற ஊரவர் பழிச்சொற்களை நோக்கியாகிலும் பதறியோடிவந்து இவளைக் கைப்பற்றி, பழிப்பவர்களின் முகத்தைப் பங்கம் செய்திடவேணும்; அதுவும் செய்கின்றிலை; இரண்டையும் அலக்ஷியம் செய்திருக்கிறாய் என்றவாறு.

இப்படி இவளை உபேக்ஷித்திருப்பதற்குக் காரணம் யாது? "நல்லவென் தோழீ' நாகணை மிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?" என்னும்படியான உன்னுடைய பெருமைகளைப் பாராட்டியோ இவளை இங்ஙனே அலக்ஷியஞ் செய்திருக்கிறது? என்கிறாள் முன்னடிகளில். பூதனையை முலையுண்டு முடித்த பெருமிடுக்குடைய நமக்கு இவள் ஈடோ? இராவணனை முடித்த மஹாவீரனான எனக்கு இவள் ஏற்றிருப்பளோ? என்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறாய் போலும். க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் ராமாவதாரத்திலும் காட்டின பராக்கிரமங்களை நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிறாய் போலும் என்றவாறு.

புள்ளுருவாகிவந்த பூதனை=பூதனையானவள் பகாஸுரனைப்போலே பறவையினுருவங் கொண்டு வந்தாளென்று சொல்லுகிறதன்று; மேலே ஸஞ்சரித்துக் குழந்தைகளை அனுங்கப்பண்ணும் சில பறவைகளுண்டு; அப்படிப்பட்டவளாய் வந்தாளென்று இவளுடைய கொடுமையைக் குறிப்பிட்டவாறு.

புள்ளுருவாகி நள்ளிருள் வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டியுண்ணப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று இரண்டு வாக்யார்த்தமாக விவக்ஷிதம். இனி, 'புள்ளுருவாகி' என்பதைப் பூதனைக்கு விசேஷணமாக்காதே எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமாக்கி, புள்ளுருவாகிப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? நள்ளிருள்வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டி யுண்ணப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று மூன்று வாக்யார்த்தமாக நிர்வஹித்தலுமாம். இப்பக்ஷத்தில் புள்ளுருவாகி என்று ஹம்ஸாவதாரம் செய்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஹம்ஸாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரமும் ராமாவதாரமும் செய்தோமென்கிற செருக்குக் கொண்டோ இவளை உபேக்ஷிக்கிறாய் என்றதாயிற்று.

ஊக்கம்—பரத்வம், அஹங்காரம், மிடுக்கு.

இலங்கை ஒள்ளெரி மண்டி உண்ண=இராமபிரான் இலங்கை வந்து சேர்வதற்கு முன்பு அக்னி லங்கையில் ஸ்வேச்சையாகப் புகுந்தறியான்; சோறு சமைப்பது, வெந்நீர் காய்ச்சுவது முதலிய காரியங்களுக்கு வேண்டியமட்டுமே இராவணனது கட்டளைக்குப் பணிந்து புகுந்திடுவன்; இராமபிரானுடைய திருத்தோள்களை

அண்டைகொண்ட பின்பே அந்த அக்நி இலங்கையில் ஸ்வேச்சையாகத் திரிய வல்லவனாயின னென்க.

[பிள்ளை தன்கையில் கிண்ணமே யொக்கப் பேசுவது] "பலவான்கள் கையில் கிண்ணியிறே வாங்க அரிது; பாலராயிருப்பார் கையிலது நினைத்தபோது வாங்குகிறோ மென்று ஆறியிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ?" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

ஈற்றடியில் பேசுவது என்றது, வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறபடியைக் கூறுவதன்று; நெஞ்சில் நினைக்கிறபடியைக் கூறுவதாமத்தனை; இலக்கணையால். சிறிய திருமடலில் "கையதுவும் சீரார் வலம்புரியே யென்றாள்" என்ற விடத்து 'என்றாள்' என்பதற்கு 'என்று நெஞ்சால் நினைத்தாள்' எனப்பொருள் கொள்வதுபோல. இங்ஙனே மற்றும் பல பிரயோகங்களுமுண்டு. உய்யவுமாங் கொலோ வென்று சொல்லி" இத்யாதிகள் காண்க. 1

மன்றின்மலிந்துகூத்துவந்தாடி மால்விடையேழுமடர்த்தாயர் *
அன்றுநடுங்கவாநிரைகாத்த ஆண்மைகொலோ! வறியேனான் *
நின்றபிரானே நீள்கடல்வண்ணா! நீயிவள்தன்னை நின்கோயில் *
முன்றிலெழுந்தமுருங்கையிற்றேனா முன்கைவளைகவர்ந்தாயே. 2

நின்ற பிரானே	திருமலையில் நின்றருளும் பிரானே!
நீள் கடல் வண்ணா	பெரிய கடல்போன்ற வடிவையுடையவனே!
நீ	நீ
நின் கோயில் முன்றில் எழுந்த முருங்கையில் தேன் ஆ	தன் கோயில் முற்றத்திலுண்டான முருங்கை மரத்தின் தேனை எளிதாகக் கவருமாபோலே
இவள் தன்னை	இப்பெண்மகளினுடைய
முன் கைவளை	முன்கையிலுள்ளவளைகளை
கவர்ந்தாயே	கைக்கொண்டாயே, (இது)
மன்றில் மலிந்து	நாற்சந்தியிலே பொருந்தி நின்று
உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து
கூத்து ஆடி	(குடக்கூத்து முதலிய) கூத்துக்களையாடியும்
மால் விடை ஏழும் அடர்த்து	கரியகாளைகளேழையும் வலியடக்கியும்
அன்று	(இந்திரன் கல்மாரி பொழிந்த) அக்காலத்திலே
ஆயர் நடுங்க	இடையர்கள் நடுங்கிநிற்க
ஆநிரை	பசுக்கூட்டங்களை
காத்த	ரக்ஷித்தோமென்கிற
ஆண்மை கொலோ	மேனாணிப்பினாலோ?
நான் அறியேன்	என்னகாரணமென்று நான் அறிகின்றிலேன்.

* * *—நாற் சந்திகளிலே பெண்கள் கண்குளிர நின்று குடக்கூத்தாடி ஸ்த்ரீ ரத்னங்கள் பலவற்றையும் மயக்கி ஆண்டுகொண்ட நமக்கு இந்தப் பரகால நாயகியொருத்தி ஒரு சரக்கோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும்; கொழுத்துச் செருக்கியிருந்த ஏழு ரிஷபங்களையும் வலியடக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொண்ட நமக்கு இவள் ஈடோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும். கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்தி நின்று கோவலரையும் கோநிரையையும் காத்தருளின பெருமை வாய்ந்த நமக்கு இவளொருத்தியை உபேக்ஷிக்குமளவால் என்ன குணக்கேடு வந்திடப்போகிறது! என்று நினைக்கிறாய் போலும், என்றாள் முன்னடிகளில் திருத்தாய்; அதைக் கேட்ட எம்பெருமான் 'இவளை நான் உபேக்ஷித்ததாகச் சொல்லுதற்கு யாதுகாரணம்? எதைக் கொண்டு நான் இவளை உபேக்ஷித்தேனாகச் சொல்லுகிறாய்?' என்று கேட்க, இவள் தன்னை முன் கைவளை கவர்ந்தாயே! என்கிறாள். கையில் வளை நிற்கமாட்டாதபடி இவளை ஒரு துரும்புபோலே இளைக்கச் செய்துவிட்டாயே!, இது கொண்டு சொல்லுகிறே னென்றபடி.

நின்கோயில் முன்றிலெழுந்த முருங்கையில் தேனா=நெடுந்தூரத்திலிருப்பதன்றியே ஸமீபத்தில் வாசலிலே உள்ளதான ஒரு மரத்தில் தேன் இருந்தால் அதனை எப்படி எளிதாகக் கவரலாகுமோ, அப்படி எளிதாக இவளது கைவளைகளைக் கவர்ந்து கொண்டாயே! என்றவாறு.

மன்றில் மலிந்து கூத்தாடின ஆண்மையை நினைத்தோ, மால்விடை யேழு மடர்த்த ஆண்மையை நினைத்தோ, ஆநிரை காத்த ஆண்மையை நினைத்தோ நீ இவள் தன்னை முன் கைவளை கவர்ந்தாய்? என விரிக்க. 2

ஆர்மலியாழிசங்கொடுபற்றி ஆற்றலையாற்றல்மிகுத்து *
கார்முகில்வண்ணா! கஞ்சனைமுன்னங்கடந்தநின்கடுந்திறல்தானோ?
நேரிழைமாதைநித்திலத்தொத்தை நெடுங்கடலமுதனையாளை *
ஆரெழில்வண்ணா! அங்கையில்வட்டாம் இவளெனக்கருதுகின்றாயே. 3

கார் முகில் வண்ணா	காளமேக நிறத்தனே!
ஆர் எழில் வண்ணா	மிக்க அழகுடையவடிவு படைத்தவனே!
நேர் இழை	நேர்மையான ஆபரணங்களை யுடையவளாய்
நித்திலம் தொத்தை	முத்துமாலை போன்றவளான
நெடு கடல் அமுது அனையாளை	பெரிய கடலில் தோன்றிய அம்ருதம் போன்றவளான
மாதை	இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்திலே
இவள் அங்கையில் வட்டு ஆம் என கருதுகின்றாய்	'உள்ளங்கையிலுள்ள கருப்புக்கட்டிபோன்றவளாமிவள்' என்று நினைத்திருக்கிறாய்;

(இப்படி நினைத்திருப்பதானது)

முன்னம்	முன்பு
ஆர் மலி	கூர்மை மிக்க
ஆழி	திருவாழியையும்
சங்கொடு	திருச்சங்கையும்
பற்றி	கையிலேந்தி, (அவதரித்து)
ஆற்றலை	மிடுக்கை
ஆற்றல் மிகுத்து	ஆறுதல் மிகும்படியாக்கி [யடக்கி]
கஞ்சனை	கம்ஸனை
கடந்த	தொலைப்பதற் குறுப்பாயிருந்த
நின் கடு திறல் தானோ	உன்னுடைய வலியதான பராக்ரமத்தை நினைத்தோ?

* * *—விலக்ஷணமான ஆபரணங்களை யணிந்துள்ளவளும், அணைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாக முத்துக்கொத்து போல் குளிர்ந்த வடிவுடையவளும், கடலில் தோன்றிய அமுதம்போலே இனியளுமான இப்பரகால நாயகியை ஒரு சரக்காகவே மதிக்கின்றாயில்லையே!, இஃது ஏன்? நாம் சங்கு சக்கரங்களைக் கையிலேந்தியுள்ளோம் என்கிற பெருமையைப் பாராட்டியோ? கம்ஸனை முடித்த மிடுக்குடைய நமக்கு இவள் ஒரு சரக்கோ! என்று நினைத்தோ? சொல்லாய் பிரானே! என்கிறாள்.

ஆர்மலியாழி=ஆர்—கூர்மை. இனி, ஆர் என்று அரங்களுக்கும் பெயருண்டாதலால் அரங்கள் நிரம்பிய சக்கரம் என்றுமாம். [ஆற்றலை ஆற்றல் மிகுத்து] முதலிலுள்ள 'ஆற்றல்' என்பதற்குப் பராக்ரமமென்று பொருள். அதற்குமேல், ஆற்றலாவது—ஆறுதல். ஆற்றல் மிகுத்து—ஆறுதல் மிகும்படியாகச் செய்து; பராக்ரமத்தை ஆறுதல் மிகும்படியாகச் செய்தலாவது—உலகத்தை யெல்லாம் ஸம்ஹரிக்க வல்லதான பராக்ரமத்தை ஒரு புழுவான கம்ஸ னளவிலே அடக்கி உபயோகப்படுத்தின படியைச் சொன்னவாறு. தனக்குள்ள பராக்ரமத்தை முழுவதும் செலுத்தாமல் அதில் ஸ்வல்ப பாகங்கொண்டே கம்ஸனைக் கடிந்தமை கூறியவாறு. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்;—"(ஆற்றல் மிகுத்து) ஒரு ஜகதுபஸம்

ஹாரத்துக்குப் போந்திருக்கச் செய்தே கம்ஸனளவிலே யாம்படி அமைத்து'' என்பதாம்.

[அங்கையில்வட்டாம் இவளெனக் கருதுகின்றாய்] "கையிலிருந்த கருப்புக்கட்டி தின்னவுமாய்ப் பொகடவுமாயிருக்குமிறே; அப்படியே நினைத்திருக்கிறாயோ இவளை யும்'' என்பது வியாக்கியானம். உலகத்தில் எல்லார்க்கும் கைப்படாத பொருள் களில் விருப்பம் பெருகிச் செல்லுமேயன்றி, அப் பொருள் தானே கைப்பட்டு விட்டால் பிறகு அதில் உபேக்ஷையே உண்டாகும். அதுபோல இப்பரகால நாயகி யும் கைப்பட்ட சரக்காதலால் இவளை அலக்ஷியம் செய்கிறாய் போலும் என்கை.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுக்கு 'கார்முகில்வண்ணா!' என்றும் 'ஆரெழில் வண்ணா!' என்றும் இரண்டு ஸம்போதனங்கள் உள்ளன; பரகாலநாயகியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது மூன்றாமடியில் மூன்று விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன; இந்த வாசியினால் தெரிவதாவது, 'உன்னைக் காட்டிலும் இவள் மிக்க வீறுபெற்றவளாத லால் இவளை நீ அலக்ஷியம் செய்யலாகாது' என்பதாம்.

இராமபிரானையும் பிராட்டியையும் திருமணப்பந்தலிலே கண்டவர்கள் துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபி ஜநலக்ஷணாம், ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா'' என்றார்களாம். அதாவது, இந்த திவ்ய தம்பதிகள் பரஸ்பரம் எல்லா லக்ஷணங்களும் ஒத்திருக்கப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இராகவனுக்கு ஏற்ற மனைவி ஸீதை வாய்த்தாள்; ஸீதைக்கு ஏற்ற கணவன் இராகவன் வாய்த் தான் என்று சொல்லும்போது ஒரு விசேஷார்த்தம் மூலத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது; பிராட்டிக்கு 'அஸிதேக்ஷணா' என்றொரு விசேஷணம் அதிகப்படியாக இட்டமையாலும் சப்த பிரயோகம் பண்ணினமையாலும், "இராகவனுக்கு மாத் திரம் நல்ல பாக்கியமே சிறந்த மனைவி கிடைக்கப்பெற்றான்; ஆனால் சீதைக்கு அவ்வளவு பாக்கியமில்லை; இவளுடைய கண்ணழகுக்கு ஏற்றவாறு இன்னமும் சிறந்த அழகுவாய்ந்த கணவன் கிடைத்திருக்கலாம்; ஆனாலும் குற்றமில்லை; கூடியமட்டும் ஏற்ற கணவனே'' என்பதான அபிப்ராயம் தோன்றநின்றது. கம்ப ராமாயணத்திலும் இங்ஙனே யுள்ளது; மிதிலாபுரியில் திவ்ய தம்பதிகள் ஊர்வலம் வரக்கண்டவர்கள் "நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆயிரநயனம் வேண்டும்'' என்று சிலர் சொன்னார்கள்; (அதாவது—இராமபிரானழகைக் காண்பதற்குப் பிராட் டிக்கு இவ்விரண்டு கண்கள் போராது; ஆயிரங் கண்கள் வேணும் என்கை.) அதைக்கேட்ட மற்றுள்ளவர்கள் "கொம்பினைக் காணுந்தோறும் குரிசிற்கு மன்ன தேயாம்'' என்றார்கள்; (அதாவது—வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற பிராட்டியினழகைக் காணவேண்டில், காண்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷத்துக்கும் இராமபிரான் ஆயிரங்கண் படைக்கவேணும் என்கை)

அவ்விதமாகவே, உன்னிலும் அழகு மிக்கவளான இவளை நீ உபேக்ஷித்தல் தகாதென்கிறாள் திருத்தாய். 3

மல்கியதோளும்மானுரியதளு முடையவர்தமக்குமோர்பாகம் *
நல்கியநலமோ ? நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்தமைதியின்கருத்தோ *
அல்லியங்கோதையணிநிறங்கொண்டுவந்து முன்னேநின்றுபோகாய் *
சொல்லியென் ? நம்பி ! யிவளைநீயுங்கள்தொண்டர்கைத்தண்டென்றவாறே. 4

பதம்	பொருள்
நம்பீ	ஸ்வாமிந் !
அல்லி அம் கோதை	செவ்விமாலையினாலே அழகு பெற்ற மயிர் முடியை யுடையளான இப்பெண் பிள்ளையினுடைய
அணி	விலக்ஷணமான
நிறம்	மேனி நிறத்தை
கொண்டு	அபஹரித்தது மன்றி
முன்னே, வந்து நின்று போகாய்	உருவெளிப்பாட்டாலே எப்போதும் இவள் கண்ணெதிரே தோற்றிப் புறம்பு போகிறாயில்லை ;
நீ	நீ
இவளை	இப்பெண்பிள்ளையை
உங்கள் தொண்டர் கை தண்டு என்ற ஆறு	அடியார் கையிலுள்ள தடியைப்போலே நினைத்திருக்கும் விதம் என்னே !;
சொல்லி என்	(இவள் திறத்திலே உனக்கு உள்ள உபேக்ஷையைப்பற்றி விரிவாகச்) சொல்வதனால் என்ன பயன் ?
	(இப்படி உபேக்ஷித்திருப்பதானது)
மல்கிய தோளும்	பணைத்த தோள்களையும்
மான் உரி அதளும்	மானின் உரிக்கப்பட்ட தோலையும்
உடையவர் தமக்கும்	உடையவரான சிவபிரானுக்கும்
ஓர் பாகம்	திருமேனியில் ஒரு பகுதியை
நல்கிய	(இடமாகக்) கொடுத்திருக்கிறோமென்கிற
நலமோ	பெருமையை நினைத்தோ ?
	(அன்றி)
நரகனை	நரகாஸுரனை
தொலைத்த	கொன்றொழிப்பதற்கீடான
கரதலத்து	கையிலுள்ள
அமைதியின் கருத்தோ	மிடுக்கை நினைத்தோ ?

* * *—அஹங்காரியான ருத்ரனுக்கும் நாம் உடம்பிலே ஒருகூறு கொடுத்திருக்கிறோமென்கிற சீலகுணத்தை நினைத்தோ, நரகாசுரனை முடித்த மிடுக்குடையோமென்று கையில் மிடுக்கை நினைத்தோ இவளை நீ உபேக்ஷித்திருக்கிறாய் என்கிறாள்.

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக்கோட்டாற்குத்தியெடுத்த பொழுது, எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து, தேவஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு போய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறை வைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்ந பர்வதத்தையும், தேவமாதாவான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையுங் கவர்ந்து போனது மன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால், கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தை யடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவனது மந்திரியான முரன்முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத்தள்ளி யழித்து, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத்தொரு நூறு கன்னிகைகளையும் த்வாரகையிற் கொண்டுசேர்த்து மணஞ்செய்து கொண்டானென்பது நரகனைத் தொலைத்த வரலாறு.

சிவபிரானுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்ததையும் நரகனைத் தொலைத்ததையும் இங்கு எடுத்துக் கூறுவதன் கருத்து, யாதெனில்; இப்பரகால நாயகியை உபேக்ஷித்ததனால் நமக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளைந்திடாது; அஹங்காரி

யான ருத்ரனுக்கு உடம்பில் இடங்கொடுத்த சீலகுணம் உலகமெங்கும் பரவி யிருக்கும்போது இதுவொரு அபகீர்த்தியாகுமோ நமக்கு? என்று நினைக்கிறாயோ; நரகனைத்தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிரமெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் இருக்க இவள் ஒரு பொருளோ என்று நினைக்கிறாயோ? என்பதாம்.

[அல்லியங்கோதை யணிநிறங்கொண்டு வந்து முன்னே நின்று போகாய்] அல்லியங் கோதை யென்பது பரகால நாயகியை; இவளுடைய அழகிய மேனி நிறம் விரஹ வேதனையினால் அழிந்துபோனது பற்றி 'அணிநிறங்கொண்டு' எனப்பட்டது. "முன்னே வந்து நின்று போகாய்" என்றது உருவெளிப் பாட்டைச் சொன்ன படி. அதாவது, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக உருவம் கண்ணுக்குத் தோற்றுகை. வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்" என்று மாரீசனுக்கு இராமபிரானுடைய உருவம் எங்கும் தோற்றினதுபோல அன்பர்கட்கும் தோற்று மென்க. திருவாய்மொழியில் (5—5) "எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள்!" என்னுந் திருவாய்மொழியில் இதனைக்காண்க. "எங்ஙனே நீர் முனிவது என்னை யினி நம்பியழகு, இங்ஙனே தோன்றுகின்றதென் முன்னே—அங்ஙனுருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்" என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியுங் காண்க.

இவளை அலக்ஷியம் செய்கிற நீ உருவெளிப்பாட்டாலே இவளை நோவ படுத்துவது ஏதுக்கு? உன்னை மறந்தும் வாழவொட்டாதே இப்படி ஹிம்ஸிப்பாயோ என்றாளாயிற்று.

இவளை நீ உங்கள் தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே—"சாபமாநய ஸௌமித்ரே! என்று நினைத்தபோது வாங்கிக் காரியங் கொள்ளலாம்படி உரிய அடியார்கையில் ஆயுதத்தோபாதி நினைத்திரா நின்றாய்" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. அடியவர்களின் கையிலுள்ள ஆயுதத்தை வாங்குதல் எப்படி அலக்ஷியமோ, அப்படி இவளையும் அலக்ஷியம் செய்கிறாயே! என்றவாறு. 4

செருவழியாதமன்னர்கள்மாளத் தேர்வலங்கொண்டவர்செல்லும் *
அருவழிவானமதர்படக்கண்ட ஆண்மைகொலோவறியேனான் *
திருமொழியெங்கள்தேமலர்க்கோதை சீர்மையைநினைந்திலையந்தோ!
பெருவழிநாவற் கனியினுமெளியள் இவளெனப் பேசுகின்றாயே. 5

எங்கள்	எங்களுடையவளாய்	அழியாத	ஒருநாளும் தோற்றறியாத
திரு மொழி	சிறந்த [மதுரமான] பேச்சை யுடையவளாய்	மன்னர்கள்	அரசர்கள்
தேன் மலர் கோதை	தேனொழுகும் மலர்களணிந்த மயிர் முடியையுடையளான இப்பெண்பிள்ளையினுடைய	மாள	மாண்டுபோகும்படியாக
சீர்மையை	சிறப்பை	தேர் வலம் கொண்டு	தேரின் வலிமையையே கொண்டு
நினைந்திலை	அறிகின்றிலை;	அவர் செல் லும்	அவ்வரசர்கள் போகக்கூடிய
அந்தோ	ஐயோ!;	அரு வழி வானம்	அருமையான வழியை யுடைய வீரஸ்வர்க்கத்தை
இவள் பெரு வழி நாவல் கனியினும் எளியள் என பேசுகின்றாய்	பெரிய வழியில் விழுந்து கிடக்கிற நாவற் பழத்தைக் காட்டிலும் இவள் எளிய வள் என்று நினைத்திருக் கிறாயே!,	அதர்பட கண்ட	பெருவழியாக்கின
	(இது)	ஆண்மை கொலோ	ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ?
செரு	போர்க்களத்திலே	நான் அறி யேன்	எனக்குத் தெரியவில்லை.

* * *—பிரானே! பேச்சிலினிமையாலே உனது நெஞ்சையும் கவர வல்லளாய், தலையில் பூவணிந்திருக்குமழகாலே உன்னைப் பிச்சேற்றவல்லளான இப் பரகாலநாயகியின் சிறப்பைச் சிறிதும் நினைக்கின்றிலையே!, இவளிடத்தில் மிகவும் அலக்ஷியம் பாராட்டுகின்றனையே!, இதற்கு என்னகாரணம்? * பார்த்தன் சிலை வளையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்று, மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச் செய்த மிடுக்கை நினைத்தோ இவளை இங்ஙனே அலக்ஷியஞ் செய்கிறாய் என்கிறாள்.

செருவழியாத மன்னர்கள்=பாரத யுத்தத்திற்கு முன்பு ஒருகாலும் ஓரிடத்திலும் தோல்வி பெற்றறியாத (அதிரதமஹாரதர்களான) பீஷ்மத்ரோணாதிகள். [தேர்வலங் கொண்டு] தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணி வைத்திருக்கையாலே தேர்க்காலாலே பிரதிபக்ஷங்களை உழக்கினதையிற்று. போர்க்களத்தில் மாண்டொழிந்தவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புகுவதாக சாஸ்த்ரங்களின் கொள்கையாதலால் “அவர் செல்லுமருவழி வானம்” எனப்பட்டது. பாரத யுத்தத்துக்கு முன்பு நெடுநாளாகவே வீரஸ்வர்க்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்த அவ்வழியைப் பெருவழியாம்படி செய்தனன் கண்ணபிரானென்க. அப்படிப்பட்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ இவளை அபதார்த்தமாக நினைக்கிறாய்?.

பெருவழிநாவற்கனியினு மெளியளிவள்—பெரியதொரு வழியிலே நாவற்பழம் விழுந்துகிடந்தால் அதைக் குனிந்தெடுக்கவுமாய்த் தவிரவுமாயிருக்கு மன்றோ; அதுவே எட்டாத நிலத்திலே யிருக்குமாகில் அபேக்ஷை விஞ்சியிருக்கும்; ஸர்வ ஸாதாரணமான வழியிலே வீழ்ந்து கிடந்ததாகில் ஒரு பொருளாகத் தோற்றாதிறே. அதுபோலவே இவளையும் கருதுகின்றாய் போலும். பேசுகின்றாயே என்றது—கருதுகின்றாயே என்றபடி. (முதற்பாட்டினுரை காண்க.) ... 5

அரக்கியராகம் புல்லெனவில்லால் அணிமதிளிலங்கையர் கோனை *
செருக்கழித்தமரர்பணியமுன்னின்ற சேவகமோசெய்ததின்று *
முருக்கிதழ்வாய்ச்சிமுன்கை வண்சங்கங்கொண்டு முன்னே நின்றுபோகாய் *
எருக்கிலைக்காகவெறிமழுவோச்சல் என்செய்வதெந்தைபிரானே. 6

எந்தை பிரானே — எம்பெருமானே!
முன் — முன்பொருகால்
அரக்கியர் — ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளினுடைய
ஆகம் — மார்பு
புல்லென — சூன்யமாம்படியாக,
அணி மதிள் இலங்கையர் கோனை — அழகிய மதிள்களையுடைய இலங்காபுரியிலுள்ளார்க்குத் தலைவனான இராவணனை
வில்லால் — ஒரு வில்லாலே
செருக்கு அழித்து — கொழுப்படக்கி
அமரர் பணிய நின்ற — தேவர்கள் வணங்குமாறு நின்ற
சேவகமோ — பராக்ரமத்தை நினைத்தோ
இன்று செய்தது — இன்று (இவள் திறத்திலே உபேக்ஷை) செய்வது?
(என்ன செய்கிறேனென்ன)
முருக்கு இதழ் வாய்ச்சி — முருக்கம்பூப்போன்ற அதரத்தையுடையளான இப் பெண்பிள்ளையினுடைய
முன் கை — முன்கையிலுள்ள
வண் சங்கம் — அழகிய வளைகளை
கொண்டு — பறித்துக்கொண்டதுமன்றி
முன்னே நின்று போகாய் — உருவெளிப்பாட்டாலே எப்போதும் இவள் கண்ணெதிரே தோன்றிப் புறம்போகிறாயில்லை;
எருக்கு இலைக்கு ஆக — எருக்கிலையை உதிர்ப்பதற்காக
எறி மழு ஓச்சல் என் செய்வது? — வீசுகோடாலியைக் கொண்டு ஓங்கியடிப்பது ஏதுக்கு?

***—பிரானே! இவளுடைய அதரத்தின் வைலக்ஷண்யத்தைச் சிறிதும் நினைக்கிறாயில்லையே; இவளது உடலை ஈர்க்குபோல இளைக்கச்செய்து கைவளைகளைக் கழலச் செய்தாயே! உன்னை மறந்தாவது இவள் பிழைக்கலாமென்று பார்த்தால் அதுதனக்கும் இடமறும்படி உருவெளிப்பாட்டாலே நலிகின்றாயே; அபலையான இவளைக் கொலைசெய்வதற்கு நீ இத்தனை ப்ரயாஸங்கொள்ள வேணுமோ? தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழக்கடவதான எருக்கிலையை உதிர்ப்பதற்கு மழுப்படைகொண்டு வியாபரிப்பாருண்டோ? இராவணனை ஸம்ஹாரம்பண்ணி, தேவர்களால் வணங்கப்பெற்று நின்ற அந்த வீரச்செயலை இன்று நீ இவள் திறத்திலே காட்டுகின்றாய்போலும் என்கிறாள்.

அரக்கியராகம் புல்லென = ராக்ஷஸ மாதர்களெல்லாரும் தாலியிழக்கும்படி என்றவாறு. 'செருக்கழிந்து' என்றதை செருக்கு அழித்து என்றும், செரு கழித்து என்றும் பிரிக்கலாம். (செரு—போர்க்களத்திலே, கழித்து—நிரஸித்து என்றபடி.) அமரர்பணிய முன்னின்ற = ஸ்ரீ ராமாயண யுத்தகாண்டத்தில் நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தக்கது. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்யமாக வுள்ளது; அதாவது—"ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங்கொடாதே யொழிய, தேவஜாதி வந்து 'பவாந் நாராயணோ தேவ:' என்றும் 'ஸீதா லக்ஷ்மீர் பவாந் விஷ்ணு:' என்றும் உணர்த்த, முகங்கொடாதே நின்ற அச்சேவகம்போலே யிருந்ததீ! இச்சேவகமும்." என்று. 6

ஆழியந்திண்டேரரசர்வந்திறைஞ்ச அலைகடலுலகமுன்னாண்ட *
பாழியந்தோளோராயிரம்வீழப் படைமழுப்பற்றியவலியோ *
மாழைமென்னோக்கிமணிநிறங்கொண்டுவந்து முன்னேநின்றுபோகாய் *
கோழிவெண்முட்டைக்கென்செய்வதெந்தாய்! குறுந்தடிநெடுங்கடல்வண்ணா! 7

நெடுங்கடல் வண்ணா எந்தாய்!-;

முன்	முற்காலத்து,
திண்	வலிமைபொருந்திய
ஆழி	உருளையோடு கூடின
அம் தேர்	அழகிய தேரையுடையரான
அரசர்	ராஜாக்கள்
வந்து இறைஞ்ச	வந்து வணங்கும்படியாக
அலை கடல் உலகம்	அலைகடல் சூழ்ந்த உலகங்களை
ஆண்ட	ஆட்சிபுரிந்த
ஓர் ஆயிரம் பாழி அம் தோள் வீழ	(கார்த்தவீரியனுடைய) வலிமிக்க ஓராயிரந் தோள்கள் இற்று விழும்படியாக
படை மழு பற்றிய வலியோ	கோடாலிப்படையை ஏந்திய மிடுக்கை நினைத்தோ
மாழை மென் நோக்கி	மானினுடைய அழகிய நோக்குப் போன்ற நோக்கை யுடையளான பெண்பிள்ளையினுடைய
மணி நிறம் கொண்டு	அழகிய மேனி நிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டது மன்றி
முன்னே வந்து நின்று போகாய்	உருவெளிப்பாட்டாலே இவள் கண்ணெதிரே தோற்றி நின்று புறம்பு போகிறாயில்லை;
கோழி வெண் முட்டைக்கு	(தன்னடையே உடைந்து போகக்கூடியதான) கோழி முட்டையை உடைப்பதற்கு
குறு தடி	சிறிய தடிதானும்
என் செய்வது	ஏதுக்கு?

***—கடல் வண்ணனே! மாழைமான் மடநோக்கியான இப் பரகால நாயகியின் மேனிநிறத்தைக் கவர்ந்துகொண்டாய்; இதுசெய்த நீ இவளை அடியோடு முடித்துவிடலாமே; இவளைச் சித்திரவதம் பண்ணவேணுமென்று கருதியோ உருவெளிப்பாட்டாலே நலிகின்றாய்! கார்த்தவீர்யார்ஜுநனுடைய ஆயிரந் தோள்களையும் (பரசுராமாவதாரத்தில்) கோடாலிப்படையினால் அறுத்துத் தள்ளின

வீரத்தை நீ இவள் திறத்திலே காட்டுகின்றாய்போலும்; இவளை மாய்ப்பதற்கு இத்தனை ப்ரயாஸங்கொள்ள வேணுமோ! தன்னடையே உடைந்துபோகக் கூடிய தான கோழிமுட்டையைத் தகர்ப்பதற்குச் சிறியதடி தானும் வேணுமோ! ஏதுக்கு இவ்வளவு வீண் ப்ரயாஸங் கொள்ளுகிறாய் என்கிறாள்.

கார்த்தவீரியார்ஜுநனுடைய பெருமையைக் கூறுவது முதலடி; அரசர்களனைவராலும் வணங்கப்பட்டுக் கடல் சூழ்ந்த வுலகம் முழுவதையும் ஆண்டு வந்தவனும் அவன். 7

பொருந்தலனுகம் புள்ளுவந்தேற வள்ளுகிரால் பிளந்தன்று *
பெருந்தகைக்கிரங்கிவாலியைமுனிந்த பெருமைகொலோ? செய்ததின்று *
பெருந்தடங்கண்ணிசுரும்புறுகோதை பெருமையைநினைந்திலைபேசில் *
கருங்கடல்வண்ணா! கவுட்கொண்டநீராம்இவளெனக்கருதுகின்றாயே. 8

அன்று	முன்பொருகால்
பொருந்தலன்	பகைவனான இரணியனுடைய
ஆகம்	சரீரத்திலே
புள்	(கழுகு பருந்து முதலிய) பறவைகள்
உவந்து ஏற	மகிழ்ந்து ஏறியுண்ணும்படியாக
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே
பிளந்து	(அவ்வுடலைப்) பங்கஞ் செய்து
பெருந்தகைக்கு	பெருந்தன்மை வாய்ந்தவனான ஸுக்ரீவனுக்கு
இரங்கி	அருள் கூர்ந்து
வாலியை முனிந்த	வாலியைச் சீறி முடித்தோமென்கிற
பெருமை கொலோ	பெருமையை நினைத்தோ
இன்று செய்தது	இப்போது இவள் திறத்திலே உபேக்ஷை) செய்வது?
கருங்கடல் வண்ணா!—;	
பெரு தட கண்ணி	மிகப் பரந்த கண்களை யுடையளாய்
சுரும்பு உறு கோதை	(மதுபான விருப்பத்தினால்) வண்டுகள் மாறாதகூந்தலை யுடையளான இப் பெண் பிள்ளையினுடைய
பெருமையை	வைலக்ஷண்யத்தை
நினைந்திலை	ஆராய்கின்றிலை;
பேசில்	(இவள் திறத்தில் நீ கொண்டிருக்கு மெண்ணத்தைப்) பேசப் புகுந்தால்
இவள் கவுள் கொண்ட நீர் ஆம் என கருதுகின்றாய்	வாயினுட் கொள்ளப்பட்ட நீர்போலே இவளை நினைத்திருக்கின்றாயத்தனை.

* * *—கடல்வண்ணனே! இப்பரகால நாயகியின் வைலக்ஷண்யத்தை நீ சிறிதும் நினைக்கின்றிலை; இவள் எப்படிப்பட்டவள் தெரியுமோ? [பெருந்தடங்கண்ணி] "தோள்களாயிரத்தாய்" என்னும்படியான விச்வரூப வடிவுகொண்டு இவளை நீ அநுபவிக்கப் புக்காலும் உன்னுடைய அந்தத் திருமேனிப் பரப்பை யெல்லாம் இவள் தன் கடைக்கண் நோக்கத்தின் ஒரு மூலையிலே ஆழங்காற்படுத்திக் கொள்ள வல்லள்காண் என்கை. 'போகோபோத்காத கேலீசுலகித பகவத் வைச்வரூப்யாநுபாவா' என்ற ஸ்ரீ குணரத்நகோச ஸ்ரீஸூக்தியை நினைப்பது. இப்படிப்பட்டவளையோ நீ உபேக்ஷிப்பது? இரணியனை வள்ளுகிரால் பிளந்தொழித்த நம்முடைய பெருமைக்கும் வாலியை முடித்த நம்முடைய மிடுக்குக்கும் இவள் ஈடோ? என்று நினைக்கிறாய்போலும். ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள் செய்வதற்காக இரணியனை முடித்தாயென்றும், ஸுக்ரீவனுக்கு அருள் செய்வதற்காக வாலியை முடித்தாயென்றும் கேள்விப்படுகிறோம்; இதனால் ஆச்ரிதவாத்ஸல்ய முடையவன் நீ என்று தெரிகிறது. அக்குணம் இவள் திறத்திலே இங்ஙனேயோ பலித்தது? [கவுள் கொண்ட நீராமிவளெனக் கருதுகின்றாயே] கபோலமென்னும் வடசொல் கவுள் எனச் சிதைந்தது; வாய்க்குள் கொள்ளப்பட்ட நீர் உள்ளே இழிச்சுகைக்கும் வெளியில் கொப்பளிக்கைக்கும்

உரியதாயிருக்குமாபோலே ' இவளைக்கைப்பற்றினாலும் பற்றுவோம், விட்டாலும் விட்டிடுவோம் ' என்று நினைத்திருக்கிறாயேயன்றி, * பெருந்தடங்கண்ணி சுறும்புறு கோதையாகிய இவளையோ நாம் உபேக்ஷிப்பது என்று திருவுள்ளம்பற்றுகிறாயில்லையே ! என்கிறாள்.

பொருந்தலன் = மனப்பொருத்தமற்றவன் ; பகைவன் என்றபடி ; பிரகரண பலத்தினால் இரணியனைக் குறித்தது. புள் உவந்தேற = ப்ரேத சரீரத்தைக் கழுகு முதலிய பறவைகள் உகந்து உண்ணும். (பிணமாம்படியாக என்றவாறு.)

பெருந்தகை = கம்பீரஸ்வபாவமுள்ளவனென்று ஸுக்ரீவனைச் சொல்லுகிறது இங்கு. 8

நீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்றநின்னீர்மையை நினைந்தோ ? *
சீர்கெழுகோதையென்னலதிலளென் றன்னதோர்தேற்றன்மைதானோ ? *
பார்கெழுபவ்வத்தாரமுதனைய பாவையைப்பாவஞ்செய்தேனுக்கு *
ஆரழலோம்புமந்தணன்தோட்டமாக நின்மனத்துவைத்தாயே. 9

பாவம் செய்தேனுக்கு	பாவியான என்னுடைய
பார் கெழு பௌவத்து ஆர் அமுது அனைய பாவையை	பூமியைச் சூழ்ந்திருக்கிற கடலிலுண்டான அருமையான அம்ருதம்போன்ற கட்டழகியை
ஆர் அழல் ஓம்பும் அந்தணன் தோட்டம் ஆக நின் மனத்து வைத்தாய்	அக்நிஹோத்ரியான அந்தணனுடைய தோட்டமாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கின்றாய் ;

	(இது)
நிலம் நீர் அழல் வான் நெடு நிலம் கால் ஆய் நின்ற நின் நீர்மையை நினைந்தோ	பஞ்சபூதங்களும் நாமேயாயிருக்கிறோமென்கிற பெருமையை நினைத்தோ ?
	(அன்றி)
சீர் கெழு கோதை	சிறந்த மயிர்முடியையுடையளான இவள்
என் அலது இலள் என்ற	என்னைத்தவிர்த்து வேறொரு கதியையுடையவளல்லள் என்றுண்டான
அன்னது ஓர் தேற்றன்மைதானோ	அப்படிப்பட்ட தைர்யத்தினாலோ ?

* * *—பிரானே ! இப்பரகாலநாயகியை [ஆரழலோம்புமந்தணன் தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.] இதற்குச் சிலர் கருத்துக் கூறுவதாவது—நித்தியம் தீ வளர்த்து ஹோமம் செய்கிற அந்தணனானவன் தன்னுடைய தோட்டத்திலுள்ள மரங்களையெல்லாம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெட்டி வெட்டி நெருப்புக்கு இரையாக்கி அழித்துவிடுவதுபோல இவளை நீ சிறிது சிறிதாக அழித்துவிடப் பார்க்கிறாயே ! என்றாம் ; இது சுவையற்ற கருத்து ; " அக்நி பரிசர்யை பண்ணவே காலம் போந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன்தோட்டமாக நினைத்தாயே " என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் காட்டப்பட்ட கருத்தே சுவையுடையதாம். அல்லும் பகலும் அதற்கென்றே உழைக்கக்கூடியவனுடைய தோட்டம் செழிப்புற்றோங்கி வளருமேயல்லது அக்நிஹோத்ரம் பண்ணிப் போது போக்குமவனுடைய தோட்டம் செழித்து வளரமாட்டாது ; கவனிப்புக்குறைவினால் பாழாய்ப்போய்விடும். ஆகவே, அக்நிஹோத்ரியானவனுக்குத் தோட்டத்திலே எப்படி அலக்ஷ்யதாபுத்தி இருக்குமோ அப்படி உனக்கும் இவளிடத்திலே அலக்ஷியம் உண்டாய்விட்டதே ! என்பதாகவே கருத்தாகும்.

இப்படி நீ இவளை அலக்ஷியம் செய்வது [நீரழல்வானய் நெடுநிலங்காலாய் நின்ற நின்னீர்மையை நினைந்தோ?] பஞ்சபூதங்களும் நாமிட்ட வழக்காக இருக்கும் படியான பெருமைவாய்ந்த நமக்கு இப்பெண்பிள்ளை ஒரு சரக்கோ? என்று கருது கின்ருயோ? அன்றி இவளுக்கு நம்மைத் தவிர வேறு புகலாவார் இல்லாமையாலே நம் கையையே எதிர்பார்த்துக் கதறித்துடிக்கட்டும் என்று நினைவோ? என்கிருள்.

வேட்டத்தைக்கருதாதடியிணைவணங்கி மெய்ம்மைநின்றெம்பெருமானை *
வாட்டிறற்ருனைமங்கையர்தலைவன் மானவேற்கலியன்வாயொலிகள் *
தோட்டலர்பைந்தார்சுடர்முடியானைப் பழமொழியாற்பணிந்துரைத்த *
பாட்டிவைபாடப்பத்திமைபெருகிச் சித்தமுந்திருவொடுமிகுமே. 10

பதம்	பொருள்
வேட்டத்தை கருதாது	மேன்மேலே பெருகி வருகிற காமனைகளைக் கொள்ளாமல்
அடி இணை வணங்கி	தன் திருவடியிணைகளையே (பரமப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு) வணங்கிநிற்க
மெய்ம்மை நின்ற	(அப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகளுக்கு) உண்மையாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்குமவனும்
தோடு அலர் பை தார் சுடர் முடியானை	இதழ்களானவை விரிந்து விகஸிக்கப்பெற்ற பசுமை தங்கிய (திருத்துழாய்) மாலையை ஒளிமிக்க திருமுடியிலே அணிந்துள்ளவனுமான
எம்பெருமானை	எம்பெருமானை நோக்கி,
வாள் திறல் தானை	வாள்வலிகொண்ட சேனையை யுடையவரும்
மங்கையர் தலைவன்	திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவரும்
மானம் வேல்	பெருமைதங்கிய வேற்படையை யுடையவருமான
கலியன்	திருமங்கையாழ்வாருடைய
வாய் ஒலிகள்	ஸ்ரீஸூக்தியாய்
பழமொழியால் பணிந்து உரைத்த	பழமொழிகளைக் கொண்டு விநயத்துடன் அருளிச் செய்தவையான
பாட்டு இவை பாட	இப்பாசுரங்களைப் பாடவே
சித்தம்	(பாடுமவர்களது) நெஞ்சானது
பத்திமை பெருகி	பரமபக்தி தலையெடுக்கப் பெற்று
திருவொடு மிகும்	(எம்பெருமானது திருவடிகளில் நித்ய கைங்கரிய விருப்பமாகிற) செல்வமும் விஞ்சிவளரப்பெறும்.

* * *—இத்திருமொழியை அதிகரிப்பவர்கள் பரமபக்தி தலையெடுக்கப் பெற்று நித்யகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியையும் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வேட்டமாவது ஆசைப்பெருக்கம். இஹலோகத்து ஐச்வரியம் ஸ்வர்க்க லோகத்து ஐச்வரியம் கைவல்ய மோக்ஷம் முதலானவற்றை விரும்பாமல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகத் திருவடி பணியுமவர்கள் பக்கலிலே உண்மையாகக் கடாக்ஷித் தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முதலடி. வணங்கி—எச்சத்திரிபு; வணங்க என்றபடி. நின்ற+எம்பெருமான், நின்றெம்பெருமான்; தொகுத்தல் விகாரம். மெய்ம்மைநிற்றலாவது—விரைவில் அழியக்கூடியவைகளும் அற்பங்களுமான பலன்களைக்கொடுத்துவிடாதே சாச்வதமாய்ச் சிறந்ததான பரம புருஷார்த்தத்தை அளிப்பவனாக அமைதல்.

இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் ஒவ்வொரு பழமொழியையிட்டு அருளிச் செய்திருக்கையாலே பழமொழியால் பணிந்துரைத்த பாட்டிவை எனப்பட்டது.

திருவொடுமிகும்—கைங்கரிய விருப்பமே திருவெனப்படும். இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்துநின்ற விபீஷணாழ்வானை

"அந்தரிக்ஷகத꞉ ஸ்ரீமாந்" என்றார் வால்மீகி முனிவர்; அப்போது அவ்விபீடணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீராமசரணாரவிந்த கைங்கர்யோத்ஸாஹலக்ஷ்மியேயன்றோ. அயோத்திச் செல்வமனைத்தையும் உபேக்ஷித்து இராமபிரான் பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமாள் "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந꞉" எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாமென்கிற கைங்கரியக் காதற்செல்வமேயன்றோ. முதலையின்வாயிலே அகப்பட்டுத் துடியாநின்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் "ஸது நாகவர꞉ ஸ்ரீமாந்" எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது, கையில் பறித்த தாமரைப்பூக்களை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து அடிமை செய்யப் பெறவேணுமென்றுகொண்ட காதலேயன்றோ. இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யஸ்ப்ருஹை இத்திருமொழி கற்பார்பெறும் பேறாக இதிற் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 10

அடிவரவு: புள் மன்றில் ஆர் மல்கிய செரு அரக்கியர் ஆழி பொருந்தலன் நீர் வேட்டத்தை திருத்தாய்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி—திருத்தாய் செம்போத்தே.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழி பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் பாசுரமாகச்சென்றது; இத்திருமொழி பரகாலநாயகியின் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. செம்போத்து, காக்கை, குயில், கிளி முதலிய பறவைகள் தங்கள் வழக்கத்தின்படி ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கையில் அவற்றையழைத்து 'எம்பெருமான் இங்கேவந்து சேரும்படியாகக்கூவவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறபாசுரமாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. ... ... *

திருத்தாய்செம்போத்தே!* திருமாமகள்தன் கணவன்*
மருத்தார்தொல்புகழ்மாதவனைவர* திருத்தாய்செம்போத்தே! 1

செம் போத்தே	ஓ செம்போத்துப் பட்சியே!
திரு மா மகள் தன் கணவன்	பெரியபிராட்டியார்க்குக் கொழுநனாய்
மரு தார்	மணம்மிக்க மாலையை யணிந்துள்ளவனாய்
தொல் புகழ்	நித்யஸித்தமான கீர்த்தியையுடையவனை
மாதவனை	எம்பெருமானை
வர திருத்தாய்	இங்கேவருமாறு நீ திருத்தவேணும்;
	செம்போத்தே! திருத்தாய்—.

* * *—செம்போத்து என்னும் பறவை வலமானால் அபீஷ்டமான காரியம் கடுக ஸித்திக்குமென்பது சகுந சாஸ்திரிகளின் கொள்கையாதலால் அஃதறிந்த பரகாலநாயகி செம்போத்தை நோக்கி 'எம்பெருமான் இங்கே வந்து சேருகையாகிற என்னுடைய உத்தேசியம் கை புகும்படி நீ வலமாகவேணும்' என்று வேண்டுகிறாள். 'திருத்தாய்' என்ற வினைமுற்றின் கருத்து இதுவே.

அது, தன்னடையே வலமானால் நல்ல சகுன மெனப்படுமேயன்றி அதனை நோக்கி நீ வலமாகவேணுமென்பது தகுதியோ? பூர்ண கும்பத்துடனே ஸுமங்

கலி எதிர்வரப் புறப்படுகை நல்ல சகுனமென்ருல் இது தைவாதீனமாக நேர்ந்தால் சகுனமாகுமேயல்லது தாமாகவே ஒரு ஸுமங்கலியைப் பூர்ணகும்பத்துடனே வரச்சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுதல் தகுதியன்றே; இப்பரகாலநாயகி "திருத்தாய் செம்போத்தே!" என்றும் "கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்!" என்றும் "கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!" என்றும் சகுனங்களை ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே ஏதுக்காக உண்டாக்கப் பார்க்கிருள்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். கேண்மின்: செம்போத்து வலம் வருதல், காக்கை கூவுதல், பல்லி கொட்டுதல் முதலியவை இஷ்டஸித்திக்கு ஸூசகங்கள்மாத்திரமேயன்றி இவைதாமே இஷ்டங்களைப் பெறுவிப்பனவல்ல என்பது உண்மையேயாயினும், வியாமோஹாதிசயத்தினுல் அதனை மறந்து, இவைதாமே எம்பெருமானை இங்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்படியான சக்திவாய்ந்தவை என்று ப்ரமித்து இங்ஙனே அருளிச்செய்வதாகக்கொள்க. *மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்க்கும் ப்ரமமுண்டாகலாமோவென்னில்; இந்த ப்ரமம் கர்மநிபந்தனமானதன்று; ஒப்புயர்வற்ற பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தினுல் உண்டாவதாதலால் உத்தேச்யமாகவேயிருக்கும். "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியும் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

[திருமாமகள்தன்கணவன்] செம்போத்தே! எம்பெருமானை இங்குவரத் திருத்துதல் உனக்கு அருமையன்றுகாண்; புருஷகாரம் செய்யவல்ல பிராட்டி அருகேயுண்டுகாண்; நீ கூசாதே சென்று காரியம் பார்க்கலாம் என்றவாறு. [மருத்தார் தொல்புகழ்] ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கென்றே தனிமாலையிட்டுக்கொண்டு அப்படியே ஆச்ரிதர்களையும் ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்திருப்பவன்காண் என்கிறது. [மாதவனை] கீழே 'திருமாமகள்தன்கணவன்' என்று சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும் மீண்டும் மாதவனென்றது திருநாமக்ரஹணம்.

இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் முதலடியும் ஈற்றடியும் ஒன்றேயாயிருக்கும்; ஆதராதிசயத்தினுல் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி. 1

கரையாய்காக்கைப்பிள்ளாய்!* கருமாமுகில்போல்நிறத்தன்*
உரையார்தொல்புகழுத்தமனைவர* கரையாய்காக்கைப்பிள்ளாய்! 2

காக்கைப் பிள்ளாய் } காக்கைக்குட்டியே!,
கரு மா முகில் போல் நிறத்தன் } காளமேகநிறத்தனுய்
உரை ஆர் தொல் புகழ் } சொற்களில் நிரம்பியநித்ய கீர்த்தியையுடையனை
உத்தமனை புருஷோத்தமனை
வர கரையாய் வருமாறு கூப்பிடவேணும்;
காக்கைப் பிள்ளாய்! கரையாய்—.

* * *—வீட்டின் முற்றத்திலே காக்கை வந்திருந்துகொண்டு கத்தினுல் இஷ்டஜநத்தின் வருகை நேருமென்று சகுன சாஸ்திரிகள் சொல்லுவதுண்டு; அஃதறிந்து 'கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்!' என்கிருள். "காக்கை வாயிலுங் கட்டுரைகொள்வர் காரணகருளக்கொடியானே!" (5—1—1) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி இங்கு உணரத்தக்கது.

'காக்காய்!' என்னுதே 'காக்கைப்பிள்ளாய்! என்றது கௌரவப்பேச்சு; பகவத்விஷயத்தில் உபகாரம் செய்பவர்களை மரியாதையுடனே துதித்துச்சொல்ல வேண்டுதல் மரபு என்பது இதனுல் ஸூசிப்பிக்கப்படுமென்ப.

[கருமாமுகில்போல்நிறத்தன்] எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்தை நினைத்துக் கொண்டால் இப்பிரிவு பொறுக்கக்கூடியதாயில்லையே! நினைத்தமாத்திரத்திலே

தாபமெல்லாம் தீரும்படியான வடிவுபடைத்தவனன்றோ அப்பெருமான். உன்னுடைய உருவம்போலே வெறுங்கறுப்பேயென்று நினைத்திருக்கிறாயோ? காண்பார் கண்களும் கருதுவார் நெஞ்சும் குளிரும்படியான வடிவுகாண் அவனது. [உரையார் தொல்புகழ்] ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய நூல்களிலே நிரம்பிய திருப்புகழ்கள் பலவு முடையவன்காண். ஆச்ரிதர்களை ஒருகாலும் கைவிடமாட்டாதவன் என்கை.

[உத்தமனை] அதமாதமன், அதமன், மத்தியமன் உத்தமன் என்று உலகில் பிராணிகள் நால்வகைப்பட்டிருப்பர்கள். பிறரை நலிந்து தன் வயிற்றை வளர்ப்பவன் அதமாதமன்; 'நாம் வாழவேண்டியதே முக்கியம்; பிறரும் வாழ்ந்தால் வாழட்டும்' என்றிருப்பவன் அதமன்; பிறரும் வாழ்ந்து நாமும் வாழவேணுமென்றிருப்பவன் மத்தியமன்; தான் கெட்டும் பிறரை வாழ்விக்குமவன் உத்தமன். (தானுங்கெட்டுப் பிறரையுங்கெடுப்பவனுடைய வகுப்பு அறிவரிது). எம்பெருமான் "நாட்டில் பிறந்து படாதன்பட்டு மனிசர்க்காய், நாட்டை நலியு மரக்கரைநாடித் தடிந்திட்டு" என்கிறபடியே தான் பல கஷ்டங்கள் பட்டாகிலும் அடியாரை வாழ்விக்குமவனாதலால் உத்தமனவன். காக்கை கத்தினமாத்திரத்திலே எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்திடுவனென்ற கருத்தினால் "உத்தமனைவரக் கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்!" என்கிறாள். கரைதல்—ஒலிசெய்தல். 2

கூவாய்பூங்குயிலே !* குளிர்மாரிதடுத்துகந்த*
மாவாய்கீண்டமணிவண்ணனைவர* கூவாய்பூங்குயிலே !. **3**

பூ குயிலே	அழகிய குயிலே !	மா வாய் கீண்ட	கேசியென்னுங் குதிரையின் வாயைக்கீண்டவனும்
குளிர் மாரி	(இந்திரனால் பெய்விக்கப்பட்ட) குளிர்மழையை	மணிவண்ணனை	நீலமணி நிறத்தனுமான எம்பெருமானை
தடுத்து	(கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையினால்) தடைசெய்து	வர கூவாய்	வருமாறு கூவவேணும்
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்தவனும்		பூங் குயிலே! கூவாய்—.

* * *—ஒரு மரத்தின் கிளையிலே குயில் உட்கார்ந்துகொண்டு கூவிக்கொண்டிருந்தது; அதனை நோக்கிக் 'குளிர்மாரிதடுத்துகந்த மாவாய்கீண்ட மணிவண்ணனை வரக்கூவாய்' என்கிறாள். நாச்சியார் திருமொழியில் *மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் என்னுந் திருமொழி இங்கு நினைக்கத்தக்கது. குயில் கூவினால் எம்பெருமான் கடுகவந்திடுவனென்று நினைவு போலும். குயில் கூவின பின்பும் எம்பெருமான் வாராதொழியில் வருத்த மிகுதியினால் "பாடுங் குயில்காள்! ஈதென்ன பாடல்? நல்வேங்கட நாடர் நமக் கொருவாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுமின், ஆடுங் கருளக்கொடியுடையார் வந்தருள் செய்து, கூடுவராயிடில் கூவி நும்பாட்டுக்கள் கேட்டுமே" என்று சீறிச் சொல்லுவதுமுண்டு; இப்போது பரகாலநாயகி குயிலை இதுவே முதல் தடவையாக வேண்டுகிறாளாதலால், குயில் கூவினால் எம்பெருமான் வருகை ஸித்தமென்றிருக்கிறாள்.

[குளிர்மாரிதடுத்துகந்த] குயிலே! பரஸ்மாத் பரனான எம்பெருமானை நாம் கூவினால் அவன் எழுந்தருள்வானோ என்று நினையாதேகொள்; திருக்குண மறியாயோ? பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் பெருமழையிலே தொலையப்புக, கைக்கெட்டினதொருமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து அவற்றை ரக்ஷித்து 'இவை நோவுபடா தொழியப் பெற்றோமே!' என்று திருவுள்ளமுவந்தவன்காண். ஆச்ரித ரக்ஷணத்திலே அத்தனை கருத்துடையானைக் கூவவோ நீ இருப்பது.

"மாவாய் கீண்ட" என்பதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் "பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்த" என்று பொருள் காண்கிறது. இஃது அச்சுப்பிழையாயிருக்கலாமோவென்று ஸந்தேகிக்கவுரியது; அருளிச் செயலிற் பலபல விடங்களில் "மாவாய் கீண்ட" என்றும் "மாவாய்பிளந்த" என்றும் வருவதுண்டு; இங்ஙனே வருமிடந்தோறும் [குதிரை வடிவுகொண்டு நலியவந்த கேசியென்னு மஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்த] என்றே பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. மா—குதிரை. 3

கொட்டாய்பல்லிக்குட்டி! குடமாடியுலகளந்த*
மட்டார்பூங்குழல்மாதவனைவர* கொட்டாய்பல்லிக்குட்டி! 4

பல்லிக் குட்டி	ஓ பல்லிக்குட்டி!	மாதவனை	திருமகள் கொழுநனுமான எம்பெருமானை
குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனும்		
உலகு அளந்த	(திரிவிக்கிரமனாகி) உலகங்களை அளந்து கொண்டவனும்	வர	இங்கேவருமாறு
மட்டு ஆர் பூ குழல்	தேன் பொருந்திய பூக்களணிந்த திருக்குழற்கற்றையையுடையவனும்	கொட்டாய்	ஒலிசெய்;
			பல்லிக்குட்டி! கொட்டாய்—.

* * *—உலகவழக்கில் பல்லிசொல்லுக்குப் பலன் சொல்வதுண்டு; "பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டுபண்டே" என்ற திருவிருத்தமுங் காண்க. பல்லிக்குட்டி தன்னடையே ஒலிசெய்யுமதைக் கொண்டு இஷ்டஸித்தியை ஊஹிக்க வேண்டியிருக்க, இவள் தானாகவே 'கொட்டாய் பல்லிக் குட்டி!' என்றது வியாமோஹத்தினாலென்க.

[குடமாடி] பெண்களையெல்லாம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிக் குடக்கூத்தாடினவன் எனக்காக வராமற் போகான்; அவன் வரும்படி நீ ஒலி செய்யாமையே குறை; அக்குறைதீர ஒலி செய்திடாய் என்கிறாள். [உலகளந்த] தானாகவே எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவிக்குமவன் நம்மை உபேக்ஷிக்கமாட்டான் என்று ஸூசிப்பிக்கிறபடி. [மட்டார் பூங்குழல்] தேன்மாறாத பூமலரையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவன் என்று அவனுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிறபடி.

'மாதவனை' என்பதில் ஏகதேசமான 'மா' என்பதற்குப் பெரியபிராட்டியார் பொருளாதலால் *மட்டார் பூங்குழல் என்ற விசேஷணத்தை அப்பிராட்டிக்கு ஆக்கியுரைத்தலுமாம். 4

சொல்லாய்பைங்கிளியே! சுடராழிவலனுயர்த்த*
மல்லார்தோள்வடவேங்கடவனைவர* சொல்லாய்பைங்கிளியே! 5

பைங்கிளியே	பசுமைதங்கிய கிளியே!	மல் ஆர் தோள்	மிடுக்குடைய திருத்தோள்களையுடையவனும்
சுடர் ஆழி	ஒளிமிக்க திருவாழிப்படையை	வடவேங்கடவனை	வடதிருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான பெருமானை
வலன்	வலத்திருக்கையிலே		
உயர்த்த	உயரத் தாங்கியிருந்துள்ளவனும்	வர சொல்லாய்	இங்குவரச் சொல்லவேணும்;
			பைங்கிளியே! சொல்லாய்—.

* * *—பைங்கிளியை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்—கிளியே! நீ ஏதேனுஞ் சில சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயனுண்டு? எம்பெருமானை

இங்கு வரச்சொல்லு என்கிருள். ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் பல கிடக்கும்போது எளிதாக அப்பெருமான் இங்கு வந்திடுவானே என்று அக்கிளி நினைக்க, அப்படி நினைக்கலாமோ? விரோதிகளை இருதுண்டமாக்குதற்குப் பாங்கான திருவாழி யாழ்வானை வலத்திருக்கையில் ஏந்தியுள்ளான்காண்; அவ்வாயுதந்தானும் மிகை யாம்படி மிடுக்கில் குறையற்ற திருத்தோள்களையுடையவன்காண்; என்னை அணை வதற்கென்றே பயணமெடுத்துவிட்டுத் திருவேங்கடமலையிலே நிற்கிருன்காண்; அன்னவனை இங்கு வரச்சொல்லாய் என்கிருள். 5

கோழிகூவென்னுமால்*தோழி! நானென்செய்கேன்?*
ஆழிவண்ணர்வரும்பொழுதாயிற்று* கோழிகூவென்னுமால். 6

தோழி	வாராய் தோழீ!
கோழி கூ என்னும்	கோழியானது கூவென்று கத்துகிறது;
ஆழி வண்ணர் வரும் பொழுது ஆயிற்று	கடல்வண்ணனை எம்பெருமான் இங்குவந்து சேருகிற வேளையாயிற்று;
ஆல்	ஸந்தோஷம்;
	(மறுபடியும்)
கோழி கூ என்னும்	கோழியானது கூவென்று கூப்பிடப்போகிறதே! (எம்பெருமான் பிரிந்து போய்விடப் போகிருனே)
நான் என் செய்கேன்	நான் என்னபண்ணுவேன்!;
ஆல்	கஷ்டம்!.

* * *—'கோழி கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்று; கோழி கூவென்னுமால்! தோழி நான் என் செய்கேன்' என்று அந்வயித்துக் கொள்க. கண்ணபிரான் முதலில் சாமக்கோழி கூவினதும் தான் குறித்த பெண்ணுடன் கலவி செய்யச் சென்று, மீண்டும் அக்கோழி கூவினவாறே அவளை விட்டுப் பிரிவது என்று ஒரு நியதியுண்டு. இந்த நியதியையறிந்த பரகாலநாயகி, தன் தோழியை நோக்கி 'கோழி கூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர் வரும்பொழு தாயிற்று' என்ருள்; கோழியானது கூவென்று கூவாநின்றபடியால் கடல் வண்ணனை கண்ணபிரான் என்னேடு கலவிசெய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்று மகிழ்ந்து சொன்னபடி. "பலபல வூழிகளாயிடும் அன்றியோர் நாழிகை யைப் பலபல கூறிட்ட கூருயிடும்..." (திருவிருத்தம்) என்கிறபடியே விச்லேஷ காலம் அநேக கல்பங்களாகவும் ஸம்ச்லேஷ காலம் அதிஸ்வல்ப காலமாகவும் தோற்றுவது இயல்வாதலால் இவள் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் நிகழ்ந்து முடிவதாகக் கொண்டு வருந்தித் 'தோழி! நான் என் செய்கேன்! கோழி கூவென்னுமால்' என்கிருள். ஐயோ தோழி! நான் என் செய்வது! மறுபடியும் கோழி கூவென்னப் போகிறதே! கோழி கூவினல் கண்ணன் ஓடிப்போய்விடுவனே! என்றபடி.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—' க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டு வரும்போலே காணும் என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஸம்ச்லேஷஸமயத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் விச்லேஷஸமயத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் இப்பாட்டில் ஒருங்கே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டமையால் பட்டர் இங்ஙனே ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்வரென்க.

ஆல்—மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் தோன்றநின்ற இடைச்சொல். (முதலடியில் மகிழ்ச்சி; ஈற்றடியில் வருத்தம்). 6

காமற்கென்கடவேன்?* கருமாமுகில்வண்ணற்கல்லால்*
பூமேலைங்கணைகோத்துப்புகுந்தெய்ய* காமற்கென்கடவேன்? 7

கரு மா முகில் வண்ணற்கு அல்லால்	கறுத்துப் பெருத்தமேகம் போன்ற திருநிறத்தை யுடையரான பெருமாளுக்குக் கடமைப்பட்டிருப்பதல்லாமல்	கோத்து	(கருப்புவில்லிலே) தொடுத்து
மேல்	அதற்குமேலே	புகுந்து	உள்ளேபுகுந்து
பூ	புஷ்பங்களாகிற	எய்ய	பிரயோகித்து ஹிம்ஸிக்கும்படியாக
ஐ கணை	பஞ்சபாணங்களை	காமற்கு	(என்வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையான) மன்மதனுக்கு
		என் கடவேன்	கடமைப்பட்டவளோ நான்?

காமற்கு என் கடவேன்?—.

* * *—'தாலிகட்டின கணவன் வருத்தப்படுத்துவது ஸஹஜம்; வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை வருத்தப்படுத்துவதற்கு என்ன ப்ராப்தியுண்டு' என்கிறது இப் பாசுரம்.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்சமாக ப்ரத்யும்நன் பிறந்தனனாதலால், மன்மதன் கண்ணபிரானுடைய புத்திரனென்றும் கண்ணன் 'காமன்றன்தாதை' என்றும் வழங்கப்படுவதுண்டு; இப்பரகாலநாயகியும் கண்ண பிரானுடைய தேவியாதலால் இவள் மன்மதனைத் தன் புதல்வனாகப் பாவித்துப் பகர்தல் தகுதியே. இப்பாட்டில் மன்மதனைப் புத்திரனாகப் பாவித்துக் கூறுதல் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும், மேலே (11–3–7) "காமன்றனக்கு முறையல்லேன்.... எனக்குத் தானும் மகன் சொல்லில்" என்ற பாட்டில் இது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் அக்கருத்தே இங்கும் உள்ளுறையுமென்க. "வயிற்றிற் பிறந்த காமனுக்கு என் கடவேன்" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்.

நல்லதோ கெட்டதோ கருமாமுகில் வண்ணனை நமது நாயகனாலே நமக்கு நேருவதாயிருந்தால் ப்ராப்தமென்று ஒருவாறு ஸஹிக்கலாம்; நம் வயிற்றில் பிறந்த ஒரு சிறுபயல் நம்மை அம்பு தொடுத்து நலியும்படியாகவோ நம் கதியா யிற்று! என வருந்துகின்றாள்.

"பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்கிறபடியே காதலை வளர்த்த கார்முகில் வண்ணர் வாளாவிருக்க இந்தச் சிறு பையல் ஏதுக்காக அதிகப்ரஸங்கம் பண்ணுகிறானென்கிறாள். [ஐங்கணை] 'பஞ்ச பாணன்' என்பது மன்மதனுக்கு வழங்கும் பெயர். "மதனன் பஞ்சபாண மாவன, முல்லை யசோகு முழுநீலம் சூதப்பூ, அல்லிமுளரியோடைந்தென மொழிப" என்ற திவாகர நிகண்டினால் பஞ்சபாணவகைப் பெயர் உணர்க. ஆசை அதிகரித் துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதூர்ந்து செல்லுவதை யும் காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மரபு. 7

இங்கேபோதுங்கொலோ?* இனவேல்நெடுங்கண்களிப்ப*
கொங்கார்சோலைக்குடந்தைக்கிடந்தமால்* இங்கேபோதுங்கொலோ? **8**

கொங்கு ஆர்	தேன்நிறைந்த	இனம் வேல் நெடு கண் களிப்ப	ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் வேல்போன்ற நீண்ட (எனது) கண்களானவை கண்டுகளிக்கும்படியாக
சோலை	சோலைகளையுடைய	இங்கே	இவ்விடத்தே
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	போதும் கொலோ	எழுந்தருளக்கூடுமோ?
கிடந்த	திருக்கண்வளர்ந்தருளாநின்ற		
மால்	எம்பெருமான்,		

இங்கே போதும் கொலோ!—.

***—ஸ்வாமியானவன் அடியானுள்ளவிடத்தே தானே எழுந்தருளிக் கைக்கொள்ளுதல் முறைமையேயன்றி ஸ்வாமியைத்தேடி அடியான் செல்லுதல் இரண்டு தலைக்கும் அவத்யம் என்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். அசோகவனத்தில் பிராட்டி பொறுக்க வொண்ணாத துன்பங்களை அநுபவித்து வருந்திக்கிடக்குமளவில் திருவடி சென்று 'ஸீதே! என்தோளிலே வீற்றிரும்; ஒரு நொடிப்பொழுதிலே உம்மை இராமபிரான் ஸந்நிதானத்திலே கொண்டு சேர்த்திடுவேன்' என்ன, அதற்குப் பிராட்டி சொல்லுகிற வார்த்தை காண்மின்;—சரைஸ் து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தநঃ, மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்தঃ தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்'' என்றாள். சக்ரவர்த்தி திருமகனார்தாமே எழுந்தருளி இலங்கையைப் பொடிபடுத்தி என்னை மீட்டுக்கொண்டு போவராகில் அதுவன்றோ தகுதி யென்றாள். ஸொத்தைப்பெற்று மகிழவேணுமென்னுமாவல் ஸ்வாமிக்கு இருப்பதே தகுதியாகும்; அந்த முறைமைப்படியே இப்பாட்டில் "கொங்கார் சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கொலோ" என்கிறாள். ஏதுக்காக அவர் இங்கு எழுந்தருள வேணுமென்ன, இனவேல் நெடுங்கண்களிப்ப என்கிறாள். கண்ணாரக் காண்பதற்குமேலே வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்றிருப்பர்கள் முந்துற முன்னம்; காணப்பெற்ற பின்பு அணைய வேணுமென்றிருப்பர்கள்; அணையவும் பெற்றால் இதற்கு ஒருகாலும் இடையூறுவாராமே இவ்விருப்பு நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்றிருப்பர்கள். ["*அதர்சநே தர்சநமாத்ரகாமாঃ* இத்யாதியை நினைப்பது."]

போதும்—போதரும். 8

இன்னாரென்றறியேன்* அன்னேயாழியொடும்*
பொன்னார்சார்ங்கமுடையவடிகளை* இன்னாரென்றறியேன். **9**

அன்னே	அம்மே!,
ஆழியொடும்	திருவாழியாழ்வானையும்
பொன் ஆர் சார்ங்கம்	அழகுபொருந்திய சார்ங்க வில்லையும்
உடைய	(திருக்கையிலே) உடையவரான
அடிகளை	ஸ்வாமியை
இன்னார் என்று அறியேன்	இன்னாரென்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டுகின்றிலேன்

இன்னார் என்று அறியேன்—.

***—"கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கேபோதுங் கொலோ" என்று கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய வருகையைப் பிரார்த்தித்து மநோரதித்த பரகாலநாயகிக்கு உருவெளிப்பாட்டாலே காட்சி தந்தருளினன் எம்பெருமான்; ஆழியும் சார்ங்கமு மேந்திவந்து ஸேவை ஸாதித்தான்; அஸாதாரண லக்ஷணங்களைக் காணுகிற்கச் செய்தேயும் இன்னாரென்று அறுதியிடக் கூடாமலிருக்கிறதாயிற்று அத்தலையில் வைலக்ஷண்யம். பெருமையைப் பார்க்குமிடத்தில் தேவனென்னலாயிருந்தது; எளிமையைப் பார்க்குமிடத்தில் மனிதரிலே ஒருவனென்னலாயிருந்தது; ஆகவே 'இன்னாரென்றறியேன்' என்கிறாள்.

அன்னே!—வியப்புக்குறிப்பிடைச் சொல். அடிகள்—ஸ்வாமி. 9

தொண்டீர்!பாடுமினோ* சுரும்பார்பொழில்மங்கையர்கோன்*
ஒண்டார்வேற்கலியனொலிமாலைகள்* தொண்டீர்!பாடுமினே. **10**

தொண்டீர்	பாகவதர்களே!,
சுரும்பு ஆர் பொழில்	வண்டுகள் நிறையப்படிந்த சோலைகளையுடைய
மங்கையர் கோன்	திருமங்கை நாட்டில் உள்ளவர்கட்குத்தலைவரும்

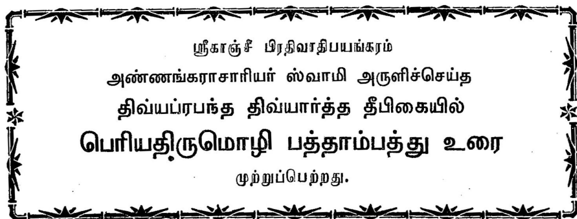
ஒண் தார் வேல்	அழகிய மாலையையும் வேற்படையையுமுடையவருமான	ஒலி மாலைகள்	அருளிச்செய்த இச்சொல்மாலையை
கலியன்	ஆழ்வார்	பாடுமின்	பாடுங்கள்; தொண்டீர்! பாடுமின்—.

* * *—உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிற ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய பாட்டுக்களைப் பாடிப் போதுபோக்கித் திரிகிறார்கள்; அவர்கள் அப்படியே தொலையட்டும்; அப்படியல்லாமல், பகவத் குணங்களிலே யீடுபட்டுத் தொண்டர் என்று புகழ்பெற்றிருக்குமவர்களே! நீங்கள் உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக இத்திருமொழியைப் பாடித் திரியுங்கோள் என்கிறாராயிற்று. இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொரு பலன் அருளிச்செய்யாதொழிந்தது, இதனைப் பாடுகை தானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று காட்டுதற்காக. 10

அடிவரவு :—திருத்தாய் கரையாய் கூவாய் கொட்டாய் சொல்லாய் கோழி காமற்கு இங்கே இன்னார் தொண்டீர் குன்றமொன்று.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

பெரியதிருமொழி பத்தாம்பத்து உரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரியதிருமொழி

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

பதினோராம்பத்து—முதல்திருமொழி—குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி

உரையவதாரிகை:—*வாடினேன்வாடி தொடங்கி ஒன்பதாம் பத்தோடே திவ்யதேசங்களின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டின ஆழ்வார் அதற்குப் பிறகு பரம பதஞ்செல்ல வேணுமென்னும் விருப்பங்கிளரப்பெற்று 'எம்பெருமான் இனி நம் முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமுந்தோன் றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவதாகவே பாரித்துக்கொண்டு பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம்போகப் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வஸித்த விடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம் பழகியிருந்த பரமப்ரேமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து, 'நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன், மாதே! நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லுதற்குச் சில குறடுகள் ஏறி யிறங்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக் கொள்வதாக நுழைந்து நுழைந்து புறப்பட்டார்—கீழ்ப்பத்தாம்பத்தின் முதற் பதிகத்திலே. பெண்பிள்ளை மணக்கோலங்கள் செய்துகொண்டு தன்னுலாகக் கூடிய ஸந்நாஹங்களெல்லாம் செய்து முடித்தாலும் தாலிகட்டுமவன் தகவிலனு மாகில் அந்தஸந்நாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே இன்னமும் இவ்வாழ் வாரைக்கொண்டு லோகோஜ்ஜீவனமாகப் பல பாசுரங்கள் பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய திவ்யாவதார சேஷ்டிதங்களையே மேன்மேலும் அநுபாவ்யமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொரு படியாக அநுபவித்துப் பேசி வந்தார் "இரக்கமின்றியெங்கோன் செய்த தீமை" என்னுந்திருமொழி முதலாக, "காதிற் கடிப்பிட்டு" என்னுந் திருமொழியளவும்.

அவ்வளவிலே பழைய அபிநிவேசமே மீதூர்ந்து செல்ல, எம்பெருமானது பிரிவாற்றாமையின் மிகுதியை மேலிரண்டு திருமொழிகளாலே அந்யாபதேசப் பாசுரமுகமாக வெளியிட்டார். இத்திருமொழியிலே, தென்றல் முதலான பாதக பதார்த்தங்களாலே மிகவும் நோவுபடுகிறவொருபிராட்டி பாசுரத்தாலே தம்முடைய விரஹ வேதனையை விளங்கக்காட்டுகிறார். ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களாலே பல படியாலும் உலகத்தை வாழ்வித்த பெருமான் நம்மை இப்பாடுபடுத்துவதே! என் கிறாள். .... *

குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி * மாமழை அன்றுகாத்தவம்மான் * அரக்கரை
வென்றவில்லியார்வீரமேகொலோ * தென்றல்வந்துதீவீசுமென்செய்கேன். **1**

அன்று	முன்பொருகால்	மா மழை	(இந்திரன் பெய்வித்த) பெரு மழையில் நின்றும்
குன்றம் ஒன்று	(கோவர்த்தனமென்கிற) ஒரு மலையை		
எடுத்து	(குடையாக) உயரவெடுத்து	காத்த	(அடியார்களைக்) காப்பாற்றி யருளின
ஏந்தி	(ஏழுநாள் ஓய்வின்றிப்) பிடித்துக் கொண்டிருந்து	அம்மான்	ஸ்வாமியும்

அரக்கரை	ராக்ஷஸர்களை	வீரமே கொலோ	பராக்ரமத்தினுலோ
வென்ற	கொன்றெழித்த	தென்றல் வந்து தீ வீசும்	தென்றற்காற்று வந்து நெருப்பை வீசுகின்றது !
வில்லியார்	வில்லையுடையருமான பெருமானுடைய	என் செய்கேன்	(இதற்கு) என்ன பண்ணுவேன்.!

***—இந்திரன் பசிக்கோபத்தினல் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவன்று கோவர்த்தன மலையையே குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆயரையும் ஆநிரையையும் காத்தருளின பெருமான் அப்படிப்பட்ட ரக்ஷகத்வத்தை என்னிடத்திலும் காட்டவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே ஒரு தென்றற்காற்றையிட்டுத் தீ வீசும்படி செய்கிறானே ! இது வென் !!; ஒரு பிராட்டிக்காக ராக்ஷஸ ஜாதியை யெல்லாம் அழியச்செய்து அவளைக் கைக்கொண்ட பெருமான் அங்ஙனம் என்னையும் கைக்கொள்ளாவிடினும் தென்றலையிட்டுத் தீ வீசுதலையுஞ் செய்திட வேணுமோ வென்கிறாள்.

[தென்றல் வந்து தீ வீசும்; (இது).......வில்லியார் வீரமே கொலோ] தென்றலோ வென்னில் பொதுவாக எல்லார்க்குங் குளிர்ச்சியைப் பண்ணுகின்றது ; அது தானே என்னளவில் நெருப்பை உமிழாநின்றால் இதுதனக்கு ஒரு ஹேது இருக்க வேணுமே ; குன்றெடுத்து மழைதடுத்து, வில்லெடுத்து அரக்கரை மடித்தவர் இந்திரனிடத்திலும் அரக்கரிடத்திலும் காட்டின வீர்யத்தை என்னிடத்திலுங் காட்ட வேண்டி இத்தென்றலைத் தீ வீசுமாறு ஏவினர் போலும்; "பீஷாஸ்மாத் வாதஃ பவதே என்ற உபநிஷத்தின்படி அவர்க்கு அஞ்சி நடுங்கி உலாவக்கடவதன்றோ காற்று ; அது தீ வீசும்போதைக்கு அவருடைய ஸங்கல்பமே அடியாயிருக்க வேணுமிறே என்கிறாள். 1

காரும்வார்பனிக்கடலுமன்னவன் * தாருமார்வமுங்கண்டதண்டமோ ?*
சோருமாமுகில்துளியினூடுவந்து * ஈரவாடைதான்ஈருமென்னையே. **2**

சோரும்	வர்ஷிக்கின்ற	காரும் வார் பனி கடலும் அன்னவன்	காளமேகத்தையும், பரந்து குளிர்ந்த கடலையுமொத்திருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய
மா முகில்	காளமேகத்தினுடைய		
துளியினூடு வந்து	துளியினுள்ளே யிருக்கிற குளிர்ச்சியை ஊட்டிக் கொண்டுவந்து	தாரும்	திருத்துழாய்மாலையையும்
ஈரம் வாடை தான்	(அதனல் குளிர்ச்சிமிக்க வாடைக்காற்றானது	மார்வமும்	திருமார்பையும்
என்னை ஈரும்	என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றது ; (இது)	கண்ட	காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டதற்கான
		தண்டமோ	சிக்ஷையோ ?.

***—தென்றல்வந்து நோவுபடுத்தினமை சொல்லிற்று கீழ்ப்பாட்டில் ; வாடைவந்து நோவுபடுத்துகின்றமை சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். பெய்கின்ற மழைத்துளியைத் துணையாகக்கொண்டு வீசுகின்ற வாடைக்காற்றானது, ஏற்கனவே விரஹத்தாலே இளைத்திருக்கின்ற என்னுடலை நற்கொலையாக முடித்திடாதே உயிர்க்கொலையாகச் சித்திரவதம் செய்யாநின்றதே !, இதற்கு யாது காரணம் ? என்று ஆராயுங்கால், அப்பெருமானுடைய திருமார்புந்திருமாலையுமான அழகைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டேனே, அதற்காக நேர்கின்ற சிக்ஷைபோலும் இது-என்கிறாள். இதனல் பகவத் விஷயத்தில் ஆசை கொள்ளாதார்க்கு மாமுகில் துளியும் வாடைக்காற்றும் இனிதாயிருக்கும் ; பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதார்க்கு லௌகிக பதார்த்தங்களெல்லாம் பாதகமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. "மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணிமுடி மைந்தன்றன்னை

யுகந்தது காரணமாக என் சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே" என்ற நாச்சியார் திருமொழியின் கருத்துக் காண்க.

ஈர்தல்=அறுத்தல் 2

சங்குமாமையுந்தளருமேனிமேல் * திங்கள்வெங்கதிர்சீறுமென்செய்கேன்?
பொங்குவெண்டிரைப்புணரிவண்ணனுர் * கொங்கலர்ந்ததார்கூவுமென்னையே. 3

சங்கும்	கைவளைகளும்	பொங்கு வெண் திரை புணரி வண்ணனுர்	கிளர்கின்ற வெளுத்த அலைகளையுடைய கடல் போன்ற நிறமுடையரான பெருமானுடைய
மாமையும்	நிறமும்		
தளரும்	சோர்ந்திருக்கப்பெற்ற		
மேனி மேல்	(எனது) உடம்பின்மேலே	கொங்கு அலர்ந்த தார்	பரிமளம் விரிகின்ற திருத்துழாய்மாலையானது
திங்கள்	சந்திரனுடைய		
வெம் கதிர்	கொடிய கிரணங்களானவை	என்னை கூவும்	என்னோடே போர் செய்ய அறைகூவாநின்றது!'
சீறும்	சீறுகின்றன;	என் செய்கேன்	என்ன பண்ணுவேன்.!

* * *—கையில்வளைகளும் தங்கமாட்டாதே நிறமும் நிலைநிற்கமாட்டாதே மாறும்படியாய்த் தளர்ந்து கிடக்கின்ற எனது உடம்பின்மேலே சந்திரன்தானும் தனது நெருப்புப்போன்ற நிலாவைவிட்டு நிக்ரஹிக்கின்றனே! இதற்கென் செய்வேன்!. இவ்வளவேயோ? இன்னமும், கடல்வண்ணருடைய திருத்துழாய் மாலையும் மார்பு நெறித்து வந்து 'என்னோடே ஒரு கைபார்க்கவல்லையோ?' என்று அறை கூவுகின்றதே!, இதற்குத்தான் என் செய்வேனென்கிருள்.

விரஹிணிகட்கு நிலா பாதகமென்பது "மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ" என்ற திருவாய்மொழியாலும் விளங்கும்.

"கொங்கலர்ந்த தார் கூவும்" என்றதன்கருத்து யாதெனில்; "தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர் முடிமேலும், தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை யம்மான்" என்கிறபடியே அவயவங்கள் தோறும் அப்பெருமான் திருத்துழாய் மாலை அணிந்துகொண்டிருக்குமழகை ஆராயுங்கால், ஸ்த்ரீத்வத்திற்குத் தக்கபடி உள்ளே பதுங்கி நிற்கவேண்டிய அடக்கத்தையும் அப்பால் தள்ளிவிட்டு வீதியேறப் புறப்பட்டுச்சென்ருகிலும் கண்டு களிப்பதே கருமம் என்று துணிவு உண்டாகின்றதே யென்றவாறு. "காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யாரென்று கார்கொண்டின்னே மாரி கையேறி அறையிடுங்காலத்து" என்ற திருவிருத்தத்தை அடியொற்றி "கூவும்" என்பதற்குக் கருத்துக் கொள்க. ... 3

அங்கோராய்க்குலத்துள்வளர்ந்துசென்று * அங்கோர்தாயுருவாகிவந்தவள் *
கொங்கைநஞ்சுண்டகோயின்மைகொலோ? திங்கள்வெங்கதிர்சீறுகின்றதே. 4

திங்கள்	சந்திரனுடைய	அங்கு ஓர் தாய் உரு ஆகிவந்தவள்	அங்குத்தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டியின் வடிவு பூண்டு வந்தவளான பூதனையினுடைய
வெம் கதிர்	கொடிய கிரணங்கள்		
சீறுகின்றது	சீறுவதானது,—		
சென்று	(மதுரையில்நின்றும்) போய்	கொங்கை நஞ்சு உண்ட	முலையில் தடவியிருந்த விஷத்தை உறிஞ்சியுண்ட
அங்கு ஓர் ஆய் குலத்துள் வளர்ந்து	அந்த விலக்ஷணமான இடைக் குலத்திலே வளர்ந்து கொண்டிருக்கையில்,	கோயின்மை கொலோ	பராக்ரமமடியாகவோ?.

* * *—குளிர்ச்சியையே இயல்வாகவுடைய சந்திரன் இப்போது என் திறத்திலே தன் தன்மைமாறி வெக்காயம் காட்டுவது வெறுமனன்று; "இன்ன இன்ன பதார்த்தங்கள் இன்ன இன்னபடி வர்த்திக்கக்கடவன" என்று முதலிலே ஸங்கல்பித்தவன் ஸர்வேச்வரனுகையாலே அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவே குளிர்ச்சியை இயல்வாகவுடையனுயிருந்த சந்திரன் இப்போதும் அந்த எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினுலேயே இப்படி சுடவேண்டும். அவன்றான் * ஒருத்தி மகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனு யொளித்து வளர்ந்தருளுங்காலத்திலே தன்னை நலிவதாகத் தாயுருக்கொண்டுவந்த பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியின் முலையை உயிரோடே உறிஞ்சியுண்ட பராக்ரமத்தையே பாவியேனிடத்திலுங் காட்டவேண்டி அதற்காக இங்ஙனே சந்திரனை ஏவினன் போலும் என்கிறுளென்க.

[அங்கு ஓர் ஆய்க்குலத்துள்.] கண்ணபிரான் பிறந்த இடமோ கம்ஸனுக்கு மிகவுமஞ்சவேண்டிய இடம்; அந்தோ! என் செய்வதென்று வஸுதேவரும் தேவகியாரும் நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே ஒதுங்கி வளர்தற்கு ஓர் புகலிடம் வாய்த்ததே! என்ற மகிழ்ச்சியினை 'அங்கு ஓர்' என்றது.

கோயின்மை=கேட்பாரற்ற செயல். "குழகி யெங்கள் குழமணன கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்ம மொன்றில்லை" என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமுங் காண்க. இச்சொல் வேறு பொருளிலேயும் வருவதுண்டு; "அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மையாலே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க. ... 4

அங்கோராளரியாயவுணனை * பங்கமா இருகூறு செய்தவன் *
மங்குல்மாமதிவாங்கவேகொலோ? பொங்குமாகடல்புலம்புகின்றதே. 5

அங்கு	ப்ரஹ்லாதாழ்வான் 'எங்குமுளன் கண்ணன்' என்று சொன்னவப்பொழுதே	இரு கூறு செய்தவன்	இருதுண்டமாகக் கிழித்த பெருமான்
ஓர்	ஒப்பற்ற	மங்குல் மாமதி	ஆகாசத்திலே விளங்குகின்ற சிறந்த சந்திரனை
ஆள் அரி ஆய்	நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாக அவதரித்து	வாங்கவே கொலோ	(தன்னிடத்தில் நின்றும்) அபஹரித்ததனுலேயோ
அவுணனை	(இரணியனென்னும்) அசுரனை	பொங்கு மா கடல்	திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கருங்கடலானது
பங்கம் ஆ	மானபங்கமாக்கி	புலம்புகின்றது	கோஷிக்கின்றது!

* * *—விரஹிகளுக்குக் கடலோசையும் பாதகமாகையாலே அதற்கு நோவுபட்டுச் சொல்லுகிறுள். இக்கடல் ஏதுக்கு இங்ஙனே புலம்புகின்றது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தாள்; எம்பெருமான் இக்கடலிடத்தில் நின்றும் மாமதியை வாங்கிவிட்டதனுலேயோ இது இங்ஙனே புலம்புகின்றது! என்று தன்னில்தான் அநுமானித்துச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறுள். இங்கு மாமதி என்றது சிலேடை; (இரண்டு பொருள்பட நின்றது.) நல்ல புத்தி என்று ஒரு பொருள்; சந்திரன் என்று மற்றொரு பொருள். நல்லபுத்தியிருந்தால் இக்கடல் இங்ஙனே புலம்ப மாட்டாது; மதியையிழந்ததனுலாயிற்று இங்ஙனே புலம்புகின்றது! என்று ஒரு சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி. மதியையிழந்தது மெய்யோ? என்னில்; எம்பெருமான் அமரர்களுக்காக இக்கடலைக் கடைந்தருளின காலத்தில் "அச்வாப்ஸரோவிஷஸுதாவிது பாரிஜாத லக்ஷ்ம்யாத்மநா பரிணதோ ஜலதிர்ப்பபூவ." (அதிமாநுஷஸ்தவம்.) என்கிறபடியே, ஐராவதயானை' உச்சைச்ரவஸ் என்னுங் குதிரை, காலகூடவிஷம், அமுதம், கல்பவிருக்ஷம், லக்ஷ்மி முதலிய பதார்த்தங்களுடனே மதியும் வெளிப்பட்டதிறே. (மதி—சந்திரன்.)

ஆக, ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பரிந்து இரணியனை இருபிளவாக்கிப் பங்கப் படுத்தின பெருமான் கடல்கடைகிற வியாஜத்தாலே மாமதியை வாங்கிவிட்ட தனுலேயோ இது கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து ஆரவாரிக்கின்றது! என்றதாயிற்று. ஒருவன் நல்ல சரக்கைப் பறிகொடுத்து விட்டால் புலம்புகை ப்ராப்தமேயன்றே.

இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்கள் காண்மின் ;—"தன்னை நெருக்கிக் கடைந்து உள்ளுண்டான மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது !; என்னைப்போலே மதியிழந்தோ இக்கடலுங் கூப்பிடுகிறது !; * மதி யெல்லா முள்கலங்கியிறே இவளுங் கிடக்கிறது! ஒன்றுக்கும் விக்ருதை யாகாத நான் கலங்கிக் கூப்பிடுகிறுப்போலேயிருந்ததீ! இக்கடலும் தன் காம்பீர்யமெல்லாம் அழிந்து கூப்பிடுகிறபடியும்." 5

சென்றுவார்சிலைவளைத்திலங்கையை * வென்றவில்லியார்வீரமேகொலோ?
முன்றிற்பெண்ணைமேல்முளரிக்கூட்டகத்து * அன்றிலின்குரலடருமென்னையே. 6

சென்று	எதிரிகளிருக்குமிடத் தேறச் சென்று	முன்றில் பெண்ணை மேல்	வாசலிலுள்ள பனைமரத்தின் மேலே
வார் சிலை	பெரியவில்லை		
வளைத்து	(நாணேற்றி) வளையச் செய்து	முளரி கூட்ட கத்து	தாமரைப் பூவாலே இயற்றப் பட்ட கூட்டிலே கிடக்கிற
இலங்கையை	லங்காபுரியை		
வென்ற	அழித்த		
வில்லியார்	வில்வல்லவரான பெருமா ளுடைய	அன்றிலின்	அன்றிற்பறவையினுடைய
		குரல்	தொனியானது
வீரமே கொலோ	பராக்ரமம்டியாகவோ	என்னை அடரும்	என்னை வருத்துகின்றது!.

* * *—அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந் தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறுமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தன்துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்: இப் பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்ச மென்பர். ஆணும்பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றேடொன்று வாயலகைக் கோத்துக் கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்தில் வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்த வளவிலே துயிலுணர்ந்து அந்த நெகிழ்ச்சியையும் பொறுமல் மெலிந்து பெருந் தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரி வாற்ருமைத் துயரை வளர்த்து விரஹிகளை மிக வருத்து மென்பர். "பெண்ணை மேல் பின்னுமவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறு குரலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓரீர்வாளா மென்செய்கேன்" என்பர் பெரிய திருமடலிலும். இங்கும் இவ் வன்றிலின் குரலினல் தான் நோவுபடுகிறபடியைக் கூறுகின்ருள் பரகாலநாயகி.

* உண்ணது உறங்காது ஒலி கடலையூடறுத்து இலங்கை சென்று சிலை வளைத்து அம்பு எய்து செய்த செயலெல்லாம் என்னைப் போன்றவொரு பிராட்டிக் காகவேயன்றே; அவளிடத்துப்போலே என்னிடத்தும் இரக்கங் காட்டிக் காரியஞ் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே எதிரிகளிடத்திற் காட்டின வீரத்தையே என்னிடத்திலுங்காட்டவேண்டி இங்ஙனே அன்றிலின் குரலையிட்டு அடர்க்கிருர் போலும்! என்கிருளாயிற்று. பரிவுக்கு இலக்காக்காதே பராக்ரமத்துக்கோ என்னை இலக்காக்கிற்று! என்கிருள்.

முன்றில்—இல்முன். பெண்ணை—பனைமரம். முளரிக் கூட்டகத்து—"தாமரைப் பூவாலும் தாதாலும் தண்டாலும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற" என்பது வியாக்கியானம். 6

பூவைவண்ணனார்புள்ளின்மேல்வர * மேவிநின்றுநான்கண்டதண்டமோ?
வீவிலைங்கணைவில்லிஅம்புகோத்து * ஆவியேயிலக்காகவெய்வதே! 7

ஐங்கணை வில்லி	மன்மதனானவன்	பூவை வண்ணனார்	காயாம்பூவண்ணரான பெருமாள்
வீவு இல்	இறைப்பொழுதும் ஓய்வில்லாமல்	புள்ளின் மேல் வர	பெரிய திருவடியின் மீது எழுந்தருள,
அம்பு கோத்து	பாணங்களைத் தொடுத்து	நான் மேவி நின்று	நான் விரும்பி நின்று கொண்டு
ஆவியே இலக்கு ஆக எய்வது	என் உயிரையே லக்ஷியமாகக் கொண்டு பிரயோகிப்பதானது.	கண்ட தண்டமோ	கண்டதற்கான தண்டனையோ?

* * *—"தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கு, ஓர் மீனாய கொடி நெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ?" என்று திருவாலிப் பதிகத்திற் பேசியது போலவே இங்கும் பேசுகிறாள்.

பஞ்சபாணனாகிய மன்மதன் தனது கருப்புவில்லிலே மலரம்புகளைத் தொடுத்து என் ஆவியையே இலக்காகக்கொண்டு பிரயோகிப்பதானது, எம்பெருமான் பெரிய திருவடியின்மீது எழுந்தருள ஒருகால் நான் ஸேவிக்கப் பெற்றதற்கு இட்ட தண்டனையோ என்கிறாள். பகவத்விஷயத்தில் ஆசை கொள்ளாதார்க்குக் காமவேதனை கிடையாதென்றும், பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டது காரணமாகவே தமக்கு இக்காமநோய் உண்டாயிற்றென்றும் தெரிவித்தாராயிற்று.

பூவை—காயாம் பூவின் ஒருசாதியென்பர். 7

மாலினந்துழாய்வருமென்னெஞ்சகம் * மாலினந்துழாய்வந்தென்னுட்புக *
கோலவாடையுங்கொண்டுவந்ததோர் * ஆலிவந்ததாலரிதுகாவலே. 8

என் நெஞ்சகம்	எனது நெஞ்சானது	வந்தது ஓர் ஆலி	(ஏற்கனவே தனியே) வந்து பார்த்துப்போனவொரு சிறு துளியானது
மால் இனம்	(அப்பெருமான் பக்கலுண்டான) வியாமோஹத்திற்குத் தகுதியாக	கோலம்	அழகிய
துழாய்வரும்	அலைந்துகொண்டு வாரா நின்றது;	வாடையும்	வாடைக்காற்றையும்
மாலின்	(அந்த) எம்பெருமானுடைய	கொண்டு வந்தது	துணைகூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது;
அம் துழாய்	அழகிய திருத்துழாய் மாலையானது	ஆல்	அந்தோ! (இனி)
என்னுள் வந்து புக	என்னுடைய நினைவுக்குவர,	காவல்	(உயிரைக்) காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல்
		அரிது	முடியாதகாரியம்,

* * *—'என் நெஞ்சகம் மால் இனம் துழாய்வரும்' என்று முதலடியைப் பிரித்து அந்வயிப்பது. என்னுடைய நெஞ்சானது தான் கொண்டிருக்கிற வியாமோஹத்திற்குத் தகுதியாகக் கவலைகொண்டிருக்கின்றது என்றபடி. துழாய்—துழாவி; "கடலும் மலையும் விசும்புந்துழாய்" என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. இனி இரண்டாமடியை, 'மாலின் அம் துழாய்வந்து என் உள்புக' என்று பிரித்து அந்வயிப்பது. அந்த எம்பெருமானுடைய அழகிய திருத்துழா

யானது எனது உள்ளத்தில்புக ; (அதாவது) அத் திருத்துழாயை நான் நெஞ்சால் நினைத்தமாத்திரத்திலே என்றபடி. [வந்ததோர் ஆலி கோல வாடையுங் கொண்டு வந்ததால்.] ஆலியாவது சிறுதுளி. (மழைத்துளி.) இது விரஹிகளுக்கு உத்தீபகமெனப்படும். இது ஏற்கனவே வந்து என்னை நலிவதற்கு நிலம்பார்த்துப் போயிற்று ; தகுந்த துணை கூட்டிக்கொண்டு வந்து நலிய வேணுமென்று பண்டேபார்த்துப் போயிற்று ; அது இப்போது வாடைக்காற்றைத் துணைகொண்டு வந்திட்டது ; இனி என்னைக் காத்துக்கொள்ளுதல் எளிதன்று என்கிறாள்.

முதலடியும் இரண்டாமடியும் யமகம். 8

கெண்டையொண்கணுந்துயிலும் * என்னிறம்பண்டுபண்டுபோலொக்கும் * மிக்கசீர்த்
தொண்டரிட்டபூந்துளவின்வாசமே * வண்டுகொண்டுவந்தூதுமாகிலே. 9

மிக்க சீர் தொண்டர்	அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
இட்ட	ஸமர்ப்பித்த
பூ துளவின்	திருத்துழாய் மலரின்
வாசம்	பரிமளத்தை
வண்டு	வண்டானது
கொண்டு வந்து	முகந்துகொண்டு வந்து
ஊதும் ஆகில்	(என்னருகில்) ஊதுமானால்
கெண்டை ஒண்கணும்	கெண்டை மீன்போன்று அழகிய (எனது) கண்களும்
துயிலும்	உறக்கங்கொள்ளும் ;
என் நிறம்	எனது மேனிநிறமும்
பண்டு பண்டு போல் ஒக்கும்	முன்னைய வண்ணமாகும்.

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடியிணைகளிலே பரம பாகவதர்கள் ஸமர்ப்பித்த திருத்துழாய் மலர்களின் பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டுவந்து இங்ஙனே வண்டு ஊதுமாகில் என்னுடைய கண்களும் துயில்கொள்ளும், என்னுடைய மேனியும் பழையநிறம் பெறும் என்கிறாள்.

'என்நிறம் பண்டுபோலொக்கும்' என்னாதே "பண்டுபண்டுபோலொக்கும்" என்றதில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு ; கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அவ்வவஸ்தையில் நான் எப்படியிருந்தேனோ அப்படி ஆவேன் என்றபடி. இதனை விவரிப்போம் ;— இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை (பிரிவுநிலைமை); இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்லேஷாவஸ்தை (கூடிக்களித்திருந்த நிலைமை); அதற்குமுந்திய அவஸ்தையாவது—பகவத் விஷய வாஸநையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கின காலம் ; * உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலம். அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாமை குன்றாமல் பசுகுபசுகுகென் றிருக்குமிறே. ஒரு விசாரமுமின்றி உண்டுடுத்துத் திரியுங் காலத்திலே மேனி நித்ய புஷ்டமாயிருக்கும். பகவத் விஷயத்தில் வாஸநை பண்ணிப் போந்தது முதலாக "ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா:" என்கிறபடியே க்ஷணகாலம் ஸம்ச்லேஷமும் நெடுங்காலம் விச்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே மீதூர்ந்து செல்லுகையாலே, இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்திய தான ஸம்ச்லேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சிறவாதென்று, அதற்கும் முந்தியதான அந்யபரத்வாவஸ்தையில் இருந்த நல்ல நிறத்தை உத்தேசித்துப் பண்டுபண்டுபோலொக்கும் என்றது. இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் மிக வழகிய திவ்ய ஸூக்திகள் காண்மின் ; "அவன் வாய் புலற்றும் நிறம் அறப் பண்டுபோலேயாம் ; கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிறே ; கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணயாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்"—என்று.

நாச்சியார் திருமொழியில் "பாணியா தென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்றதும் நோக்கத்தக்கது ; அங்கும் இதுவே கருத்தென்க.

[மிக்க சீர்த் தொண்டரிட்ட] தொண்டர், சீர்த்தொண்டர், மிக்க சீர்த்தொண்டர் என மூவகைப்படுவர் கைங்கரிய பரர்கள். க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி அடிமை பூண்டிருப்பவர்கள் தொண்டர்; சிறந்த புருஷார்த்தத்தை விரும்பி அதற்கு உபாயா நுஷ்டாநம்போல அடிமையைப் பூண்டிருப்பவர்கள் சீர்த்தொண்டர்; ஒரு பலனை யும் பேணுதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கைங்கரியம் செய்து வரும் அநந்ய ப்ரயோஜநாதிகாரிகள் மிக்க சீர்த்தொண்டர். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஸமர்ப்பித்த புஷ்பங்களின் பரிமளத்தையாயிற்று இங்கு விரும்புவது.

வாசம்—வாஸநா என்ற வடசொற் சிதைவு. 9

அன்றுபாரதத்துஐவர்தூதனுய் * சென்றமாயனைச்செங்கண்மாலினை *
மன்றிலார்புகழ்மங்கைவாட்கலிகன்றி * சொல்வல்லார்க்கல்லலில்லையே. 10

அன்று	முன்பொருகால்	மங்கை	திருமங்கை நாட்டையுடைய வரும்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக	வாள்	வாட்படை கொண்டவரு மான
ஐவர் தூதன் ஆய்	பஞ்சபாண்டவர்கட்குத் தூதுவனுய்	கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
சென்ற	எழுந்தருளின	சொல்	இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை
மாயனை	ஆச்சரிய சக்தி யுக்தனும்	வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
செம் கண் மாலினை	செந்தாமரைக் கண்ணனு மான ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,	அல்லல் இல்லை	ஒரு துன்பமும் உண்டாக மாட்டாது.
மன்றில் ஆர் புகழ்	நாற்சந்திகள் தோறும் நிறைந்தபுகழையுடையவரும்		

* * *—துரியோதநாதியரையும் பாண்டவர்களையும் பொருந்தவிடவேண்டித் தூதுநடந்த எளிமைக் குணமுடைய புண்டரீகாக்ஷனை ஆசைப்பட்டுத் திருமங்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த இத் திருமொழியைக் கற்று வல்லவர்களுக்கு இங்ஙனே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகையாகிற துன்பம் நேரிடாதென்று பயனுரைத் துத் தலைக்கட்டிற்றுயிற்று.

[தூதனுய்ச் சென்ற செங்கண்மாலினை] கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளினபோது விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்து ஸபைக்குச் சென்றவாறே பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ் சைவ மதுஸூதந!—கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்?" [குலத்தாலும் கல்வியாலும் செல்வத்தாலும் மேன்மைபெற்ற பீஷ்மரும் த்ரோணரும் நானுமிருக்க எங்களைவிட்டுப் பள்ளிச்சோறு ஏன் தின்றுய் கண்ணனே!] என்று துரியோதனன் நிந்தித்துச் சொல்லுகிற ஸமயத்திலும் 'புண்டரீகாக்ஷ!' என்று திருக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டு வாழ்த்தவேண்டும்படி யிருந்த தனுல் "தூதனுய்ச் சென்ற செங்கண்மாலினை" என்றது. 10

அடிவரவு :—குன்றம், காரும், சங்கு அங்கோராய் அங்கோராளரி சென்று பூவை மாலினம் கெண்டை அன்று குன்றமெடுத்து.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதினோராம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி—குன்றமெடுத்து மழை தடுத்து.

உரையவதாரிகை :—இத்திருமொழியும் நாயகீஸமாதியாலே செல்லுகிறது. விரஹவ்யஸநம் மீதூர்ந்து அன்றில் தென்றல் முதலிய பதார்த்தங்களும் நோவு படுத்துகிறபடியைப் பன்னியுரைப்பது இத்திருமொழியும். ... ... *

குன்றமெடுத்துமழைதடுத்திளையாரொடும் * மன்றிற்குரவைபிணைந்தமாலென்னைமால்செய்தான் * முன்றிற்றனிநின்றபெண்ணைமேற் கிடந்தீர்கின்ற * அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்ககிற்பவரார்கொலோ. 1

குன்றம்	கோவர்த்தனமலையை	முன்றில்	வாசலிலே
எடுத்து	குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து	தனி நின்ற	தனியேநின்ற
மழை தடுத்து	மழையைத்தடை செய்தவனும்	பெண்ணை மேல்	பனைமரத்தின் மீது
இளையாரொடும்	இளம் பெண்களோடே	கிடந்து	இருந்துகொண்டு
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே	ஈர்கின்ற	ஹிம்ஸிக்கின்ற
குரவை பிணைந்த	கைகோத்துக் குரவைக் கூத்தாடினவனுயுமுள்ள	அன்றிலே	அன்றிற்பறவையை
மால்	கண்ணபிரான்	கூட்டின்	கூட்டில் நின்றும்
என்னை மால் செய்தான்	என்னை மதிமயங்கப் பண்ணிவிட்டான் ;	பிரிக்க கிற்பவர் ஆர் கொலோ	பிரித்துவிட வல்லவர்யரோ (அறியேன்)?

* * *—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து ஏழுநாள் ஒருபடியாகத்தாங்கிநின்று கோவலரையும் கோநிரையையும் காத்தருளினவனும், ஆயர்மங்கையரோடே பலர்காணக் குரவைக்கூத்தாடினவனுமான எம்பெருமான் என்னை இப்படிப்பட்ட வியாமோஹத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டான் என்பன முன்னடிகள். ஆனைத்தொழில்செய்தும் அடியார்களைக் காத்தருளினவனன்றோ ? உகந்தாரோடே ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறுவதற்குப் பாங்காகப் பலவடிவுகள் கொண்டு அங்கநாமங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரே ணங்கநா.'' என்னும்படியே) ராஸக்ரீடை செய்தருளின ரஸிகனன்றோ ? இப்படிப்பட்டவன் நம்மைக் கைவிடுவனோவென்று நம்பியிருந்து மோசம் போனேன் என்பது உட்கருத்து. தன்னுடைய திருக்குணங்களைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்தி இங்ஙனே சந்தியில் நின்று திண்டாட வைத்தானென்கிறாள்.

இதுவே ஸமயமாகக் கண்ணெதிரே பனைமரத்தி லிருந்துகொண்டு அன்றிற்பறவையும் மெல்லிய தழுதழுத்த குரலாலே ஓய்வின்றி நலிகின்றது; எம்பெருமானைக் கொண்டுவந்து என்னோடே கூட்டாதொழிபினும் இவ்வன்றிற்பறவையைக் கூட்டிலிருந்து துரத்தவல்லாரையாவது கிடைக்கப்பெறுமோ வென்பன பின்னடிகள்.

அன்றிலின் கூட்டை—உருபுபிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அன்றிலைக் கூட்டில் நின்றும் பிரிக்கவேணுமென்கை. 1

பூங்குருந்தொசித்தானைகாய்ந்தரிமாச்செகுத்து * ஆங்குவேழத்தின்கொம்புகொண்டுவன்பேய்முலை வாங்கியுண்ட * அவ்வாயன்நிற்கஇவ்வாயன்வாய் ஏங்குவேய்ங்குழலென்னோடாடுமிளமையே. 2

பூ குருந்து ஒசித்து	பூத்திருந்த குருந்தமரத்தை முறித்தொழித்தவனும்	அரி மா	(கேசியென்கிற) சத்துருவான குதிரையை
		செகுத்து	கொன்றவனும்
ஆனை காய்ந்து	ரிஷபங்களைச் சீறி முடித்தவனும்	ஆங்கு	கம்ஸனது அரண்மனை வாசலிலே

வேழத்தின்	(குவலயாபீடமென்கிற) யானையினுடைய
கொம்பு கொண்டு	தந்தத்தைப்பறித்தெறிந்தவனையும்
வன் பேய்	(பூதனையென்னும்) வலிய பேய்ச்சியினுடைய
முலை	(நஞ்சுதீற்றிய) முலையை
வாங்கி	கையிற்பிடித்து
உண்ட அவ் வாயன்	உறிஞ்சியுண்ட அப்படிப் பட்ட திருப்பவளத்தை யுடையனாயுமிருக்கிற
	கண்ணபிரான்
நிற்க	உதாஸீநனாயிருக்க,
ஆயன்	அந்த கோபால கிருஷ்ணனுடைய
வாய்	வாயிலே
ஏங்கு	ஒலிக்கின்ற
இ வேய் குழல்	இந்த வேய்ங்குழலானது
என்னோடு	என் திறத்திலே
இளமை ஆடும்	சில சிறுச்சேவகங்கள் செய்யாநின்றது !.

* * *—கண்ணபிரானுடைய வேணுகானம் செவிப்பட்டுப் பிரிவாற்றாதே வருந்திப்பேசுகிற ஒரு ஆய்ப்பெண்ணின் நிலைமையிலே நின்று பேசும் பாசுரமாயிற்றிது. ஸர்வசக்தனான எம்பெருமான் வாளாகிடக்க, அவனுடைய வேய்ங்குழல் என்னோடே தோள்வலிகாட்டி வருகின்றதே யென்கிறாள்.

கம்ஸனாலேவப்பட்ட ஒரு அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்டிருந்த குருந்த மரத்தை அவ்வஸுரனுட்பட ஒசித்தொழித்தவனும், நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காகக் காளைகளேழையும் நெரித்தவனும், (அன்றியே, எருது வடிவுகொண்டு வந்து நலியவந்த அரிஷ்டநேமியென்னு மசுரனைக் கொன்றவனும் கேசியை முடித்தவனும், குவலயாபீட மதயானையின் கொம்பை முறித்துத் தொலைத்தவனும் பேய்ச்சிமுலை சுவைத்துயிருண்ட வாயனுமான அக்கண்ணபிரான் என்னை நேர்கொடுநேரே வந்து நலிந்தானாகில் 'ஸர்வ சக்தனான அவனாலே நாம் நெருக்குண்பது ப்ராப்தமே' என்று ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அவன் நம்மை நெஞ்சிலும் இட்டெண்ணாதிருக்க, அவன் வாயில் வைத்து ஊதுகிற அசேதனமான இந்த வேய்ங்குழல் என்பாடே மீசைமுறுக்கி வருகின்றதே! இது என்ன போராத காலமோவென்று பரிதபிக்கிறாள். "மங்கல நல்வனமாலை மார்விலிலங்க மயில் தழைப் பீலிசூடிப், பொங்கிளவாடை அரையில் சாத்திப் பூங்கொத்துக் காதில் புணரப்பெய்து, கொங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழலினிதூதிவந்தாய், எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூத உன் குழலினிசை போதராதே". [பெருமாள் திருமொழி 6-9.] என்றாப்போலே, நம்மை இங்ஙனே பிரிவாற்றாமைத் துயரத்திலே தள்ளித் தனக்கு இனியரான சில பெண்களோடே அவன் குழலூதிக் களித்துத் திரிகின்றானே!, நம்மையுங் கூட்டிக்கொண்டு குழலூதுவது எப்போதோ! என்கிற நிர்வேதம் இப்பாசுரமாகப் பரிணமித்ததாயிற்று. முதலடியில், 'ஆனைகாய்ந்து' என்றதில், ஆன் என்றசொல் இரண்டனுருபு ஏற்று வந்துள்ளது; 'ஆனைக் காய்ந்து' என வலிமிகாதது வழுவன்று; வடமொழியில் சாந்தஸப்ரயோகம்போலக் கொள்ளத்தக்கது. 3

மல்லொடுகஞ்சனுந்துஞ்சவென்றமணிவண்ணன் * அல்லிமலர்த்தண்டுழாய்நினைத்திருந்தேனையே *
எல்லியின்மாருதம்வந்தடுமதுவன்றியும் * கொல்லைவல்லேற்றின்மணியுங்கோயின்மைசெய்யுமே. 3

மல்லொடு	மல்லர்களும்
கஞ்சனும்	கம்ஸனும்
துஞ்ச	முடியும்படி
வென்ற	வெற்றிபெற்ற
மணி வண்ணன்	நீலமணிவண்ணனான கண்ணபிரானுடைய
அல்லி தண் துழாய் மலரையே	இதழ்களையுடையதாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையையே
நினைந்திருந்தேனை	சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னை
எல்லியில் மாருதம்	அந்திப்போதில் வீசும் காற்றானது

வந்து	நானிருக்குமிடத்திலே வந்து வீசி	கொல்லை வல் ஏற்றின் மணியும்	வெளி நிலங்களில் நின்றும் மீண்டுவருகிற வலிய காளைகளின் கழுத்துமணியோசையும்
அடும்	நலிகின்றது ;	கோயின்மை செய்யும்	தொந்தரவுபடுத்தா நின்றது.
அது அன்றியும்	அதுவுந்தவிர		

* * *—சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலானமல்லர்களையும் கம்ஸனையும் தீர்க்க நித்திரை செய்யும்படியாகக் கொன்றொழித்த கண்ணபிரானுடைய கலவி கிடைக்கப் பெறுதொழியினும் அவனது திருமேனியில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்துழாய் மாலையாகிலும் சிறிது கிடைக்குமோவென்று அல்லும்பகலும் இதுவே சிந்தனையாகக் கிடக்கிற என்னை அந்தக்காற்றும் மாட்டின் கழுத்து மணியோசையும் வருத்துகின்றனவே யென்கிறாள்.

எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தை நான் கருதாமல் ஊராரோடொப்ப உண்டுடுத்துக் களித்துத் திரிந்தேனாகில் ஒன்றுக்கும் நான் வருந்த வேண்டியிராது; அதில் ஆசை வைத்தமையாலன்றோ பிறர்க்கு இன்பமளிப்பவற்றால் நான் துன்புறவேண்டிற்றாயிற்று என்கிறாள். 3

மாருதம்—வடசொல்.

பொருந்துமாமரமேழுமெய்தபுனிதனார் * திருந்துசேவடியென்மனத்துநினைதொறும் *
கருந்தண்மாகடல் கங்குலார்க்குமதுவன்றியும் * வருந்தவாடைவருமிதற்கினியென்செய்கேன். 4

பொருந்து	தம்மில்தாம் பொருந்திநின்ற	கரு தண் மா கடல்	கறுத்துக் குளிர்ந்து பெரிதான கடலானது
மா மரம் ஏழும் எய்த	பெரிய ஸாலவ்ருக்ஷங்களேழையும் அம்பு செலுத்தித் துளைபடுத்தின	கங்குல்	இரவுமுற்றும்
		ஆர்க்கும்	ஆரவாரிக்கும் ;
புனிதனார்	பரமபரிசுத்தரான பெருமானுடைய	அது அன்றியும்	அதுவுந்தவிர,
திரு உந்து	ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமான	வாடை	வாடைக்காற்றும்
சே அடி	திருவடிகளை	வருந்த	நான் பரிதபிக்கும்படியாக
என் மனத்து	என்நெஞ்சிலே	வரும்	வந்து வீசுகின்றது ;
		இதற்கு	இதற்குப் பரிஹாரமாக
நினைதொறும்	அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம்	இனி என் செய்கேன்	இனி என்ன பண்ண வல்லேன் ?.

* * *—ஆச்ரிதனை ஸுக்ரீவ மஹாராஜனுக்கு அரியன செய்தும் விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்துக் காரியம் செய்த மஹாநுபாவர் ஏற்கனவே விச்வாஸங்கொண்டிருக்கிற நம்மைக் கைவிடமாட்டாரென்று அவருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமென்றிருக்கை நமக்கு ப்ராப்தம் என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு அத்திருவடிகளைச் சிந்திக்கும்போதெல்லாம் ஸமுத்ரகோஷமும் வாடைக்காற்றும் வந்து நலிகின்றனவே யென்கிறாள். என்னுடைய மநோரதப்படி அவருடைய திருவடிகள் எனக்குக் கிடையாமையாலே விரஹ வேதனையினால் நிலமங்கையாடைக்கும் வாடைக்கும் வருந்த வேண்டியிருக்கிறதென்கை.

இதற்கு இனி என் செய்கேன்!=ரக்ஷகர்தாமே கைவிட்டால் நான் செய்து கொள்ளத் தக்கது ஏதேனுமுண்டோ? அவருடைய அருளே அரண் என்றவாறு.

இரண்டாமடியில் 'திருந்து சேவடி' என்றதற்கு "ஐச்வர்யப்ரகாசகமான திருவடிகளை" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான மிட்டருளினதற்கு

இணங்க "திரு உந்து" என்று பிரித்து உரைக்கப்பட்டது. 'திருவுந்து' என்று சந்தியாகாதது தொகுத்தல் விகாரம். இனி 'திருந்து சேவடி' என்பதை வினைத் தொகையாகவுங்கொண்டு உரைக்கலாம்; திருந்துதலாவது ஆச்ரிதர்கட்கென்றே வாய்த்திருத்தல். 4

அன்னைமுனிவதுமன்றிலின்குரலீர்வதும்* மன்னுமறிகடலார்ப்பதும்வளைசோர்வதும்*
பொன்னங்கலையல்குலன்னமென்னடைப்பூங்குழல்* பின்னைமணாளர்திறத்தமாயினபின்னையே. 5

அன்னை முனிவதும்	பெற்றதாய் சீறிச் சொல்லுவதும்
அன்றிலின் குரல்சர்வதும்	அன்றிற் பறவையின் குரல் ஹிம்ஸிப்பதும்
மன்னு மறி கடல் ஆர்ப்பதும்	எப்போதும் அலைமடியப் பெற்ற கடல் கோஷிப்பதும்
வளை சோர்வதும்	கைவளைகள் கழல்வதும் (ஆகிய இவையெல்லாம்)
அம்	அழகிய
பொன் கலை	பொன்னுடையணிந்த
அல்குல்	நிதம்பத்தையுடையவளும்
அன்னம் மென் நடை	அன்னத்தின் நடைபோன்று அழகிய நடையையுடையவளும்
பூ குழல்	பூவணிந்த கூந்தலை யுடையளுமான
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியின்
மணாளர்	நாயகரான கண்ணபிரானுடைய
திறத்தம் ஆயின பின்னையே	விஷயத்தில் ஈடுபட்டோமானபிறகே. (அதற்கு முன்பு இல்லை)

* * *—நான் பகவத் விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவள் என்னை ஒருவார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியாள்; அன்றில் பறவையின் குரல் முன்பு கேட்கப்படும்போது செவிக்கு மிக இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காது கொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருக்குண்டிருந்தன. இப்போது அநுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அனுபவித்ததேயில்லை; பின்னை மணாளரான எம்பெருமான் திறத்திலே நெஞ்சு செலுத்தப் பெற்றபின்பே தாய் சீறிச் சொல்லும்படியாகவும் அன்றிலின்குரலால் நலிவுபடும்படியாகவும் கடலோசைக்கு நோவுபடும்படியாகவும் கைவளைகள் கழலும்படியாகவும் பெற்றேன் என்கிறாள்.

[அன்னை முனிவதும்.] 'தாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும் போது அவர்களைக்கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியது தகுதியாயிருக்க, இச் சிறு பெண்பிள்ளை எல்லாரையும் திரஸ்கரித்துவிட்டுத் தான்றோன்றியாகத் தானே (பகவத் விஷயத்தில்) ஒரு நாயகனைக் காதலித்துப் புறப்பட்டாள்!; இப்படியும் ஒரு அநியாயமுண்டோ?' என்பது தாய் சீறிச் சொல்லும் வார்த்தையாமென்க.

மூன்றாமடி முழுதும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அடைமொழி.

இப் பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே—"பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்தி போராதாகிலும் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் 'பின்னைமணாளர் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இட வமையும் என்பாரைப்போலே அவரோடே ஒரு ஸம்பந்தஞ் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்? என்பராம்"—என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்குக் காணத்தக்கன. பாதக பதார்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இத் திருமொழியிலே இப் பாட்டுக்குப் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் அருளிச்செய்யும் கருத்து பிரகரணத்தோடு அவ்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடைத்தாயிருக்கும். அவர் அருளிச் செய்யும் கருத்து ஏதென்னில்; அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரல் ஈர்வதும் மன்னுமறிகடலார்ப்பதும் வளைசோர்வதும் நாம் பின்னைமணாளர் திறத்திலே யீடு

பட்டிருக்கிறேனென்கிற காரணத்தினால்தானே ; அந்தக் காரணம்பற்றியாகில் அவை நமக்கு உத்தேச்யமே—என்பதாம்.

"ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே" என்ற வியாக்கியான வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனில்; முற்காலத்தில் திருமாலிருஞ் சோலையில் ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இருவகுப்பினர் ஸந்நிதி கைங்கரியாதி விஷயமாக அடிக்கடி பிணக்குண்பர் ; அதனால் ஒருவர்க்கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலுமுண்டாம்; ஒரு ஸமயத்தில் மிக இருட்டான இடத்திலே [ஸந்நிதி ப்ரதக்ஷிணத்திலே] கைகலந்து போர் நடக்கையில், ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியரையே வலிதாகப் புடைத்தார் ; புடைப்பவருடைய மிடற்றோசையைக் கண்டறிந்த புடையுண்பவர் 'ஐயோ! நான் சோழியனாயிற்றே, என்னை ஏதுக்கு அடிக்கிறீர்?' என்று கதற, அதுகேட்ட அவர் 'அப்படியா?, தெரியாது அடித்து விட்டேன் ; ஸாமாந்யனென்றுப்ரமித்து அடித்து விட்டேன்' என்ன ; அது கேட்ட இவர் 'அப்படியாகில் இன்னமும் அடியும் ; ஸாமாந்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத்தனையும் எனக்கு உத்தேச்யமே' என்றாராம். அதுபோல, பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டேனென்கிற காரணத்தினால் அன்னைமுனிவது முதலான கஷ்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நேரட்டும் என்பதாகப் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸருடைய தாத்பர்யங் காண்க. இதனால் பகவத்விஷயத்தில் இத்தலைவிக்கு உள்ள காதலின் உறைப்பு வெளியாகும்.

திறத்தம்—தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று. 5

ஆழியுஞ்சங்குமுடையநங்களடிகள்தாம்* பாழிமையானகனவின்நம்மைப்பகர்வித்தார்*
தோழியும்நானுமொழியவையந்துயின்றது* கோழியுங்கூகின்றதில்லைகூரிருளாயிற்றே. 6

ஆழியும் சங்கும் உடைய	திருவாழி திருச்சங்குகளையுடையரான	தோழியும் நானும் ஒழிய	தோழியும் நானும் தவிர
நங்கள் அடிகள் தாம்	அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன்	வையம்	மற்ற உலகத்தாரெல்லாரும்
நம்மை	நம்மை	துயின்றது	உறங்கிவிட்டார்கள் ;
பாழிமையான கனவின்	மிகப்பெரிதாய் ஸவப்நதுல்யமான ஸம்ச்லேஷத்தினால்	கோழியும்	கோழிகூட
பகர்வித்தார்	இப்படி கூப்பிடும்படியாகச் செய்துவிட்டார் ;	கூகின்றது இல்லை	(விடிவுக்கு அறிகுறியாகக்) கூவுகின்றதில்லை;
		கூர் இருள் ஆயிற்றே	இன்னமும் நள்ளிருளாயிருக்கின்றதே.!

* * *—" அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியேனென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணுங், கொங்கைத்தலமிவை" என்றாற்போலே திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற அஸாதாரண லக்ஷணங்களோடே கூடின தலைவனையாயிற்று இப்பரகாலநாயகி காதலிப்பது ; அப்படியே அவர்வந்து ஸ்வப்நம் போன்ற ஸம்ச்லேஷத்தைச் சிறிதுபோது தந்தருளி உடனே பிரிந்து போயினராதலால் நான் இங்ஙனே கதறவேண்டியதாயிற்று என்கிறாள் முன்னடிகளால்.

பாழிமையான கனவின் = இங்குக்கனவு என்கிறது ஸம்ச்லேஷத்தையென்று கொள்க. எப்போதோநடந்த கலவி இவளுக்கு இப்போது ஸ்வப்ந துல்யமாயிருப்பதால் கனவு என்கிறது. பாழிமையாவது வலிமை ; வலிதான ஸம்ச்லேஷத்தினாலென்றபடி.

"பெரிய மேன்மையுடையவர் கையைக் காலைப்பிடித்துத் தாழ நின்று பரிமாறின பரிமாற்ற மாகையாலே அநுஸந்திக்கப்புக்கால் கரைகாண வொண்ணாத படியா யிருக்கிற அபர்யாப்த ஸம்ச்லேஷஸுகத்தாலே" என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்காண்க.

நானும் என்னுடைய தோழியுந்தவிர மற்ற வுலகர்களெல்லாரும் அன்யபரர்களாதலால் அவர்களனைவரும் சுகமே உறங்கிக்கிடக்கிறார்கள் ; எனக்கோ ஓரிரவு ஏழுழியாய் நெடுகிச்செல்லா நின்றது ; கோழி கூவினாலாவது பொழுது விடியப் போகிறதென்று சிறிது ஆறியிருக்கலாம் ; கோழியும் உறங்கிப் போயிற்றுப் போலும் என்கிறாள் பின்னடிகளில் 6

காமன்றனக்குமுறையல்லேன்கடல்வண்ணனார்* மாமணவாளரெனக்குத்தானுமகன்சொல்லில்*
யாமங்கடோறெரிவீசுமென்னிளங்கொங்கைகள்* மாமணிவண்ணர்திறத்தவாய்வளர்கின்றவே. 7

காமன் தனக்கு முறை அல்லேன்	மன்மதனால் நான் நலியப் பெறுதற்கு முறையுடையேனல்லேன் ;	எனக்கு மகன்	எனக்கு மகனாகப் பெற்றான்; (அப்படியிருந்தும்)
சொல்லில்	ஏனென்னில் ;	யாமங்கள் தோறு	எப்போதும்
கடல் வண்ணனார்	கடல்வண்ணரான கண்ணபிரான்	எரி வீசும்	நெருப்பைத் தூவுகின்றான் ;
எனக்கு மா மணவாளர்	எனக்குச் சிறந்த நாயகரா யிருக்கின்றார் ; (இவ்வழியாலே)	என் இள கொங்கைகள்	எனது இள முலைகளோ வென்னில்
தான்	அந்த மன்மதன் தான்	மா மணி வண்ணர் திறத்த ஆய் வளர்கின்ற	நீலமணி வண்ணரான அப்பெருமானை நோக்கியே வளர்கின்றனவாயுள்ளன.

* * *—நான் கடல்வண்ணனை எம்பெருமானை எப்போது மணவாளனாகக் கொண்டேனோ அப்போதே மன்மதன் எனக்கு மகனாய்விட்டான் ; மகனானவன் பெற்றதாயை இங்ஙனே கொலைசெய்வது வழக்கோ? கையைப்பிடித்த கணவனார் என்ன நலிவுசெய்தாலும் பொறுக்கலாம் ; வயிற்றிற் பிறந்த மகன் நலிவு செய்ய என்ன முறைமையுண்டு? என்கிறாள் முன்னடிகளில்.

மன்மதன் செய்கிற ஹிம்ஸை ஏதென்ன, யாமங்கடோறு எரிவீசும் என்கிறாள். ஸர்வகாலத்திலும் தபிக்கிறானென்றபடி. மன்மதன் இப்படி நெருப்பை வீசச் செய்தேயும் எனது இள முலைகள் தாம் கொண்ட கொள்கையை விடுகின்றில ; அப்பெருமானுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தனவாய் விம்மி வளர்கின்றனவென்கிறாள். 7

மஞ்சுறுமாலிருஞ்சோலைநின்றமணாளனார்* நெஞ்சம்நிறைகொண்டுபோயினார்நினைகின்றிலர்*
வெஞ்சுடர்போய்விடியாமலெவ்விடம்புக்கதோ* நஞ்சுடலந்துயின்றால்நமக்கினிநல்லதே. 8

மஞ்சு உறு	மேகமண்டலத்தைக் கிட்டி ஓங்கின (சிகரத்தையுடைய)	வெம் சுடர்	ஸூர்யனானவன்
மாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே	போய்	அஸ்தமித்துப்போய்
நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	விடியாமல்	மறுபடியும் உதியாமல்
மணாளனார்	எம்பெருமான்	எவ்விடம் புக்கதோ	எங்கே புகுந்தொளித்தானோ?
நெஞ்சம்	(எனது) நெஞ்சிலுள்ள	இனி	இப்படியான பின்பு
நிறை	அடக்கத்தை	நமக்கு	நம்முடைய
கொண்டு போயினார்	அபஹரித்துக் கொண்டு போனவராய்	உடலம்	சரீரமானது
நினைகின்றிலர்	(இத்தலையை) மறந்தொழிந்தார் ;	நஞ்சு	சிதிலமாகி
		துயின்றால்	முடிந்துபோமாகில்
		நல்லது	நன்றாகும்.

* * *—திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே நித்யவாஸம் செய்தருளாநின்ற அழகப்பிரானுர் பெண்மைக்கு ஈடாக என்னெஞ்சிலிருந்த அடக்கத்தைக் கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டார்; போனவர் 'ஒருத்தியை இப்படி ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிவந்தோமே, அவள் எப்பாடுபடுகிறுளோ!' என்று நெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமு மற்றிராநின்றுர். அவர்தாம் அப்படி இரக்கமற்றொழிந்தால் ஸூர்ய பகவானும் இரக்கமற் றொழியவேணுமோ? அவன் அஸ்தமித்தால் மீண்டும் முப்பது நாழிகையிலே உதிக்கவேணுமென்று ஒரு நியதியில்லையோ? அந்த நியதியையுங் கடந்து அடியோடு முகங்காட்டாதே எங்கோ புக்கொளித்தானே!; இங்ஙனே எம்பெருமானும் இரக்கமற்றவனுகி அவனுடைய பரிஜநமும் இரக்கமற்றொழிந்ததான பின்பு ஏதுக்கு நாம் இந்தவுடலைச் சுமந்து வருந்தவேணும்? இவ்வுடலம் சிதிலமாகி முடியப்பெறுமாகில் அதுவே நமக்குச்சிறந்த வாழ்ச்சியாகுமே யென்கிறுள்.

விரஹிகளுக்கு இரவு நீட்டித்துத் தோற்றுதல் இயல்பாதலால் 'வெஞ்சுடர் போய்விடியாமல் எவ்விடம் புக்கதோ'' என்னப்பட்டது.

நஞ்சு='நைந்து' என்பதன் போலி; ('ஐந்து' என்பதற்கு 'அஞ்சு' என்று போலியாவது போல.) 'உடலம்' என்றதில் அம்—சாரியை. துயின்ருல்—தீர்க்க நித்திரையாகிய மரணத்தையடைந்தால் என்றபடி; உபசாரவழக்கு. எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு உபயோகப்படாத சரீரம் ஒழிவதேநன்று என்கிறுள். "நாகமிசைத் துயில்வான் போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்க, யோகணைவான் கவராத உடம்பினுல் குறைவிலமே'' என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. ... 8

காமன்கணைக்கோரிலக்கமாய்நலத்தின்மிகு * பூமருகோலநம்பெண்மைசிந்தித்திராதுபோய் *
தூமலர்நீர்கொடுதோழி!நாந்தொழுதேத்தினுல்? * கார்முகில்வண்ணரைக்கண்களாற்காணலாங்கொலோ?

தோழி	வாராய்தோழீ!	போய்	புறப்பட்டுப்போய்
காமன் கணைக்கு	மன்மதபாணங்களுக்கு	கார் முகில் வண்ணரை	காளமேகச்யாமரான பெருமானை
ஓர் இலக்கம் ஆய்	இலக்காகி யிருப்பதனுலே	தூ மலர் நீர் கொடு	பரிசுத்தமான புஷ்பங்களையும் தீர்த்தங்களையுங் கொண்டு
நலத்தின் மிகு	நன்மைமிக்கதாய்	நாம் தொழுது ஏத்தினுல்	நாம் வணங்கித் துதித்தால்
பூமரு	விரும்பத்தக்கதாய்	கண்களால் காணல் ஆம் கொலோ	(அவரைக்) கண்ணுலே ஸேவிக்கப் பெறலாமோ?
கோலம்	அழகியதான		
நம் பெண்மை	நமது பெண்மைக்குணத்தை		
சிந்தித்து	நினைத்துக்கொண்டு		
இராது	இவ்விடத்திலேயே இருந்திடாமல்		

* * *—எம்பெருமானை யநுபவிப்பதற்குப் பாங்கல்லாத இந்தப்பாழும் சரீரம் முடிந்துபோவதே நல்லதென்றுள் கீழ்ப்பாட்டில்; சரீரம் இருப்பதும் போவதும் நம்முடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றே. அது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே ஆகக்கடவதாயிற்றே. "கண்ணுளாகடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கே வரும்பரிசு, தண்ணுவாதடியேனைப்பணிகண்டாய் சாமாறே'' என்று பிரார்த்தித்தவிடத்திலும் உடனே அது ஸித்தித்ததில்லையே; இவ்வாழ்வாரை எம்பெருமான் இன்னமும் இவ்வுலகத்திலே வைத்துப்பல உபகாரங்களைச் செய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினவனுதலால் ஆழ்வாருடைய எண்ணப்படி உடலம் ஒழியப் பெற்றதில்லை; எவ்வகையினுலாவது எம்பெருமானைக் கண்களால்காண ஆசை அதிகரித்ததனுல், தோழீ! நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்தாகிலும் அவரைக் கண்டுவிடுவதே யாகுங்கொல்' என்கிறுள்.

மன்மதனுடைய அம்புகட்கு இரையாகி இங்ஙனே பரிதபித்திருப்பதிற் காட்டிலும், நம்முடைய பெண்மைக் குணத்தைத் திரஸ்கரித்தொழித்தாகிலும் புறப்பட்டுச்சென்று அவர் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பான உபசாரங்களைச் செய்வோமாகில் அவரைக் கண்களால் காணப்பெறுவோமோ வென்றாளாயிற்று.

இலக்கம்—'லக்ஷ்யம்' என்ற வடசொல்விகாரம்.

[நலத்தின்மிகு இத்தியாதி.] ஸ்வாமியான அவன்தானே வந்து கைக்கொள்ளப் பார்த்திருக்கையாகிற ஸ்திரீத்வத்தை மீறியாகிலும் அதிப்ரவ்ருத்தி செய்யக் கோலுவது அத்தலையில் வைலக்ஷண்யாதிசயத்தையும் இத்தலையில் ஆசை மிகுதியையுங் காட்டுமென்க. ... 9

வென்றிவிடையுடனேழடர்த்தவடிகளை * மன்றின்மலிபுகழ்மங்கைமன்கலிகன்றிசொல் *
ஒன்றுநின்றவொன்பதுமுரைப்பவர்தங்கள்மேல் * என்றும்நில்லாவினையொன்றுஞ்சொல்லிலுலகிலே 10

வென்றி	வெற்றியைத் தொழிலாக வுடைய
விடை ஏழ்	ஏழு ரிஷபங்களை
உடன்	உடனே
அடர்த்த	திரஸ்கரித்த
அடிகளை	எம்பெருமான் விஷயமாக,
மன்றில் மலி புகழ்	நாற்சந்திகளிலே நிறைந்த புகழையுடையரும்
மங்கை மன்	திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவருமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சொல்	அருளிச்செய்த
ஒன்று நின்ற ஒன்பதும்	ஒன்றோடேகூடி நின்ற ஒன்பது பாட்டாகிய இத் திருமொழியை
உரைப்பவர் தங்கள்மேல்	அநுஸந்திப்பவர்களிடத்திலே
வினை ஒன்றும்	ஒருவகையான கருமமும்
என்றும்	ஒருநாளும்
நில்லா	நிற்கமாட்டாது ;
சொல்லில்	(இன்னமும் பலனை விவரித்துச்) சொல்லப்புக்கால்
உலகிலே	அவர்களிருந்த தேசத்திலுங் கூட
	வினை ஒன்றும் நில்லா.—

—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்வதற்கு இடையூறாயிருந்த விருஷபங்களேழையும் நிரஸித்த பெருமிடுக்கனான பெருமான் விஷயமாகக் கலியன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அநுஸந்திப்பவர்களிடத்தில் ஒருவகையான பாவமும் நிற்கமாட்டாது என்கிறவளவேயல்லாமல் அவர்கள் வாழ்கிற தேசத்திலும் பாவமொன்றும் சேரமாட்டாது என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா:" [திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரம் கைபுகுந்த மஹான் வாழுகிற தேசத்திலே பிணி, பஞ்சம், கள்ளர்கொடுமை முதலிய தீங்கு ஒன்றும் அணுகமாட்டாது] என்றாப்போலே, இத்திருமொழி வல்லவர்கள் வாழுமுலகத்திலும் வினையொன்றும் நிற்கமாட்டாவென்றது பொருந்தத்தட்டில்லையென்க. 10

அடிவரவு:—குன்றம் பூ மல்லொடு பொருந்து அன்னை ஆழி காமன்தனக்கு மஞ்சுறு காமன்கணைக்கு வென்றி மன்னிலங்கு.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதினோராம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி—மன்னிலங்கு பாரதத்து.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த் திருமொழியில் "நம்பெண்மை சிந்தித்திராது போய்த் தூமலர்நீர்கொடு தோழி! நாந் தொழுதேத்தினல், கார்முகில் வண்ணரைக் கண்களால் காணலாங்கொலோ" என்று ஸ்வரூப விருத்தமாக அதிப்ரவ்ருத்தி பண்ணியாகிலும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறுவோமென்று ஆழ்வார் கோலின வளவிலே, இதனைப் பொறுக்கமாட்டாத எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டி 'ஆழ்வீர்! சற்றுப்போது தாமதித்த மாத்திரத்தினல் நீர் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே இழியலாமோ? ஒரு சேதனனைப் பெறுகைக்கு நான் எவ்வளவு பாடு படுகிறவ னென்பதை நீர் அறியமாட்டீரோ? உம்மைப் பிரிந்ததனல் நானன்றோ க்லேசப் படுகிறவன்? என்னைவிட்டு நொடிப்பொழுதும் தரிக்கமாட்டாதவர்கள் யாவரோ, அவர்களைவிட்டு நானும் தரிப்பவனல்லேனே; என்னுடைய படிகளை நீர் அறிந்து வைத்தும் இங்ஙனே க்லேசப்படுதல் தகுமோ? என்றாற்போலே சில வார்த்தை களைச் சொல்லித் தன் செல்லாமை யடங்கலுங் காட்ட, ஆழ்வார் அதனை யெல்லாம் அநுஸந்தித்து, தாஹித்தவன் சிறிது தண்ணீர் குடித்தால் அது தாஹசாந்திக்கு உடலாகாதே மேன்மேலும் விடாயை வளரச்செய்யுமாபோலே அவ்வநுஸந்தாந மானது மேலும் விடாயைப் பிறப்பிக்க, அதனல் மிகவும் நோவுபட்டு, பின்னையும் அவனைக்கிட்டி நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெற்றிலோமேயாகிலும் இவ்விடாயும் பதற்றமுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஆகப்பெற்றோமே! என்று உண்டான திருப்தியோடே பேசித் தலைக்கட்டுவதாம் இத்திருமொழி. இதுவும் நாயகி பாசுரத் தாலே செல்லுகிறதாயிற்று.

இத்திருமொழி அந்தாதித்தொடையினலமைந்தது. .... *

மன்னிலங்குபாரதத்துத்தேரூர்ந்து* மாவலியைப் பொன்னிலங்குதிண்விலங்கில்வைத்துப்பொருகடல்சூழ்
தென்னிலங்கையீடழித்த தேவற்கிதுகாணீர் * என்னிலங்குசங்கோடெழில்தோற்றிருந்தேனே. 1

மன் இலங்கு	(பல) அரசர்கள் விளங்கா நின்ற	தென் இலங்கை	தென்னிலங்கையினுடைய
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	ஈடு	மதிப்பை
தேர் ஊர்ந்து	(ஸாரதியாய் நின்று) தேரை நடத்தினவனும்	அழித்த	அழித்தவனுமிருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	தேவற்கு	எம்பெருமானுக்கு
பொன் இலங்கு திண் விலங்கில் வைத்து	பொன்மயமாக விளங்குகின்ற திடமான விலங்கிலே பிணைத்தவனும்	என் இங்கு சங்கோடு	எனது ஒளிமிக்க கைவளைகளையும்
		எழில்	அழகையும்
		தோற்றிருந் தேன்	இழந்திரா நின்றேன் ;
பொரு கடல் சூழ்	அலையெறிகின்ற கடலாலே சூழப்பட்ட	இது காணீர்	இவ்விருப்பைக் காணுங்கோள்.

* * *—பலபல அரசர்கள் திரண்டுகிடந்த பாரதப் போரிலே பாண்டவர்கட்கு வெற்றியுண்டாகுமாறு பார்த்தஸாரதியா யிருந்து தேரை நடத்தினவனும், கண் ணுங் கண்ணீருமாக வந்து அடிபணிந்து இரந்த இந்திரனுக்குத் திருவுள்ள மிரங்கி மாவலியைப் பாதாளத்திலே செலுத்தினவனும், கடல் சூழ்ந்த இலங்காபுரியை யீடழித்தவனுமான எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு நான் பெற்றபேறு வளையிழந்ததும் நிறமழிந்ததுமே காணீர்? என்று படியெடுத்துக் காட்டுகிறாள் பரகாலநாயகி.

"மன்னிலங்குபாரதத்துத் தேரூர்ந்து" என்றவிடத்திற்கு "மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும், பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்

சிலைவளையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்ற" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுள் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

ஔதார்யமே பற்றுசாக மாவலியை உயிர்முடிக்காதே பாதாளத்தில் சிறை வைத்ததைப் "பொன்னிலங்கு திண்விலங்கில் வைத்து" என்றார். *கஸ்மை ஸ்வதேத ஸுகஸஞ்சரஞ்ஜேத்ஸுகாய காராக்ருஹே கநகச்ருங்கலயாபி பந்தஃ'* (வரதராஜ பஞ்சாசத்.) என்ற வேதாந்த தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது. 1

இருந்தானென்னுள்ளத்திறைவன் * கறைசேர்பருந்தாட்களிற்றுக்கருள்செய்தசெங்கண் *
பெருந்தோள்நெடுமாலைப் பேர்பாடியாட * வருந்தாதென்கொங்கைஒளிமன்னுமன்னே ! 2

என் உள்ளத்து	எனது நெஞ்சினுள்ளே	பெருந் தோள்	பெருமைதங்கிய திருத்தோள்களையுடையனுமான
இருந்தான்	வாழ்ந்திருப்பவனும்	நெடு மாலை	ஸர்வேச்வரனுடைய
இறைவன்	ஸர்வஸ்வாமியும்	பேர்	திருநாமங்களை
கறை சேர் பருந் தாள்	உரல்போன்று பருத்த அடியையுடைத்தான	பாடி ஆட	வாயாரப்பாடிக் கூத்தாட
களிற்றுக்கு அருள்செய்த	கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்தவனும்	என் கொங்கை	எனது முலைகளானவை
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனும்	வருந்தாது	வருத்தமற்று
		ஒளி மன்னும்	ஒளிபெறும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் தோன்றின வருத்தம் சிறிது தலைமடிந்து மகிழ்ச்சி தோற்றப் பேசுகிறபாசுரம் இது. எம்பெருமான் இனிவிட்டுப் போகிறவனல்லனாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கின்றான்; ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுக்கு அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து அருள்செய்த வாத்ஸல்யமெல்லாம் திருக்கண்களிலே தோற்றும்படி யிராநின்றான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாகப்பாடி உடல் இருந்தவிடத்தி லிருக்க மாட்டாதே ஆடுமளவில் என்கொங்கைகள் வருத்தந்தீர்ந்து புகர் பெறுகின்றபடி பாராய் என்கிறாள்.

[கறைசேர்] கறை என்னுஞ்சொல் பல பொருள்களையுடையது; உரல் என்கிற பொருள் இங்குக் கொள்ளப் பட்டது. இனி, உதிரம் என்ற பொருளும் கொள்ளத் தக்கதே; முதலையின்வாய் கௌவப்பெற்று விரணத்தினால் ரக்தமொழுகப் பெற்ற கால் என்றபடி.

பாசுரத்தின் முடிவிலுள்ள அன்னே என்பதைப் பாதபூரணமாகவுங் கொள்ளலாம், தோழீ! என்றபடியாகவுங்கொள்ளலாம். 2

அன்னே! யிவரையறிவன் * மறைநான்கும் முன்னேயுரைத்தமுனிவரிவர்வந்து *
பொன்னேய்வளைகவர்ந்து போகார்மனம்புகுந்து * என்னே? யிவரெண்ணுமெண்ணமறியோமே. 3

அன்னே	அஹஹ!	வந்து	(ஒருகால் என்பக்கலில்) வந்து
இவரை அறிவன்	இந்த மஹாநுபாவரை (நான் நன்கு) அறிவேன்;	பொன் ஏய் வளை கவர்ந்து	பொன்மயமான கைவளைகளை விரும்பி
இவர்	இப்பெரியவர்	மனம் புகுந்து	எனது நெஞ்சினுள்புகுந்து
முன்னே	முற்காலத்திலே	போகார்	விட்டுப் போகாமலிராநின்றார்;
மறை நான்கும்	நால்வேதங்களையும்	இவர் எண்ணும் எண்ணம்	இவர் நினைத்திருக்கும் நினைவு
உரைத்த	(நான்முகனுக்கு) உபதேசித்த	என்னே	எதுவாயிருந்ததோ?
முனிவர்	முனிவராவர்; (இப்படிப்பட்ட இவர்)	அறியோம்	அறிகின்றிலோம்.

* * *—"இன்னாரென்றறியேன் அன்னே ஆழியோடும் பொன்னார் சார்ங்க முடையவடிகளை இன்னாரென்றறியேன்" என்ற வாயாலே "அன்னே யிவரை யறிவன்" என்கிறாள். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்காண்மின் ;—"நெருங்கக் கலந்தபோதாக 'இன்னாரென்றறியேன்' என்னிலுமென்னும் ; காதாசித்கமாக ஸம்ச்லேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலும் அறிவேனென்னிலுமென்னும்." என்று.

மறைநான்கும் முன்னேயுரைத்த முனிவரிவர்=ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னப்படுகிற நான்கு வேதங்களையும் முன்பு பிரமதேவனுக்கு உபதேசித்தவர் என்றபடி. வேதம் அபௌருஷேய மெனப்படும்; அதாவது, ஒரு புருஷனாலும் செய்யப்படாததென்கை. அப்படியிருக்க, இங்கு 'மறை நான்கும் முன்னே யுரைத்த முனிவர்' என்று சொல்லப்படுகிறதே ; ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் எம்பெருமான் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்தருளினானென்றால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்க முடியாதே ; ஆகையால் ஸர்வேச்வரனை வேதகர்த்தா என்று இசையலாமன்றோ என்னில் ; அப்படியன்று ; வேதத்துக்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லோமோ அப்படியே ஸர்வேச்வரனும் கர்த்தாவல்லன் ; உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அநாதி காலமாக நடந்து வருகிறது ; ஒவ்வொரு கல்பத்தின் தொடக்கத்திலும் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறான் ; ஆனால் முன்கல்பத்தில் வேதம் எந்த மாதிரியான ஆநுபூர்வி யோடு இருந்ததோ அந்த ஆநுபூர்வியாகவே மறுகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தை உபதேசிக்கிறான் ; எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை. அநாதி காலமாக இப்படியே செய்து வருகிறான். இவ்வளவே எம்பெருமான் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை இயற்றுவதில்லை. எவ்விதமான மாறுபாடும் செய்வது மில்லை. ஆகையால் ஈச்வரனும் வேதகர்த்தா வல்லன் என்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் * வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் * என்ற ச்லோகத்தில் இவ்விஷயம் விளங்கக் காணத்தக்கது. அங்கு நம்முடைய விரிவுரை காண்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எனது பொன்வளையிலே ஆசை கொண்டவராய் என்னெஞ்சிற்புகுந்து போகாதேயிருக்கிறார் ; இவர் என்னை என்னென்ன செய்யக் கருதியிருக்கிறாரோ அறியேன் என்கிறாள் பின்னடிகளில்.

என்வளையில் ஆசைவைத்திருக்கிறார் என்றது—எனக்கு உடனே பிரிவை உண்டாக்கி உடலை இளைப்பித்து வளைகள் கழன்றொழியுமாறு செய்யவே கருதி யிருக்கின்றார் என்றபடி. இப்போது இவர் மனம்புகுந்து போகாமலிருக்கிறது உடனே பிரிவுக்கு இட்ட அடியாம் என்கை. 3

**அறியோமேயென்றுரைக்கலாமே? யெமக்கு * வெறியார்பொழில்சூழ்வியன் குடந்தைமேவி *
சிறியானோர்பிள்ளையாய்மெள்ளநடந்திட்டு * உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தார்தம்மையே. 4**

வெறி ஆர்	பரிமளம் மிக்க	உறி ஆர் நறு வெண்ணெய்	உறிகளிலே சேமித்திருந்த மணம்மிக்க வெண்ணெயை
பொழில் சூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்டு	உண்டு உகந்தார் தம்மை	வாரியமுது செய்து திருவுள்ள முகந்தவருமான இப் பெரியவரை
வியன்	வியக்கத்தக்கதான	அறியோம் என்று உரைக்கல்	'அறிகின்றிலோம்' என்று சொல்லுதல்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	எமக்கு ஆமே	எமக்குத் தகுமோ?.
மேவி	பொருந்தியிருப்பவரும்,		
சிறியான் ஓர் பிள்ளை ஆய்	(க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்) ஒப்பற்ற சிறு குழந்தையாய்		
மெள்ள நடந்திட்டு	மெதுவாக நடந்து சென்று		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "அன்னே யிவரையறிவன்" என்ற பரகாலநாயகியை நோக்கித் தோழியானவள் 'நங்காய்! இவரை நீ எங்ஙனே அறிந்தாய்? 'இன்னாரென்றறியேன்' என்று முன்பு சொன்னாய்; இப்போது அறிவேனென்கிறாய்; பொருந்தாத வார்த்தையாயிருக்கின்றதே!' என்ன; இவரை நான் அறிவேனென்பதே உண்மையென்கிறாள்; இவரை யறியோம் என்று நான் எங்ஙனே சொல்லக்கூடும்? "இங்கே போதுங்கொலோ இனவேல் நெடுங்கண் களிப்பக், கொங்கார் சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கொலோ" என்று நான் மனோரதித்த படியே * வெறியார் பொழில்சூழ் வியன்குடந்தை மேவியான பெருமானன்றோ எழுந்தருளியிருக்கிறார்; 'இவன் இதைத் திருடினான் என்று சொல்லவொண்ணாதபடியான இளம்பிராயத்தையுடையனாய்ப் பொய்யடி யிட்டுப் போய்ப் புக்கு உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்து 'ஆச்ரிதருடைய ஹஸ்த ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தை உட்கொள்ளப் பெற்றோம்' என்று உகந்தாப் போலே என்னைத் தழுவியணைத்துத் தலைதடுமாறாகப் பரிமாறி ஆநந்தத்தின் மேலெல்லையிலே யிருக்கின்ற இவரை 'அறியோம்' என்று எங்ஙனே சொல்லக்கூடுமென்கிறாள். 4

தம்மையேநாளும்வணங்கித்தொழுவார்க்கு * தம்மையேயொக்கவருள்செய்வராதலால் *
தம்மையேநாளும்வணங்கித்தொழுதிறைஞ்சி * தம்மையேபற்றுமனத்தென்றும் வைத்தோமே. 5

நாளும்	எப்போதும்	நாளும் வணங்கி தொழுது இறைஞ்சி	எப்போதும் த்ரிகரணங்களாலும் நமஸ்கரித்து
தம்மையே வணங்கி தொழுவார்க்கு	தம்மையே விநயமுடன் வணங்குமவர்களுக்கு	தம்மையே	அவர் தம்மையே
தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர்	தம்முடைய ஸாம்யத்தை அருள் செய்பவர்; (எம்பெருமான்,)	என்றும்	எப்போதும்
ஆதலால்	ஆகையினால்	பற்று ஆ	புகலாக
தம்மையே	அவர் தம்மையே	மனத்து வைத்தோம்	உறுதி கொண்டோம்.

* * *—தேவதாந்தர பஜனத்தை நெஞ்சிலும் நினையாதவர்களாய் ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் சிந்தையிற் கொள்ளாதவர்களாய் ஆச்ரயிக்கின்ற பக்தர்களுக்கு *ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநः பரமம்ஸாம்யமுபைதி* என்று உபநிஷத்தில் ஓதியிருக்கிறபடியே தம்மோடு பரமஸாம்யாபத்தியைத் தந்தருள்பவரான எம்பெருமானையே நாம் இடைவிடாது வணங்கி, அவரையே சரணமாக உறுதி கொண்டோமென்கிறாள்.

தம்மையே பற்று=பற்றாக என்றபடி. பற்றப்படுவது பற்று; அதாவது பலனைச் சொன்னபடியாய் அவரையே பரமப்ரயோஜநமாகக் கொண்டோ மென்னவுமாம். உபாயம் உபேயம் என்ற இரண்டும் அவரேயாகக் கொண்டோ மென்றதாயிற்று. 5

வைத்தாரடியார்மனத்தினில்வைத்து * இன்பம் உய்த்தாரொளிவிசும்பிலோரடிவைத்து * ஓரடிக்கும்
எய்த்தாதுமண்ணென்றிமையோர்தொழுதிறைஞ்சி * கைத்தாமரைகுவிக்குங்கண்ணனென் கண்ணனையே.

ஒளி விசும்பில்	(சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய) சுடர்ப்பொருள்கள் மிக்க ஆகாசத்திலே	மண் எய்த்தாது என்று	பூமி போதாதே! என்று
ஓர் அடி வைத்து	ஒரு திருவடியை ஓங்க வைக்க,	இமையோர்	(பிரமன் முதலிய) தேவர்கள்
ஓர் அடிக்கும்	மற்றொரு திருவடிக்கு	தொழுது இறைஞ்சி	வணங்கித் துதித்து
		கை	தங்களுடைய கைகளை

தாமரை குவிக்கும்	தாமரைமொக்கு போலே அஞ்ஜலிசெய்யப்பெற்ற	மனத்தினில்	தங்கள் நேஞ்சிலே
என் கண்ணன் கண்ணனை	எனக்குக் கண்போன்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை	வைத்தார்	நாட்டினார்கள்;
அடியார்	அடியவர்கள்	வைத்து	அப்படி நாட்டியதனால்
		இன்பம் உய்த்தார்	ஆநந்தத்தை அடையப் பெற்றார்கள்.

* * *—எம்பெருமானை நான் எப்படி மனத்திற் கொண்டேனோ இப்படியே அவனை மனத்திற் கொள்வார்க்கெல்லாம் பரமாநந்தம் ஸித்தம் என்கிறாள். மாவலிகையில் நீரேற்று ஒரு திருவடியை மேலுலகத்திலே பரப்ப வைத்து மற்றொரு திருவடியை நிலத்திலே பரப்பவைக்குமளவில் அத் திருவடிக்கு நிலம் இடம் போர வில்லையே யென்று இந்த த்ரிவிக்ரமாபதானத்தையெடுத்துப் பேசித் துதித்து அஞ்ஜலி செய்து தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற எம்பெருமானை எந்த அடியார்கள் மனத்தில் வைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் வைத்தவாறே பரமாநந்தத்தைப் பெற்றவரேயாவர் என்றதாயிற்று.

"ஓரடிக்கு மெய்த்தாதுமண்" என்றது ஈடுபாட்டினாற் சொல்லுகிற வார்த்தை. "பிரானுன்பெருமை பிறரார்அறிவார், உராயுலகளந்த நான்று-வராகத் தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ? எந்தையடிக்களவு போந்தபடி." (முதல் திருவந்தாதி 84) என்று வேறொரு சமத்காரமாகப் பேசினாருமுளர். 6

கண்ணன்மனத்துள்ளே நிற்கவும் * கைவளைகள் என்னேகழன்றஇவையென்ன மாயங்கள் ?*
பெண்ணானோம்பெண்மையோம்நிற்க * அவன்மேய அண்ணல்மலையுமரங்கமும்பாடோமே. 7

கண்ணன்	கண்ணபிரான்	பெண்மையோம்	வெகு அழகாகப் பெண்மையை உடையவர்களாயிருக்கின்றோம்;
மனத்துள்ளே	(என்) நெஞ்சினுள்ளே	நிற்க	இது நிற்க:
நிற்கவும்	எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும்	அவன் மேய	அந்த எம்பெருமான் விரும்பி வர்த்திக்குமிடமாய்
கை வளைகள்	(எனது) கையில்வளைகளானவை	அண்ணல்	சிறந்ததான
என்னே கழன்ற	ஏனோ கழன்று போயினவே!;	மலையும்	திருவேங்கட மலையையும்
இவை என்ன மாயங்கள்	இவை என்ன ஆச்சரியம்!:	அரங்கமும்	திருவரங்கத்தையும்
பெண் ஆனோம்	பெண்குடியிலே பிறந்துள்ள நாம்	பாடோமே	பாடுகைக்குத் தடையுடையராயிருக்கிறோமோ?

* * *—திருவாய்மொழியில் (4—7—6) "நோக்கி நோக்கியுன்னைக் காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே, நாக்குநீள்வன் ஞானமில்லை நாடோறுமென்னுடைய ஆக்கையுள்ளுமாவியுள்ளு மல்ல புறத்தினுள்ளும், நீக்கமின்றியெங்கும் நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே" என்ற பாசுரத்தின் கருத்தை ஈண்டு அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். எம்பெருமான் தம்முடைய ஸகல அவயவங்களிலும் புகுந்து நிற்கச் செய்தேயும் அதில் த்ருப்தி பெறாதே கண்ணாற் காணப்பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு வருந்தின நம்மாழ்வாரைப்போலே இப்பரகால நாயகியும் தனது நெஞ்சினுள்ளே எம்பெருமான் உறையப்பெற்று வைத்தும் த்ருப்தியடையாதே வளையிழக்கிறாள் காண்மின்.

எம்பெருமான் தூரஸ்தனாயிருந்தால் விரஹம் பொறாதே மேனி மெலிந்து வருந்துதல் தகுதியே; அவன் என் மனத்தினுள்ளே யிருந்து ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கச் செய்தேயும் இங்ஙனே என் மேனி மெலிவதற்கு என்னகாரணமோ? இது ஆச்

சரியமான ஸம்பவமாயிருக்கின்றதே! என்கிறாள் முன்னடிகளில். பணப்பையிலே ஏராளமான பணம் கிடக்கச் செய்தேயும் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலேயாயிற்று இந்த நாயகியின்படியும். * சங்கும் சக்கரமும் சிரித்த முகமும் தொங்கும் பதக்கங்களுமாய்க் கண்ணெதிரே வந்தருளி ஸேவை ஸாதியாமல் உள்ளே யுறைந்து மறைந்து கிடக்குமதனால் என்னபயன்? என நினைத்திருக்கிறாளாயிற்று.

பெண்ணானோம் பெண்மையோம்—பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாம் பெண்மையை நன்றாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டோமானோம்; கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கைவளை கழலப் பெறுகின்ற நமக்கும் பெண்மைக்கும் வெகுதூரமுண்டு என்றபடி. [நிற்க] இந்த விஷயமெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; "குளிரருவி வேங்கடத்தென் கோவிந்தன் குணம்பாடி, அளியத்த மேகங்காள்! ஆவி காத்திருப்பேனே" என்றாற்போலே உள்ளவரையில் ஆவியைக் காத்திருப்பதற்காக, அவன் விரும்பி யுறையும் திவ்ய தேசங்களைப் பாடுகையில் ஒரு தடையுடையரா யிருந்தோமோ? கைவளைகள் கழன்றொழிந்தா லொழியட்டும்; பெண்மைக்குக் கேடு வந்தால் வரட்டும்; அவன் விரும்பியுறையும் திருமலையையும் திருவரங்கத்தையும் பாடுவோம் என்றாளாயிற்று.

மூன்றாமடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; பெண் ஆனோம்—பெண்ணாய்ப்பிறந்த நாம், பெண்மையோம் நிற்க—பெண்மைக் குணத்தை வழுவாதபடி யுடையராய்க்கொண்டு ஸத்தைபெற்று நிற்கும்படியாக—என்று. 7

பாடோமேயெந்தைபெருமானைப் பாடிநின் றாடோமே*ஆயிரம்பேரானைப்பேர்நினைந்து
சூடோமே*சூடுந்துழாயலங்கல்சூடிநாங் கூடோமே*கூடக்குறிப்பாகில்நன்னெஞ்சே! 8

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!
எந்தை பெருமானை	எப்பெருமானை
பாடோமே	பாடமாட்டோமோ?
ஆயிரம் பேரானை	ஆயிரந்திருநாமங்களையுடையனை அப் பெருமானை
பாடி நின்று	பாடி
ஆடோமே	(மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாக) ஆடமாட்டோமோ?
பேர்	(அவனது) திருநாமங்களை
நினைந்து	சிந்தித்து
சூடும் துழாய் அலங்கல்	அவன் சாத்திக்கொள்ளுகிற திருத்துழாய் மாலையை
சூடோமே	அணிந்துகொள்ள மாட்டோமோ?
சூடி	அப்படி அணிந்துகொண்டு
கூட	அவனோடு கூடுகைக்கு
குறிப்பு ஆகில்	உன் இசைவு உண்டாகில்
நாம் கூடோமே	நாம் கூடப்பெற மாட்டோமோ?

* * *—"மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்று நன்மை தீமைகளுக்கு நெஞ்சமேயிறே காரணமாக சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "யானுமென் னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்கிறபடியே நெஞ்சு அநுகூலிக்கப் பெற்றதாகில் அருமையானதொன்றுமில்லை யன்றோ. இவ் விஷயமே இப்பாட்டில் வெளியிடப்படுகிறது.

இப்பாசுரம் நான்கு வாக்யார்த்தமா யிருக்கின்றது. 'நன்னெஞ்சே கூடக் குறிப்பாகில்' என்பதை ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் இயைத்துக் கொள்ளலாம். நெஞ்சமே! நீ இசைந்து வரப்பெறில் எம்பெருமானையே பாடிப் போதுபோக்குதல் அரிதோ? பாடினபாட்டு இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாதே "மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை." என்னும் திருவாய்மொழியிற்படியே ஸம்ப்ரமத்துடன் நர்த்தனம் பண்ணிப் போதுபோக்குதல் அரிதோ? * நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அவன் சூடிக்களைந்த திருத்துழாய்மாலையை நாம் சூடப்

பெறுதல் அரிதோ? முடிவாக எம்பெருமானோடே கூடப்பெறுதல் தான் அரிதோ? நெஞ்சமே! நீ அநுகூலிக்கப் பெற்று வருவாயாகில் எதுவும் அரிதன்று காண் என்றாராயிற்று.

குறிப்பாகில் என்பதற்கு 'எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில்' என்றும் பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில் அரியதும் எளிதாகும்; அஃது இல்லையாகில் எளிதும் அரியதாகும் என்க. 8

நன்னெஞ்சே! நம்பெருமான் நாளுமினிதமரும் * அன்னஞ்சேர்கானலணியாலிகைதொழுது *
முன்னஞ்சேர்வல்வினைகள்போகமுகில்வண்ணன் * பொன்னஞ்சேர்சேவடிமேற்போதணியப்பெற்றோமே.

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!	முன்னம் சேர் வல் வினைகள் போக	நெடுநாளாகச் சேர்ந்திருக்கிற கொடுவினைகளெல்லாம் நீங்குகைக்கு
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவன்	முகில் வண்ணன்	காளமேக நிறத்தனை எம்பெருமானுடைய
நாளும்	எப்போதும்	பொன்னம் சேர் சே அடி மேல் போது	விரும்பத்தக்க திருவடிகளின் மேலுள்ள புஷ்பங்களை
இனிது அமரும்	திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்	அணியப் பெற்றோம்	அணிந்துகொள்ளுமாறு பாக்கியம் பெற்றோம்.
அன்னம் சேர் கானல்	அன்னப்பறவைகள் சேர்ந்து வாழ்கிற நெய்தல் நிலங்களை யுடையதாய்		
அணி	இவ்விபூதிக்கு அலங்காரமாயிருக்கின்ற		
ஆலி	திருவாலியை		
கை தொழுது	ஸேவித்து,		

* * *—ஆகாசம் பாராதே ஆறு கடவாதே மலையுமேறாதே நாமிருந்த திருவாலி நாட்டிலே எம்பெருமான் ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே; கைப்பட்ட பொருளைக் கணிசியாமல் கைக்கு எட்டாப் பொருளை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுக்க வேண்டாதே இருந்தவிடத்தில் தானே எம்பெருமான்றன் திருவடி மலர்களைச் சூடிப் புனிதராகப் பெற்றோமே! என்று உகப்போடே தலைக்கட்டுகிறது. இதுதானும் நெஞ்சு இசையப்பெற்றதனாலுண்டான பேறன்றோவென்று முந்துற நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் நன்னெஞ்சே! என்றது—அநுகூலிக்கைக்காகக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இப்பாட்டில் நன்னெஞ்சே! என்கிறவிது அநுகூலித்ததற்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். 9

பெற்றாராராயிரம்பேரானை*பேர்பாடப்பெற்றான் கலியனொலிசெய்தமிழ்மாலை*
கற்றாரோமுற்றுலகாள்வர்இவைகேட்க லுற்றார்க்கு * உறுதுயரில்லையுலகத்தே. 10

ஆயிரம் பேரானை	ஆயிரந்திருநாமங்களை யுடையனை எம்பெருமானுடைய	பெற்று ஆரார்	அந்த எம்பெருமானை லபித்தும் த்ருப்தியடையமாட்டார்கள்;
பேர்	திருநாமங்களை	முற்று உலகு ஆள்வர்	உலகங்கள் முழுவதையும் ஆளப்பெறுவர்கள்;
பாடப் பெற்றான்	பாடப்பெற்றவரான	இவை	இப்பாசுரங்களை
கலியன்	ஆழ்வார்	கேட்கல் உற்றார்க்கு	செவிதாழ்த்துக்கேட்குமவர்களுக்கு
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த	உலகத்தே	உலகமெங்கும்
தமிழ் மாலை	தமிழ்ச் சொல்மாலையாகிய இத்திருமொழியை	உறு துயர் இல்லை	அநுபவிக்கக்கூடிய துக்கமொன்றுமில்லையாகும்.
கற்றார்	கற்பவர்கள்		

* * *—பேருமாயிரம் பேசநின்ற பெருமானுடைய திருநாமங்களையே பாடிப் போதுபோக்கும்படியான பாக்கியமுடையரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திரு மொழியை அதிகரிப்பவர்கள் இவர் தம்மைப்போலவே ஆயிரம்பேரானைப் பேர் பாடப் பெற்று ஆராத காதலையுடையரா யிருப்பர்கள்; இவ்வளவேயல்லாமல் முற்றுலகையும் ஆளும்படியான செல்வச் சிறப்பும் பெற்றிடுவர்கள். இத் திரு மொழியைக் கற்பவர்கட்கு மாத்திரமேயன்று பலன்; இதனைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்க விரும்புமவர்கட்கும் அவசியம் அநுபவித்தே அறவேண்டிய துயர்களும் தொலைந்திடும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... 10

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து—நான்காந்திருமொழி—நிலையிடமெங்குமின்றி.

உரையவதாரிகை:—"பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே." என்பது எம்பெருமானுடைய திரு முகப் பாசுரம். சிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பதற்கும் அற நெறியை நிலைநாட்டுதற்கும் அடிக்கடி அவதாரங்கள் செய்து போருவேன் என்றருளிச்செய்து வைத்தான். இதில் பகவதவதாரத்திற்கு மூன்று பிரயோ ஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; [சிஷ்ட பரிபாலனம், துஷ்ட நிக்ரஹம், தர்மஸ்தா பனம் என்பன.] இவை மூன்றும் ஒரே பிரயோஜனமாகத் தலைக்கட்டக்கூடியது. எங்ஙனே யென்னில், "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்று முதலிலே சொல்லப்பட்ட சிஷ்ட ஜநரக்ஷணமாவது—அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு அபிமதமான தர்மஸ்தாபநத்தைச் செய்துவைப்பதே யாம். ஆகையாலே "பரித் ராணாய ஸாதூநாம்" என்றதற்கே மற்றவையிரண்டும் விவரணரூபம் என்று கொள் ளத் தகும்.

இப்படிப்பட்ட சிஷ்டபரிலானம் செய்யவேண்டில், ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை யெல்லாம் அவலீலையாக நடத்தவல்ல எம்பெருமான் கர்ம வச்யரைப்போலே வந்து பிறக்கவேணுமோ? இருப்பிடத்தி லிருந்து கொண்டே "சிஷ்டர்கள் வாழவேணும், துஷ்டர்கள் தலைமடிய வேணும்" என்று ஸத்ய ஸங்கல்பனான தான் ஸங்கல்பித்துவிட்டால் உத்தேசியம் எளிதாக நிறைவேறிவிடுமன்றோ? "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றும் "எந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபல யோனி களிலே வந்து பிறக்க வேண்டுவானேன்? என்று சங்கையுண்டாகலாம்; திருவாய் மொழியில் (3—1—9) "மழுங்காத வைநுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய், தொழுங் காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே" என்ற பாசுரத்தில் இந்த சங்கைக்குப் பரிஹார முணர்த்தப்பட்டது, அதாவது, ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் எம்பெருமான் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யுமளவில் அடியார்கட்கும் த்ருப்திபிறவாது, எம்பெருமானுக்கும் த்ருப்தி பிறவாது; 'துஷ்டர்கள் மடிய வேணும், தர்மமார்க்கம் தழைக்கவேணும்' என்பது மாத்திரமே அடியார்களின் அபேக்ஷிதமன்று; "கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்" என்றும் "தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே ஒருநாள் காணவாராயே",

என்றும் "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென், செம்மையுடைய திரு மார்பில் சேர்த்தானேனு மொருநான்று, மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடை தான் தருமேல் மிகநன்றே" என்றும் கதறுகின்ற அடியார்களின் அபேக்ஷிதம் ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்டக்கூடியதோ? ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தச் செய்யவல்ல வடிவழகைக்காண வாசைப்பட்டார்க்கு ஸங்கல்பம் என்ன செய்யும்? *மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்கையினோடு சென்றிழிந்த கானமர் வேழமானது "நாராயணாவோ! மணிவண்ணா நாகணையாய்! வாராய் என்னிடரை நீக்காய்" என்று கதறினது, முதலையின் வாயிற் கோட்பட்ட இடரை நீக்கவேணு மென்றோ? அஃதன்று; 'மிக வருந்திப் பறிக்கப்பட்ட இப்பூவை எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுகின்றிலோமே!' என்ற இடரன்றோ கஜேந்திராழ்வானுக்கு உண்டாயது. இது ஸங்கல்பத்தினால் நீக்கக்கூடிய இடரன்றே.

இனி எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும் நேரே யெழுந் தருளி முகங்காட்டி ரக்ஷித்தாலல்லது த்ருப்திபெறாத ஸ்வபாவமுடையனா யிரா நின்றான்; மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே துச்சாஸநனால் பரிபவிக்கப்பட்ட த்ரௌபதி 'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்று கூவினவுடனே புடவை சுரக்கு மாறு அருள்செய்து அவளுடைய அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டி யிருக்கச் செய்தேயும் 'அந்தோ! முகங்காட்டி மகிழ்விக்கப் பெற்றிலோமே!, அவளுக்கு நம்முடைய திருநாமம் காரியம் செய்ததேயன்றி நாம் நேர் நின்று உதவிசெய்யப் பெற்றிலோமே!' என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந் தருளும்போதும் இது ஒரு பெரிய மனக்குறையாகவே யிருந்ததிறே.

ஆகவிப்படி ஆச்ரிதர்களின் த்ருப்திக்காகவும் தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவும் அவதாரங்கள் செய்யவேண்டுவது எம்பெருமானுக்கு ஆவச்யகமாயற்றதாகையாலே "மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப், பின்னு மிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானான்" என்கிறபடியே பல திருவவதாரங்கள் நிகழ்ந்தன வாயின. அவ்வவதாரங்களை இப்போது ஆழ்வார்க்கு நினைப்பூட்டி 'ஆழ்வீர்! ஆச்ரிதர்க்காக நாம் அவதரித்த அவதாரங்களை அநுஸந்தித்துத் தரிக்க மாட்டீரோ?' என்ன, ஆழ்வாரும் அப்படியே சில பகவதவதாரங்களைப் பாசுரந்தோறும் அநு ஸந்தித்துத் தரிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி ... . *

நிலையிடமெங்குமின்றிநெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடுமூடவிமையோர்*
தலையிடமற்றெமக்கோர்சரணில்லையென்ன அரணாவனென்னுமருளால்*
அலைகடல்நீர்குழம்பவகடாட வோடிஅகல்வானுரிஞ்சமுதுகில்*
மலைகளைமீதுகொண்டுவருமீனை மாலைமறவாதிறைஞ்சென்மனனே! 1

என் மனனே	என் நெஞ்சமே!,
எங்கும் நிலை இடம் இன்றி	நிலைத்து நிற்கைக்கு ஓரிடமு மில்லாமல்
நெடு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது
உம்பர்	மேலுலகத்தவர்களுடைய
வளம் நாடு	செழிப்புற்றிருந்த ஸ்தானங் களை
மூட	வியாபித்தவளவிலே
இமையோர்	தேவர்கள் (அஞ்சிநடுங்கி)
எமக்கு	"எங்களுக்கு

தலை இட	தலைவணங்கி யாசிக்க
மற்று ஓர் சரண் இல்லை	(உன் திருவடி தவிர) வேறொரு புகலிடமில்லை"
என்ன	என்று விண்ணப்பஞ்செய்து நமஸ்கரிக்க
	(அவ்வளவிலே)
அரண் ஆவன் என்னும் அருளால்	'உங்களுக்கு நான் சரண மாகின்றேன்' என்று கொண்டகிருபையினாலே

(அவர்கட்கு நிலையிடம் தருவதற்காக)		உரிஞ்ச	வீசும்படியாகவும்
அலை கடல் நீர் குழம்ப	அலையெறிகின்ற ஸமுத்ர ஜலம் குழம்பாகும்படியாகவும்	முதுகில்	தன் திருமுதுகிலே
		மலைகளை	மலைகளை
		மீது கொண்டு	ஏறிட்டுக்கொண்டு
அக்டு	தன்கீழ் வயிற்றிலே	வரும்	வருகிற
ஆட	அலையெறியும்படியாகவும்	மீன மாலை	மத்ஸ்யரூபியான எம்பெருமானை
அகல் வான்	அகன்ற ஆகாசத்திலே		
ஓடி	(பிரமன் முதலியோருடைய குடியிருப்பிலே) சென்றோடி	மறவாது	ஒருகாலும் மறவாமல்
		இறைஞ்சு	வணங்குவாயாக.

* * *—மத்ஸ்யாவதார வரலாற்றை அநுஸந்திக்கிற பாசுரம் இது. பிரளயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளினதும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டு உபகரித்தருளினதும் மத்ஸ்யாவதார வரலாறு. பிரளயாபத்தில் நின்றும் ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரம் இப்பாசுரத்தில் பேசப்பட்டது. கூரத்தாழ்வானருளிய ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் (தஸாவதார ஸ்தோத்ர ப்ரகரணத்தில்) “ப்ரலயஜநீர பூரபரிபூரி தஸ்வநிலயாவஸந்ந வதநேத்யாதி ச்லோகம் ஓசையின்பமும் பொருள் நயமும் ஒற்றுமைப்பட இப்பாசுரத்திற்கே சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்பது இங்கு அறியத்தக்கது. இப்பாசுரத்தின் அடிதோறும் ஒற்று நீங்கலாக இருபத்துமூன்றெழுத்துக்கள் அமைந்திருப்பதற்கிணங்க அந்த ச்லோகத்திலும் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்று அக்ஷரங்கள் அமைந்திருப்பதும் அறியத்தக்கது.

‘நிலையிடமெங்குமின்றி’ என்றது நெடு வெள்ளத்திலும் அந்வயிக்கலாம், இமையோரிலும் அந்வயிக்கலாம்; நிலைகொள்ளலாவதோரிடமுமில்லாமல் ஆழங்காலாயிருக்கிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம்; ஓரிடத்தில் நில்லாதே அலைந்துவருகிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம். இனி இமையோர்களிடத்து அந்வயிக்கும்போது; நெடு வெள்ளமானது உம்பர் வளநாட்டை மூடினவளவிலே இமையோர்கள் [எங்கும் நிலையிடமின்றி] ஓரிடத்திலும் கால்பாவி நிற்கமாட்டாமல் என்பதாகப் பொருள்கொள்க. இமையோர்கட்கு நிலையிடம் அமைத்துக் கொடுப்பதற்காகவே எம்பெருமான் மீனாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுள்ளிருந்த குலமலைகளைத் திருமுதுகிற் சுமந்து கொண்டுவந்து வெளிப்படுத்தினனென்க.

‘தலையிடமற்று’ என்பதை ‘தலை இட மற்று’ என்றும் ‘தலை இடம் அற்று’ என்றும் பிரிக்கலாம். முந்தின யோஜனையில் இமையோர்களின் வார்த்தையாகும். ‘இப்படிப்பட்ட மஹாப்ரளய ஆபத்தைப் போக்கவேணும்’ என்று நாங்கள் ஒருவன் காலிலே தலையைமடுப்பதற்கு உன்னையொழிய வேறொரு நாதனையுடையோமல்லோம் என்று தேவர்கள் முறைப்பட, ‘நான் இருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ, நான் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அருந்தொழில் செய்த எம்பெருமானை மனமே! ஒருநாளும் மறவாது இறைஞ்சு என்கிறார்.

“ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியனசெய்து ரக்ஷியாநின்றான்; உனக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையும் செய்யப்பாராய்; மறக்கவொண்ணாதசெயல்களை அவன் செய்யா நின்றால் நீ மறவாதிருக்க வேண்டாவோ?” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. 1

செருமிகுவாளெயிற்றஅரவொன்றுசுற்றித் திசைமண்ணும்விண்ணுமுடனே*
வெருவரவெள்ளைவெள்ளமுழுதுங்குழம்ப இமையோர்கணின்றுகடைய*
பருவரையொன்றுநின்று முதுகிற்பரந்துசுழலக்கிடந்துதுயிலும்*
அருவரையன்னதன்மை யடலாமையானதிருமால்நமக்கோரரணே. 2

செரு மிகு	வலிமிக்கதாய்
வாள்	ஒளிபொருந்தியதான
எயிற்ற	பற்களையுடைய
அரவு ஒன்று	வாஸுகி நாகத்தை
சுற்றி	(கடைகயிறாகச்) சுற்றி
திசை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்
மண்ணும்	பூமியிலுள்ளாரும்
விண்ணும்	மேலுலகங்களிலுள்ளாரும்
உடனே	ஏகரூபமாக
வெருவர	அஞ்சி நடுங்கும்படியாகவும்
வெள்ளை வெள்ளம் முழுதும்	திருப்பாற்கடலடங்கலும்
குழம்ப	குழம்பாகும்படியாகவும்
இமையோர்கள்	தேவர்கள்
நின்று கடைய	நின்று கடைவதற்குப் பாங்காக
பரு வரை ஒன்று	பெரியதொரு மலையானது
முதுகில்	தனது முதுகிலே
பரந்து நின்று	பரம்பி நின்று
சுழல	சுழலும்படியாக
கிடந்து	அந்த மலையின் கீழே கிடந்து
துயிலும்	சாய்ந்துகிடவா நின்ற
அரு வரை அன்ன தன்மை	பெரியதொரு மலை சாய்ந்து கிடக்கிறாற் போன்றுள்ள
அடல்	வலிமைகொண்ட
ஆமை ஆன	கூர்மரூபியான
திருமால்	எம்பெருமான்
நமக்கு	நமக்கு
ஓர் அரண்	ஒப்பற்ற ரக்ஷகன்.

* * *—கூர்மாவதார வரலாற்றைப் பேசும் பாசுரம் இது. துர்வாஸ மஹாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றிட, பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு வந்து திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையுமிடத்து, மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்த திருமால் நமக்கு நிகரற்ற ரக்ஷகன் என்றதாயிற்று.

“மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால், மின்னுமிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும், தன்னினுடனே சுழல மலைதிரித்து ஆங், கின்னமுதம் வானவரை யூட்டி அவருடைய மன்னுந்துயர் கடிந்த வள்ளலை” என்ற பெரிய திருமடல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. 2

தீதறுதிங்கள்பொங்குசுடரும்ப ரும்பருலகேழினோடுமுடனே*
மாதிரமண்சுமந்தவடகுன்றுநின்ற மலையாறுமேழுகடலும்*
பாதமர்சூழ்குளம்பினக மண்டலத்தினொருபாலொடுங்கவளர்சேர்*
ஆதிமுனேனமாகியரணாயமூர்த்தி யதுநம்மையாளுமரசே. 3

தீது அறு	குற்றமற்ற
திங்கள்	சந்திரனும்
பொங்கு சுடர்	தபிக்கின்ற தேஜஸ்ஸை யுடைய ஸூர்யனும்
உம்பர்	தேவர்களும்
உம்பர் உலகு ஏழினோடும் உடனே	மேலுலகங்களேழும்
மாதிரம்	திசைகளும்
மண் சுமந்த வட குன்று	பூமியைத் தரிக்கின்ற மேரு பர்வதமும்
நின்ற மலை ஆறும்	மிச்சமான குலபர்வதங்களாறும்
ஏழு கடலும்	ஸப்த ஸாகரங்களும் (ஆகிய இவையெல்லாம்)
பாதம் அமர்	திருவடிகளிலே பொருந்தியுள்ள
சூழ்குளம்பின்	பரம்பிய திருக்குளம்பினுடைய

அகம் மண்டலத்தின்	உன் வலயத்தின்
இரு பால்	ஏகதேசத்திலே
ஒடுங்க	அடங்கும்படி
வளர்	வளரா நிற்பவனாய்
சேர்	தகுதியான
ஆதி	காரணபூதனாய்
முன்	வராஹகல்பாதியிலே
ஏனம் ஆகி	மஹாவராஹரூபியாய்
அரண் ஆய	ரக்ஷகனாய் நின்ற
மூர்த்தி அது	அந்த ஸ்வாமியே
நம்மை ஆளும் அரசு	நம்மை அடிமைகொள்ள வல்ல பிரபு.

* * *—வராஹாவதாரத்தை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அசுரன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற்குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்றும், இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியையெடுத்து வந்தனனென்றும் வராஹாவதாரத்தைப்பற்றி வரலாறுகள் கூறப்படும். அந்த வராஹநாயனாருடைய திருமேனிப் பெருமையை இதில் வருணிக்கிறார். அண்டபித்தியிற் சார்ந்து கிடந்த பூமிப் பிராட்டியை அதனின்று ஒட்டுவிடுவித் தெடுக்கும்போது மேருமலை முதலிய பெருப் பெருத்த வஸ்துக்களெல்லாம் (வராஹமூர்த்தியின்) குளம்பில் ஒடுங்கிப் போம்படி மிகப் பெரிய வராஹத் திருவுருவெடுத்ததாகப் புராணங்கள் கூறும். "சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு திருக்குளம்பில் கண கணப்பத் திருவாகாரங் குலுங்க, நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக் கோட்டிடை வைத்தருளிய வெங்கோமான் கண்டீர்" என்றார் திருத்தெற்றியம்பலத் திருப்பதிகத்திலும். பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்த காலத்து மிக விசாலமான அத்திருவடிக்குப் பர்யாப்தமாயிருந்த பூமியானது வராஹாவதார காலத்தில் எயிற்றின் ஏகதேசத்திலும் அடங்காதிருந்த விசித்திரம் என்கொல்! என்று வியந்து பேசிய "வராகத் தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ எந்தை, அடிக்களவு போந்தபடி" என்ற பொய்கையார் பாசுரமுங் காண்க. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸ்தோத்ரத்தில் *தஸ்யைவ தத் வரத! ஹந்த கதம் ப்ரபூதம் வாராஹ மாஸ்திதவதோ வபுரத்புதம் தே* என்று வராஹாவதாரத்தின் பெருமையில் ஈடுபட்டுப் பேசின ச்லோகமுணர்க.

சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் திருவடிக் குளம்பின் ஏகதேசத்திலே ஒடுங்கும்படியாக மிக வளர்ந்த வராஹநாயனார் நம்மை ஆளவல்ல பிரபு என்றாராயிற்று.

பாதம்+அமர்; பாதமமர் எனச் சந்தியாக வேண்டுமிடத்துப் பாதமர் என்றானது தொகுத்தல். 3

தளையவிழ்கோதைமாலை யிருபால்தயங்கஎரிகான்றிரண்டுதறுகண்*
அளவெழவெம்மைமிக்க அரியாகியன்றுபரியோன்சினங்களவிழ*
வளையுகிராளிமொய்ம்பின் மறவோனதாகம்மதியாதுசென்றொருகிரால்*
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமூடு பெருநீரின்மும்மைபெரிதே. 4

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்
தளை அவிழ் கோதை மாலை	கட்டு அவிழ்கின்ற [விகஸிக்கின்ற] பூமாலையானது
இருபால்	இரண்டு பக்கத்திலும்
தயங்க	அசைந்து விளங்க,
எரி கான்ற	அழலை உமிழா நின்றுள்ள
இரண்டு தறுகண்	வட்டணித்த இரண்டு திருக் கண்களும்
அளவு ஏழ	அளவு கடந்து மலர(ப் பெற்ற)
வெம்மை மிக்க அரி ஆகி	பயங்கரமான நரஸிம்ஹ ரூபியாய்
பரியோன்	ஸ்தூலகாயனை இரணியனுடைய
சினங்கள்	பகவத் பாகவத விஷயங்களிலுண்டான மாச்சரியமெல்லாம்
அவிழ	குலையும்படியாக
வளை உகிர் ஆளி	வளைந்த திருநகங்களையுடையனைக் கொண்டு
மொய்ம்பில் மறவோனது	வலிமையோடு கூடித்வேஷத்தை யுடையனை இவ்விரணியனது
ஆகம்	உடலை
மதியாது சென்று	ஒருபொருளாக நினைக்காமல் கிட்டி
ஒரு உகிரால்	ஒரு திருநகத்தாலே
பிளவு எழ இட்ட	இரண்டு பிளவாம்படி செய்ததனாலுண்டான
குட்டம் அது	ரக்தமடுவானது
வையம்	இவ்வுலகத்தையெல்லாம்
மூடு	வியாபிக்கின்ற
பெரு நீரில்	பிரளயப்பெருவெள்ளத்திற் காட்டில்
மும்மை பெரிது	மும்மடங்கு பெரிதாயிருந்தது !

* * *—நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். ஆச்ரித விரோதியான ஹிரண்யகசிபுவுக்குக் குடல் குழம்பும்படி பயங்கரமான வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வரச் செய்தேயும் பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கண் குளிர ஸேவைஸாதிக்க விரும்பிப் பரமபோக்யமான பூமாலையை அணிந்துகொண்டு வந்து தோன்றினன் நரஸிம்ஹ பகவான் என்கிறார் ‘தளையவிழ் கோதைமாலை இருபால் தயங்க’ என்றதனால். ‘தளையவிழ்’ என்றது விகஸித்தலைச் சொன்னபடி. “கட்டு நெகிழா நின்றுள்ள தொடைகொள்மாலை பூமாலை யென்னு மிவை இரண்டருகும் அசைந்துவர” என்பது வியாக்கியான வருளிச்செயல்.

எரிகான்ற + இரண்டு, எரிகான்றிரண்டு; தொகுத்தல். உண்டான சீற்றம் ப்ரஹ்லாத விரோதியான இரணியனளவில் மாத்திரமேயன்றி ‘உலகங்கட்கெல்லாம் இப்போதே உபஸம்ஹாரம் விளைந்திடுமோ!’ என்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படி அளவுமீறி யிருந்ததனால் ‘அளவெழ வெம்மைமிக்க அரியாகி’ என்றது.

‘பரியோன் சினம் அவிழ’ என்னாதே ‘சினங்கள்’ என்று பன்மையாகச் சொன்னது இரணியனுக்கு பகவத் பாகவத விஷயங்களில் பலவகைப்பட்ட சீற்றம் இருந்தமையைக் காட்ட.

‘வளையுகிராளி’ என்றது நரஸிம்ஹமூர்த்திக்கும் விசேஷணமாகலாம் இரணியனுக்கும் விசேஷணமாகலாம். வளைந்த நகங்களை யுடைத்தாயிருக்கை அசுரனுக்கும் சிங்கத்துக்கும் ஒக்கும்.

இரணியனுடைய மார்பை இருபிளவாகக் கிழித்தபோது உண்டான ரக்தப் பெருக்கு மஹாப்ரளய வெள்ளத்திற்காட்டிலும் மும்மடங்கு பெரிதாயிருந்தது என்றதாயிற்று.

‘வையம் ஊடு’ என்று பிரித்து வையத்தினுள் என்னவுமாம். 4

வெந்திறல்வாணன்வேள்வியிடமெய்தி அங்கோர்குறளாகிமெய்ம்மையுணர*
செந்தொழில்வேதநாவின்முனியாகி வையமடிமூன்றிரந்துபெறினும் *
மந்தரமீதுபோகிமதிநின்றிறைஞ்ச மலரோன்வணங்கவளர்சேர்*
அந்தரமேழினூடுசெலவுய்த்தபாத மதுநம்மையாளுமரசே. 5

வெம் திறல்	கொடியை வலிமையையுடையனை
வாணன்	மஹாபலியினுடைய
வேள்வி இடம்	யாகபூமியிலே
அங்கு ஓர் குறள் ஆகி	விலக்ஷண வாமனமூர்த்தியாய்க் கொண்டு
எய்தி	எழுந்தருளி
மெய்ம்மை உணர	'இவன் மெய்யான யாசகன் என்று மாவலி தெரிந்து கொள்ளுமாறு
செம் தொழில் வேதம் நாவின் முனி ஆகி	நல்ல அனுஷ்டானங்களில் உபயோகப்படுகின்ற வேதத்தை நாவினால் உச்சரிக்கின்ற ரிஷிபோல நின்று
மூன்று அடி வையம்	மூவடி நிலத்தை
இரந்து	யாசித்து
பெறினும்	பெற்றவாறே
மந்தரம் மீது போகி	மந்தரத்துக்கு மேலேபோய் அளாவி
மதி நின்று இறைஞ்ச	சந்திரன் நின்று தொழும் படியாகவும்
மலரோன்	நான்முகக்கடவுள்
வணங்க	வணங்கும்படியாகவும்
வளர்சேர்	வளர்ந்து செல்லுவதாய்
அந்தரம் எழின் ஊடு	மேலுலகங்களேழினுள்ளும்
செல உய்த்த பாதம் அது	செல்லும்படி நடத்தப்பெற்ற அந்தத்திருவடியானது
நம்மை அரசு ஆளும்	நம்மை ரக்ஷிக்கக் கடவது

* * *—வாமனாவதாரத்தையும் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தையும் ஒருங்கே அநுபவித்துப் பேசும் பாசுரம் இது. மாவலி ஔதார்யத்தில் மிக்க ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கச் செய்தேயும் தேவர்களின் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியான மிக்கதிறல் கொண்டிருந்ததனால் 'வெந்திறல் வாணன்' எனப்பட்டது. அவனுடைய யஜ்ஞ பூமியில் வாமநமூர்த்தியெழுந்தருளும்போது "*ஸ்வாத்யாயஸ்வரஸம்பதா பரிஷதாம் ப்ரீதிம் ஸமுத்பாதயந்* என்கிறபடியே வேத வாக்கியங்களை ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டே யெழுந்தருளினமையால் "வேதநாவின் முனியாகி" என்றது. 'இவன் உண்மையான பிரமசாரிதான்; யாசகஞ்செய்யவே வந்திருக்கிறான்' என்றுமாவலி நினைக்கும்படியாகச் செய்த செயலாதலால் 'மெய்ம்மையுணர' எனப்பட்டது.

செந்தொழில் வேதம் = யஜ்ஞம் முதலிய நல்ல அநுஷ்டானங்களுக்கு உபயோகப்படுகிற வேதம் என்றபடி. முன்னடிகளிரண்டாலும் வாமநாவதாரச் செயலைப் பேசிப் பின்னடிகளால் த்ரிவிக்ரமாவதாரச் செயலைப் பேசுகிறார். இப்பின்னடியையே திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "ஒண்மிதியிற் புனலுருவியொருகால் நிற்பவொருகாலும் காமருசீரவுணனுள்ளத்து, எண்மதியுங் கடந்தண்டமீது போகியிருவிசும்பினூடு போயெழுந்து, மேலைத் தண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிர வோடித் தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு, மண்முழுது மகப்படுத்து நின்ற வெந்தை மலர்புரையுந் திருவடியே வணங்கினேனே" என்ற பாசுரத்திற் பன்னி யுரைத்திருப்பது காண்க.

ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *ஸ்ரீரங்கராஜ சரணௌ ப்ரணுமோ வயோ: கலு* என்ற ச்லோகத்தினால் கீழுலகங்களையெல்லா மளந்த வொரு திருவடியைப் பேணிப் பேசினார்; இப்பாசுரத்தில் மேலுலகங்களை யளந்த ஒரு திருவடியைப் பேணிப் பேசினாராழ்வார் என்க. ௫

இருநிலமன்னர்தம்மையிருநாலுமெட்டு மொருநாலுமொன்றுமுடனே*
செருநுதலூடுபோகியவராவிமங்க மழுவாளில்வென்றதிறலோன்*
பெருநிலமங்கைமன்னர்மலர்மங்கைநாதர் புலமங்கைகேள்வர்புகழ்சேர்*
பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்தபெருவாயராகியவர் நம்மையாள்வர்பெரிதே. 6

இரு நிலம் மன்னர் தம்மை	பரம்பின இப்பூமண்டலத்தி லிருந்த அரசர்களின்	மலர் மங்கை நாதர்	பெரிய பிராட்டியார்க்கும் நாதராய்
இருநாலும் எட்டும் ஒரு நாலுடனே ஒன்றும்	இருபத்தொரு தலைமுறை யளவும்	புலம் மங்கை கேள்வர்	தன்னுடைய ஸகலேந்திரியங்களையும் இழுக்க வல்ல நீளா தேவிக்கும் நாயகராய்
செரு நுதலூடு போகி	பூசற்களத்தின் முகப்பிலே சென்று	புகழ் சேர்	மஹாயசஸ்வியாய் (பிரளயகாலத்திலே)
அவர் ஆவி மங்க	அவ்வரசர்களின் உயிர் முடியும்படியாக	பெரு நிலம்	பூமியைமுழுதும்
மழு வாளில்	கோடாலிப்படையினால்	உண்டு	திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கி
வென்ற	கொன்றொழித்த	உமிழ்ந்த	பின்பு வெளிப்படுத்தியருளின
திறலோன்	மிடுக்கையுடையராய்	பெரு வாயர் ஆகியவர்	பெரிய திருவாயையுடையரான பெருமாள்
பெரு நிலம் மங்கை மன்னர்	பூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகராய்	பெரிதே	மேலுள்ள மஹாகாலமெல்லாம்
		நம்மை ஆள்வர்	நம்மை அடிமைகொள்வர்.

* * *—பரசுராமாவதாரத்தைப் பேசும் பாசுரம் இது. கார்த்தவீரியார்ஜுநன் செய்த குற்றங் காரணமாக, உலகில் க்ஷத்ரியரென்று பேர்பெற்றாரெல்லாரும் முடியும்படி இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரிய குலத்தை யறுத்தொழித்த கோடாலிப் படையைக் கையிலேந்தினவனும் ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிக்குக் கொழுநனும், திருக்கல்யாண குணங்களினாலுண்டான கீர்த்திக்குக் கொள்கலமா யிருப்பவனும், ஒரு காலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனுமான பெருமான் நீடூழி நம்மை அடிமைகொள்வனென்றதாயிற்று.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதில் குறையில்லை யென்க. ஆழ்வார்கள் இப் பரசுராமாவதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதும், இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர் மழுவால் போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்..........இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் அருளிச்செய்வதும் விரோதி நிரஸநஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாத்திரமே யென்க. 6

இலைமலிபள்ளியெய்தியிதுமாயமென்ன இனமாயமான்பினெழில்சேர்*
அலைமலிவேற்கணளை யகல்விப்பதற்கோருருவாயமானையமையா*
கொலைமலிவெய்துவித்தகொடியோனிலங்கை பொடியாகவென்றியமருள்*
சிலைமலிசெஞ்சரங்கள்செலவுய்த்த நங்கள்திருமால்நமக்கோரரணே. 7

இலை மலி பள்ளி எய்தி	பர்ணசாலையினருகே வந்து	இனம் ஆய மான் பின்	ஸஜாதீயமான மான்களின் பின்னே
எழில் சேர்	மிக்க அழகையுடையளாய்	இது மாயம் என்ன	'இது ஆச்சரியமான மான்' என்று சொல்லும்படியாக
அலை மலி வேல் கணளை	துன்பப்படுத்துமியல்வு பொருந்திய வேல் போன்ற திருக்கண்களையுடையளான பிராட்டியை	ஓர் உரு ஆய	விலக்ஷணமான ரூபத்தையேறிட்டுக்கொண்டு வந்த
		மானை	(மாரீசனாகிற) மாயமானை
அகல்விப்பதற்கு	பிரிப்பதற்காக	அமையா	நிரஸித்து,

கொலை மலிவு எய்துவித்த கொடியோன்	பரஹிம்ஸையையே தன்னிடத்துப் பூர்த்தியாகக் கொண்டிருந்த கொடியவனான இராவணனுடைய	வென்றி அமருள்	வெற்றிப் போர்க்களத்திலே
இலங்கை	லங்காபுரியானது	சிலை மலி செம் சரங்கள்	வில்லிலே நிறைந்த செவ்விய அம்புகளை
பொடி ஆக	பொடிபடும்படி	செல உய்த்த	பிரயோகித்த
		நங்கள் திருமால்	எம்பெருமான்
		நமக்கு ஓர் அரண்	நமக்கு ஒப்பற்ற சரண்யன்.

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசும் பாசுரம் இது. மாயமான் வடிவெடுத்து வந்த மாரீசனையும் இராவணனையுங் கொன்றொழித்த வரலாறுகள் இதிற் கூறப்பட்டன.

பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தங்கட்கெல்லாம் மூலகாரணம் மாரீசனாகிற மாயமானே யாதலால் கொடியோன் என்ற விசேஷணத்தை இந்த மானுக்கு இடவேண்டியிருக்க இடாதது மாரீசனிடத்துள்ள நன்றியறிவினால் என்றுணர்க; மஹாத்ரோஹியான மாரீசனிடத்தில் நன்றிபாராட்டுதல் ஏதுக்கென்னில்; கேண்மின்; சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தமையனாகிய கரன் பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக் கரன் பதினாலாயிரம் சேனாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட்டு, பிறகு வந்த கரனையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூன்யமாக்கினபோது, அங்கு இராம பாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜனஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதையுஞ் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதையைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா! இராவணா! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்குப் பகை பயன்படாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையா யிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ர யாகத்தில் அவனுடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான்பட்ட பாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும் போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது, இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று யுக்தமாக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்; பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச் சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்யபராக்ரமாதிகுணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராமனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனுந் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலி கட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு நாம் காரியஞ் செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலைசெய்யப் போகிறான்; இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ் செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப் போகிறார்; இப்பாவியின் கையில் நாம் கொலையுண்பதிற்காட்டிலும் அப் பரம புருஷன் கையிற் கொலையுண்பது நற்கதிக்கு ஹேதுவாம்' என்றெண்ணித் தன்

மரணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டே வந்தானத்தனை. பிறகு மாரீசன் பொன் மானின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்; அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார்; அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவை விட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழேவிழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான்; இங்கு நாம் ஆலோசிக்க வேண்டியதென்னவென்றால், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினாலோ? அபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினாலோ? என்று ஆராயவேண்டும்; இராவணன்கையாற் கொலையுண்பதைவிட இராமபாணத்தாற் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணம் உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை. 'நாம் மாண்டொழிவதுபோல் அனைவரையும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு' மென்ற எண்ணங்கொண்டே இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டான்; மாரீசன் இப்படி கூச்சலிடாமல் வெறுமனே செத்திருப்பானாகில் பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப் பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து கொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டு போகவும் நேர்ந்திராது; தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடேறவும் வழியிராது; மரண காலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவண ஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக நின்றமையால் ஸ்ரீராமவிஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனேயன்றி அபகாரனல்லன் என்று உணரத்தக்கது. 7

முன்னுலகங்களேழுமிருள்மண்டியுண்ண முதலோடுவீடுமறியாது*
என்னிதுவந்ததென்னவிமையோர்திசைப்ப எழில்வேதமின்றிமறைய*
பின்னையும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும் நல்கியிருள்தீர்ந்திவ்வையமகிழ*
அன்னமதாயிருந்தங்கறநூலுரைத்த அதுநம்மையாளுமரசே. 8

முன்	முன்பொருகால்	பின்னையும்	மீண்டும்
உலகங்கள் ஏழும்	ஸகல லோகங்களையும்	வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
இருள்	அஜ்ஞான அந்தகாரம்	முனிவர்க்கும்	மஹர்ஷிகளுக்கும்
மண்டிஉண்ண	வியாபிக்கும்படியாகவும்	நல்கி	அருள்கூர்ந்து
இமையோர்	தேவர்கள்	இ வையம்	இவ்வுலகமானது
முதலோடு வீடும் அறியாது	ஆதியுமந்தமுமறியாமல்	இருள் தீர்ந்து மகிழ	இருளால் விடுபட்டு ஆனந்திக்கும்படியாக
என் இது வந்தது என்ன	'திடீரென்று இப்படியான விது என்னோ?' என்று	அன்னம் அது ஆய் இருந்து	ஹம்ஸரூபியாய்த் திருவவதரித்து
திசைப்ப	திகைத்து நிற்கும்படியாகவும்	அங்கு	அப்போது
எழில் வேதம்	அழகிய வேதங்கள்	அறம் நூல்	வேத சாஸ்திரங்களை
இன்றி மறைய	இல்லாமல் மறைந்து போன வளவிலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
		அது	அந்தப் பரஞ்சோதியே
		நம்மை அரசு ஆளும்	நம்மை அடிமைகொள்ளும்.

* * *—ஹம்ஸாவதார வரலாற்றைப் பேசும் பாசுரம் இது. முன்னொரு காலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞான வொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்ய

வறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட் புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன்; இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு. 8

துணைநிலைமற்றெமக்கோருளதென்றிராது தொழுமின்கள்தொண்டர்!* தொலைய
உணமுலைமுன்கொடுத்தவுரவோளதாவி யுகவுண்டுவெண்ணெய்மருவி*
பணைமுலையாயர்மாதருரலோடுகட்ட அதனோடுமோடிஅடல்சேர்*
இணைமருதிற்றுவீழநடைகற்றதெற்றல் வினைபற்றறுக்கும்விதியே. 9

தொண்டர்	பாகவதர்காள்!
எமக்கு மற்று ஓர் துணைநிலை உளது என்று இராது	'நமக்கு வேறொரு ஆச்ரய முண்டு' என்று நினைத் திராமல்
தொழுமின்கள்	(எம்பெருமானை) வணங்குங் கோள்;
முன்	முன்பொருகால்
தொலைய	(கண்ணன்) முடிந்துபோக வேணுமென்றெண்ணி
உண	அவன் உண்ணும்படியாக
முலை கொடுத்த	(நஞ்சு தீற்றிய தனது) முலையை (வாயில்) கொடுத்த
உரவோளது	வன்னெஞ்சினளான பூதனை யினுடைய
ஆவி உக	உயிர் மாளும்படி
உண்டு	ஸ்தந்யபானம்பண்ணி
வெண்ணெய் மருவி	வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டு (க்களவு செய்ய)
பணை முலை ஆயர் மாதர்	பருத்தமுலையை யுடைய ளான யசோதைப் பிராட்டி யானவள்
உரலோடு கட்ட	உரலோடே பிணித்துவைக்க
அதனோடும்ஓடி	அவ்வுரலையுமிழுத்துக் கொண்டோடி
அடல் சேர்	வலிமிக்க
இணை மருது	இரட்டைமருதமரங்கள்
இற்று வீழ	முறிந்துவிழும்படியாக
நடை கற்ற	நடைபயின்ற
தெற்றல்	தெளிவுள்ள சிறுகுழந்தை
வினை பற்று அறுக்கும்	(நமது) பாபங்களை வாஸனை யோடே போக்கியருளும்;
விதியே	இது திண்ணமே.

***—ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களில் சிலவற்றைப் பேசியநுபவிக்கிறார். விஷந் தடவின முலையை உண்ணக் கொடுத்த பேய்ச்சியின் உயிரை முடித்தவனும், வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டுக் களவுசெய்தவளவிலே கண்டு பிடித்து யசோதைப்பிராட்டி உரலோடே பிணித்துவிட அதனையும் இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து செல்லுமடைவிலே இரட்டை மருதமரங்களை வீழ்த்தவனுமான எம்பெருமான் நம்முடைய பாவங்களைப் பற்றறத்தொலைத்தருள்வன்; ஆகையாலே 'எம்பெருமானொருவனே நமக்குத்துணை' என்கிற அத்யவஸாயத்தோடே அவனைத் தொழுங்கோளென்று தொண்டர்களை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

தொண்டர் = அண்மைவிளி.

நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னுங் குபேர புத்திரர் இருவரும் ஒருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்த்ரமில்லாமலே யிருக்க நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு மரங்கள்போல் நிற்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகில் நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னைய வடிவம்பெற்று மீள்வீர் என்று சாபவிடை கூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர். இது இப்படியிருக்க, கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச்

செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அவ் விரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபோது, அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் அம்மரங் களாய்க் கிடந்த குபேர புத்திரரிருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர்; ஆவேசித் திருந்த அசுரர்களும் மாண்டொழிந்தனர்.

உண—உண்ண உரவோள்—வலிய நெஞ்சுடையவள். தெற்றல்—தெள்ளியவன்.

கொலைகெழுசெம்முகத்தகளிறொன்றுகொன்று கொடியோனிலங்கைபொடியா*
சிலைகெழுசெஞ்சரங்கள்செலவுய்த்த நங்கள் திருமாலைவேலைபுடைசூழ்*
கலிகெழுமாடவீதிவயல்மங்கைமன்னு கலிகன்றிசொன்னபனுவல்*
ஒலிகெழுபாடல்பாடியுழல்கின்ற தொண்டரவராள்வரும்பருலகே. 10

கொலை கெழு	கொலைசெய்யுமியல்வு விளங்கப்பெற்ற	கலி கெழு மாடம் வீதி	வலிமைமிக்க மாடவீதிகளையுடையதாய்
செம் முகத்த	சிவந்த முகத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டுவந்த	வயல்	கழனிகளையுடைத்தான
களிறு ஒன்று	(குவலயாபீடமென்னும்)ஒரு யானையை	மங்கை	திருமங்கைநாட்டிலே
கொன்று	கொன்றொழித்தவனையும்,	மன்னு	பொருந்திவாழ்கிற
கொடியோன்	கொடியவனான இராவணனுடைய	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
இலங்கை	லங்காபுரியானது	சொன்ன	அருளிச்செய்த
பொடி ஆ	பொடியாகும்படி	பனுவல்	ஸ்ரீஸூக்தியாய்
சிலை கெழு செம் சரங்கள் செல உய்த்த	வில்லிலுள்ள நெருப்புப் போன்ற அம்புகளைப் பிரயோகித்தவனையுமுள்ள	ஒலிகெழு	சொற்கள் சிறந்த
		பாடல்	இத்திருமொழியை
		பாடி	வாயாரப்பாடி
		உழல்கின்ற	இதுவே போதுபோக்காய்த் திரிகின்ற
நங்கள் திருமாலை	எம்பெருமானைக் குறித்து,	தொண்டர் அவர்	பாகவதர்கள்
வேலை புடை சூழ்	கடலாலே சுற்றுஞ் சூழப்பட்டதாய்	உம்பர் உலகு	பரமபதத்தை
		ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்

***—எம்பெருமான் இங்ஙனே பலபல திருவவதாரங்கள் செய்தருளி யிருந் தாலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரமும் ஸ்ரீராமாவதாரமுமே நெஞ்சுக்கு இனியவை என்பது தோன்றுமாறு இந்த நிகமனப் பாசுரத்தில் அவ்விரண்டவதாரங்களை யெடுத்துப் பேசுகிறாரென்க. கம்ஸனது குவலயாபீட மதயானையைக் கொன்றொழித்தவனும் இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்துக் கலியன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியைப் பாடித்திரிகின்ற தொண்டர்கள் பரமபதத்தைப் பெற்று அநுபவிப்பர்கள் என்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

[வேலைபுடைசூழ்] திருமங்கைநாட்டுக்குக் கடல் அணித்தாக இல்லாமையாலே 'வேலை' என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள் கொள்ளாமல் கடல்போன்ற காவிரி நதி யென்று பொருள் கொள்ளலாமென்பர் சிலர்; அதுவேண்டா; "வேலை மோதும் மதில்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்" என்றவிடங்களுக்குக் கூறும் சமாதானம் இங்கு மொக்கும். 10

அடி வரவு:—நிலை, செரு, தீதறு, தளை, வெந்திறல், இருநிலம், இலைமலி, முன், துணை, கொலை, மான்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி—மானமருமென்னோக்கி.

உரையவதாரிகை:—எம்பெருமான் அநந்த கல்யாணகுண நிதியாயிருப்பவன். இத் திருக்குணங்கட்கு ஓர் எல்லைகிடையாது. பலவகைப்பட்டு எல்லையற்றிருக்கின்ற அத் திருக்குணங்கள்—மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் எளிமைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகளை யுடையன. ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மேன்மைக் குணங்கள் [பரத்வ குணங்கள்] என்றும் வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் எளிமைக் குணங்கள் [ஸௌலப்ய குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பகவத்குணநுபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வ குணங்களையே அநுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களையே அநுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அநுபவிப்பர்.

கேவல பரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்ததன்று. மேருமலை கைலாஸமலை போன்ற மலைகள் மிகச் சிறந்தவையேயாயினும் அவை ஒருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். அவைதாமே தரித்ரர்கட்குக் கிடைக்கக்கூடியவையா யிருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது; தெருக்களில் பரல்கள் பல எளிதா யிருக்கின்றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவைதாமே மணியும் மாணிக்கமுமா யிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயனற்றவையே.

எம்பெருமானோவென்னில் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் கூசாதே வந்து பணிகைக்கீடான எளிமைக் குணங்களாலுங் குறையற்றவன்; வந்து பணிந்தவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டித் தருகைக்கீடான மேன்மைக் குணங்களாலுங் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணநுபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பரத்வகுணநுபவம் ஸௌலப்ய குணநுபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பல பாசுரங்களிலும் அநுபவித்திருக்கின்றாராயினும் இப்போது விலக்ஷணமாக அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஏக காலத்திலே இரண்டு பிராட்டிமாருடைய நிலைமையையடைந்து ஏசிப்பேசுகிற ஒருத்தியின் பாசுரத்தாலே ஸௌலப்யகுணத்தையும், ஏத்திப் பேசுகிற மற்றொருத்தியின் பாசுரத்தாலே பரத்வகுணத்தையும் அநுபவிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத் திருமொழி.

பெரியாழ்வார் "என்னுதன் தேவிக்கு" என்னுந் திருமொழியிலே இரண்டு ஆயர் மங்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் அருளிச்செய்ததும், "கதிராயிரமிரவி" என்னுந் திருமொழியிலே அவ்வாழ்வார் தாமே தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு 'ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாலே காணவேணும்' என்று தேடுகை ஒரு வகுப்பாகவும் 'அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர்' என்று விடைசொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் அருளிச்செய்ததும், சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் "பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு" என்னுந் திருமொழியிலே தன்னையே இரண்டு வகுப்பாக்கிக்கொண்டு "இங்கே போதக்கண்டீரே" என்று கேட்பதும் "விருந்தா

வனத்தே கண்டோமே" என்று விடை கூறுவதுமாய் அருளிச்செய்ததும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஒருவர் இரண்டு வ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்திலே அடையுமாறு பொருந்துமோ? எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாததொன்றில்லை. பரமபதத்தில் நித்ய முக்தர்கள் ஏக காலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிப்பதாக "ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி" இத்யாதி உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளாலென்பதுபோலக் கொள்க. .... *

மானமருமென்னோக்கிவைதேவியின்துணையா*கானமரும்கல்லதர்போய்க்காடுறைந்தான்காணேடீ!
கானமரும்கல்லதர்போய்க்காடுறைந்தபொன்னடிகள்* வானவர்தம்சென்னிமலர்கண்டாய்சாழலே.

ஏடீ	தோழீ! (நீ ஏத்திச்சொல்லுகிற புருஷன்)		(என்று ஒருத்தி சொல்ல) (மற்றொருத்தி அதற்கு மறுமாற்ற முரைக்கிறாள்;)
மான் அமரும்	மானையொத்த	சாழலே	தோழீ!,
மெல் நோக்கி	மென்மையான கண்களையுடையவளான	கான் அமரும் கல் அதர் போய்	காட்டிலே பொருந்திய கல் நிறைந்த வழியே சென்று
வைதேவி	விதேஹராஜவம்சத்துப் பிறந்தவளான ஸீதையை	காடு	காடுகளிலே
இன் துணை ஆ	இனிய துணைவியாகக் கொண்டு	உறைந்த	ஸஞ்சரித்த
கான் அமரும்	கர்ட்டிலே பொருந்திய	பொன் அடிகள்	திருவடிகளானவை
கல் அதர்	கல் நிறைந்தவழியிலே	வானவர் தம்	தேவர்களினுடைய
போய்	போய்	சென்னி	முடியில் (அணியத்தக்க)
காடு	காடுகளிலே	மலர் கண்டாய்	புஷ்பங்களாயிரா நின்றன காண்.
உறைந்தான் காண்	வாஸம் பண்ணினான் காண்;		

* * *—முன்னடிகள் ஒருத்தியின் பாசுரம், பின்னடிகள் மற்றொருத்தியின் பாசுரம். முன்னடிகளால் ஸௌலப்யகுணம் வெளியிடப்படுகிறது, பின்னடிகளால் பரத்வகுணம் வெளியிடப்படுகிறது. தோழீ! எங்கள் பெருமான் மிகச் சிறந்தவன், உபயவிபூதிநாதன் என்கிறாயே; அஃது உண்மையாயின் அப்ராக்ருதமான வொரு தேச விசேஷத்திலே "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்கிற படியே யிருந்துகொண்டு மேன்மையாக விளங்கமாட்டானோ? இந்த இருள் தரு மாஞாலத்திலே வந்து பிறந்தான்; தசரத சக்ரவர்த்திக்கு மூத்தமகனாய்ப் பிறந்து வைத்தும் அரசுரிமையை யிழந்து தன் பெண்டாட்டியையுங் கூட்டிக்கொண்டு கல்லும் முள்ளுமான காட்டிலே கால்நோவ நடந்து சென்றானே; மேன்மை யுடையார்படி இதுவோ! என்றாள் ஒருத்தி.

ஐயோ! பரத்வத்தோடே கூடினவிடத்தில் உள்ள ஸௌலப்யம் கொண்டாடத் தகுந்ததென்பதை அறிந்திலையே; கானமருங் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் என்பதை மாத்திரம் பேசுகிறாயேயன்றி, அப்படி நடந்த திருவடிகளையே வானவர்கள் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாகக் கொள்ளுகிறார்களென்பதை அறிந்திலையே!, வானவர்களின் தலைகளிலேயே யிருக்கவேண்டிய அத் திருவடிகள் ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாகவன்றோ காடுறைந்தன; துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலநங்களை ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் செய்துவிடாமல் கைதொட்டுச் செய்து நிறம்பெற வேணுமென்கிற விருப்பத்தினால் சிஷ்டர்களான மஹர்ஷிகளும் துஷ்டர்களான அசுர ராக்ஷஸர்களும் இருந்தவிடங்களைத் தேடித்திரிந்து நடந்துசென்று காரியம் பார்த்த மஹாகுணம் அறியாயோ? என்கிறாள் மற்றொருத்தி. 1

தந்தைதளைகழலத்தோன்றிப்போய்*ஆய்ப்பாடி நந்தன்குலமதலையாய்வளர்ந்தான்காணேடீ!
நந்தன்குலமதலையாய்வளர்ந்தான் நான்முகற்குத் தந்தைகாண் *எந்தைபெருமான்காண்சாழலே. 2

ஏடி	தோழீ!,
தந்தை	தந்தையாகிய வஸுதேவருடைய
தளை	கால் விலங்கு
கழல	கழன்றுவிழும்படியாக
தோன்றி	அவதரித்து
போய்	மதுரையில் நின்றும் பெயர்ந்து போய்
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்
நந்தன்	நந்தகோபருடைய
குலம்	குலத்திற்கு(க் கொழுந்தான)
மதலை ஆய்	பிள்ளையாய்
வளர்ந்தான் காண்	வளர்ந்தானன்றோ ;
	.... ;
சாழலே	தோழீ!,
நந்தன் குலம் மதலை ஆய் வளர்ந்தான்	இடைப்பிள்ளையாய் வளர்ந்தவன்
நான்முகற்கு	நான்முகனுக்கு
தந்தை காண்	தகப்பன் காண் ;
எந்தை பெருமான் காண்	என்னுடைய குலநாதன் காண்.

* * *—தோழீ! எங்கள் பெருமான் பிறப்பிலி, ஸர்வரக்ஷகன் என்று ஏற்றமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறாயே, இஃது உண்மையாக இருக்கவில்லையே; வஸுதேவர்க்குப் புத்திரனாய் வந்து பிறந்தானென்று புராணஜ்ஞர் சொல்லுகிறார்களே; நம்மைப்போன்ற ஒருவனுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்தவனைப் பிறப்பிலியென்று சொல்லுதல் எங்ஙனே பொருந்தும்? அவ்வளவேயோ? பிறந்தவிடத்தில் பெருமதிப்புடனே வாழப்பெறாமல் "ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்துவளர" என்கிறபடியே கம்ஸனுக்கு அஞ்சித் திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கொளித்து நந்தகுமாரனாய் வளர்ந்தானுமே; ஒரு சிறு புழுவோடொக்க நினைக்கலாம் படியான கம்ஸனுக்கு அஞ்சி மறைந்து வாழ்பவன் ஸர்வரக்ஷகனாக எங்ஙனே ஆகக்கூடும்? என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

தோழீ! வஸுதேவர்க்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து நந்தகிசோரனாக வளர்ந்த பெருமான் "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" என்கிறபடியே* உய்யவுலகு படைக்க வேண்டி உந்தியில் நான்முகனைத் தோற்றினவன் என்பது அறிந்திலையே; ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான நான்முகனையும் படைத்தவனான பெருமான் வந்து பிறந்தானென்றால் நம்மைப்போலே கருமங் காரணமாக வந்து பிறந்தானென்றோ நினைக்கிறாய்? "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே; தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்று வேதபுருஷன் ஓதினது அறியாயோ? அநுக்ரஹம் தாண்டவந்து பிறந்தானத்தனையே. இப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவன் ஒளித்து வளர்ந்தது மநுஷ்ய பாவனைக்குச் சேர என்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ?

தந்தை தளைகழல=கம்ஸனால் விலங்கிடப்பட்டுச் சிறையிருந்த வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்குகள் கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது இற்று முறிந்தொழிந்த வரலாறு அறியத்தக்கது. 2

ஆழ்கடல்சூழ்வையகத்தாரேசப்போய்*ஆய்ப்பாடி தாழ்குழலார்வைத்ததயிருண்டான்காணேடீ!*
தாழ்குழலார்வைத்ததயிருண்டபொன்வயிறு* இவ்வேழுலகுமுண்டுமிடமுடைத்தால்சாழலே. 3

ஏடி	தோழீ!
ஆழ் கடல் சூழ் வையகத்தார்	ஆழ்ந்தகடலால் சூழப்பட்ட பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்
ஏச	ஏசும்படியாக
ஆய்ப்பாடி	இடைச்சேரியிலே
தாழ் குழலார் வைத்த	தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய இடைப்பெண்கள் சேமித்து வைத்திருந்த
தயிர்	தயிரை
உண்டான் காண்	வயிறார உட்கொண்டவனன்றோ ;

	…………;
சாழலே	தோழீ !
தாழ் குழலார் வைத்த தயிர் உண்டபொன் வயிறு	இடைச்சிகள் வைத்திருந்த தயிரை உட்கொண்ட திரு வயிறனது
இ ஏழ் உலகும் உண்டும்	இவ்வுலகங்களையெல்லாம் அமுது செய்தவளவிலும்
இடம் உடைத்து	இன்னமும் அவகாசத்தை யுடையதாயிருக்கின்றது ;
ஆல்	ஆச்சரியம்.

***—தோழீ ! நீ உகக்கிற பெருமான் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாக இருந்தாலன்றோ விசேஷம் ; அவனுடைய சரித்திரங்களை ஆராய்ந்தால் அவனும் நம்மைப் போலவே பிறர் பொருள்களில் விருப்பமுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறானேயல்லது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகக் காணப்படவில்லையே. ஆய்ப்பாடியில் கண்ணனாய்ப் பிறந்து கள்ளவழியால் தயிர் வெண்ணெய் பால் முதலியவற்றை வாரியுண்டான் எனத் தெரிய வருவதால் இங்ஙனம் பிறர் பொருள்களில் ஆசையுள்ளவன் பரம புருஷனாயிருக்கத் தகுமோ ? என்ன ;

அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் மற்றொருத்தி. தோழீ !, திருவாய்ப்பாடியில் இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்திருந்த தயிரை அமுது செய்தானென்பது உண்மையே ; நம்முடைய வயிறுபோலே ஏதேனும் சிலவற்றை உண்டு நிறைந்துவிடுகிற திருவயிறோ அவனது ? *காரேழ் கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும் ஆராவயிற்றனாயிருப்பவன் காண். ஸப்தலோகங்களையும் வாரித் திருவயிற்றினுள் இட்டாலும், இன்னமும் இப்படிப் பதினாயிரமுலகங்களை யிட்டாலும் நிறையமாட்டாமல் விசாலமாகவே இடமுடைத்தா யிராநின்றதுகாண். ஆகையாலே நம்மைப்போலே வயிற்றை நிறைக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்தினால் தயிர் முதலியவற்றை அவன் வாரியுண்பவனாகில் அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்த காமத்வத்திற்குக்குறையுண்டாகும் ; அடியவர்களுடைய ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ளதொரு பொருளாலல்லது தரிக்கமாட்டாத மஹாகுணத்தை வெளியிடவேண்டித் தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்டானத்தனையாகையாலே கொண்டாடத்தக்க எளிமை காண் இது, என்றாளாயிற்று.

அறியாதார்க்கானாயனாகிப்போய்* ஆய்ப்பாடி உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தான்காணேடீ*
உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தபொன்வயிற்றுக்கு* எறிநீருலகனைத்துமெய்தாதால்சாழலே. 4

ஏடீ	தோழீ!,
அறியாதார்க்கு	ஒன்றுமறியாதவர்களுக்குள்ளே
ஆன் ஆயன் ஆகி	மாடுமேய்க்குமிடைக் குலத்தவனாய்
ஆய்ப்பாடி	இடைச்சேரியிலே
உறி ஆர்	உறிகளிலே பொருந்தின
நறு வெண்ணெய்	மணம்மிக்க வெண்ணெயை
உண்டு	(களவுசெய்து) உட்கொண்டு
உகந்தான் காண்	ஸந்தோஷித்தான் காண் ;
	…………;
சாழலே	தோழீ!.
உறி ஆர் நறு வெண்ணெய் உண்டு உகந்த	உறிகளிலே பொருந்திய நறுவெண்ணெயை உட்கொண்டு உவந்த
பொன் வயிற்றுக்கு	திருவயிற்றுக்கு
எறி நீர் உலகு அனைத்தும்	கடல்சூழ்ந்த லோகங்களெல்லாம்
எய்தாது	போதாது ;
ஆல்	ஆச்சரியம்.

***—திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் தயிர்வெண்ணெயுண்ட வரலாற்றிலே ஆழ்வார்களெல்லாரும் மிக ஈடுபாடுடையர்களாதலாலும் இவ்வாழ்வார் தாமும் அதிலே விசேஷமான ஈடுபாடுடையராதலாலும் கீழ்ப்பாட்டின் ப்ரமேயமே இப்பாட்டிலும் பொலிய நிற்கிறது. அறியாதார்க்கு ஆனாயனாகி = ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் அறிவில்லாதவொரு சன்மத்திலே பிறக்கவேணுமென்று நினைத்தால் இடக்கையும் வலக்கையுங்கூட அறியமாட்டாதபடி அறிவுகேட்டுக்கு எல்லை நில

மான இடைக்குலத்திலே தான் பிறக்கவேணுமோ? அறியாதார்க்கு—அறிவில்லாதவர்களுக்குள்ளே, ஆனாயனாகி—கடைகெட்ட இடையனாகி. [இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் சில ப்ரக்ஷேப உத்க்ஷேபங்கள் இருப்பதை ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு திருத்திக்கொள்க.] 4

வண்ணக்கருங்குழலாய்ச்சியால்மொத்துண்டு* கண்ணிக்குறுங்கயிற்றாற்கட்டுண்டான்காணேடீ !*
கண்ணிக்குறுங்கயிற்றாற்கட்டுண்டானாகிலும்* எண்ணற்கரியனிமையோர்க்கும்சாழலே. 5

ஏடீ	தோழீ!,	கட்டுண்டான் காண்	கட்டுண்டு கிடந்தான்காண் ;
வண்ணம்	அழகிய தாய்		.... ;
கரு	கறுத்த	சாழலே	தோழீ!,
குழல்	கூந்தலையுடைய		கண்ணி குறு கயிற்றால் கட்டுண்டான் ஆகிலும் — ;
ஆய்ச்சியால்	யசோதைப்பிராட்டியாலே	இமையோர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
மொத்துண்டு	அடியுண்டு	எண்ணற்கு	நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும்
கண்ணி குறு கயிற்றால்	முடிகளை யுடைத்தாய் (எட்டம்போராதபடி) குறியதான கயிற்றினால்	அரியன்	அஸாத்யன்

* * *—தோழீ! நீ உகக்கும் பெருமான் ஸர்வசக்தனாயிருந்தாலன்றோ அதிசயம்? அப்படியில்லையே; வெண்ணெய் முதலியன திருடிய குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டியினால் மொத்துண்டதுமன்றியிலே *கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் அவள் கட்டிப்போட்டுவைக்க, அந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டாதே கட்டுண்டபடியே கிடந்தான் கிடாய் என்ன ;

அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் மற்றொருத்தி; வானவர்கட்கும் நெஞ்சால் நினைப்பரியனான பெருமான் இங்ஙனே தன்னுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தைக் காட்டவேண்டிக் கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டு கிடந்தானென்று அறியமாட்டிற்றிலையே என்றவாறு.

கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால்=கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகிறாளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்து வைத்திட்டே வெண்ணெய் திருடச் செல்வது வழக்கம்; விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவனை ஒரு கையாலே பிடித்துக் கொண்டு, கட்டுவதற்காகத் தாம்பு தேடப்போவள் யசோதை; துண்டுதுண்டான தாம்புகளே கிடைக்கும். அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணபிரானைக் கட்டுவள்; ஆனதுபற்றிக் **கண்ணிக்குறுங்கயிறு** எனப்பட்டது.

கட்டுண்டான்=யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிக் குறுங்கயிற்றினால் தன்னைக் கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடி மிகச் சிறிதான அத் தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரித பாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்ந்து மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் தாம்பினால் கட்டுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால் தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப்போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டு கட்டுண்டு கிடந்தானென விரித்துக் கொள்க.

இமையோர்க்கும் எண்ணற்கரியன்—"மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு, எத்திற முரலினோடிணைந்திருந் தேங்கிய வெளிவே"

“ இமையோர் தமக்கும்—தனிப்பெருமூர்த்திதன் மாயஞ் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்லே” என்றவை இங்கு அநுஸந்தேயம். 5

**கன்றப்பறைகறங்கக்கண்டவர்தம்கண்களிப்ப* மன்றில்மரக்கால்கூத்தாடினான்காணேடீ !*
மன்றில்மரக்கால்கூத்தாடினானாகிலும்* என்றுமரியனிமையோர்க்கும் சாழலே. 6**

ஏடீ	தோழீ !,
கன்ற	(விரோதிகளின் நெஞ்சு) கன்றும்படியாக
பறை கறங்க	பறைகள் ஒலிக்கவும்
கண்டவர் தம்	பார்த்தவர்களினுடைய
கண்	கண்களானவை
களிப்ப	களிக்கவும்
மன்றில்	நாற்சந்திகளிலே
மரக்கால் கூத்து ஆடினான் காண்	மரத்தைக் காலிலே கட்டி யாடுவதொரு கூத்தை ஆடினானன்றோ ?
	..........;
சாழலே	தோழீ !,
	மன்றில் மரக்கால்கூத்து ஆடினான் ஆகிலும்— ;
இமையோர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
என்றும்	என்றைக்கும்
அரியன்	அருமைப்பட்டவன் காண்.

* * *—ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நாற்சந்திகளிலே நின்று மரக்கால் கூத்தாடினமையைச் சொல்லி ஏசிப் பேசுகிற தோழியின் பாசுரமாகச் செல்லுகின்றன முன்னடிகள் ;

மரக்கால் கூத்தாவது என்னென்னில் ; குடங்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்துப்போலே மரக்கால்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்துக்கு மரக்கால் கூத்தென்று பெயர் என்பர் சிலர் ; இது வியாக்கியானத்திற்குப்பொருந்தாது ; “மரத்தைக் காலிலேகட்டி ஆடினான் காண்” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதற்குச் சேரப் பொருள் கூறவேண்டில், மிக நீண்டதொரு கொம்பை நிலத்திலே நிறுத்தி அதன்மேலே கால்கட்டை விரலை ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு அந்தரத்திலே ஆடுவதொரு கூத்து மரக்கால் கூத்தெனப்படுமென்பதே தகுதி. தொம்பரவர்போலே இப்படி மரக்கால் கூத்தாடுகிறவனையோ தோழீ ! நீ பரமபுருஷனாகப் போற்றுவது ? என்று தோழி சொல்ல ; இமையோர்க்கும் அரியவனான பெருமானிவன் என்றறிந்திலையே ; அப்படிப்பட்டவனுக்கு உண்டான தாழ்வு குணமேயன்றிக்குறையன்றுகாண் என்று உணர்த்துகிற முறைமையிலே பின்னடிகளில் மறுமொழி கூறிற்றாயிற்று. ... 6

**கோதைவேல்ஐவர்க்காய்மண்ணகலம்கூறிடுவான்* தூதனாய்மன்னவனாற்சொல்லுண்டான்காணேடீ*
தூதனாய்மன்னவனாற்சொல்லுண்டானாகிலும்* ஓதநீர்வையகமுன்னுண்டுமிழ்ந்தான்சாழலே. 7**

ஏடீ !,	தோழீ !,
கோதை வேல் ஐவர்க்கு ஆய்	(அரசர்க்குரிய) பூமாலையையும் வேற்படையையும் உடையவரான பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு விதேயனாய்
மண் அகலம் கூறு இடுவான்	(குரு பாண்டவர்கட்குப்) பூமியைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துச் சந்தி செய்வதற்காக
தூதன் ஆய்	தூது சென்றவனாய்
மன்னவனால்	துரியோதனனென்னும் அரசனால்
சொல் உண்டான் காண்	இழிவான சொற்களைச் சொல்லப் பெற்றானன்றோ?
சாழலே	தோழீ!,
	தூதன் ஆய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான் ஆகிலும்—;
முன்	முன்பொருகால்
ஓதம் நீர் வையகம்	கடல் சூழ்ந்த உலகத்தையெல்லாம்
உண்டு உமிழ்ந்தான்	(பிரளயங்கொள்ளாதபடி) வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிப்படுத்தினான் காண்

***—தோழீ! நீ உகக்கும் பெருமான் எல்லார்க்கும் மேம்பட்டவனாக வன்றோ இருக்கவேண்டும்; அவன் அப்படி யிருந்தானாகில் பிறர்க்கு இழிதொழில் செய்து திரிவனோ? பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு அரசுரிமை பெறுவித்தற் பொருட்டுப் 'பாண்டவதூதன்' என்று பெயர்சுமந்து துரியோதனாதிகளிடத்தில் தூது நடந்தான்; அங்ஙனே நடந்தவிடத்திலே அந்தத் துரியோதனனால் இழிவான வார்த்தைகளைச் சொல்லப்பெற்றான்; இவனையோ நீ பரமபுருஷனென்று கொண்டாடுவது? என்ன;

அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் மற்றொருத்தி:—பாண்டவர்கட்குத் தூது நடந்ததும் மன்னவனால் சொல்லுண்டதும் மெய்யே; இவற்றையேயோ நீ பார்ப்பது; கடல்சூழ்ந்த வுலகங்களையெல்லாம் பின்பு பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றினுள் வைத்துப் பிறகு வெளிப்படுத்தினவன் இவனே என்கிற பெருமையை அறிந்திலைபோலுமென்கிறாள்.

கோதை=அரசர்க்கு லக்ஷணமான பூமாலையைச் சொன்னபடி; அரசுரிமையை இழந்திருந்த பாண்டவர்கட்கு அப்போது பூமாலையில்லையாகிலும் அதனை அணிவதற்குரிய ஸ்வரூப யோக்யதையைக் கொண்டு இங்கு இவ்விசேஷண மிட்டபடி.

[தூதனாய்.] கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அளவற்ற பக்ஷபாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம். சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய ரஸோக்திகளைக் கேட்க விரும்பி ஒருநாள் பட்டர் ஸந்நிதியில் விடைகொண்டு 'சக்ரவர்த்தி திருமகனார்க்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோ வுள்ளது' என்றார். அதை பட்டர் கேட்டருளி 'ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அநிஷ்டமன்றுகாணும்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டித் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே சிறிய திருவடி அங்குமிங்கும் போவது வருவதாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யஞ் செய்து வார்த்தை சொல்லித் திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தூது போகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீருகைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றான்; க்ஷத்ரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூதுபோக விடமாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷிக்த க்ஷத்ரியகுலத்திலே பிறந்தால் 'தூது போ' என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் நா எழாதிறே" என்றருளிச் செய்தாராம்.

மன்னவனால் சொல்லுண்டான்—கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுங்காலத்தில், விதுரர் திருமாளிகையிலே புகுந்து அமுது செய்துவிட்டு ஸபைக்கு எழுந்தருள "பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந!, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்?" [ஞானத்திற்சிறந்த த்ரோணாசாரியரும் செல்வத்திற் சிறந்த நானுமிருக்க எங்களை யெல்லாம் விட்டு ஏதுக்குப் பள்ளிச்சோறு தின்று வந்தாய்?] என்றதை நினைத்தே இங்குச் சொல்லுண்டான் என்றது.

துரியோதனன் கண்ணபிரானை வையச் செய்தேயும் தூஷணமான ஸம்போதனங்களையிட்டு வசைகூறாதே புண்டரீகாக்ஷ!' என்றே விளிக்கவேண்டும்படியான பெருமை பொலியாநிற்கிறதுபாராய் என்பதுதோன்றச் 'சொல்லுண்டானாகிலும்' என்றது. 7

பார்மன்னர்மங்கப்படைதொட்டுவெஞ்சமத்து* தேர்மன்னர்க்காயன்றுதேரூர்ந்தான்காணேடீ!
தேர்மன்னர்க்காயன்றுதேரூர்ந்தானாகிலும்* தார்மன்னர்தங்கள்தலைமேலான்சாழலே. 8

ஏடீ	தோழீ!,
அன்று	பாரதப்போர் நிகழ்ந்த அக்காலத்தில்
பார்	பூமியிலுள்ள
மன்னர்	அரசர்கள் யாவரும்
மங்க	மாளும்படியாக
வெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே
படை தொட்டு	(பிரதிஜ்ஞைக்குமாறாக) ஆயுதமெடுத்து
தேர் மன்னற்கு	தேர்வீரனான அர்ஜுனனுக்கு
ஆய்	துணையாய் [ஸாரதியாகி]
தேர் ஊர்ந்தான் காண்	தேரைநடத்தினான் காண்;
	....;
சாழலே	தோழீ!,
தேர்மன்னற்கு ஆய் அன்று தேர் ஊர்ந்தான் ஆகிலும்—;	
தார் மன்னர் தங்கள்	வெற்றிமாலைபுனையும் அரசர்களுக்கெல்லாம்
தலை மேலான்	தலைமேல் வீற்றிருப்பவன் காண்.

***—தோழீ! நீ உகக்கும் பெருமான் மெய்யனுமன்று; மேனாணிப்புடையவனுமன்று; பாரதப்போரில் ஆயுதமெடுப்பதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து வைத்து ஆயுதத்தை யெடுத்தான்; அஃது எப்படியாயினுமாகுக; எல்லாருங் காணும்படி யுத்தபூமியிலே தான் தேர்ப்பாகனாய் நின்று இழிதொழிலைச் செய்தானே; இது தகுதியோ? என்ன;

"ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்" என்கிறபடியே, அரசர்களென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரெல்லார் தலையிலும் ஏறி வீற்றிருக்கும்படியான பெருமைவாய்ந்த அப்பெருமான் பார்த்தன் தன் தேர் முன்னின்று பெருங்குணத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டானத்தனை என்று அறியமாட்டிற்றிலையோ? என்று மற்றொருத்தி மறுமொழி கூறினாளாயிற்று.

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களின் பக்ஷத்திலே நின்று பாரதப் போர்க்கு எழுந்தருளப்போகிறா னென்பதையறிந்த குருமன்னவர்கள் 'பிரானே! நீ எமக்குத் துணை நிற்றிலையாகிலும் பார்த்தனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக மாத்திரம் இருந்திடுவாய்; ஆயுதமெடுக்கக் கடவையல்லை' என்று கண்ணபிரானை வேண்டிக்கொள்ள 'அப்படியேயாகுக' என்று கண்ணபிரான் இசைந்திருந்தான். பின்பு பதின்மூன்றாநாட்போரில் அர்ஜுநன் தன்மகனான அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை 'நாளை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண, அதற்கு இடமறும்படி அவனை ஒரு குழிக்குள்ளே நிறுத்திப் பகல் முப்பது நாழிகையும் அவனுக்கொரு நலிவு வராதபடி காத்துக் கொண்டு நின்ற அதிரத மஹாரதரான துரியோதனன் முதலான ராஜாக்கள் முன்னே கண்ணபிரான் அர்ஜுநனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்து, ஸூர்யாஸ்தமயமாவதற்குச் சிலநாழிகைக்கு முன்னமே பகல் நாழிகை முப்பதுஞ் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ் செய்யுந் தனது திருவாழியைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, அதனால் எங்கும் இருளடைந்த பொழுது அர்ஜுநன் அக்நிப்ரவேசஞ் செய்தலைக் களிப்புடனே காணுதற்கு ஜயத்ரதனைக் குழியில் நின்றும் அவர்கள் கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே, இருள் பரப்பின திருவாழியைக் கண்ணபிரான் வாங்கிவிட, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனுடைய தலையை அம்பாலே துணித்தனன்—என்ற வரலாற்றில் கண்ணபிரான் படை தொட்டமை விளங்குதல் காண்க. ஆச்ரிதாக்ஷணார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாவதும் எம்பெருமானுக்குக் குணமே யென்க. ... 8

கண்டாரிரங்கக்கழியக்குறளுருவாய்* வண்தாரான்வேள்வியில்மண்ணிரந்தான் காணேடீ :
வண்தாரான்வேள்வியில்மண்ணிரந்தானகிலும்* விண்டேழுலகுக்கும்மிக்கான்காண்சாழலே. 9

ஏடீ	தோழீ!,
கண்டார்	பார்த்தவர்களெல்லாரும்
இரங்க	மனமிரங்கும்படி
கழிய குறள் உரு ஆய்	மிகக் குள்ளவடிவுடையனாய்க்கொண்டு
வண் தாரான்	வள்ளல்தனத்தைக் காட்டுகின்ற தனிமாலையை யணிந்த மாவலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகபூமியிலே
மண் இரந்தான் காண்	மண்ணையாசித்தானன்றோ? ;
சாழலே	தோழீ !, வண் தாரான் வேள்வியில் மண் இரந்தான் ஆகிலும்— ;
விண்டு	விஷ்ணுவாய்
ஏழ் உலகுக்கும் மிக்கான் காண்	எல்லாவுலகத்திலும் மேம்பட்டவன் காண்,

* * *—தோழீ ! நீ உகக்கும் பெருமான் செல்வம் மிக்கவனாயிருந்தாலன்றோ விசேஷம் ; அப்படியில்லையே ; கண்டவர்களும் 'ஐயோ ! பாவம் !!' என்று சொல்லி யிரங்கும்படியாக மிகக் குள்ள வடிவெடுத்து மாவலியின் வேள்வியிற் சென்று மூவடி மண் இரந்தானன்றோ? இப்படிப்பட்ட இரப்பாளனையோ நீ பரம புருஷனாகக் கொண்டாடுவதென்ன ;

தோழீ ! அவ்வளவையேயோ நீ கண்டது ? அவன்தானே த்ரிவிக்ரமனாகி ஏழுலகுக்கும் மிக்கானானான் என்பதறிந்திலைபோலும் ; மஹாபலி ஔதார்யமென்று ஒரு பெருங்குணத்தை யுடையனாயிருந்தமையாலே அவனைத் தலையறுக்கமாட்டாதே நல்விரகாலே செருக்கழிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆச்ரிதனான இந்திரனுக்காக இரப்பாளனாய்ச் சென்றானத்தனையல்லது, தனக்கொரு குறையுண்டாகி அக்குறைதீர இரந்து சென்றானல்லன் என்றாளாயிற்று.

ஈற்றடியில் விண்டு என்றது 'விஷ்ணு' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகவுமாம் ; 'விள்' என்னும் வினைப்பகுதி யடியாப்பிறந்த வினையெச்சமாகவுமாம். 9

கள்ளத்தால்மாவலியை மூவடிமண்கொண்டளந்தான்*
வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தா னென்பரால்காணேடீ !
வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தானேலும்*கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளேயுளன்கண்டாய்சாழலே. 10

ஏடீ	தோழீ!,
கள்ளத்தால்	கபடவேஷத்தினால்
மாவலியை	மாவலியிடத்தில்
மூ அடி மண் கொண்டு	மூன்றடிமண்ணை இரந்து பெற்று
அளந்தான்	அளந்து கொண்டவன் (ஒருவர்க்கும் எளியனாகாதபடி)
வெள்ளத்தான்	திருப்பாற்கடலிலே உள்ளான் ;
வேங்கடத்தான்	திருமலையிலே உள்ளான்,
என்பர் காண்	என்று சொல்லுகிறார்களன்றோ?; .... ;
சாழலே	தோழீ!,
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தான் ஏலும்	திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் அருமைப்படவுள்ளவனே யாகிலும்
கலிகன்றி	கலியனுடைய
உள்ளத்தின் உள்ளே	ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
உளன் கண்டாய்	எளியனாயுளன் காண்.

* * *—தோழீ ! நீ உகக்கும் பெருமான் ப்ராமாணிகனல்லன் ; க்ருத்ரிம வேஷத்தாலே மாவலி பக்கலில் மூவடிமண்வாங்கி மூவுலகுமளந்தவனாகையாலே

நயவஞ்சகன்; அதுகிடக்கட்டும்; ஒருவர்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாதபடி எங்கேயோ திருப்பாற்கடலிலும் திருவேங்கடமலையிலும் இருப்பவனாகச் சொல்லு கிறார்களேயன்றி ஸந்நிஹிதனல்லனே யென்ன;

தோழீ! இவ்வளவேயோ நீ யறிந்தது? திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள் ளத்திலே வந்து வஸிப்பதற்கு உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறபடியாகவன்றோ அவன் திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் வஸித்தது; இப்போது அவ்விடங்களையெல்லாம் விட்டு ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே ஸந்நிஹிதனாயுளன் காண் என்கிறாள்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்கே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறானென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸஞ் செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரமரஸமாக அருளிச்செய்தவையும், அவற்றுக்கு அடியாயுள்ள "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும், புல்லென்றொழிந்தன கொல் ஏ பாவம்!—வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான் அடியேனதுள்ளத்தகம்" என்ற பெரிய திரு வந்தாதிப் பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஸம்வாதமுகத்தாலே இங்ஙனே குணாநுபவம் செய்வதே ஆழ்வார்க்குப் பரம போக்யமாயிருந்ததனால் பலச்ருதியில்லாமே இத்திருமொழி தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

அடிவரவு:—மானமரும், தந்தை, ஆழ்கடல், அறியாதார், வண்ணக், கன்ற, கோதை, பார்மன்னர், கண்டார், கள்ளம், மைந்நின்ற.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதினோராம்பத்து—ஆறாந்திருமொழி,—மைந்நின்ற கருங்கடல்வாய்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியிலே எம்பெருமானுடைய நீர்மையையும் மேன்மையையும் தோள்மாறி அநுபவித்த ஆழ்வார் "ஏக: ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத— இன்கனி தனியருந்தான்" என்ற கணக்கிலே, இப்படி குணக்கடலான எம்பெரு மானுடைய அநுபவத்தை நாம் தனியே செய்வதிற்காட்டிலும் மற்றும் பலரோடே கூடிக் களித்து அநுபவித்தல் நன்று என்று ஆசைகிளரப்பெற்று நமக்கு உசாத் துணையாக வருவார் ஆரேனுமுண்டோவென்று இவ்விபூதியிலே எங்குங் கண் வைத் தார்; எங்குப்பார்த்தாலும் தேவதாந்தரங்களைத் தொழுவாரும் துதிப்பாருமான மனிசர் காணப்பட்டனரேயன்றித் தமக்கு உசாத்துணையாவாரொருவரையுங் கண்டிலர். அந்தோ! எம்பெருமான் நமக்குச் செய்தருளும் உபகாரங்களைப் பேணாதே இப்படியும் தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவாருண்டோ? இந்தத் தேவதைக ளெல்லாம் பிரளயகாலத்திலே அப்பெருமானது திருவயிற்றிலே கிடந்த எச்சில் என்பதை இப்பாவிகள் அறிந்திலர்போலும்; இவர்களாச்ரயிக்கிற தேவதைகளின் இழிவையும் ஸர்வஸமாச்ரயணீயனான எம்பெருமானுடைய உயர்வையும் அறி வித்தோமாகில் இவர்கள் திருந்தக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்ஙனம் அறிவித்து எல்லீரும் எம்பெருமானையே அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்

*என்று உபதேசிப்பதும் அவ்வுபதேசம் சடக்கெனப் பலிக்கமாட்டாமையைக் கண்டு திருவுள்ளம் நொந்து பேசுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... **

மைந்நின்றகருங்கடல்வாயுலகின்றி வானவரும்யாமுமெல்லாம் *
நெய்ந்நின்றசக்கரத்தன்திருவயிற்றில் நெடுங்காலம்கிடந்ததோரீர் *
எந்நன்றிசெய்தாரா ஏதிலோர்தெய்வத்தையேத்துகின்றீர் ? *
செய்ந்நன்றிகுன்றேன்மின் தொண்டர்காளண்டனையேயேத்தீர்களே. 1

தொண்டர் காள்	(தகுதியற்றவிடத்திலே) தொண்டுபட்டிருப்பவர்களே!	நெடுங் காலம்	வெகுகாலம்
மை நின்ற கரு கடல் வாய்	மைமாறுதே நின்றாப்போலே கறுத்திருந்துள்ள கடலிடத்து	கிடந்தது	அடங்கியிருந்தமையை
உலகு இன்றி	லோகமொன்றுமில்லாமல்	ஓரீர்	அறிகின்றீரில்லையே ;
வானவரும்	தேவர்களும்	எந்நன்றி செய்தார் ஆ	என்னவுபகாரம் பண்ணினர்களாகக் கொண்டு
யாமும்	(மனிதர்களான) நாமும்	ஏதிலோர் தெய்வத்தை	விரோதிகளின் தேவதாந்தரங்களை
எல்லாம்	(ஆகிய) எல்லாப்பொருள்களும்	ஏத்துகின்றீர்	துதிக்கின்றீர்கள் ?
நெய் நின்ற சக்கரத்தின் திருவயிற்றில்	நெய்யிட்டு விளங்காநின்ற திருவாழியையுடையனை எம்பெருமானுடைய திருவயிற்றில்	செய் நன்றி குன்றேல்மின்	(எம்பெருமான்) செய்த நன்றியை மறவாதீர்கள் ;
		அண்டனையே	(அந்த) ஸர்வேச்வரனையே
		ஏத்தீர்கள்	துதியுங்கோள்.

***—தேவர் மனிசர் முதலான ஒரு பதார்த்தமும் உலகிற்காணவொண்ணதபடி அனைத்தையும் கபளீகரித்த மஹாப் பிரளயவெள்ளம் பரந்தகாலத்திலே "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும், இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்" என்கிறபடியே ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியாழ்வானையுடையனை எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே ஸகல பதார்த்தங்களும் அடங்கியிருந்து ரக்ஷைபெற்ற விஷயத்தை அந்தோ! அறிவாராருமில்லையே; பாவிகாள் நீங்கள் அறியமாட்டீர்களோ? மிகப்பெரிய அவ்வாபத்தில் நின்றும் காப்பாற்றியருளின மஹோபகாரகனை எம்பெருமான் நிற்க, இவனைப் பணிந்து போற்றுதல் ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யாதே, விரோதிகளான தாமஸர்கள் கொண்டாடுகிற க்ஷுத்ர தெய்வங்களை ஏத்துகின்றீர்களே; நம்மோடுகூட அப்பெருமானது திருவயிற்றிலே கிடந்து ஸத்தைபெற்ற அத்தெய்வங்களை நீங்கள் ஏத்துதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கவேணுமே; அத் தெய்வங்களிடத்தில் நீங்கள் என்ன உபகாரம் பெற்றீர்கள்? பேருதவிபுரிந்த பெருமானைவிட்டு ஓருதவியும் புரியாத ஏதிலோர் தெய்வத்தை ஏத்துதல் உங்களுடைய க்ருதஜ்ஞதைக்குச் சேராதே. "நன்றிமறப்பார் நாயினுங் கேடாவார்" என்றது உங்கட்குத் தெரியாதோ? நீங்கள் க்ருதஜ்ஞர்களாக இருக்கவேண்டில் உபயவிபூதி நாதனை எம்பெருமானையே ஏத்தப்பாருங்கள் என்றாராயிற்று.

ஓரீர் = முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஓர்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். 1

நில்லாதபெருவெள்ளம்நெடுவிசும்பின் மீதோடி நிமிர்ந்தகாலம் *
மல்லாண்டதடக்கையாற் பகிரண்டமகப்படுத்தகாலத்து * அன்று
எல்லாருமறியாரோ? எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்தவெச்சில்தேவர் *
அல்லாதார்தாமுளரே? அவனருளே யுலகாவதறியீர்களே? 2

நில்லாத	ஓரிடத்திலும் நிலைநில்லாத	தேவர் எம் பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் (என்று) எல்லாரும் அறியாரோ	தேவதைகளெல்லாம் எம் பெருமானது திருவயிற்றில் புகுந்து புறப்பட்ட எச்சில் என்பதை எல்லாரும் அறியமாட்டார்களோ?
பெரு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது		
நெடு விசும்பின் மீது	நெடுகிய ஆகாசத்தின் மீது		
ஓடி	வழிந்தோடி		
நிமிர்ந்த காலம்	ப்ரவஹித்தபோது		
மல் ஆண்ட தட கையால்	மிடுக்கையுடைய பெரிய திருக்கையினாலே	அல்லாதார் தாம்	அப்படி எச்சிலாகாத தேவதைகள்
		உளரே	உண்டோ? (இல்லை;)
பகிரண்டம்	பகிரண்டங்களை	உலகு	லோகமானது
		ஆவது	ஸத்தை பெற்றிருப்பது
அகப்படுத்த காலத்து அன்று	(பிரளயங்கொள்ளாதபடி) அகப்படுத்திக்கொண்ட அந்த ஸமயத்திலே	அவன் அருளே அறியீர்களே	அப்பெருமானுடைய க்ருபையின் அதீனமென்பதை அறிகின்றிலீர்களோ?

* * *—ஓரிடத்திலும் நிலைநில்லாதே பேராரவாரத்துடன் பெருகி வருகின்ற மஹாப்ரளய வெள்ளமானது அபரிச்சிந்நமான ஆகாசத்துக்கு மேலே போய்ப் பெருகுங்கால் " அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநில மெழுமால்வரை முற்றும் " என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனது * மல்லாண்ட திண்டோளாலே வாரிப் பிடித்துத் திருவயிற்றிற் புகப்பெய்தருளின காலத்திலே அயனரனிந்திரன் முதலான எல்லாத் தெய்வங்களும் எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் என்பதை அறியாதாருண்டோ? அப்படி எச்சிலாகாதே தப்பி நின்ற தெய்வம் ஒன்றுமில்லை என்பதை இன்று நாமுரைக்கவேணுமோ? உலகத்தினுடைய ஸத்தை அப்பெருமானுடைய அநுக்ரஹாதீனமென்பதை அறியமாட்டீர்களோ? இனியாகிலுமறிந்து * தொண்டர்காள்! அண்டனையே ஏத்தீர்களே.

பகிரண்டம் என்ற வடசொல் பரமபதத்துக்குப் புறம்பான மற்ற அண்ட ஸமூகங்களைச் சொல்லவுமாம்; பிரளய வெள்ளத்திற்கு வெளிநிலமான பரமபதத்தைச் சொல்லவுமாம்.—"ஸர்வேச்வரன் பிரளயம் சென்று அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பரமபதத்தைத் தன் கைக்கீழே யிட்டுக்கொண்டு நின்றகாலமென்னவுமாம்" என்ற வியாக்கியான வாக்கியங் காண்க.

ஈற்றடியில் " அவனருளே உலகாள்வது " என்றும் பாடம் வழங்குவதுண்டு; " உலகாவது ' என்ற பாடமே ஸம்ப்ரதாயம். 2

நெற்றிமேற்கண்ணனும்நிறைமொழிவாய் நான்முகனும்நீண்டநால்வாய் *
ஒற்றைக்கைவெண்பகட்டினொருவனையு முள்ளிட்டவமரரோடும் *
வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல்தான்விழுங்கியுய்யக்கொண்ட *
கொற்றப்போராழியான் குணம்பரவாச்சிறுதொண்டர்கொடியவாறே! 3

நெற்றி மேல் கண்ணனும்	நெற்றிக் கண்ணனான சிவ பிரானும்	நீண்ட நால் வாய் ஒற்றைக் கை வெண் பகட்டின் ஒருவனையும் உள் ளிட்ட	நீண்டு தொங்குகின்ற வாயையும் துதிக்கையையுமுடைய (ஐராவத மென்கிற) வெள்ளை யானைப்பாகனான இந்திரனும் முதலான
நிறை மொழி வாய் நான் முகனும்	வேதங்களை உச்சரிப்பவனான பிரமனும்		

அமரரோடும்	தேவர்களெல்லாரையும்	கொற்றம் போர் ஆழியான்	யுத்தங்களில் வெற்றிபெறுகின்ற திருவாழியை யுடைனை எம்பெருமானுடைய
வெற்றி போர் கடல் அரையன் விழுங்காமல்	ஜயசீலனான ஸமுத்ரராஜன் விழுங்க வொண்ணாதபடி	குணம்	திருக்குணங்களை
		பரவா	துதிசெய்யகில்லாத
தான் விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்வைத்து	சிறு தொண்டர்	க்ஷுத்ர ஜனங்களுடைய
உய்யக் கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின	கொடிய ஆறு ஏ	கொடுந்தன்மை இருக்கிறபடி என்னே !

* * *—நெற்றியில் கண்ணுடையோம் என்று செருக்குக் கொண்டிருக்கிற ருத்ரனும், இடைவிடாது வேதவாக்கியங்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான்முகக்கடவுளும், ஐராவத யானையை ஏறி நடத்துகின்ற தேவேந்திரனும் மற்றுமுள்ள அமரர்களுமான யாவரையும் பிரளயப் பெருங்கடல் கொள்ளைகொண்டு விழுங்காவண்ணம் தன் திருவயிற்றிலே அடக்கிவைத்து ரக்ஷித்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணுவது ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யமாட்டாத நீசர்களின் கொடுந்தன்மை என்னே ! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

பகடு—யானை ; வெண்பகடு—ஐராவதமென்னும் யானை. பகட்டினொருவன்—யானையின்மீதேறி நடப்பவனான ஒருவன் ; தேவேந்திரனைச் சொன்னபடி.

வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் = ஸமுத்ரவெள்ளம் பெருகப் புகுந்தால் அதனை அடர்க்கவல்லார் வேறொருவருமில்லாமையாலே 'ஜய சீலனான கடலரையன்' எனப்பட்டது. 3

பனிப்பரவைத்திரைததும்பப்பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயானகாலம் *
இனிக்களைணிவர்க்கில்லையென்று உலகமேழினையுமூழில்வாங்கி *
முனித்தலைவன்முழங்கொலிசேர் திருவயிற்றில்வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *
கனிக்களவத்திருவுருவத்தொருவனையே கழல்தொழுமாகல்லீர்களே. 4

பார் எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	முழங்கு ஒலி சேர் திரு வயிற்றில் வைத்து	மஹாகோஷம் நிரம்பிய திருவயிற்றினுள் வைத்து
பனி பரவை	குளிர்ந்துபரந்திருக்கிற		
திரை	அலைகளானவை		
ததும்ப	எறியும்படி	உம்மை	உங்களை
நெடுங் கடலே ஆன காலம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமே பரந்தபோது	உய்யக் கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனும்
இவர்க்கு	'இவ்வுலகத்தார்க்கு	முனி தலைவன்	ஸாத்விகர்களில் தலைவனும்
இனி	இனிமேல்	கனி களவம் திரு உருவத்து ஒருவனையே	கனிந்த களாப்பழம் போன்ற திருவுருவத்தை யுடையனுமான ஒரு பெருமானையே
களைகண் இல்லை என்று	ரக்ஷகராவார் ஆருமில்லை' என்று		
உலகம் ஏழினையும்	உலகங்களெல்லாவற்றையும்	கழல் தொழும் ஆ	திருவடிதொழும்படியை
ஊழில் வாங்கி	முறையாலே வாங்கி	கல்லீர்களே	கற்கமாட்டீர்களோ ?

* * *—குளிர்ந்து பரந்திருக்கின்ற அலைகளின் கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலானது ஸர்வலோகங்களிலும் பெருகப்பெற்ற காலத்திலே 'இப் பெருவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து மாய்ந்துபோகக்கூடிய இவர்களை நாம் உபேக்ஷித்துவிட்டால் நம்மையொழிய வேறொருவரும் இவர்களைக் காக்கவல்லாரில்லையே!' என்று திருவுள்ளமிரங்கி, ஸர்வ ஸ்வாமியா யிருக்கையாகிற தனது முறைமையாலே ஸகல

லோகங்களையும் வாரிப் பிடித்துத் தனது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தவனும், இப்படி ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிக்கப்பெற்றதனாலுண்டான மகிழ்ச்சியினால் திருமேனி புகர் பெற்றுக் களங்கனிவண்ணனுமான எம்பெருமானொருவனையே திருவடி வணங்கப் பாருங்கோளென்றாராயிற்று.

களைகண்—சரணம்.

முனித்தலைவன் = நெஞ்சினுள்ளே சிந்தை செய்பவற்கு முனி யென்று பெயர்; எப்போதும் உலகங்கட்கு நன்மையைச் சிந்தை செய்பவனான தலைவன் என்றபடி.

இவ்வுலகங்களெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளே புகும்போது உண்டாகக் கூடிய ஆரவாரத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது 'முழங்கொலிசேர் திருவயிறு' என்று.

பாராருங்காணாமேபரவைமா நெடுங்கடலேயானகாலம் *
ஆரானுமவனுடையதிருவயிற்றில் நெடுங்காலம்கிடந்தது * உள்ளத்
தோராதவுணர்விலீர்! உணருதிரேலுலகளந்த வும்பர்கோமான் *
பேராளன்பேரான பேர்களாயிரங்களுமேபேசீர்களே. 5

பார்	பூமியிலே
ஆரும் காணாமே	ஒருவரையும் காணவொண்ணாதபடி
பரவை மா நெடு கடலே ஆன காலம்	பரந்திருந்துள்ள மஹாப்ரளய வெள்ளமே யான சமயத்தில்
ஆரானும்	எவரும்
அவனுடைய திரு வயிற்றில்	அப்பெருமானுடைய திரு வயிற்றில்
நெடுங்காலம் கிடந்தது	வெகுகாலம் வரையில் அடங்கியிருந்ததை
உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
ஓராத	சிந்திக்கப்பெறாத
உணர்வு இலீர்	மூடர்களே! (நீங்கள்)
உணருதிர் ஏல்	சேதனர்களாயிருப்பீர்களாகில்
உலகு அளந்த	உலகங்களை யளந்தருளின
உம்பர் கோமான்	நித்யஸூரிநாதனாய்
பேராளன்	பெருமை பொருந்தியவனான எம்பெருமானுடைய
பேர் ஆன	திருநாமங்களான
பேர்கள் ஆயிரங்களுமே	ஸஹஸ்ரநாமங்களையே
பேசீர்கள்	பேசுங்கள்.

* * *—இப்பூமண்டலத்தில் ஒருத்தரையுங் காணவொண்ணாதபடி எங்கும் தானேயாய்க்கொண்டு கடல்வெள்ளம் பரம்பினகாலத்திலே ஒருவர் தப்பாமல் எம்பெருமானுடைய திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்து ஸத்தை பெற்ற தன்மையை ஆராயமாட்டாத அறிவுகேடர்காள்! நீங்கள் பெற்றிருக்கிற சைதந்யம் பயன்படவேண்டில், தன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோன்ற உலகங்களை யளந்துகொண்டவனான உம்பர்கோமானுடைய பல்லாயிரம் திருநாமங்களையே பேசிக்கொண்டிருத்தல் உங்கட்குத் தக்கதாம் என்றாராயிற்று.

பாட்டினடியில் பார் என்று நிலவுலகத்தைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள உலகங்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க. 5

பேயிருக்குநெடுவெள்ளம்பெருவிசும்பின் மீதோடிப்பெருகுகாலம் *
தாயிருக்கும்வண்ணமேயும்மைத்தன் வயிற்றிருத்தியுய்யக்கொண்டான் *
போயிருக்கமற்றிங்கோர்புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும்தொண்டீர் *
பெற்றதாயிருக்கமணைவெந்நீராட்டுதிரோ? மாட்டாததகவற்றீரே. 6

பேய் இருக்கும்	(மனிசரொருவருமில்லாத படி) பேய் பிசாசுகளே யிருக்கவேண்டும்படியான
நெடு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது
பெரு விசும்பின் மீது ஓடி	ஆகாசத்தின்மேல் வழிந்தோடி
பெருகு காலம்	பிரவஹித்த காலத்திலே
தாய் இருக்கும் வண்ணமே	பெற்றதாய்போல (ப் பரிந்து)
உம்மை	உங்களை
தன் வயிறு	தன் திருவயிற்றிலே
இருத்தி	இருக்கவைத்து
உய்யக் கொண்டான்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின பெருமான்
போயிருக்க	வெறுக்கும்படியாக
இங்கு	இங்கே
மற்று ஓர் புது தெய்வம்	மற்றொரு க்ஷுத்ர தேவதையை
கொண்டாடும்	கொண்டாடுகிற
தொண்டீர்	தொண்டர்களே !,
பெற்ற தாய் இருக்க மணை வெந்நீர் ஆட்டுதிரோ	பெற்றதாய் இருக்க (அவளை உபேக்ஷித்து) மணைக்கட்டைக்கு உபசாரம் செய்கிறீர்கள் அத்தனை ;
மாட்டாத தகவு அற்றீர்	செய்யமாட்டாத இரக்கம் அற்றவரானீர்கள்.

* * *—மனிசர் முதலானோர் ஒருவருமில்லாமையாலே பேய் பிசாசுகளே இருக்கவேண்டும்படியாக மஹாப்ரளய வெள்ளமானது அண்டகடாஹத்தின் மேலுஞ் சென்று பெருகப் புகுந்தகாலத்திலே, பெற்றதாய்போலப் பரிந்துவந்து உங்களையெல்லாம் வாரித்திரட்டித் திருவயிற்றிலே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தவனான எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கும்படியாக அவனைத் துதித்தல் ப்ராப்தமாயிருக்க, அது செய்யாதே அவன் திருவுள்ளம் வெறுக்கும்படியாகச் சில க்ஷுத்ர தெய்வங்களை நீங்கள் கொண்டாடுவதானது, பெற்றதாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண்ணாதே விட்டிட்டு அறிவற்றதொரு மணைக்கட்டைக்கு உபசாரம்பண்ணுவது போலிரா நின்றதென்று இழித்துரைக்கிறார்.

உய்யக்கொண்டான் போயிருக்க=உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின எம்பெருமான் இருக்கையில் அவனை விட்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பெற்றதாயிருக்க மணைவெந்நீராட்டுதிர்=‘மணை’ என்றது அசேதந வஸ்துக்களையெல்லாம் சொன்னபடி. ‘வெந்நீராட்டுதிர்’ என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. ‘மணைவெந்நீராட்டுமாபோலே செய்கின்றீர்’ என்று சொல்ல வேண்டுமிடத்து (அவாய் நிலையாக) உவமையை உள்ளடக்கிச் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாதெனில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவதோடு மணை நீராட்டுவதோடு ஒருவாசியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்குமுள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம். மாதர்கள் பிரஸவித்தவுடனே பெற்ற அத்தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நாநஞ்செய்வித்தல் மலைநாட்டு'வழக்கமாக வெகு முற்காலத்தில் இருந்ததாம்; பிரஸவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மணைக்கட்டையை ஸ்நானஞ் செய்விப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இற்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம்; அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறபடி என்று சிலர் சொல்லுவர். நம்மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் ஆறும்பாட்டில் “ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி” என்றருளிச் செய்ததுங் காண்க.

மாட்டாத தகவு அற்றீரே=ஒருவர்க்கும் எளிதில் கிடைக்கமாட்டாத எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகாதொழிந்தீர்களே ! என்றவாறு. ... 6

மண்ணுடும்விண்ணுடும்வானவரும் தானவரும்மற்றுமெல்லாம் *
உண்ணுதபெருவெள்ளமுண்ணுமல் தான்விழுங்கியுய்யக்கொண்ட *
கண்ணுளன்கண்ணமங்கைநகராளன் கழல்சூடி * அவனையுள்ளத்
தெண்ணுதமாவிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினியவாறே. 7

மண் நாடும்	பூலோகமும்
விண் நாடும்	சுவர்க்கமும்
வானவரும்	தேவர்களும்
தானவரும்	அசுரர்களும்
மற்றும் எல்லாம்	மற்றுமுண்டான பொருள்களுமெல்லாம்
உண்ணாத	தகைய வொண்ணாத
பெரு வெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹம்
உண்ணாமல்	(உலகத்தை) விழுங்காதபடி
தான் விழுங்கி	தான் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி
உய்யக் கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
கண்ணாளன்	பரமதயாளுவும்
கண்ணமங்கை நகராளன்	திருக்கண்ணமங்கைத் தலத்திற்குத் தலைவனுமான எம்பெருமானுடைய
கழல்	திருவடிகளை
சூடி	சிரமேற்புனைந்து
அவனை	அப்பெருமானை
உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
எண்ணாத	சிந்திக்கமாட்டாத
மானிடத்தை	மனிசர்களை
எண்ணாத போது எல்லாம்	நினைக்கப்பெறுதகாலமெல்லாம்
இனிய ஆறே	(எமக்கு) இனிதாகச் செல்லும் விதம் என்னே !

* * *—ஒருவராலும் தகையவொண்ணாத மஹாப்ரளய வெள்ளமானது மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் வானவர் தானவர் முதலான எல்லாப் பொருள்களையும் ஆக்ரமித்துக்கொள்ளப் புகுங்கால் அந்த ஆபத்து நேராதபடி அனைத்தையும் தானே திருவயிற்றினுள்ளடக்கிவைத்துப் பாதுகாத்தருளின பரம தயாளுவாய் அப்பெருங்குணம் நன்கு விளங்கத் திருக்கண்ணமங்கைத் திருப்பதியிலே நித்ய ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்குமவனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற் புனைந்து அப்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தித்திருத்தல் நன்றியறிவுக்குத் தகுதி ; அப்படி சிந்திக்கமாட்டாத பாவிகளை நாம் நெஞ்சிலும் இட்டு எண்ணாதிருந்தால் அதுவே நமக்குப் பரமபோக்யம் என்கிறார்.

அவனையுள்ளத் தெண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினிய வாறே” என்றருளிச் செய்கின்ற இவ்வாழ்வாருடைய உட்கருத்து யாதெனில்; கேண்மின் ; நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் “மேலால் பிறப்பின்மை பெற்று அடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று, மறப்பின்மையான் வேண்டும் மாடு” என்று எம்பெருமானை ஒருபோதும் மறவாதிருக்கப் பெறவேணுமென்று பிரார்த்தித்தார் ; திவி வா புவி வா மமாஸ்து வாஸோ நரகே வா நரகாந்தக ! ப்ரகாமம்—அவதீரிதசாரதாரவிந்தௌ சரணௌ தே மரணேபி சிந்தயாமி.” (முகுந்தமாலை) என்று பிரார்த்தித்த மஹான்களுமுண்டு ; எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியார்களையும் சிந்திக்கையாகிற புருஷார்த்தத்திற் காட்டிலும் பகவத் பாகவத விமுகர்களைச் சிந்தியாதிருக்கப் பெறுகையே பரமபுருஷார்த்தமென்பது திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளம். கீழ்க் கடன்மல்லைத் தலயசனத் திருப்பதிகத்தில் “மருவினிய தண்ணார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை, எண்ணாதே யிருப்பாரையிறைப் பொழுது மெண்ணோமே” என்றார் ; அப்படி பகவத்விமுகர்களை எண்ணப் பெறாதிருக்கிற காலமே மிகச் சிறந்ததென்றாரிங்கு. இதனால் தேர்ந்த பொருள் யாதெனில் ; ஒருவன் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்திக்கவுமாம், சிந்தியா தொழியவுமாம் ; பகவத்பாகவத விரோதிகளை நெஞ்சாலும் நினைக்கப் பெறாதிருந்தால் அதுவே போதும் என்றதாம். “ இங்கே வியாக்கியான வாக்கியமுங் காண்மின் :—ஜ்ஞாநமும் வேண்டா ; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா ; அவைஷ்ணவர்களை நினையாத போது இனிதென்கை.” 7

மறங்கிளர்ந்தகருங்கடல்நீருரந்துரந்நு பரந்தேறியண்டத்தப்பால் *
புறங்கிளர்ந்தகாலத்துப் பொன்னுலகமேழினையுமூழில்வாங்கி *
அறங்கிளர்ந்ததிருவயிற்றினகம்படியில் வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *
நிறங்கிளர்ந்தகருஞ்சோதிநெடுந்தகையை நினையாதார்நீசர்தாமே. 8

மறம் கிளர்ந்த	கொடுமைபொருந்திய	அறம் கிளர்ந்த திரு வயிற்றின் அகம் படியில் வைத்து	தருமம் விஞ்சின திருவயிற்றி னுட்புறத்திலே வைத்து
கருங்கடல் நீர்	கருங்கடலின் வெள்ளமானது	உம்மை	உங்களை
உரம்	வேகத்தோடு	உய்யக் கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்த
துரந்து	ஓடி	கரு நிறம் கிளர்ந்த	கருமை மிக்கிருந்துள்ள
பரந்து	சுற்றும்பரம்பி	சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
அண்டத்து அப்பால் புறம்	அண்டகடாஹத்திற்கு அவ் வருகாக	நெடுந் தகையை	ஸர்வேச்வரனை
ஏறி	வியாபித்து	நினையாதார் தாம்	சிந்திக்கப்பெறுதவர்கள்
கிளர்ந்த காலத்து	கிளர்ந்த ஸமயத்திலே,	நீசர்	இழிகுலத்தவரேயாவர்.
பொன்	விரும்பத்தக்க		
உலகம் ஏழினை யும்	உலகங்களை யெல்லாம்		
ஊழில்	முறைமையாலே		
வாங்கி	வாரிப்பிடித்து		

* * *—பாதுகாப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த கருங்கடல்தானே கொடுமை பொருந்தியதாகிக் கனவேகமாகப் பாய்ந்தோடிச் சுற்றும் பரம்பி அண்ட கடாஹத்துக்கு அவ்வருகாகக் கிளர்ந்த ஸமயத்திலே, இவ்வுலகங்கட்கெல்லாம் நம்முடைய வயிறல்லது வேறுபுகலில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வாமித்வமே ஹேதுவாக ஏழுலகங்களையும் வாரிப்பிடித்துத் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து ரக்ஷித்தருளி அதனால் திருமேனி புகர்படைத்தவனான பரஞ்சோதிப் பெருமானை நினைக்கமாட்டாதவர்களுக்கு மேற்பட்ட நீசரில்லை என்றாராயிற்று. ... 8

அண்டத்தின்முகடழுந்தஅலைமுந்நீர்த் திரைததும்ப ஆ! ஆ! வென்று *
தொண்டர்க்குமமரர்க்கும்முனிவர்க்கும் தானருளி*உலகமேழும்
உண்டொத்ததிருவயிற்றினகம்படியில் வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *
கொண்டற்கைம்மணிவண்ணன் தண்குடந்தைநகர்பாடியாடீர்களே. 9

அண்டத்தின் முகடு	அண்டபித்தியானது	திருவயிற்றின் அகம்படியில் வைத்து	திருவயிற்றி னுட்புறத்திலே வைத்து
அழுந்த	உள்ளே அழுந்தும்படியாக	உம்மை	உங்களை
அலை முந்நீர்	அலைக்கின்ற கடலினுடைய	உய்யக் கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
திரை	அலைகளானவை	கொண்டல் கை	மேகம்போல் உதாரனாய்
ததும்ப	செறிய,	மணி வண் ணன்	நீலமணி நிறத்தனை பெரு மானுடைய
ஆ ஆ என்று	ஐயோவென்று	தண் குடந்தை நகர்	திருக்குடந்தைப் பதியை
தொண்டர்க் கும்	பக்தர்களுக்கும்	பாடி	பாடிக்கொண்டு
அமரர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்	ஆடீர்கள்	நர்த்தனம் செய்யுங்கோள்.
முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்		
தான் அருளி	தான் கிருபைசெய்து		
உலகம் ஏழும் உண்டு	உலகங்களை யெல்லாம் அமுது செய்தவிடத்திலும்		
ஒத்த	முன்போலவே யிருக்கப் பெற்ற		

* * *—அண்டபித்தியையும் அளாவிச்சென்று அலையெறிகின்ற மஹாப்ரளயவெள்ளம் பரந்தவளவிலே 'ஐயோ! நம்முடைய உலகுக்கு இப்படிப்பட்ட அநர்த்தம் விளைந்திட்டதே!' என்று திருவுள்ளம் நொந்து ஹாஹாகாரம்பண்ணித்

தொண்டர்க்கும் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் மஹா க்ருபை பண்ணி ஏழுலகங்களையும் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின பரமோதாரனாய் நீலமணிவண்ணனான எம்பெருமான் நித்யவாஸம் செய்தருளுமிடமான திருக்குடந்தை நகரைப்பாடி யாடுங்கோளென்கிறார்.

உண்டு ஒத்த திருவயிறு—ஏழுலகங்களையும் உட்கொண்ட வயிறு மிகப் பருத்திருக்கவேணுமே; அப்படியில்லை; உட்கொள்வதற்கு முன்பு எங்ஙனமிருந்ததோ அங்ஙனமேயிருந்தது, (அல்லது) மற்ற அவயவங்களைப் போலவே யிருந்தது என்றவாறு.

* வாடினேன் வாடியென்று தொடங்கின முதல்திருமொழியில் "சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின்" என்றதற்குச் சேர இங்குத் "தண்குடந்தை நகர்பாடியாடீர்களே" என்று உபஸம்ஹாரம் செய்தருளினரென்று உணர்க. மேலே திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் "தண்குடந்தைக் கிடந்த மாலை நெடியானை யடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே" என்று தலைக்கட்டியருளுமாறறிக. 9

தேவரையுமசுரரையுந்திசைகளையும் கடல்களையும்மற்றும்முற்றும் *
யாவரையுமொழியாமேயெம்பெருமா னுண்டுமிழ்ந்ததறிந்துசொன்ன *
காவளரும்பொழில்மங்கைக்கலிகன்றி யொலிமாலைகற்றுவல்லார் *
பூவளருந்திருமகளாலருள்பெற்றுப் பொன்னுலகிற்பொலிவர்தாமே. 10

தேவரையும்	தேவர்களையும்
அசுரரையும்	அசுரர்களையும்
திசைகளையும்	திக்குக்களையும்
கடல்களையும்	ஸப்த ஸாகரங்களையும்
மற்றும் முற்றும் யாவரையும் ஒழியாமே	மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும் ஒன்று தப்பாமல்
எம் பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்தது	எம்பெருமான் (பிரளய காலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து (ப் பின்பு) வெளிப்படுத்தியதை
அறிந்து	உள்ளபடியறிந்து
சொன்ன	அருளிச்செய்த
காவளரும் பொழில் மங்கை	பூந்தோட்டங்கள் வளரப்பெற்ற சோலைகளையுடைய திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவரான
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
ஒலி மாலை	சொல்மாலையாகிற இத்திருமொழியை
கற்று வல்லார் தாம்	ஓதி உணரவல்லவர்கள்
பூ வளரும் திரு மகளால் அருள் பெற்று	தாமரைப்பூவில் வளர்கின்ற பெரிய பிராட்டியாராலே அருள்செய்யப்பெற்று
பொன் உலகில்	நித்ய விபூதியிலே
பொலிவர்	விளங்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—தேவர் அசுரர் திசைகள் கடல்கள் முதலான முற்றுப் பொருள்களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளின வரலாற்றையறிந்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் புருஷகாரபூதையான பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெற்று நித்யவிபூதியிலே * நித்ய ஸ்ரீர் நித்யமங்களமாக வாழப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. 10

அடிவரவு :—மை, நில்லாத, நெற்றி, பனி, பாராரும், பேய், மண், மறம், அண்டம், தேவரை, நீணகம்.

ஆறுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோரம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி, நீணகஞ்சுற்றி.

உரையவதாரிகை :—செவி வாய் கண் மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களை எம்பெருமான் நமக்கு அளித்தது இவ்வுறுப்புகளைக்கொண்டு பகவத்விஷயாநுபவம் பண்ணிக் களிப்பதற்காகவே யன்றி வேறொரு ப்ரயோஜனத்துக்காக வன்று என்பதை இவ்வாழ்வார் நன்குணர்ந்தவராகையாலே இப்படிப்பட்ட தம்முணர்வைப் பலரும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு இத்திருமொழி அருளிச்செய்கிறார். தாங்கள் பெற்ற கரணங்களின் உபயோகத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் பாழாய்ப் போகிறவர்களை நிந்தித்து எம்பெருமானுடைய செயல்களை அநுபவியாதவர்களின் உறுப்புகள் உறுப்புகளேயல்லவென்கிறார்.

அவரவர்கள் தாம் தாம் படைத்த கரணங்களைக்கொண்டு பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்து உஜ்ஜீவநம் பெறுவதே உரியது என்று உபதேசிப்பதிலே இத்திருமொழி நோக்குடையது என்றுணர்க. ... ... *

நீணகம்சுற்றிநெடுவரைநட்டு*ஆழ்கடலைப் பேணான்கடைந்தமுதம்கொண்டுகந்தபெம்மானை *
பூணாரமார்வனைப்புள்ளூரும்பொன்மலையை*காணாதார்கண்ணென்றும்கண்ணல்லகண்டாமே. 1

நீள் நாகம்	நீண்ட வாஸுகிநாகத்தை
சுற்றி	(கடைகயிறுகச்) சுற்றி
நெடு வரை	பெரிய (மந்தர) மலையை
நட்டு	(மத்தாக) நாட்டி
ஆழ் கடலை	ஆழ்ந்த கடலை
பேணான்	மதியாதவனாகி
கடைந்து	கடைந்து
அமுதம்	அம்ருதத்தை
கொண்டு	(தேவர்கட்கு) எடுத்துத் தந்து
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்த
பெம்மானை	பெருமானும்,
ஆரம் பூண் மார்வனை	ஹாரங்களை யணிந்த திருமார்பையுடையனும்
புள் ஊரும்	பெரிய திருவடியை ஏறிச் செலுத்துகின்ற
பொன் மலையை	பொன்மலை போன்றவனுமான ஸர்வேச்வரனை
காணாதார்	ஸேவிக்கப்பெறாதவர்களுடைய
கண்	கண்களானவை
என்றும்	ஒருநாளும்
கண் அல்ல	கண்களே அல்ல ;
கண்டாம்	(இதை நாம் நன்கு) அறிவோம்.

***—துர்வாஸ முநியின் சாபத்தினால் செல்வமனைத்தையும் இழந்த இந்திரன் தேவர்களோடு வந்து சரணமடைய அவனுக்கருள்செய்து மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறுகப் பூட்டித்திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருளித் திருவுள்ளமுவந்தவனும், முத்து வடங்களணிந்த திருமார்பையுடையவனும், ஒரு பொன்மலைமேலே பொன்மலையிருந்தாற்போலே பெரிய திருவடி தோளின்மேலே யெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமானை ஸேவிக்கப் பெறாதவர்களின் கண்கள் கண்களேயல்ல, புண்களேயாம் என்றவாறு.

பேணான் கடைந்து—'திருப்பாற்கடல் நம்முடைய படுக்கைத்தலமாயிற்றே, இதையோ நாம் கடைவது' என்று பாராமல் ஆச்ரிதர்கட்குக் காரியஞ் செய்வதையே கனமாகக்கொண்டு கடைந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

அமுதங்கொண்டு உகந்த—இந்திரன் வந்து சரணமடைந்தது ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக வாயினும், 'இந்த அற்ப பலனை யபேக்ஷித்தும் வேறொரு தெய்வத்தைப்பணியாதே நம்மை வந்து பணிந்தானே' என்று அதையே மஹாகுணமாகக் கொண்டு தன்பேறுகக் காரியம்செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தபடி.

புள்ளூரும் பொன்மலையை—திருவாய்மொழியில் "காய்சினப் பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்" என்று 'பொன்மலையின்மேலே காள மேகம் படிந்தாற்போலே' என்றநுபவித்தார் நம்மாழ்வார்; இங்கு இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவம் விலக்ஷணமாயிருக்கிறது; பொன்னுருவாகக்கொண்டு பேசுகிறபடி. நீலமேகத் திருவுருவைப் பொன்னிறமாகச் சொல்வதெங்ஙனே யெனில்; "ஹிரண்யவர்ணாம்ஹரிணீம்" என்கிற சுருதியின்படியே பொன்னின் நிறம் போன்ற நிறமுடையளான பிராட்டியின் நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியும் அப்படியே பொன்னிறமாகப் பெற்றதென்னலாம்; சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1—6) "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மயః புருஷோத்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ருர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவஸுவர்ணః" என்று ஓதப்பட்டுள்ளமையால் அதுகொண்டு சொல்லிற்று என்னலாம். பொன்மலை—பொன்போல் விரும்பத்தக்க மலை என்னவுமாம்.

காணாதார் கண் என்றும் கண்ணல்ல—"கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே? கண்ணிமைத்துக் கண்டார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே!".

கண்டாம்—கண்டோம். 1

நீள்வான்குறளுருவாய்நின்றிரந்துமாவலிமண் * தாளாலளவிட்ட தக்கணைக்குமிக்கானை *
தோளாதமாமணியைத்தொண்டர்க்கினியானை * கேளாச்செவிகள் செவியல்லகேட்டாமே. 2

நீள்வான்	நீண்டு வளர்வதற்காக
குறள் உரு ஆய்	வாமநவேஷதாரியாய்
நின்று	(யஜ்ஞசாலையிலேவந்து) நின்று
மாவலி	மஹாபலியினிடத்தில்
மண்	(மூவடி) மண்ணை
இரந்து	யாசித்து
தாளால்	திருவடிகளாலே
அளவு இட்ட	அளந்துகொண்டவனும்
தக்கணைக்கு மிக்கானை	அக்ரதாம்பூலமளிப்பதற்குச் சிறந்தவனும்
தோளாத மா மணியை	துளைபட்டு ஒளி மழுங்காத நீலமணி போன்றவனும்
தொண்டர்க்கு இனியானை	பக்தர்களுக்குப் போக்யனுமான எம்பெருமானை
கேளா	கேட்கப்பெறாத
செவிகள்	காதுகள்
செவி அல்ல	காதுகளேயல்ல;
கேட்டாம்	(இதை நாம் பெரியோரிடத்துக்) கேட்டிருக்கின்றோம்.

* * *—வாமநமூர்த்தியாய் மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியிலே சென்று மூவடி மண் யாசித்துப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாகி மூவுலகங்களையு மளந்துகொண்ட பரம பூஜ்யனும், அநுபவித்து ஒளிமழுங்காத ரத்னம்போலே சீர்மைபெற்றிருப்பவனும், அன்பருடைய நெஞ்சிலே இன்புற இருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்களைக் கேட்பதே செவிபடைத்ததற்குப் பயனாதலால் அப்படி கேட்கப் பெறாத செவிகள் செவியல்ல; நிலத்திலுள்ள பாழிகளோடு அவற்றோடு ஒரு வாசியில்லை யென்றவாறு.

நீள்வான் குறளுருவாய்—புலி, சிங்கம் முதலியவை உடலைச் சுருக்கிக்கொண்டு பதுங்கி நிற்பது எப்படி பாய்வதற்காகவோ அப்படியே எம்பெருமானும் நீளுகைக்காகவே குறளுருவாயினனென்க.

"சுருங்க நின்றதனையும் பெருக்க வளருகைக்கு உறுப்பாக" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுங் காண்க.

தக்கணைக்கு மிக்கான்—'தக்ஷிணா' என்னும் வடசொல் தக்கணையெனத் திரிந்தது. தக்ஷிணைக்கு மிகச் சிறந்தவனென்றது பரமபூஜ்யனென்பதைச் சொன்னபடி; தருமபுத்திரருடைய ராஜஸூயயாகத்திலே இது தெளிவாம்.

தோளாத மாமணியை—ரத்னத்திற்குத் துளைவிட்டால் நூல் நுழைத்து அநுபவிக்கப்படுவதாகும்; அப்படி அநுபவிக்கப்பட்டு ஒளி குன்றப்பெறும் ரத்னம் போலன்றியே பெட்டியிலிட்டுக் காணவேண்டும்படியான ரத்னம்போலே ஒளி மல்கப் பெற்றிருக்குந் தன்மையைச் சொன்னபடி. "அநாவித்தம் ரத்நம்" என்ற சாகுளந்தளநாடக ச்லோகமு முணர்க.

'தொண்டர்க்கினியானைக் கேளாச் செவிகள்' என்றது தொண்டர்க்கினியானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி விஸ்தரங்களை இதிஹாஸபுராணதிமுகமாகக் கேட்கப் பெறாத செவிகள் என்றபடி.

கேட்டாம்—கேட்டோம். 2

தூயானைத்தூயமறையானை*தென்னாலி மேயானைமேவாளுயிருண்டமுதுண்ட
வாயானை*மாலைவணங்கிஅவன்பெருமை பேசாதார்*பேச்சென்றும்பேச்சல்லகேட்டாமே. 3

தூயானை	பரமபவித்திரனும்	மாலை	திருமாலை
தூய மறை யானை	பரிசுத்தமான வேதங்களினால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்	வணங்கி	அடிபணிந்து
		அவன்	அப்பெருமானுடைய
தென் ஆலி மேயானை	அழகிய திருவாலிப் பதியிலே பொருந்தி வாழ்பவனும்	பெருமை	பெருமேன்மையை
		பேசாதார்	பேசப்பெறாதவர்களுடைய
மேவாள் உயிர் உண்டு அமுது உண்ட வாயானை	பொருத்தமற்றவளான பூதனையினுடைய உயிரை உறிஞ்சியுண்டு (அந்த விஷத்திற்கு மாற்றாகத் தாயின்) முலைப்பாலமுதை உண்ட வாயை யுடையவனுமான	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
		என்றும்	ஒருநாளும்
		பேச்சு அல்ல	பேச்சுக்களாகமாட்டா;
		கேட்டாம்	(இதனை நாம் பெரியோர்களிடத்துக்) கேட்டிருக்கின்றோம்.

* * *—பரமபரிசுத்தனும் வேதங்களால் ஓதப்படுபவனும் திருவாலித் திருநகரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்டு அதற்கு மாற்று மருந்தாக அமுதுண்டவாயனுமான திருமாலை வணங்கி அவனுடைய பெருமைகளைப் பேசுவதே பேச்சாகும்; மற்றதொன்றும் பேச்சாகமாட்டாது என்றதாயிற்று.

தூயான்—அபரிசுத்திக்கு எல்லைநிலமான நம்முடைய உடலிலே உறையச் செய்தேயும் தன்னுடைய பரிசுத்தத்தன்மை குன்றாமலிருப்பவன் தானும் பரிசுத்தனாய்ப் பிறரையும் பரிசுத்தராக்கவல்லவன்.

தூயமறையான்—மறைக்குத் தூய்மையாவது "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" "ஸர்வேவேதாயத் பதமாமநந்தி" இத்யாதிப்படியே எம்பெருமானொருவனையே பிரதிபாதிக்கவற்றா யிருக்கை.

தென்னாலிமேயானை—வேதங்களிலே பரோக்ஷமாகக் கேட்டுப் போகையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரங்களிலே கண்ணாரக் காணலாயிருக்கை.

அவன் பெருமை பேசாதார்பேச்சு என்றும் பேச்சல்ல—அவர்கள் பேச்சோடு கடலோசையோடு ஒரு வாசியில்லை யென்க. 3

கூடாவிரணியனைக்கூருகிரால்மார்பிடந்த*ஓடாவடலரியைஉம்பரார்கோமானை*
தோடார்நறுந்துழாய்மார்வனை*ஆர்வத்தால் பாடாதார்பாட்டென்றும்பாட்டல்லகேட்டாமே. 4

கூடா	பகைவனை	தோடு ஆர் நறு துழாய் மார்வனை	இதழ்கள் மிக்க நறுந்துளப மாலையணிந்த திருமார்பை யுடையனுமான எம்பெருமானை
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனுடைய	ஆர்வத்தால்	அன்புடனே
மார்வு	மார்பை	பாடா தார்	பாடப்பெறுதவர்களுடைய
கூர் உகிரால்	கூர்மைபொருந்திய நகங்களாலே	பாட்டு	பாட்டுக்களானவை
இடந்த	கீண்டருளின,	என்றும்	ஒரு நாளும்
ஓடா	அவ்விரண்யனுக்குப் பின் வாங்காத	பாட்டு அல்ல	பாட்டுக்களாகமாட்டா ;
அடல்	வீரம் பொருந்திய	கேட்டாம்	(என்று நாம் பெரியோர்களிடத்தில்) கேட்டிருக்கிறோம்.
அரியை	நரசிங்கமூர்த்தியானவனும்		
உம்பரார் கோமானை	நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனும்		

* * *—அநுகூலித்து வாழப்பெறுதே பகைவனாய் முடிய நின்ற இரணியனை ஆயுதத்தாலன்றியே திருநகங்களாலே கிழித்தொழித்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமூர்த்தியானவனும், இவ்வவதாரத்தாலே பிரமன் முதலியோர்க்குக் குடியிருப்புக் கொடுத்துத் 'தான் அவர்களுக்கு ஸ்வாமி' என்பதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவனும், சிறுக்கனை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியைப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனை ப்ரேமபரவசராய்ப் பாடுகின்றவர்களின் பாட்டுக்களே பாட்டுக்களாம் ; அல்லாதாருடைய பாட்டுக்களெல்லாம் நரியூளை யிடுதலோடு வாசியற்றிருக்கு மென்றவாறு.

ஓடாவடலரியை—இரணியனைக்கண்டு பின்வாங்கியோடாத நரசிங்கம் ; இனி, ஓடுதல் நடையாடுதலாய், நாட்டில் நடையாடாத [விலக்ஷணமான] நரசிங்கம் என்னவுமாம். 4

மையார்கடலும்மணிவரையும்மாமுகிலும்*கொய்யார்குவளையும்காயாவும்போன்றிருண்ட
மெய்யானை*மெய்யமலையானைச்சங் கந்தும் கையானை*கைதொழாக்கையல்லகண்டாமே. 5

மை ஆர் கடலும்	கருங்கடலையும்	மெய்யம் மலையானை	திருமெய்யமலையில் கோயில் கொண்டிருப்பவனும்
மணி வரையும்	நீலமணிமயமான மலையையும்	சங்கு ஏந்தும் கையானை	திருச்சங்கை ஏந்திக்கொண்டிருக்கின்ற திருக்கையை யுடையனுமான பெருமானை
மா முகிலும	காளமேகத்தையும்		
கொய் ஆர் குவளையும்	பறிக்கவேணுமென்று விரும்பத்தக்க நீலோற்பலத்தையும்	தொழா	அஞ்சலிபண்ணாத
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	கை	கைகளானவை
போன்று	ஒத்து	கை அல்ல	கைகளேயல்ல ;
இருண்ட	கறுத்த	கண்டாம்	(இதனை நாம் நன்கு) அறிவோம்.
மெய்யானை	திருமேனியையுடையவனும்		

* * *—கடல்போலே எல்லைகாண வொண்ணாததாய், மணிமலைபோலே நெஞ்சுக்கு ஆகர்ஷகமாய், காளமேகம்போலே குளிர்ந்து விடாயைத் தீர்ப்பதாய், குவளைப்பூவும் காயாமலரும்போலே வைத்தகண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும்படியான திருமேனியையுடையவனும், இப்படிப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் திருமெய்யமலையிலே ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவனும், சங்கேந்துங் கையனுமான ஸர்வேச்வரனைத் தொழாத கைகள் கையல்ல, உலக்கையே என்றதாயிற்று.

கைதொழாக் கையல்ல—தொழாக்கை கையல்ல என்று அந்வயிப்பது. ... 5

கள்ளார்துழாயுங்கணவலருங்கூவிளையும் *
முள்ளார்முளரியுமாம்பலுமுன்கண்டக்கால் *
புள்ளாயோரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான்பொன்னடிக்கென்று *
உள்ளாதாருள்ளத்தையுள்ளமாக்கொள்ளோமே. 6

கள் ஆர்	தேன்பொருந்திய
துழாயும்	திருத்துழாயையும்
கணவலரும்	அலரியும்
கூவிளையும்	பில்வபத்திரத்தையும்
முள் ஆர்	முட்கள் நிரம்பிய
முளரியும்	தாமரைப்பூவையும்
ஆம்பலும்	ஆம்பல்மலரையும்
முன்	கண்ணெதிரில்
கண்டக்கால்	பார்த்தால்,
	(இவை)
புள் ஆய் ஓர் ஏனம் ஆய் புக்கு இடந்தான் பொன் அடிக்கு என்று	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்தவனும் வராஹ ரூபியாயவதரித்துப் பூமியைப் பேதித்தெடுத்தவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு உரியவையென்று
உள்ளாதார்	நினையாதவர்களுடைய
உள்ளத்தை	நெஞ்சை
உள்ளம் ஆ கொள்ளோம்	நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்டோம்.

* * *—திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோம், நஞ்சாகவே கொள்வோமென்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களும் கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; 'செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை, ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பது தோற்றுவிக்கப்படும். திருவாய்மொழியில் [1—6—1.] "பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்!, பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற பாசுரத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'இவ்விடத்தில் அகில்புகை என்ருவது கருமுகைப்பூ என்ருவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப் பூவும் சூட்டலாம்' என்று உபந்யஸித்தாராம்; அதை நஞ்சீயர் கேட்டு "ந கண்டகாரிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்" [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ?' என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி-" சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கலில் தயையினல் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை" என்ரும். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணுயிர முரைத்த பரகால ஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்தது கிடக்க. "அத்யந்த பக்தியுக்தானும் நசாஸ்த்ரம் நைவசக்ரமः" [பக்தி எல்லைகடந்தால் நூல் வரம்பில்லை] என்றதையும் அருளிச்செயல் தொடை யழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைப்பதில் குதர்க்க வாதம் செய்கை விவேகிகட்குப் பணியன்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது காண்மின் :—" ஸ்நேஹமில்லாதவன் இடில் திருத்துழாயுமாகாது? ஸ்நேஹத்தோடே இடில் அலரியும் ஆகும்."

முற்காலத்தில் ஸ்ரீ ஜகந்நாதத்திலெம்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள்வது வழக்கமாயிருந்ததனால் சில ராஜகுமாரர்கள் எம்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதி யேறச் சென்றனர்; அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச் செருக்குடையவர்களாதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப் போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணு மென்ற ஆவல் கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமாளுக்குச் சாத்த, அன்றிரா அவனுடைய கனவிலே எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததா யிருக்கிறது!" என்றருளிச் செய்தான்—என்ற இதிஹாஸமும் வியாக்கியானத்திலுள்ளது. இதனால், ஸ்நேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால் அது எம்பெருமானுக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.

புள்ளாய் ஓரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான் = ஏதேனும் பக்ஷியாகவும் மிருகமாகவும் தன்னை அமைத்துக்கொண்ட எம்பெருமானுக்கு ஆகாதது எதுவுமில்லையென்று காட்டுகிறபடி. பக்ஷிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஆகாதது இல்லையிறே. அவன் ஜந்மத்தில் நியமங் கொள்ளாதாப்போலே உகந்து கொள்ளுகிற பதார்த்தங்களிலும் நியமங்கொள்ளா னென்கை.

"பொன்னடிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளத்தை" என்றதனால், கீழ்ச் சொன்ன புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை, 'இவை எம்பெருமானுக்கு ஆம்' என்று நெஞ்சால் நினைக்குமளவும் போதும் என்பது பெறப்படும். "நினைவே அமையும்; செயல் மிகை" என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். 6

கனையார்கடலும்கருவிளையும்காயாவும் அனையானை*அன்பினாலார்வத்தால்என்றும்
சுனையார்மலரிட்டுத்தொண்டராய்நின்று*நினையாதார்நெஞ்சென்றும்நெஞ்சல்லகண்டாமே. 7

கனை ஆர் கடலும்	ஒலிமிக்க கடலையும்	தொண்டர் ஆய் நின்று	தொண்டர்களாயிருந்து கொண்டு
கருவிளையும்	கருவிளைப்பூவையும்	என்றும்	எப்போதும்
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	நினையாதார்	நினைக்கப்பெறாதவர்களினுடைய
அனையானை	ஒத்திருக்கின்ற எம்பெருமானை	நெஞ்சு	நெஞ்சானது
அன்பினால் ஆர்வத்தால்	அன்போடும் ஆற்றாமையோடும்	என்றும்	ஒருநாளும்
சுனை ஆர் மலர் இட்டு	தடாகங்களில் நிரம்பிய பூக்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து	நெஞ்சு அல்ல	நெஞ்சாகமாட்டாது;
		கண்டாம்	(இதனை நாம் நன்கு) அறிவோம்.

* * *—கடல், கருவிளைப்பூ, காயாம்பூ என்னுமிவற்றை ஒருபுடை ஒப்பாகச் சொல்லலாம்படியான திருமேனிபடைத்த எம்பெருமான் பக்கலில் ப்ரேமவிசேஷத்தோடே, சுனைகளில் ஏற்கனவே நிறைந்துள்ள புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து அடிமைத் தொழிலுக்கு இசைந்து அவனையே சிந்தித்திருக்கமாட்டாத நெஞ்சு நெஞ்சேயன்று யென்றதாயிற்று.

அன்பினால் ஆர்வத்தால்—அன்பாவது ஸ்நேஹம்; ஆர்வமாவது, பெறுவிடில் முடிந்துபோம்படியான ஆற்றாமை.

சுனை ஆர் மலர்—இவன் புதிதாகப் புஷ்பங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டிய அருமையில்லை; ஏற்கனவே சுனைகளில் பூக்கள் நிரம்பியுள்ளன? இசைவுதானே வேண்டுவது என்று காட்டுகிறபடி. "தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே" என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. 7

வெறியார்கருங்கூந்தலாய்ச்சியர்வைத்த*உறியார்நறுவெண்ணெய்தானுகந்துண்ட
சிறியானை*செங்கணெடியானைச்சிந்தித் தறியாதார்*என்று மறியாதார்கண்டாமே. 8

வெறி ஆர்	பரிமளம்மிக்க	சிறியானை	சிறியவனும்
கரு கூந்தல்	கரிய கூந்தலையுடைய	செம் கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடையனுமான
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளாலே	நெடியானை	ஸர்வேச்வரனை
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்டதாய்	சிந்தித்து அறியாதார்	நெஞ்சாலும் நினைத்தறியாதவர்கள்
உறி ஆர்	உறிகளிலே பொருந்தியதாய்	என்றும்	எப்போதும்
நறு	மணம்மிக்கதான	அறியாதார்	அவிவேகிகளேயாவர்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	கண்டாம்	நன்கு அறிவோம்.
தான் உகந்து உண்ட	தான் விரும்பி யமுதுசெய்த		

***—இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்த நறு வெண்ணெயை ஆச்ரித த்ரவ்யமாகையாலே பெறும் பேறு பெற்றானாய் வாரியமுதுசெய்த சிறு பிள்ளையும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமான ஸர்வேச்வரனை நினைத்தறியாதவர்கள் எத்தனையேனும் சாஸ்த்ரஜ்ஞானத்தாலே சீரியர்களாயினும் அறிவில்லாதவர்களே யாவர் என்றாராயிற்று.

***—ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிற படியே எம்பெருமானை அறியுமதுவே அறிவாதலால் "செங்கணெடியானைச் சிந்தித் தறியாதார் என்றுமறியாதார்" எனக் குறையில்லை யென்க. ... 8

தேனொடுவண்டாலும்திருமாலிருஞ்சோலை*தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்*
ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார்*மானிடவரல்லரென்றென் மனத்தேவைத்தேனே! 9

வண்டு	வண்டுகளானவை	கண்ணிக்காய்	கண்களையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
தேனொடு	வாயில் தேனோடே	ஆன் விடை ஏழ்	ஏழு ரிஷபங்களை
ஆலும்	ஆரவாரிக்கின்ற	அடர்த்தாற்கு	வலியடக்கின பெருமானுக்கு
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையை	ஆள் ஆனார் அல்லாதார்	அடிமைப்பட்டவர்கள் தவிர மற்றையோர்
தான் இடம் ஆ கொண்டான்	தனக்கு இருப்பிடமாக அமைத்துக்கொண்டவனும்	மானிடவர் அல்லர் என்று	மநுஷ்யகோடியில் சேர்ந்தவர்களல்லரென்று
அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	என் மனத்து	என்னெஞ்சிலே
தட	விசாலமாய்	வைத்தேன்	உறுதியாகநாட்டினேன்.
மலர்	குவளை மலர்போன்ற		

***—வண்டுகள் தேனுண்ட வாயோடே முரலப்பெற்ற திருமாலிருஞ் சோலைமலையைக் கோயிலாகக்கொண்டு வாழ்பவனும், அழகிற்சிறந்த நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்திருந்தபடி மிகக் கொடிய ரிஷபங்களேழையும் வலியடக்கினவனுமான எம்பெருமானுக்கு ஆட்படாதவர்கள் மநுஷ்யயோநியிற் 'பிறந்துவைத்தும் உணர்வின் பயன் பெறாதவர்களாகையாலே மானிடவரல்லர் என்று நான் ஸித்தாந்தம் செய்துகொண்டேன் என்கிறார்.

உணவுகளையுண்டு வயிறு நிரப்புகை, விஷயபோகங்கள் செய்கை, உறங்குகை முதலிய காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே, இனி மானிடரென்கிற ஏற்றம் பெறவேண்டில் எம்பெருமானுக்கு ஆட்படுகையொன்றினால் தான் ஏற்றம் பெறவேண்டும்; அஃதில்லாதார் மானிடவரல்லர் என்னத் தட்டில்லை. "என் மனத்தே வைத்தேனே" என்கையாலே, இது எவ்விதத்தாலும் மாறமாட்டாத ஸித்தாந்தம் என்றதாம். 9

மெய்ந்நின்றபாவமகல*திருமாலைக் கைந்நின்றவாழியான்சூழும்கழல்சூடி *
கைந்நின்றவேற்கைக்கலியனொலிமாலை*ஐயொன்றுமைந்துமிவைபாடியாடுமினே. 10

மெய் நின்ற	பிரகிருதியிலே அநுபவிக்க வேண்டிநின்ற
பாவம்	பாவங்கள்
அகல	ஒழிவதற்காக,
கை நின்ற ஆழியான்	திருக்கையில் பொருந்திய திருவாழியையுடையவனை
திரு மாலை	திருமகள் கொழுநனுடைய
சூழும் கழல்	ஸர்வவ்யாபியான திருவடிகளை
சூடி	முடிமேற்கொள்ளுமவராய்
கை நின்ற வேல் கை	கையும் வேற்படையுமாய் நிற்பவரான
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை	சொல்மாலையாகிய
ஐ ஒன்றும் ஐந்தும் இவை	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
பாடி	வாயாரப்பாடி
ஆடுமின்	நர்த்தனம்பண்ணுங்கோள்.

* * *—அடியார்களின் வினையை அகற்றுகைக்கு எப்போதும் கைகழலாநேமியானாயிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற்புனைந்து பாவங்கள் தொலையப்பெற்ற கொற்றவேற்பரகாலன் கலியன் சொன்ன இத்திருமொழியைப் பாடி யாடுங்கோ ளென்கிறார். பாடினால் வாக்கு ஸபலமாகும்; ஆடினால் சரீரம் ஸபலமாகும்; பாடுதலுமாடுதலும் மனப்பூர்வமாகவே உண்டாகவேண்டுதலால் அர்த்தாத் அந்தஃகரணமும் ஸபலமாகுமென்று நாட்டார்க்கு வழிகாட்டினாராயிற்று. ... 10

அடிவரவு :—நீணகம், நீள்வான், தூயான், கூடா, மையார், கள்ளார், கனைவெறி, தேன், மெய், மாற்றம்.

ஏழாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி, மாற்றமுளவாகிலும்.

உரையவதாரிகை :—அவதரித்தபோதே தொடங்கி பகவத்விஷயத்தில் பக்தி பண்ணாமல் முதலிற் உலகவாழ்க்கையில் ஊன்றியவராய் அதற்கு ஏற்ற தொழில்களையே செய்துவந்தவரான இவ்வாழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தனது திருவருளால் வலியவந்து காட்சிதந்து திருமந்திரத்தை உபதேசித்து இவரை ஆட்கொள்ள, அதனால் தெளிவடைந்து தமக்கு அப்பெருமான் செய்த திருமந்திரோபதேசமாகிய மஹோபகாரத்தை மறவாது தமது நன்றியறிவுதோன்ற அதனால் முதல்திருமொழியிலே கொண்டாடிப்பேசி, அதன் பின் அந்த எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுகக்ருபையினால் உலகத்தைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு அடியவர்க்கு எளியனாய்த் தனது தலைமைதோன்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யதேசங்களிலெல்லாஞ் சென்று அந்த எம்பெருமானை அநுபவிப்பவராய் வடநாடுமுதல்

மலைநாடு ஈறாகப் பலநாடுகளிலுமுள்ள திருமால் திருப்பதிகள் பலவற்றைக் குறித்துப் பலதிருமொழிகள் பாடி, அத்திருமாலின் அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு அடியான ராம க்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களின் குணசேஷ்டிதங்களைக் குறித்து உள்ளங்கரைந்து சிலதிருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்து, இத்திருமொழியோடு தமது பெரிய திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றார்.

பிறவித்துன்பம் மிக்க கொடிது என்பதையும், அது அவசியம் போக்கிக் கொள்ளவேண்டிய தொன்று என்பதையும், அது தம்மால் ஒழிக்கவொண்ணாதபடி யுள்ளதனால் அதற்குத் தாம் மிக அஞ்சுகிறபடியையும், எம்பெருமானது திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தே அது தவிர்க்கக் கடவதாயிருக்கிறபடியையும் அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி அவன் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து 'உன்னை இடைவிடாது அநுபவிப்பதற்குத் தடையாகவுள்ள தேஹஸம்பந்தத்தை அடியேனுக்குப் போக்கியருளவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டுகின்றார் இத்திருமொழியில்.

பயிர் செய்பவன் பயிர்த்தலையிலே குடிசைகட்டிக்கொண்டு அதில் இருந்து அப்பயிரைப் பாதுகாப்பதுபோல எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற திவ்யதேசங்களுக்குள் தலைமைபெற்றதான திருவரங்கமும், இவ்வாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலத்துக்கு அணித்தான திருவாலியும் ஆகிய சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டும் இத்திருமொழியிலே எடுத்தாளப் பட்டுள்ளமை அறிக. ... ... *

மாற்றமுளவாகிலும்சொல்லுவன்*மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்? என்றின்னம் *
ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்*நாற்றச்சுவையூறொலியாகியநம்பீ! 1

நாற்றம் சுவை ஊறு ஒலி ஆகிய நம்பீ	கந்தம் ரஸம் ஸ்பர்சம் சப்தம் என்னும் புலன்கட்கு உரியனை எம்பெருமானே!
மாற்றம் உள ஆகிலும்	('நீ அடியேனை ஆட்கொண்டருளினாயில்லை' என்று நான் உன்மேற் குறை கூறும் வார்த்தைகட்கெல்லாம்) மாறாக (நீதானே ஆட்பட்டு உய்ந்தாயில்லை' என்று என்மேற்குற்றமாக நீ) சொல்லத்தக்க வார்த்தைகள் பல உள்ளனவேயாகிலும்
சொல்லுவன்	(அவைநிற்க) யான் ஒன்று கூறுவேன்;
	(அதுயாதெனில்;)
மக்கள் தோற்றம் குழி இன்னம் தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்று	((உன்னைச் சரணமடையாத ஸாதாரண) மனிதர்கள் கர்மவசத்தால்) பிறக்குமிடமான கர்ப்பஸ்தானத்திலே என்னை இன்னமும் பிறக்கும்படி செய்திடுவையோ என்று கருதி
ஆற்றங் கரை வாழ் மரம் போல்	ஆற்றின் கரையிலேயுள்ள மரம்போன்றவனாகி
அஞ்சுகின்றேன்	(வரக்கடவதான அபாயத்தைக் குறித்து எப்போழுதும்) பயப்படுகின்றேன்.

* * *—மாற்றமுளவாகிலுஞ் சொல்லுவன்=மாறாகக் கூறுவது மாற்றம்; மறு வார்த்தை; அதாவது எதிர்மொழி, ப்ரத்யுத்தரம். எம்பெருமானே! என்னுடைய வாதங்களுக்கெல்லாம் நீ பிரதிவாதம் கூறும்படியான ஆற்றலுடையாய் என்பது அறிவேன்; ஆனாலும் ஒன்று சொல்லுவேன் கேளாய் என்கிறார்.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஸம்வாதம் நிகழும்வகை;—

ஜீவாத்மா—நித்யர்கள் போலவே பரமபதத்தில் எப்பொழுதும் உன்னையடுத்திருந்து நித்யாநந்தத்தை அநுபவிக்கக்கூடியவையான ஜீவகோடிகள் அவ்வியல்பைத் தொன்று தொட்டு இழந்து இப்பிரபஞ்சத்தில் இழிவடைய வேண்டுவதென்?

பரமாத்மா—இவ்வுலகத்து ஜீவகோடிகள் என்னைப் பராமுகஞ்செய்து பிரபஞ்ச விஷயங்களில் இழிந்து அங்கு ஆழங்காற்பட்டுப் புண்யபாபரூபமான கருமங்களைச் செய்து அக்கர்மபரம்பரையானது ஜன்மபரம்பரையிலே செலுத்த அவ்வழிகளால் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து வருந்துமிடத்தும் அப்பிறவித்துயர்க்கு அஞ்சி என்னைச் சரணமடையாமலே அங்ஙனம் அழிவுறுகின்றன; கருமங்களைச் செய்தவர்களிடத்திலே அவற்றின் பயன் சென்று சேரக்கடவதன்றோ? இதில் என்குற்றம் ஒன்றுமில்லையே;

ஜீவாத்மா—விருப்புவெறுப்புக்களுக்கு அடியான மனம் உன் அதீனமாதலால் உன்பக்கல் விருப்பங்கொண்டிலோமென்று எம்மேல நீ குற்றஞ்சொல்லக் காரணமில்லையே; இன்னமும், கர்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்குமிடத்தில் தொழில் வடிவமாதலால் உடனே அழியுந்தன்மையதான அது உனது நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபமாய் உன்திருவுள்ளத்தில் நிலைநின்றே பயனை விளைத்தால் ஸர்வேச்வரனை நீ அதனைப் பொறுத்தருளினால் அதுதீர்ந்திடுமே; அங்ஙனஞ் செய்தருளுமிடத்து உன்னைத் தடுப்பவருண்டோ? பரதந்திரமான ஜீவகோடிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லையே; உடமையைப் பாதுகாக்குங்கடமை உடையவனதன்றோ? ஆகவே, எங்களிழவுக்கு உன் அநாதரமேகாரணம்;

பரமாத்மா—நீங்கள் சேதநராதலால் நீங்களே முயற்சிசெய்து என்பக்கல் வரவேண்டாவோ? நான் முன்னமே உங்கட்கு ஜ்ஞானசக்திகளைத் தந்துள்ளேனே; அப்படியிருக்க என்மேல் வீண்பழி சுமத்துவது ஏதுக்கு?

இங்ஙனம் எம்பெருமானால் நல்லறிவருளப்பெற்ற ஆழ்வார் தாமும் முற்றுணர்வுடையனான எம்பெருமானும் வாதிப்ரதிவாதிகள் போன்று வேதவேதாந்தங்களைக் கொண்டு கர்மஸ்வரூபத்தையும் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும்பற்றி நின்று பேசிக்கொண்டு சென்றால் அதற்கு ஓர் எல்லையில்லாமையாலும், அவ்வாதம் தமது பிறவித்துயர் தீர்வதற்குக் காரணமாகாதாலும் அதனை வீட்டுக் காரியமே கண்ணுகை மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன் என்று தொடங்கித் தம் குறையையும் வேண்டுகோளையும் விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். "திரையவித்து நீராடலாகா உரைப்பா, ருரையவித் தொன்றுஞ்சொல்லில" என்றபடி வாத ப்ரதிவாதங்கட்கு ஒரு முடிவில்லையாகையால் மாற்றமுளவாகிலும் எனப்பட்டது.

ஆற்றங்கரையிலுள்ள மரம் அந்த ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகித் தன் வேரை அகழ்ந்திடத் தொடங்கினால் அவ்வபாயத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவாவது அத்தீங்குக்கு இடமின்றி விலகிநிற்கவாவது அத்துயரைத் தீர்ப்பதற்குப் பிறரைத் துணையாகக் கூப்பிடவாவது மாட்டாமல் முறிந்து விழுந்து அழிவுக்குள்ளாகும். தமது நிலைமை எப்பொழுதும் அபாயத்துக்கு இடமாதல் பற்றியும் தமக்கு வரும் துன்பத்தைத் தாமே போக்கிக்கொள்ள மாட்டாமைபற்றியும் தமக்கு அந்த மரத்தை உவமை கூறினர். ஆற்றங்கரைமரம் எப்போதும் அபாயத்துக்கு இடமாகுமென்பதை "ஆற்றங்கரையின் மரமும் அரசறிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே" என்றதனாலுமறிக.

சேதநரான தமக்கு அசேதநமான மரத்தை உவமை கூறியதனால் தமக்கு உண்டான உணர்வு அஞ்சுவதற்கே காரணமாவதன்றி அபாயத்தை அகற்றுதற்குக் காரணமாகாதென்றவாறும். ஆகவே அந்த மரத்தினது நிலைமையிற்காட்டிலும் தமது நிலைமைக்கு உள்ள தாழ்வைப் புலப்படுத்தியபடி. இதுபற்றியே 'மரம்போன்றேன்' என்னுமல் 'மரம்போலஞ்சுகின்றேன்' என்றார். மரத்துக்கு அபாயமுளதேனும் அச்சமில்லை, அசேதநமாதலால்; தமக்கோ அபாயத்தோடு அச்சமுமுண்டு, சைதந்யமுள்ளமையால்—என வேறுபாடு காண்க.

எம்பெருமானுடைய நியமனத்தால் அவதரித்து அவனுடைய திருவருளால் தத்துவஞானம் உதிக்கப் பெற்றுச் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் அவனுக்கே தொண்டு பூண்டிருக்கின்ற ஆழ்வார் இங்ஙனம் அஞ்ச வேண்டுவ தில்லையாயினும், எம்பெருமான் உபேக்ஷித்தால் இங்கேயே கிடந்து வருந்தவும் அவன் ஆதரித்தால் அங்கேபோய்ப் பேரின்பம் பெறவுமாம்படி பொதுவாகவுள்ள இந்நிலவுலகத்து உடல்வாழ்க்கையின் தன்மையிற் கருத்து ஊன்றியதனுலும், தமக்கு உண்டான ஞானம் விரைவில் வீடுபெறும்படி தூண்டுதலாலும், நஞ்சு இல்லாத நீர்ப்பாம்பும் பாம்பென்ற மாத்திரத்தால் அச்சந்தருதல்போலக், கர்ம கார்யமல்லாத தமது பிறப்பும் பிறப்பென்ற மாத்திரத்தால் அச்சந்தருதலாலும், ஸாமாந்யரான மனிதர் அஞ்சுவதுபோலவே தாமும் அஞ்சுகின்றூர்; "அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவ, தஞ்சலறிவார் தொழில்" அன்றே?

நாற்றச்சுவையூறுெலியாகிய நம்பி!—சப்தாதி விஷயங்களெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு அதீனமாகவேயிருத்தலால் அவ்வொற்றுமை நயம்பற்றியதாம் இவ்விளி. அங்ஙனமுள்ளவனுன நீ புலன்வழிச்சென்றேனென்று என்மேற்குறை சொல்லக் காரணமில்லையென்பது உட்கோள். எனவே, "பயக்ருத் பயநாசந:" என்கிறபடியே அச்சத்துக்குக் காரணமும் பரிஹாரமும் நீயேயென்றவாறு; உன்னிடத்தினின்றும் என்னையகற்றுகைக்குக் காரணமான சப்தாதி விஷயங்கட்கெல்லாம் நீயே நியாமகனென்றபடி.

மாற்றம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் 'உள' என்னும் பன்மைமுற்றைக்கொண்டது. பாட்டின்முடிவில் நம்பீ! என்பதும் பாடம். ... 1

சீற்றமுளவாகிலுஞ்செப்புவன்*மக்கள் தோற்றக்குழிதோற்றுவிப்பாய்கொலென்றஞ்சி*
காற்றத்திடைப்பட்டகலவர்மனம்போல்*ஆற்றத்துளங்காநிற்பனுழிவலவா! 2

ஆழி வலவா	சக்கரப்படையைப் பிரயோகித்தலில் வல்லவனே!	மக்கள் தோற்றம் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று அஞ்சி	மனிதர்கள் (கர்மாதீனமாகப் பிறக்கும் பிறவியிலே என்னையும் புகுவிப்பையோவென்று எண்ணி அச்சமுற்று
சீற்றம் உள ஆகிலும்	நீ கோபிக்கும்படியான குற்றங்கள் (என்னிடம்) உள்ளனவாகுலும்	காற்றத்து இடை பட்ட கலவர் மனம் போல்	பெருங்காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மரக்கலத்திலேயுள்ளாரது மனம்போல
செப்புவன்	(உன்னையன்றி எனக்கு வேறுகதியில்லையாகையால் உன்பக்கல் என் குறையைச்) சொல்லிக் கொள்வேன்;	ஆற்ற	மிகவும்
		துளங்கா நிற்பன்	நடுங்கி நிற்பேன்.

* * *—கீழ் "மாற்றமுளவாகிலுஞ் சொல்லுவன்' என்று தொடங்கித் தாம் விண்ணப்பஞ் செய்தபோது 'ஆழ்வீர்! நீர் பல பிழைகளையுடையராயிருந்தும் அவற்றையுணராமல் உம்மை நல்லவர்போலக் கொண்டு, கண்ணோட்டமில்லாதவனைக் கூறுமாறுபோல என்னைத் 'தோற்றக்குழியின்னந் தோற்றுவிப்பாய் கொல்' எனக் குறைசொல்லுவதென்? என்று எம்பெருமான் தமது பிழைகளைக் குறித்துச் சீறியதாகக்கொண்ட ஆழ்வார் 'சீற்றமுளவாகிலுஞ் செப்புவன்' என்கிறூர். நீ சீற்றங்கொள்ளும்படியான பிழைகள் என்பக்கல் இல்லாமையாற் சொல்லுகிறேனல்லேன்; உன்னையன்றி எனக்கு வேறுகதியில்லாமையாலே உன்னிடமே சரண்புக்குக் கூறுகிறேனென்றபடி. எம்பெருமான் பொறுக்கவொண்ணுது திருவுள்ளத்தில் கோபங்கொள்ளும்படி நிலவுலகத்தாரிடம் நேர்கின்ற குற்றங்கள்—

பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் பிறவுமாம். எம்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை எனது என்று ஸ்வதந்த்ரம் பாராட்டுதலும், அப்பெருமான் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து தருமத்தை நிலைநிறுத்தி உலகத்தைச் சீர்திருத்துதற் பொருட்டுத் தன் ஸங்கல்பத்தினாற் கொள்ளும் திருவவதாரங்களைக் கருமவசத்தாலாகும் பிறப்போடொப்ப மதித்தலும், அவனது பிரவேசம் பெற்ற அர்ச்சாவிக்ரஹங்களைக் கல் பொன் வெள்ளி செம்பு என்று அவமதித்தலும் முதலானவை பகவதபசாரங்களாகும். அப்பெருமானடியார்களை நன்கு மதியாது அவர்கள் பக்கல் செய்யும் பொல்லாங்குகள் பாகவதாபசாரங்களாகும். பிறவுயிர்களுக்கு நலிவு செய்தலும், பகவானுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான வேதசாஸ்திரவிதிகளின்படி நடவாதிருத்தலும், சப்தாதி விஷயாந்தரங்களிலே ஊன்றி எம்பெருமான்பக்கல் பராமுகஞ் செய்தலும் முதலானவை 'பிற' எனப்படுமபசாரங்களாகும். இப்படிப்பட்ட அபசாரங்கள் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலுள்ள ஆழ்வார் தமக்கும் நேரக்கூடியனவாகக் கொண்டு இவை நிமித்தமாக அடியேன்மீது சீற்றமுண்டானாலும் வேறுபுகலிடமில்லாமையாலே, * குற்றம் பார்க்கில் சுற்றமில்லையாதலால் என்பிழைகளைப் பாராட்டாது பொறுத்தருள வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேனென்பதாக முதலடியின் கருத்துக்காண்க.

சீற்றமுளவாகிலுஞ்செப்புவன் என்ற விதற்கு ஸ்ரீவசநபூஷண ரீதியிலே யோஜநா பேதமான அர்த்தமுமொன்றுண்டு; சீற்றமுளவாகிலும்—('மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்' என்று யான் உன்மேற் குறைகூறுவதனால் உனக்குக்) கோபமுண்டாகுமானாலும், செப்புவன்—(சீற்றத்தை ஜீவிக்கவொட்டாத உன்னுடைய க்ருபையையும், சீற்றங்கொண்டு அஞ்சி வாய்மூடி யிருக்க வொண்ணாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியையும், சீறியெடுத்து எறியினும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்ய கதித்வத்தையுங்கொண்டு) விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் என்பதாம். 'கீழ்ப்பண்ணின அபசாரங்களாலே சீற்றமிருந்தாலும்' என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை கொண்ட பொருள்; 'இப்போது அடியேன் சொல்லப் போகிற வார்த்தையினாலே சீற்ற முண்டானாலும்' என்பது பிள்ளைலோகாசாரியர் கொண்ட பொருள். இவ்வளவே வாசி. [ஸ்ரீ வசந பூஷணம் மூன்றும் பிரகரணத்தின் முடிவில்—"சீற்றமுள வென்ற அநந்தரத்திலே இவ்வர்த்தத்தைத்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. சீற்றமுண்டென்றறிந்தாற் சொல்லும்படி யென்னென்னில்; அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் சொல்லப் பண்ணும். சீறினாலும் காலைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றின் வியாக்கியானமும் இங்கு அறியத்தக்கன.]

"மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்றதன் கருத்தாவது—நீ சீறவேண்டும்படியான கருமங்களை நான்செய்து அவற்றின் பயனாகச் சில பிறப்புக்களிலே நான் செல்ல நேர்ந்தால் தடுத்து என்னை மீட்காமல் அநுமதிபண்ணி உதாஸீநர்போலே யிருந்துவிடுகிறாயோ? என்பதாம். விலக்காமையே தோற்றுவிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா கைவிடுதலே ஜீவாத்மாவின் பிறவித் துயர்க்கு ஹேது. கிணற்றில்விழுங் குழந்தையைத் தாய் எடாதிருந்தால் தாயே தள்ளினாள் என்கைக்குத் தட்டில்லையே.

கீழ்ப்பாட்டில் தம்முடைய அச்சத்திற்கு ஆற்றங்கரை வாழ்மரத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்தவர் இப்பாட்டில் † காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகின்றார். பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட மரக் கலத்தினுள்ளே கிடப்பவர்களின் நெஞ்சுபோலே என்னெஞ்சும் துளங்குகின்ற தென்

கிறார். அவர்கட்கு அச்சம் மேலிடுமேயன்றி அவ்வச்சத்தின் காரணத்தைத் தீர்க்கும் சக்தியில்லாமைபோல எனக்கும் அஞ்சுதலேயன்றி அச்சத்தின் காரணத்தைத் தவிர்க்கும் சக்தியில்லையென்பார் அவர்கள் மனத்தைத் தமக்கு உவமைகூறி 'அஞ்சித் துளங்காநிற்பன்' என்றார். அம்மரக்கலத்திலுள்ளார் பலர்க்கும் உண்டாகிற அச்சத்தினளவு அச்சம் இவரொருவர்க்குமே உண்டாயிற்றென்பது தோன்ற 'கலவர்' எனப் பன்மையாற் கூறினர். அவர்களுக்குக் கவலை உடம்பு அழிதலில் மாத்திரம்; இவர்க்குக் கவலை—உயிர் பேறுபெறாது அழிதலில், என நுண்ணிய வேறுபாடு தோன்றுமாறு 'ஆற்றத் துளங்காநிற்பன்' என்றார். அம் மரக்கலத்தாரது கலக்கத்தினும் தமது கலக்கம் மிக்கதென வெளியிட்டவாறு; ஆதலால், கலவர்மனம் இவர்க்கு ஒருபுடை யுவமையேயன்றி முற்றுவமையன்றென்க. "வந்ததே ஆழ்கலத்தன்னகலுழ்" "பண்ணுற்களிறேபோற் பாயோங்குயர்நாவாய், கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழுங்கால், மண்ணார் மணிப்பூணாய் மக்களுறுந் துன்பம், நண்ணுநரகத்தின் நான்காமடி யன்றே" எனப் பிற நூல்களிலும் கலங்கவிழ்மக்கள் படுந்துன்பமே மிகப்பெருந் துன்பத்துக்கு எடுத்துக் காட்டப்படுதல் காண்க.

ஆழிவலவா !=சரணாகதர்களுடைய எவ்வகைக் கலக்கத்தையும் ஒழிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியும் ஆற்றலுமுடையாய்! என்றபடி. வலவன்—வல்லவன். வலக்கையிலேயுடையவன் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

சீற்றம்—தொழிற்பெயர்; சீறு—பகுதி: இது இங்குக் காரியவாகு பெயராய், கோபகாரணத்தின்மேல் நின்றது. உள என்ற பன்மையால் அக்குற்றமும் பலவென்க. காற்றத்திடை—காற்றிடை; அத்து—சாரியை. கலவர்—சாரியை பெறாது நின்றது; சாரியை பெறுமிடத்துக் கலத்தவர் என நிற்கும். 2

தூங்கார்பிறவிக்களின்னம்புகப்பெய்து*வாங்காயென்றுசிந்தித்துநானதற்கஞ்சி
பாம்போடொருகூரையிலேபயின்றாற்போல்*தாங்காதுள்ளம்தள்ளுமென்தாமரைக்கண்ணா ! 3

என் தாமரைக் கண்ணா	செந்தாமரைபோன்ற திருக் கண்களையுடைய எனது தலைவனே !	நான் அதற்கு அஞ்சி	நான் அப்பிறவித்துன்பத்திற்கு அச்சமுறுதலால்
தூங்கு ஆர் பிறவிக்கள்	சஞ்சலம் மிக்க பிறப்புக்களிலே	பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற் போல்	பாம்பினுடனே ஒரு வீட்டிலே பழகி வஸிப்பதுபோல
இன்னம் புக பெய்து	(இதுவரைப்பட்டது போதாமல்) இன்னமும் புகும்படி போட்டு		
வாங்காய் என்று சிந்தித்து	என்னை மீட்காதிருந்திடுவையோ? என்று கவலை கொண்டு	தாங்காது உள்ளம் தள்ளும்	(பல பொல்லாங்குகட்கு இடமான உடலோடு கூடி வாழ்தலைப்) பொறுமல் என்மனம் தடுமாறுகின்றது.

* * *—கீழ் இரண்டு பாசுரங்களில் ஆழ்வார் தமது குற்றங்களையும் அங்கீகரித்து எம்பெருமான்மேற் குறையுங்கூறி அவனது ஸம்பந்தத்தை விடாது பெறும் விருப்பால் வேண்டியதற்கு இரங்கி அப்பெருமான் கண்குளிரக் கடாக்ஷித்தருளி 'ஆழ்வீர்! குற்றங்களை உண்டென்றுஞ்சொல்லி நம்மையும் நீர் வெறுப்பதேன்? நாம் செய்கிறபடி செய்கிறோமென்று பாரத்தை நம்மேல் இட்டு நீர் ஆறி இருக்கலாகாதோ? என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாகக்கொண்டு 'தாமரைக்கண்ணா' என் உள்ளம் நிலைநில்லாது; யான் என்செய்கேன்? என்கிறார். இன்னமும் பலபல யோனிகளிலே என்னைப் புகும்படிசெய்து மீட்காதிருந்திடுவையோ வென்று கவலைகொண்டு அப்பிறவித் துன்பங்களை நினைத்து அஞ்சுகின்றேனாதலால், பொல்

லாத பாம்புடனே ஒரு வீட்டில் பழகி வசிப்பதுபோலப் பல பொல்லாங்குகட்கு இடமான உடலோடு கூடி வாழ்வதைப் பொறாமல் என்மனம் தடுமாறுகின்றதென்கிறார். 'உள்ளந் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா!' என்கையாலே என்னுள்ளம் தடுமாறாதபடி கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்பது தோன்றும்.

தூங்கு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; தூங்குதல்—அசைதல்; சலித்தல். மனம் சஞ்சலப்படுதற்கு ஹேதுவான ஸம்ஸாரமென்றபடி. இனி, தூங்குதலாவது உறங்குதலெனக் கொண்டு, தமோகுணவசத்தால் அஜ்ஞானம் மிக்க பிறப்புக்கள் எனினுமாம்.

'பிறவிக்கண்' என்பது பழமையான பாடம்; கண்—ஏழனுருபு. அடுத்த பாசுரத்திற்கும் இது கொள்க. அஞ்சி—அஞ்ச; எச்சத்திரிபு; இங்ஙனங் கொள்ளாத போது மேலே அந்வயியாது. கூரை—வீட்டின்மேல் வேயப்படுவது; இது சினையாகுபெயராய், சிறுவீட்டைக் குறித்தது. 3

உருவார்பிறவிக்களின்னம்புகப்பெய்து*திரிவாயென்றுசிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி *
இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல்*உருகாநிற்குமென்னுள்ளமூழிமுதல்வா ! 4

ஊழி முதல்வா	பிரளயகாலத்து (உலக முழுவதையும் வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாக்கிற) தலைவனே!,	அதற்கு அஞ்சி	அப்பிறவிகளில் திரிதற்கு அஞ்சி,
உரு ஆர் பிறவிக்கள்	வடிவமமைந்த பிறப்புக்களிலே	இரு பாடு எரி கொள்ளியின் உள் எறும்பே போல்	இரண்டு பக்கத்திலும் நெருப்புப்பற்றி யெரிய அவற்றின் நடுவிலே அகப்பட்டு வருந்தும் எறும்பு போல,
இன்னம் புக பெய்து	இன்னமும் (என்னைப் பிரவேசிப்பித்து		
திரிவாய் என்று சிந்தித்தி என்று	(கருமவசத்தால்) திரியக்கடவாய் என்று (என்னைக் குறித்து நீ) திருவுள்ளங் கொள்ளுகின்றனையோ? என்று	என் உள்ளம் உருகாநிற்கும்	என்மனம் (க்லேசத்தால்) நெகிழ்ந்து உருகிக் கொண்டேயிருக்கும்.

* * *—பிரளயாபத்திலே அனைத்தையும் பாதுகாக்கிற இறைவனே இந்த ஆபத்துக்கும் உதவத் தக்கவனென்று கொண்டு ஊழிமுதல்வா! என விளித்துக் கூறுகின்றார். பிரமன் முதலிய ஸகல தேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்து போகின்ற கல்பாந்த காலத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் அண்டங்களையெல்லாம் தன் திருவயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுகுழந்தை வடிவமாய்ப் பிரளயப் பெருங்கடலிலே ஆதிசேஷனது அம்சமானதோர் ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் செய்தருள்கின்றனனென்று வாலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. ஊழி முதல்வா! இன்னமும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து திரிவேணும்படி திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கின்றாயோ என்று நினைத்து அஞ்சி, இரண்டு பக்கத்திலும் நெருப் புப் பற்றியெரிகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் நடுவிலே அகப்பட்டு வருந்தும் எறும்புபோல என்மனம் கிலேசப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றதென்கிறார்.

உரு ஆர் பிறவி = உடம்பும் உயிருங்கூடியதாயினும் உடம்பின் குணமான பேதைமையேமிக்கு உயிரின் குணமான உணர்வுகுன்றித் தேஹாபிமானமே மிகுந்து ஆத்மோஜ்ஜீவந வகையிற்புகாத பிறப்பு என்றபடி. பலவகைப்பட்ட வடிவங்கொண்ட பிறப்பு என்னவுமாம். அச்சத்துக்குக் காரணமா யமைந்த பிறப்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திரிதல்—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து உழலுதல்.

இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்=எந்தப்பக்கம் போனாலும் தீமையையே அடையும்படி ஜநநமரணங்களிரண்டுக்கும் நடுவே அகப்பட்டுநோவு படுகிற தன்மைக்கும் எங்கும் புகலிடமுமின்றிப் பொறுக்கவும் மாட்டாது படுகிற பாட்டுக்கும் ஏற்ற உவமை. தமது எளிமைதோன்ற எறும்பை உவமை கூறினார், திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்திலுள்ள "இருதலை மின்னுகின்ற, கொள்ளிமேலெறும் பெனுள்ளம்" என்ற செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ... 4

கொள்ளக்குறையாதவிடும்பைக்குழியில்*தள்ளிப்புகப்பெய்திகொல் ? என்றதற்கஞ்சி *
வெள்ளத்திடைப்பட்டநரியினம்போலே * உள்ளம்துளங்காநிற்பனூழிமுதல்வா ! 5

ஊழி முதல்வா	பிரளயகாலத்தில் அத்விதீயனாயிருப்பவனே !	வெள்ளத்து இடை	வெள்ளத்திலே
கொள்ள குறையாத இடும்பை குழியில்	அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதபடியுள்ள துன்பங்களை விளைப்பதான கர்ப்பஸ்தானத்திலே	பட்ட	அகப்பட்டுவருந்துகிற
தள்ளி புக பெய்தி கொல் என்று	நான் புகும்படி என்னைத் தள்ளிப் போகடுவையோ நீ என்று	நரி இனம் போலே	நரிக்கூட்டம்போலே
அதற்கு அஞ்சி	அப்பிறவித்துயர்க்கு அஞ்சி	உள்ளம் துளங்கா நிற்பன்	மனம் நடுங்கிநிற்பேன்யான்.

* * *—இன்னமும் என்னைக் கொடிய ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி அகற்றிவிடப் பார்க்கிறாயோவென்று பெருநீர்ப் பெருக்கிலகப்பட்ட நரியினம் போலே ஒன்றுந் தோன்றாது நிலைதளும்பிக் கிடக்கின்றேனென்கிறார்.

இவ்வளவுகாலம் அநுபவித்துக் கழிவதென ஓர் எல்லையுண்டாகில் அக்கால வரையறையை எதிர்பார்த்து அது கழியுமளவும் கிலேசப்பட்டாலும் படலாம்; அங்ஙனமன்றி, காலதத்துவமுள்ளவ்வளவும் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும் முதலிற் குறைவுபடாது மேன்மேல் வளர்கிற துன்பங்களைத் தருவதானபிறப்பு, என்பது முதலடியின் கருத்து.

பிறப்பில் புகுதற்குக் காரணம் ஊழ்வினையேயாயினும் அதனை எம்பெருமான் ஒழித்திடுவதற்கு ஸமர்த்தனாயிருந்தும் அங்ஙனம் ஒழித்திடாதிருத்தலே காரணமாக 'தள்ளிப்புகப்பெய்தி கொல்' என்று அவன்மேல் ஏற்றிக் கூறுகின்றார். "கிணற்றிலே விழுகிற ப்ரஜையை வாங்காத தாயைத் தானேதள்ளினாள் என்னக் கடவதிறே" என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் அறியத்தக்கது.

தள்ளிப்புகப்பெய்திகொல் ?='நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனைத் திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அமுக்குவாரைப்போலே.

நரியினம்போலே=வெள்ளத்திலகப்பட்ட ஒரு நரியின் வருத்தம் தமது கிலேசத்திற்கு ஒப்பாதற்குப் போதாதென்னுங்கருத்தால் 'நரியினம் போலே உள்ளந்துளங்கா நிற்பன்' என்கிறார். நரிகள் பலவற்றுக்கு முண்டானபயம் இவரொருவர்க்குமே உண்டாயிற்றென்க.

ஊழிமுதல்வா !=முன்பு நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நான் நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரப்ரளயம்; அங்கு ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்கப் பரிஹரித்தாய்; இங்கு நான் அபேக்ஷிக்கச் செய்தேயும் பராமுகமாயிருக்கிறாய், என்பது குறிப்பு. 5

படைநின்றபைந்தாமரையோடு * அணிநீலம் மடைநின்றலரும்வயலாலிமணாளா! *
இடையனெறிந்தமரமேயொத்திராமே* அடையவருளாயெனக்குன்றனருளே. 6

பதம்	பொருள்
படை நின்ற	உழுபடையாகிய கலப்பையைக் கொண்டு உழும்போது அதில் அகப்பட்டு அழியாமல் தப்பியொதுங்கி நின்ற
பைந்தாமரையோடு	பசுமையான தாமரைக் கொடிகளும்
அணிநீலம்	அழகிய நீலோற்பலக் கொடிகளும்
மடை நின்று	(பின்பு களையாகப்பறித்தெறியப்பட்டு அங்ஙனம் எறியப்பட்ட இடமான நீர்பாயும் மடையிலே கிடந்து
அலரும்	மலரப்பெற்ற
வயல்	கழனிகளையுடைய
ஆலி	திருவாலியென்னுந் திருநகரியிலெழுந்தருளியிருக்கிற
மணாளா	மணவாளனென்னுந் திருநாமமுடைய எம்பெருமானே!
இடையன் எந்த மரமே ஒத்துஇராமே	(ஆடுமாடுகள் எட்டித்தழை மேயலாம்படி) இடையர்கள் (விரைந்து கையிற் கத்திகொண்டு கிளைகளை) வெட்டிச் சாய்க்கப்பெற்ற மரங்கள்போல் யான் ஒருபுறம் உலராதபடி
அடைய	நான் உன்னையடையும்படி
எனக்கு	எளியவனான அடியேனுக்கு
உன் தன் அருள்	உனது கருணையை
அருளாய்	செய்தருளவேணும்.

* * *—இவ்வாழ்வார்க்கு அதிஸமீபஸ்தனான வயல்ஆலி யெம்பெருமான் "அடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை, வற்றாநீர் வயல்சூழ் வயலாலியம்மானைப், பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப் பெற்றேனே" என்றும் "அணியாலி கைதொழுது, முன்னஞ்சேர் வல்வினைகள்போக முகில் வண்ணன், பொன்னஞ்சேர் சேவடிமேற் போதணியப்பெற்றோமே" என்றும் மிக ஈடுபட்டுக் கூறும்படி மிகப் பாங்கான வழிபடுகடவுளாதலால் இங்கு அப்பெருமானை விளித்து 'எனக்கு உன்றன் அருள் அருளாய்' என்கிறார்.

விளை நிலங்களில் கலப்பைகொண்டு சால்சாலாக உழும்போது இருபுறத்தும் உழுபடை செல்ல அதற்கு அறாமல் இடையிடையே கிடக்குமிடமும் படை யெனப் படும். கலப்பைச் சாலில் அகப்படாமல் தப்பிப் படையென்னும் அந்நடுவிடத்திலே நின்ற பசுமையான தாமரைக்கொடிகளும் அழகிய நீலோற்பலக் கொடிகளும் பின்பு பயிர் செய்பவர்களால் களையாகப் பறித்துப் புறத்திலே யெறியப்பட்ட இடமான நீர்பாய்மடையிற் கிடந்து மலருமென அந்நாட்டின் நிலவளச் செழுமை கூறியவாறும். * வற்றாநீர் வயல்சூழ் வயலாலியாதலால் இங்ஙனமாதல் கூடும். "மணிகெழுநீர் மருங்கலரும் வயலாலி" மையிலங்கு கருங்குவளை மருங்கலரும் வயலாலி" "வம்பார் பூவயலாலி". எனப் பிறவிடங்களிலும் இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்தல் காண்க.

மணாளன்=மணவாள னென்பதன் மரூஉ; கலியாணப்பிள்ளையென்று பொருள்படும். மணம் ஆளன் எனப் பிரியும். திருவாலியி லெம்பெருமான் அமிருத கடவல்லி நாச்சியாரை மணம்புரிந்த மணவாளத் திருக்கோலத்துடனே வந்து இவ்வாழ்வார்க்குக் காட்சிதந்து வலிய ஆட்கொண்டு மந்திரோபதேசஞ் செய்து அருள்புரிந்ததனாலும் மணவாளனெனத் திருநாமமுடையன். இவ்வாழ்வார் தம்மைத் தலைமகளாகப் பாவித்து இப்பெருமானைத் தமக்கு மணவாளனாகக் கொண்டு சில திருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்திருத்தலும் உணர்க.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது ;—ஆடுமாடுகள் எட்டித் தழைமேயலாம்படி இடையர்கள் சிலமரங்களின் கிளைகளைக் கைக்கத்திகொண்டு பாதியளவு வெட்டிச் சாயவிட்டிருத்தல் இயல்பு. அம்மரம் ஒருசார் பசுமையாய் ஒருசார் உலர்ந்து கிடக்கும்; அதுபோல நான் ஞானலாபத்தாலுண்டான மகிழ்ச்சியைப் பெற்றதனோடு பேறுகிடைக்கப் பெறுமையாலுண்டான வாட்டத்தையும் அடைந்திராதபடி எனக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமென்கிறார். "நீடுபன் மலர்மாலையிட்டு நின்னிணையடி தொழுதேத்து மென் மனம்வாட நீ நினையேல்.........அணியாலியம்மானே!" என்றார் முன்னும். முழுவதும் ஆநந்தமே பெறும்படி அருளவேண்டுமென்றவாறு. வேர்பறிந்த கொடியின் மலர்களும் போட்டவிடத்திலே செவ்வி பெறும்படி செய்யுந் தேசத்திலே வாழ்பவனுய் முதல் பறிந்ததற்குஞ் செவ்வி பெறுத்தவல்ல பரமசக்தி யுக்தனான உனக்கு வேர்பறியாது ஒருசாருலர்ந்தது மாத்திரமாயுள்ள மரத்துக்கு முழுவதும் பசுமையுண்டாம்படி செய்தல் எளிதே; ஆகவே, அம்மரம்போல ஒரு புறம் தளிர்த்து ஒருபுறம்வாடும் எனக்கு நீ பூர்ணாநந்தத்தை விளைக்கத் தட்டில்லையென இப்பாசுரத்தின் நயமுணர்க. பல பொல்லாங்குகட்கு இடமான உடம்புடனே இவ்வுலகத்திலேயிருந்து தொண்டுசெய்தலினால் பூர்ணத்ருப்தியுண்டாகாமைபற்றி நான் பரமபதத்தில் உன்னையடையும்படி அருள்புரிய வேணுமென்று வேண்டினாராயிற்று.

'இடையனெறிந்த மரம்' என்றதொடர் ஒரு பழமொழியாய் வழங்கிவந்ததென்பது "அடையப்பயின்றார்" என்று தொடங்கும் பழமொழிச் செய்யுளின் ஈற்றடியாக அத்தொடர் அமைந்திருத்தலால் தெரிகின்றதென்பர். இங்ஙனமே இத்திருமொழியின் முன்பின் பாசுரங்களில் வந்த 'ஆற்றங்கரை மரம்' 'கா[illegible] டைப்பட்ட கலவர் மனம்' 'பாம்போடொரு கூரையிற் பயிலல்' 'இரு[illegible] கொள்ளியெறும்பு' 'வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்' 'வேம்பின்புழு [illegible] பன்றியுண்ணாது' என்பனவும் முதுமொழியாதலைப் பழைய நூல்களிற் கா[illegible] மென்ப. ... ...

வேம்பின்புழுவேம்பன்றியுண்ணாது*அடியேன் நான்பின்னுமுன்சேவடியன்றி நயவேன் *
தேம்பலிளந்திங்கள்சிறைவிடுத்து*ஐவாய்ப் பாம்பினணைப்பள்ளிகொண்டாய்பரஞ்சோதி!

தேம்பல்	(தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினாலுண்டான க்ஷயரோகத்தால்) உடல் தேய்ந்து மெலிந்து வருந்துதலையுடைய
இள திங்கள்	பருவம் நிரம்பாத சந்திரனை
சிறை விடுத்து	(அந்நோயாகிய) சிறைத்துன்பத்தினின்று விடுவித்து
ஐ வாய் பாம்பின் அணை பள்ளி கொண்டாய்	ஐந்துதலையையுடைய ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில் அறிதுயில் கொண்டருள்பவனே!
பரஞ் சோதி	எல்லாவொளிகளினுஞ் சிறந்த ஒளியையுடையவனே!
வேம்பின் புழு	வேப்பமரத்திலுண்டா[illegible] வானது
வேம்பு அன்றி உண்ணாது	அம்மரத்தின் இலை [illegible] வற்றைச் சு[illegible] உண்ணுமேயன்[illegible] வேறொன்றை உண்[illegible]
	(அதுபோலவே)
அடியேன் நான்	உனக்கே அடிமைப்[illegible] னான நான்
பின்னும்	நீ வெறுத்தாலும்
உன் சே அடி அன்றி நயவேன்	உனது சிவந்த திருவ[illegible] யன்றி வேறொன்றை[illegible] பேன்.

* * *—கொண்ட கணவன் இனியனவே செய்யினும் இன்னாதனவே [illegible] யினும் குலமகட்கு அவனையன்றிக் கதியில்லாதாப்போலே, தலைவனான எம்பெருமான் யாது செய்யினும் அடியவனான ஜீவனுக்கு அப்பரமனையன்றிப் புகலிடமில்லை

யென்பது இப்பாசுரத்தின் தேர்ந்த பொருள். "வேம்பின்புழு வேம்பன்றி யுண்ணது" என உபமான வாக்கியமும் "அடியேன் நான்பின்னு முன் சேவடி யன்றி நயவேன்" என உபமேய வாக்கியமும் தனித்தனி நின்று இடையில் உவம வுருபு பெருமல் பிம்பபிரதிபிம்ப பாவந் தோற்ற நிற்றலால் எடுத்துக் காட்டுவமையணி.

கீழ் "தொண்டர் தங்கள் சிந்தையுள்ளே முளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பு" என்றும் "அமுதம் பொதியின்சுவைக் கரும்பு" என்றும் "கன்னலைக் கரும்பினிடைத் தேறலை" என்றும் ஸர்வரஸனன எம்பெருமானது மிக்க இனிமைக்கும் அவ்வினிமையில் தாம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டுக்கும் ஏற்பக் கரும்பை உவமைகூறிப் போந்தவர் அதற்கு மாருகவும், "இன்சுவைக் கட்டி" எனப்படுகிற அப்பரம் பொருளின் தகுதிக்குப் பொருந்தாதபடியும் வேம்பை உவமைகூறியது என்னென்னில்;—யான் உன்னையே விரும்பியிருப்பது நீ மிக இனியனயிருத்தல் பற்றியே யன்று; நீ மிக இன்னுதவன யிருப்பினும் உன்னையே விரும்பியிருக்குங் கடப்பாடுடையேன் யான் என்னுங்கருத்து அமைய இங்ஙனங் கூறினரென்க. எம்பெருமானிடத்தில் நமக்குள்ள அடிமை குணங்காரணமாகவன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம் என்று காட்டினபடி.

இப்படி தாம் பரம்பொருளையன்றி வேறுகதி கொள்ளாமலிருத்தலை உறுத்திக் கூறுமிடத்துக் கரும்பன்றியுண்ணுமையை உவமைகூறினல் இத்துணைச் சிறப்பு அமையாமைபற்றி வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணுமையை உவமை கூறினர். ஆகவே, இது இழிவுவமைக் குற்றத்தின்பாற் படாமையுணர்க. "மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பான்மாறுபடுதலும் பாகுபாடுடைய" என்ற தண்டியலங்கார சூத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் உயர்ந்த பொருளை இழிந்த பொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்ருேரால் குற்றமென்று தள்ளப்படுதலும், அதுவே நன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்ருேரால் குணமென்று கொள்ளப்படுதலுங் காண்க; இவ்வாறே "நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக் கொளல் வேண்டும்" என்ருற்போல நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க.

திங்கள் சிறைவிடுத்த வரலாறு வருமாறு:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்களையும் மணஞ்செய்து கொண்டு அவர்களுள் ரோஹிணி யென்பவளிடத்து மிகவுங் காதல் கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கிச் சினங்கொண்ட அம்முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தால் சந்திரன் பதினறு கலைவடிவாகவுள்ள தனது உடல் நாளடைவிற் குறைபவனகி அங்ஙனம் தனக்கு விரைவில் நேரக்கடவதான அழிவைப் போக்கிக் கொள்ளுதற்கு வேறு புகலிட மொன்றுங்காணுமல் சிந்தித்து ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்ரத்தை யடைந்து அங்குள்ள நவ தீர்த்தங்களிலொன்றும் கோயிலின் வடபுறத்தே யுள்ளதுமான புண்யதீர்த்தத்தில் நீராடி அதன்கரையில் ஒரு புன்னைமரத்தின் நிழலில் இருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, அந்நம்பெருமாள் அவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி, மீண்டும் கலைகள் நாள்தோறும் வளர்ந்து வரும்படி அநுக்ரஹித்தனனென்பதாம். அத்திவ்ய தீர்த்தம் இதனல் சந்த்ரபுஷ்கரிணி யென்று பெயர் பெற்றது. ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் இப்புஷ்கரிணியைப் பற்றின ச்லோகத்தில் "அப்யாஸதோபாமகமர்ஷணீநாம் சந்த்ரஸ் ஸ்நாதீதிதிதாமவாப." என்றது காண்க. "கோள்வாய் மதியம் நெடியான் விடுத்தாங்கு" (சீவக சிந்தாமணி) எனப் பிறவிடத்தும் திருமால் சந்திரனுக்கு உதவியதாகக் கூறுதல் காண்க. சந்திரன் தர்மகசிபருடைய

சாபத்தினால் தனது கலைகள் குறையவுற்று வந்து தவஞ்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதனது கிருபையினால் பழையபடி கலைநிரம்பப் பெற்றனனென்ன வரலாறு வழங்குதலு முண்டு. தேம்பல்—இளைத்தல்; தொழிற்பெயர்; தேம்பு—பகுதி; அல்—விகுதி; சிறைவிடுத்து—சிறையாவது காவல்; நிர்ப்பந்தம். இங்குத் துன்பத்துக்கு இலக்கணை.

'நான்' என்று மாத்திரஞ் சொன்னால் அஹங்காரமென்கிற யானென்னுஞ் செருக்குத் தோன்றுமென்று 'அடியேன் நான்' என்றார். இயற்கையில் கரும்பா யிருக்கிற நீ என்திறத்தில் வேம்பாக ஆனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டே னென்றது போலவே, இயற்கையில் உனக்கு அடியவனாயிருக்கிற நான் அவ் வடிமை மாறப் பெற்றாலும் உன்னை விடமாட்டேனென்பதாக 'பின்னும்' என்ற சொல்லுக்குக் கருத்துரைப்பர் சிலர்.

'தேம்பலிளந் திங்கள் சிறைவிடுத்து ஐவாய்ப் பாம்பினணைப் பள்ளிகொண் டாய்' என்ற தொடர், அடுத்த பாசுரத்தில் வருகிற அரங்கநகரப்பனைக் குறித்ததாம். "துண்ட வெண்பிறையின் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய வண்டு வாழ் பொழில்சூ ழரங்கநகர் மேயவப்பன்" என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரம் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. சந்திரனது உடற்குறையைப் போக்கின நீ என்மனக் குறையையும் போக்குவாயென்பது 'தேம்பலிளந்திங்கள் சிறைவிடுத்து' என்றதன் குறிப்பு.

'ஐவாய்ப் பாம்பினணைப் பள்ளிகொண்டாய்' என்றது உன்னை யெப்பொழு துஞ் சேர்ந்திருக்க விரும்புகின்ற அடியார்க்கு அங்ஙனம் நினது நிரந்தர ஸம்ச் லேஷத்தைத் தந்தருள்வாயென்ற குறிப்பு: திருவனந்தாழ்வானைப்போலே என்னையும் எப்பொழுதும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாமல் உன்னிடஞ் சேர்த்துக் கொண் டருளவேணு மென்றவாறு. கீழும் 'அடையவருளாய் எனக்குன்றனருளே' என்றார்.

எம்பெருமானது திவ்ய தேஜஸ்ஸில் தாம் ஈடுபட்டமை தோன்ற 'பரஞ் சோதி!' என விளிக்கின்றார். பரஞ்சோதி—ஸூர்யன் சந்திரன் அக்நி என்னும் முச்சுடர்களின் ஒளியினும் மேம்பட்ட ஒளி. 7

அணியார்பொழில்சூழரங்கநகரப்பா !* துணியேனினிநின்னருளல்லதெனக்கு *
மணியே! மணிமாணிக்கமே! மதுசூதா! * பணியாயெனக்குய்யும்வகைபரஞ்சோதி! 8

பதம்	பொருள்
அணி ஆர் பொழில் சூழ்	அழகுமிக்க சோலைகள் சூழப் பெற்ற
அரங்கம் நகர்	திருவரங்கமென்னும் திரு நகரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
அப்பா	தந்தையே!
இனி	இனிமேல்
நின் அருள் அல்லது	உனது கருணையையே யன்றி மற்றொன்றை
எனக்கு துணியேன்	எனக்கு(த் தஞ்சமாக்) நினைத் திடேன்;
மணியே	நீலமணிபோன்ற வடிவை யுடையவனே!
மணி மாணிக்கமே	சிறந்த ரத்நமான மாணிக்கம் போல மேன்மை யுடையவனே!
மதுசூதா	மதுவென்னும் அசுரனை யழித்தவனே!
பரம் சோதி	சிறந்த வொளியை யுடையவனே!
எனக்கு உய்யும் வகை பணியாய்	யான் (பிறவித்துயர் தீர்ந்து பரமபதம் பெற்று) உஜ்ஜீவிக்குமாறு எனக்கு ஒரு நல்வார்த்தையருளிச் செய்ய வேணும்.

* * *—அரங்கநகரப்பனே! ஆபத்காலத்திலுதவும் உற்றவுறவினனான நீ மிக்க குளிர்ச்சியுடையதாய் இளைப்புத் தீர்க்கவல்லதான திவ்ய தேசத்திலே அடியார்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு வந்து எழுந்தருளியிருத்தலால் உனது

அருளையன்றி வேறொன்றை எனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளேன் யான் என்கிறார். துணிதல்—ரக்ஷகமாக நிச்சயித்தல்.

அணி ஆர் பொழில்—வரிசையாகப் பொருந்திய சோலையெனினுமாம். சேதநர்கட்கு ஹிதங்களைச் செய்வதில் தந்தைபோலுதலால் எம்பெருமான் அப்பன் எனப்பட்டான்.

மணியே! கண்டவர் கண்குளிரும்படி நீலமணிபோன்று காண்பவரிளைப்பைத் தீர்க்கும்படியான வடிவுடையவனே! என்றபடி. மணிமாணிக்கமே—மிக்க விலையுள்ளதும் பெறுதற்கரியதுமான மாணிக்கமென்னுஞ் சிறந்த ரத்நம்போல இயற்கையில் மேன்மையுடையவனே யென்றவாறு. இவ்விரண்டும் உவமையாகு பெயர். மதுசூதனன் என்ற வடசொல்—மதுவென்ற அசுரனை அழித்தவனென்று பொருள்படும். 'மணியே மணிமாணிக்கமே' என்றழைத்தது வடிவழகிலும் மேன்மையிலுங்கொண்ட ஈடுபாட்டினால். 'மதுசூதா' என்றழைத்தது, நீ முன்பு மதுவென்னும் அசுரனைக் களைந்தாற்போல இப்பொழுது எனக்குப் பகையான பிறவித் துயரத்தை அழித்தருள்வாயென்ற குறிப்பு.

செய்வது இன்னதென்று அறியாது சோகித்து நின்ற அர்ஜுநனைக் குறித்து 'உனது பாரமுழுதையும் நம்மேல் ஏறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நினைத்திரு; நாம் உன் விரோதிகளைப் போக்குகிறோம்; நீ சோகியாதே' என்று கீதையருளிச் செய்தாற்போல, நான் உய்யும்படி எனக்கு ஒரு நல்வார்த்தை யருளிச் செய்யவேணு மென்பார் 'எனக்கு உய்யும்வகை பணியாய்' என்கிறார். நீ பேறு தந்தருள்வது பின்பொரு ஸமயத்திலானாலும், முன்னர் 'தருவேன்' என்று சொல்லுதல் மாத்திரஞ் செய்தாலும் அதுகொண்டு ஆறியிருப்பேனென்பது உட்கோள்.

இங்ஙனம் தாம் பிரார்த்தித்ததற்கு இரங்கி அவன் ஒன்று சொல்லத்தொடங்கும்போது அவனது திருமுகமண்டலத்திலும் திருமேனியிலும் அருளினாலுண்டாவதொரு பெருவிளக்கத்தை யுட்கொண்டு பரஞ்சோதி யென விளித்தனரென்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 8

நந்தாநரகத்தழுந்தாவகை*நாளுமெந்தாய்! தொண்டரானவர்க்கு இன்னருள்செய்வாய்!*
சந்தோகா! தலைவனே! தாமரைக்கண்ணா!* அந்தோ! அடியேற்கருளாயுன்னருளே. 9

நந்தா நரகத்து	அழியாததொரு நரகமாகிற பிறவித்துயரத்திலே	சந்தோகா	வேதங்களையெல்லாம் அறிந்தவனே!
அழுந்தாவகை	மூழ்கிக்கிடக்க வேண்டாதபடி	தலைவனே	மேம்பட்டவனே!
நாளும்	எப்பொழுதும்	தாமரை கண்ணா	செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே!
தொண்டர் ஆனவர்க்கு	உனது அடியவரானவர்களுக்கு	அந்தோ	ஐயோ!
இன் அருள் செய்வாய்	இனிமையான கருணையைச் செய்யுமியல்வுடையவனே!	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
		உன் அருள்	உனது கிருபையை
எந்தாய்	எமது தந்தையே!	அருளாய்	செய்தருள்.

* * *—செய்த பாபங்களுக்குத் தக்கபலனாகிய கொடுந்துன்பத்தை அநுபவித்த வளவிலே நரகத்தைவிட்டு நீங்குதல் கூடுமாகையாலே அந்த யமனுடைய நரகத்துக்கு அழிவுண்டு; பிறவித்துயர்க்குக் காரணமான அவித்யை முதலியவற்றிற்கு ஒழிவில்லாமையால் அப்பிறவித் துயரம் மாறாதே அநுபவிக்கப்படுவ

தாதல் பற்றி ' நந்நாநரகம் ' எனப்பட்டது. நரகயாதனையோடொத்த கொடுந் துன்பமென்றபடி. விவேகிகள் ஸம்ஸாரத்தையே நரகமென்றபெயரால் வழங்குவர். இதற்கு அழிவு செய்வது எம்பெருமானருளன்றி வேறில்லையாதலால் " அழுந்தா வகை நாளும் இன்னருள் செய்வாய் '' என்கிறார். அத் திருவருளைப் பெற்றுத் துயர்தீர்ந்து வீடு பெறவேண்டுவார்க்கு அப்பெருமான் திருவடிகளில் வழிபாடு செய்தல் அவசியமென்பது தோன்ற ' தொண்டரானவர்க்கு ' எனப்பட்டது.

கண்ணோட்ட முடையனுப் கருணை மழைபொழிய மலரவிழித்த திருக் கண்களி லீடுபாட்டினால் ' தாமரைக்கண்ணா !' என்கிறார். அந்தோ! என்ற இரக்கக் குறிப்பு முறையிடுதற்கண் வந்தது. [எந்தாய் ! அந்தோ அடியேற்கு அருளாய்] தந்தை அரசாண்டு இன்புறாநிற்க, மைந்தன் தரித்திரனா யிருந்தாற்போல, நீ எவ்வகையாலுங் குறைவில்லாதிருக்க யான் இங்ஙனம் எளிமைப்படுவதே! என்று சிந்தித்து இரங்குகின்றன ரென்க. செய்வாய் என்பதில், வகரவிடை நிலை—எதிர் கால முணர்த்தாது தன்மை யுணர்த்திற்று.

சந்தோகன்—வடசொல். சந்தஸ்—வேதம்; அதனால் கானம் பண்ணப்படுபவன்; சந்தோகன். இனி, சந்தஸ்ஸையடைந்தவ னெனினுமாம். அடைதலென்னும் பொருளுடைய சொற்களுக்கெல்லாம் அறிதலென்னும் பொருளுமுண்டென்பது வடநூல் வழக்கு: இனி, எல்லா வேதங்களாலும் எடுத்து உரைக்கப்படுபவன் என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். சந்தோகமென்னும் ஸாம வேதத்தின் பகுதியை யறிந்தவனே யென்றும் சாந்தோக்யோபநிஷத்துக்கு விஷயமானவனே யென்றும் பொருள் கொள்ளவுமிடமுண்டு.

நாளும்—நாள்தோறும்; எந்நாளும்: உம்மை தொறுப்பொருளது. ... 9

குன்றமெடுத்தாநிரைகாத்தவன்றன்னை * மன்றில்புகழ் மங்கைமன்கலிகன்றிசொல் *
ஒன்றுநின்றவொன்பதும்வல்லவர்தம்மேல் * என்றும்வினையாயினசாரகில்லாவே. 10

குன்றம் எடுத்து	(கோவர்த்தன) மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்து	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
		சொல்	அருளிச்செய்த
(அது கொண்டு பெருமழையைத் தடுத்து)		ஒன்று நின்ற ஒன்பதும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டத்தை	வல்லவர் தம் மேல்	ஓதியுணர்ந்தவர்களின் மேல்
காத்தவன் தன்னை	பாதுகாத்தவனை எம்பெருமானைக் குறித்து	வினை ஆயின	கருமங்கள்
மன்றில் புகழ்	சபைகளில் புகழப்படுபவராய்	என்றும்	எப்பொழுதும்
மங்கை மன்	திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவரான	சார கில்லா	அணுகிப் பயன் விளைக்க மாட்டா.

* * *—தன்னைச் சார்ந்த உயிர்களை உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசியற இடையூறில்லாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தருள்பவனை எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத் திருமொழியை ஓதியுணருமவர்கள் எவ்வினையும் நீங்கப்பெற்று இன்புறுவர் என்று பயனுரைத்து இப்பெரிய திருமொழியைத் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று.

இரண்டாமடியில் 'மன்றில் புகழ்' என்ற பழையபாடம் மறைந்துபோய் 'மன்றில் மலி புகழ்' என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்று. இத்திருமொழியில் நேரசை முதலான பாசுரங்கள் தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும், நிரையசை

முதலான பாசுரங்கள்தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பதின்மூன்றெழுத்தும் அமைந்துள்ளன வென்பதைக் கண்டறிந்தால் இப்பாட்டில் 'மலி' என்பது அதிகப்படியான பாடமென்று எளிதிற் புலனாகும்.

மன்று—பலர்கூடும் வெளியுமாம். சிலரேனும் பலரேனும் கூடுமிடங்களிலெல்லாம் அவர்களனைவராலும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றது ஆழ்வாருடைய கீர்த்தி யென்றபடி. முன்பு ஐம்புலன் வழிச் சென்றிருந்தமை தவிர்ந்து பின்பு எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அவனருளைப் பெற்றதனாலாகிய தமது புகழையே இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறினராதலால் இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின் பாற்படாது.

ஒன்று நின்ற ஒன்பது—ஒன்றோடு கூடிநின்ற ஒன்பது. ஒன்றும், நின்ற ஒன்பதும் என்று பிரித்தலுமாம். [மங்கைமன் கலிகன்றிசொல் ஒன்று நின்ற வொன்பதும்] அரசாட்சிச் செருக்குடையரா யிருந்தவர் அச்செருக்கு ஒழிந்து தமது குற்றங் குறைகள் மாத்திரமேயன்றி உலகத்தாரது கலிதோஷத்தையுங் கடியுமாறு அருளிச்செய்த திருமொழி. நல்வினையும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையும் உட்படுத்தி 'வினையாயின சாரகில்லா' என்றார்: "இருள் சேரிருவினையுஞ் சேரா இறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" என்றார் திருவள்ளுவரும். [வினையாயின சாரகில்லா] அவர்கள் இருவினையும் அற்றுப் பிறவித்துயரகல வீடு பெறுவரென்றபடி. இத்திருமொழி வல்லவர் எம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைவரென்ற கருத்தை 'வல்லவர்தம்மேல் என்றும் வினையாயின சாரகில்லாவே' என்று எதிர்மறைமுகத்தால் நன்கு விளக்கினார். அடியவரான தமது பிறப்பைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்று எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனை அதற்கு இணங்கும்படி செய்த திருமொழியாதலால், இதனை ஓதியுணர்பவர்க்கும் வினைசாராவென்று பயன் கூறினார். விளக்கின்முன் இருள்போலவும் காட்டுத்தீயின்முன் பஞ்சுத்துப்போலவும் இத்திருமொழி யோதுதலாகிற ஞானத்துக்குமுன் வினைகள் இருந்தஇடமுந் தெரியாதபடி அழிந்திடுமென்றவாறு. 10

அடி வரவு :—மாற்றம், சீற்றம், தூங்கார், உறுவார், கொள்ள, படை, வேம்பின் அணியார், நந்தா, குன்றம், நிதியினை.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி பதினோராம்பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.